ROBIN

COOK

Akarod, hogy a telefonod döntsön az életedről?

MOBIL

ROBIN

COOK

MOBIL

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Robin Cook: Cell
G. P. Putnam's Sons, 2014
Penguin Group (USA)
375 Hudson Street New York, NY 10014

Copyright © Robin Cook, 2014

Hungarian translation © Babits Péter, 2015

ELŐSZÓ

Az inzulinmolekulák miniatűr hadseregként szállták meg. Gyorsan szivárogtak be az erekbe, majd egyenesen a szív felé vették az irányt, hogy az továbbszivattyúzza őket az artériákon át. Az ostromlók pillanatokon belül elértek a test legtávolabbi pontjaira, és rákapcsolódtak a sejthártyák receptoraira, ahol elérték, hogy a glükóz számára fenntartott kapuk megnyíljanak. Ennek következtében a glükóz egyszerre tört be a test valamennyi sejtjébe, amitől vészesen lecsökkent a vércukorszint. Mindez elsőként az idegsejtekre gyakorolt drámai hatást: nem képesek magukban elraktározni a glükózt, ezért csak akkor működnek, ha pontosan szabályozott módon, folyamatos utánpótlást kapnak a cukorból. Ahogy teltek a percek, és az inzulinostrom folytatódott, az idegsejtek – s különösen az agyi neuronok – egyre súlyosabb hiányt szenvedtek az életet adó glükózból, ezért egyre kevésbé működtek. Hamarosan véletlenszerű üzeneteket kezdtek küldözgetni – vagy éppen semmilyet –, azután megkezdődött gyors haláltusájuk…

WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. ÁPRILIS 7., HÉTFŐ 2.35

Kasey Lynch felriadt a szörnyű rémálomból, az egyre fokozódó szorongásból, sőt rettegésből. Teljesen összezavarodott, azt sem tudta, hol van. Hirtelen eszébe jutott: a vőlegénye, dr. George Wilson lakásán. Az elmúlt hónapokban heti két-három éjszakát töltött itt – kihasznált minden alkalmat, amikor George, a harmadéves radiológus rezidens, épp nem ügyelt a Los Angeles-i Egyetem klinikáján. A férfi most is ott aludt mellette, hallotta lágy, ütemes, mélyalvással járó légzését.

Kasey a Los Angeles-i Egyetem végzőseként gyermekpszichológiára szakosodott. Tavaly rengeteg önkéntes munkát végzett a központ gyermekosztályán, George-dzsal is itt találkoztak. A betegeit a radiológiai osztályra kísérve nyomban feltűnt neki a férfi könnyed magabiztossága és kedvessége, ahogy a betegekkel, s különösen a gyerekekkel bánt. Persze jóvágású arca és csibészes mosolya sem kerülte el a figyelmét. Barátságos, szerethető embernek tűnt, és Kasey úgy vélte, ezek a tulajdonságok benne is éppúgy megvannak. Mindössze négy hete jegyezték el egymást, bár az esküvő pontos időpontját még nem tűzték ki. A lánykérés kellemes meglepetésként érte, talán mert egészségi állapota miatt némi elővigyázattal kezelt mindent, ami „állandó”. George-dzsal mindenesetre remekül összeillettek. Azon tréfálkoztak, hogy azért haladnak ennyire gyorsan, mert tudat alatt évek óta egymást, a tökéletes párjukat keresték.

Hajnali 2 óra 35 perckor a gondolatai mégsem ilyesmiken jártak. Amint tisztulni kezdett a kép, tudta, hogy baj van, méghozzá nagyon nagy baj. Ez nem csak egy rémálom, annál is

inkább, mivel egész teste verítékben úszott. Gyermekkorától 1-es típusú cukorbetegségben szenvedett, ezért nagyon is jól tudta, mi ez: a hipoglikémia, vagyis amikor vészesen alacsony a vércukorszintje. Korábban már számtalanszor átélte ezt, és tudta, hogy cukorra van szüksége, méghozzá gyorsan.

Fel is kelt volna, ám ekkor ijesztően forogni kezdett vele a szoba. Ahogy a szédülés teljes erővel tört rá, feje erőtlenül bukott le a párnára és a szíve vadul zakatolni kezdett. Vakon tapogatózott a mobilja után. Mindig figyelt rá, hogy a keze ügyében legyen, az ágya mellett tartotta a töltőn. Arra gondolt, a biztonság kedvéért felhívja az új orvosát, miközben kirohan a konyhába és némi narancslevet vesz magához. Egyszerűen hihetetlen, az új kezelőorvosa még ilyenkor is elérhető.

Mihelyt a szédülés enyhült valamennyire, úgy érezte, ez a roham a szokásosnál is rosszabb. Mivel álmában érte, így sokkal súlyosabb tünetek álltak elő, mintha ébren lett volna, amikor már a legelső jelekre felfigyelhetett volna. Mindig tartott gyümölcslevet a keze ügyében, éppen az ilyen esetekre – ezt kellett most megszereznie. Újra megpróbált felkelni, de ezúttal sem járt sikerrel. A tünetek rémisztő ütemben súlyosbodtak, minden erőt kiszippantottak a testéből. Pillanatokon belül teljesen kiszolgáltatottá vált, még a telefonját sem tudta kézben tartani. Ahogy kicsúszott az ujjai közül, tompa puffanással ért le a szőnyegre.

Gyorsan felmérte: segítségre van szüksége. Ezért próbálta George-ot megrázni és felkelteni, de mintha tonnás súly nehezedett volna a jobb karjára. Még mozdítani sem tudta, nemhogy átemelni a teste felett. George közvetlenül mellette feküdt, csak épp háttal neki, és semmit sem sejtett az egyre mélyülő válságról. Kasey minden maradék erejét latba vetve újra próbálkozott, ezúttal a bal karjával, de csak annyira volt képes, hogy némileg kiegyenesítette az ujjait. Kiabálni próbált, de egy hang sem jött ki a torkán. Aztán a szédülés újult erővel tért

vissza, még jobban magával ragadta. A szíve vadul vert, ahogy próbált levegőt venni. A légzés egyre nagyobb nehézséget okozott, s lassan nemcsak a tagjai bénultak le, de fuldokolni is kezdett.

Ezen a ponton a szoba még sebesebben kezdett forogni, miközben a fülzúgás kitartóan erősödött. Ez a hang lett utolsó társa, miközben a sötétség nehéz takaróként ereszkedett le rá. Nem tudott moccanni, nem tudott lélegezni, nem tudott gondolkodni…

A telefon nem sokkal hat után ébresztett, hogy kirángassa George-ot békés álmából. A férfi kapkodva állította le és nesztelenül kelt fel, nehogy felébressze Kasey-t. Mindig így csinálta. Azt akarta, hogy a lány a legutolsó pillanatig pihenhessen, ha már oly nehezére esik elaludni. Kiosont a fürdőszobába, még a telefonját is kivitte magával. Ahogy manapság a legtöbben teszik, egyébként se nagyon vált meg tőle. A kis fürdőszobában a szokott, mintegy tízpercnyi idő alatt lezuhanyozott és megborotválkozott. Büszkeség töltötte el önuralmát és fegyelmezettségét látva, amik oly jó szolgálatot tettek neki egyetemi tanulmányai és rezidensi munkája eddigi hét évében, ebben a vérre menő versenyben, ahol „a legerősebb fennmaradása” már nem csupán elvont filozófiai fogalom volt.

Hat óra húsz perc! Ideje felkelteni Kasey-t. Hajszárítás közben kinyitotta az ajtót, hogy a hűs levegő beáradjon, és lássa menyasszonyát, aki nyitott szemmel, éberen nézte a mennyezetet. Erre nem számított. Kasey iszonyú mélyen szokott aludni, a legtöbbször csak hosszas keltegetés után ébredt fel.

– Régóta fent vagy? – kiáltott fel, miközben tovább szárítgatta haját a törülközővel.

Semmi válasz.

Vállat vont, és visszatért a fürdőbe egy fogmosásra, miközben résnyire nyitva hagyta az ajtót. Nem lepte meg Kasey transzszerű állapota, korábban is látta már ezt. Ha a lány erősen koncentrált valamire, szinte minden mást kizárt maga körül. Az elmúlt néhány hétben akadt is rá oka, hogy így tegyen: a doktori disszertációja. Eddig remekül ment minden. Előző este is hosszasan beszéltek erről, mielőtt George álomba szenderült.

Visszatért a hálószobába. Kasey-nek egy izma se mozdult. Fura. Közelebb lépett az ágyhoz, miközben tovább mosta a fogát és igyekezett nem összekenni magát fogkrémmel.

– Kasey! – szólongatta két sikálás között. – Még mindig a disszertációd miatt aggódsz?

Ezúttal sem kapott választ. A lány tovább meredt felfelé, szemrebbenés nélkül, kitágult pupillákkal.

A borzongás hirtelen végigszaladt George gerincén. Valami nem stimmelt – valami iszonyúan nem stimmelt! Kasey még most sem moccant. Páni rémülettel rántotta ki szájából a fogkefét és hajolt az ágy fölé. Talán rohama van?

– Kasey! Hallasz engem? Ébredj fel! – Megragadta a vállát és határozottan megrázta, miközben érzékelte a test természetellenes merevségét. Ekkor döbbent csak rá, hogy a lány nem lélegzik. – Kasey, szívem! Kérlek, istenem, ne… – Felugrott az ágyra, hogy kitapogassa a nyaki verőeret. A bőr hidegségétől újra összeborzadt, de leküzdötte feltörő rettegését és kapkodva nekilátott az újraélesztésnek. Már az első kísérletre érezte a szokatlan ellenállást, és látta, hogy a szemek nem csupán nyitva vannak, de fenn is akadtak.

– Istenem… Kasey! – Szörnyülködve hátrált el.

A lánynál már kezdett kialakulni a hullamerevség. A menyasszonya – élete értelme – meghalt az éjszaka folyamán, ő pedig, a képzett orvos, átaludta az egészet.

Lerogyott a padlóra, és hátát a falnak vetve zokogni kezdett. Húsz perc telt el, mire képes volt felhívni a mentőket.

ELSŐ KÖNYV

1.

CSAKNEM HÁROM HÓNAPPAL KÉSŐBB
A LOS ANGELESI-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 8.35

George utolsó napját töltötte harmadéves radiológus rezidensként a Los Angeles-i Egyetem klinikáján. Másnap megkezdte rezidensi munkájának negyedik, s egyben utolsó évét, azután már rendes fizetést kaphatott. Az orvosi képzés hosszú évei és mintegy kétszázezer dollárnyi diákhitel után végre kezdett felsejleni a fény az alagút végén. Ámbár azzal, hogy mintegy megszállottként a pénzkeresetre összpontosított, csupán a figyelmét akarta elterelni arról, hogy elveszítette a nőt, akit szeretett – az egyetlent, akit igazán szeretett. Bármennyire tudta, hogy nem ez a gyász legegészségesebb formája, egyelőre nem talált jobbat. Pénzt keresni, méghozzá egy jókora kalappal – így legalább azt az elégtételt megkapja, hogy nem hiába ölt ennyi évet a tanulásba, és lassan elkezdheti törleszteni a menet közben felhalmozott adósságot. Legalább szakmai téren sínre kerül.

Ebben a három gyászos hónapban munkatársai előtt talán sikerült megőriznie a derű látszatát, ám valójában úgy élt, mint egy remete. Ha bárki megpróbált volna a nyájas felszín mélyére ásni, rövid úton beleütközött volna abba az ólommal bélelt

ládába, melybe az érzéseit zárta. Egyedül így tarthatta kordában a démonjait – vagy legalábbis ezt gondolta –, de közben korántsem volt biztos abban, hogy képes lesz betartani Kasey-nek tett esküjét. Amikor megkérte a kezét, a lány először elutasította azzal, hogy nem lenne tisztességes magához kötnie őt ilyen súlyos egészségi gondok közepette. Az unszolása hatására később is csak azzal a feltétellel fogadta el a férfi ajánlatát, ha megígérte: amennyiben vele bármi történne, nem fog magába zárkózni, nem távolodik el a barátaiktól, és idővel új kapcsolatot keres. Kasey mindezt olyan komolyan gondolta, hogy minderről még írásos megállapodást is kötöttek.

Felsóhajtott. Halálosan kimerültnek érezte magát. Előző éjjel szinte egy szemhunyást sem aludt, csak tovább mardosta a lelkifurdalás, amiért megszegte az esküjét, de még inkább a bűntudat, amiért átaludta Kasey halálát. Sosem derült ki, hogy megfulladt-e vagy még álmában érte a halál, a kérdés így élete végéig nyomaszthatta. A tragédia óta alig aludt, s álmatlansága egyre kínzóbbá vált.

Az órájára nézett. Reggel 8 óra 35 perc. Az MRI-ben a másodéves Claudine Boucher munkáját felügyelte. Általában a radiológiai osztály, és különösen az MRI, nagy bevételt hozott, amit a kórház azzal hálált meg, hogy elsőrangú részen, a földszint közepén, közvetlenül a sürgősségi osztály mellett kapott helyet. Claudine az elmúlt hónapban végig George ellenőrzése alatt dolgozott, így már aligha igényelte a jelenlétét.

Félre is húzódott, hogy belenézzen egy radiológiai szaklapba, csak néha tekintett fel a monitorra és a rajta megjelenő képekre. Innét nem nagyon vehette ki a részleteket, de úgy tűnt, hogy minden rendben ment. Tovább kortyolgatta kedvenc Costa Rica-i kávéját. Imádta a kávét. Az ízét, az illatát, a közérzetre gyakorolt jótékony és élénkítő hatását. Talán éppen azért, mert kivételesen érzékenyen reagált a koffeinre, amit teste egészen másként dolgozott fel, mint a többi emberé. Emiatt csak reggelenként

ihatott egyetlen csészével, máskülönben hajnalig a plafonon pattogott volna, hogy aztán a végén összeessen és másnap hasogató fejfájással ébredjen. Jelen körülmények között ezzel az egyetlen csészével is a sorsot kísértette, de már ez sem érdekelte. Úgy érezte, mintha három hónappal ezelőtt az ő élete is véget ért volna.

A nagy, hangszigetelt ablaknak köszönhetően az orvosok átláthattak a szomszédos helyiségbe, ahol a jókora MRI-berendezés működött. Az aktuális páciensnek épp csak a lába lógott ki a fejlett technológia e dollármilliókban mérhető csodájából. A pásztázás folyamatát egy rendkívül hatékony radiológus technikus, Susan Fournier felügyelte. Minden zökkenőmentesen haladt a maga útján. Claudine Susan mellett foglalt helyet, innét követte figyelemmel a májról készült horizontális metszeteket. Az ide is átszűrődő gépies kattogást leszámítva teljes csendben dolgoztak, míg magában az MRI-helyiségben olyan szörnyű hangzavar uralkodott, hogy a páciensnek füldugót kellett használnia.

A negyvennyolc éves páciens, Greg Tarkington befektetési alapokat kezelt, méghozzá rendkívül sikeresen, a helyiségben tartózkodó orvosokat mégis inkább a kórtörténete foglalkoztatta. Hasnyálmirigyrákban szenvedett, emiatt a kemoterápia mellett számos műtéti beavatkozást végeztek el rajta. Utóbbiak következtében cukorbeteg lett, míg a kemó mellékhatásaként ideiglenesen leállt a veseműködése, így egyedül a dialízis tartotta életben. Tarkington onkológusa okkal aggódott, hogy mindez a májfunkciókra is kihat.

– Hogy fest? – törte meg a csendet George.

– Eddig jól – felelt halkan Susan.

Noha a páciens semmiképp sem hallhatta őket, az orvosok és a technikusok legtöbbször suttogva beszéltek, míg a vizsgálat zajlott.

– Szerintem is. – Claudine George-hoz fordult. – Megnézed?

George feltornászta magát a székéből és közelebb lépett a monitorhoz. Nem kapkodott, komótosan vizsgálta a számítógép képeit. Susan visszajátszotta a felvételt, kezdve a máj alapjánál, majd lassan haladt a fej irányába.

– Állj! – szólalt meg hirtelen George. – Ezt merevítsd ki!

A technikus megállította a visszajátszást.

– Lássuk az előző kockát! – Közelebb hajolt, hogy még jobban láthassa.

A legtöbben azt hiszik (s ez alól kezdetben ő sem volt kivétel), hogy a radiológia egzakt tudomány – a keresett károsodás vagy ott van, vagy nincs ott –, ám az elmúlt három évben George mást tapasztalt. Mindig tág tere nyílik az értelmezésnek, különösen az apróbb szabálytalanságok esetén.

Márpedig ezen a képen eltérést érzékelt, valamivel a középtengelytől jobbra. Megdörgölte a szemét, mielőtt újra megnézte.

– Kérek egy kockát egy centivel lejjebb! – Miután áttanulmányozta az újabb képet, hirtelen megbizonyosodott: két kisebb léziót ismert fel. – Térjünk vissza az eredetihez, amelyik utoljára készült!

– Azonnal – felelt a technikus.

A léziók itt is megjelentek. George lézeres mutatóeszközt vett elő fehér köpenye zsebéből, hogy körülrajzolja őket.

– Ez itt nem tetszik nekem – jelentette ki.

Claudine és a technikus tüzetesen megvizsgálták a képet. A szürke különféle árnyalatai közül most már ők is látták kirajzolódni a szövetkárosodást.

– Istenem – hebegte Claudine. – Igazad van.

– Olyan átkozottul apró – tette hozzá Susan.

George a monitorhoz lépett és előkereste Tarkington korábbi MRI-eredményét. Gyorsan rátalált a máj szóban forgó metszetére. Nem látott semmi rendhagyót, tehát a lézió azóta keletkezett. Egy pillanatra megállt, hogy belegondoljon, mit

jelent ez. Egyfelől mindenképpen azt, hogy remekül végzi a munkáját, ám annak a szorongó páciensnek a másik szobában, akit betuszkoltak egy 3 Tesla erősségű mágnesbe – vagy ha úgy tetszik, a földi mágneses mező hatvanezerszeresébe –, egészen mást. A kettejük helyzetéből adódó különbség még mindig felzaklatta, miközben új erővel éledtek fel a Kasey tragikus halálával kapcsolatos érzések is. Lelki szemei előtt megjelent a halotti maszkra emlékeztető arc – a viaszsárga arcbőr, a fennakadt szemek, a kitágult pupillák.

– Jól vagy? – kérdezte zavartan Claudine.

– Igen, persze. Kösz.

Hogyan is lehetne jól? A problémák csak oszlásnak indulnak, ha eltemeti őket. Még őt magát is megrémisztette, milyen hirtelen tisztasággal rajzolódott ki előtte Kasey arca. Halála után tudta meg, hogy nemrégiben diagnosztizáltak nála egy rendkívül agresszív, negyedik stádiumú petefészekrákot, amit a Santa Monica-i Klinikán végzett CT mutatott ki. A vizsgálatot a halála előtti pénteken végezték el, s miután Kasey hétfőn reggel halt meg, még ő sem tudhatott róla. A klinika George kórházának testvérintézménye volt, így a rezidensi belépő kódjával hozzáférhetett az adataihoz, s bár ezzel súlyosan megsértette a szabályzatot, nem tehetett mást. A körülmények miatt végül nem indult ellene eljárás, de azért most sem lehetett egészen nyugodt.

– Fejezzük be a vizsgálatot! – söpörte félre a nyugtalanító gondolatokat.

– Már csak tizennégy perc van – jelezte Susan.

Miután visszatért a helyére, rákényszerítette magát, hogy újra kézbe vegye a radiológiai szaklapot, miközben próbált nem gondolkodni. Ezúttal senki sem zavarta meg. A minden bizonnyal kezdődő tumort jelentő két apró lézió mellett nem találtak további károsodásokat, a felfedezés tudata mégis sötét felhőként nehezedett rájuk.

– Attól tartok – törte meg végül a csendet Claudine, hogy hangot adjon annak, amire mindnyájan gondoltak –, hogy a páciens kórtörténetének ismeretében ezek a léziók nagy valószínűséggel az eredeti hasnyálmirigyrák áttétjei.

George bólintott, mielőtt megfogalmazta aggályait.

– Oké, egy gyors emlékeztető: nem szólunk és semmilyen más módon sem utalunk erre a páciens előtt, csupán arra szorítkozunk, hogy a vizsgálat rendben lezárult, ami történetesen igaz. Az anyagot egy képzett radiológus fogja kiértékelni, mielőtt a vizsgálat eredményét megküldjük a páciens onkológusának és kezelőorvosának. Mindenféle „tájékoztatás" az ő hatásköre, megértetted?

Claudine bólintott. Nyilvánvalóan megértette, a kioktató és a George-tól szokatlan rideg hangnemet követően mégis kínos csend telepedett a szobára. Susan is lesütötte a szemét, ahogy elfoglalta magát a papírmunkával.

George rádöbbent, hogyan hangzott mindez, és próbálta menteni a menthetőt.

– Ne haragudj, ezt tényleg nem kellett volna. Remekül végzed a munkád, Claudine. Nemcsak ma, de amióta itt vagy. – Komolyan is gondolta. Claudine láthatóan ellazult, még el is mosolyodott. George felsóhajtott, ahogy a kínos csend szertefoszlott. Most már tényleg össze kellett szednie magát. – Mi a menetrend a nap hátralévő részére? – kérdezte.

Claudine egy pillantást vetett az iPadjére.

– Még két MRI. Tizenegykor és fél kettőkor. Közben persze bármi befuthat a sürgősségiről.

– Szerinted nem lesz gond a két tervezett MRI-vel?

– Nem, miért?

– El kéne ugranom két-három órára. Elmennék egy konferenciára Century Citybe. Az Egyesült Egészségbiztosító, mint kórházunk újdonsült tulajdonosa, előadást tart leendő befektetőinek. Valami új megoldással állnak elő, válaszul az egyre

égetőbb háziorvoshiányra. El tudod képzelni, hogy egy biztosítótársaság oldja meg minden problémánkat? Én nem igazán.

– Na persze! Majd épp egy biztosító válaszol az imáinkra! – Claudine kétkedve csóválta a fejét. – Ezek mesevilágban élnek, miközben az Obamacare révén újabb harmincmillió ember kerül be egy máris kórosan túlterhelt rendszerbe.

– Biztos, hogy ez a konferencia nem Disneylandben lesz? – kérdezte Susan, mielőtt még belépett a szomszédos helyiségbe, ahol az ápoló épp kisegítette a pácienst az MRI alagútjából.

– Azon se csodálkoznék. – Bármekkora viccet csináltak belőle, nagyon is súlyos helyzettel álltak szemben. – Tényleg érdekel, mit találtak ki. Legalább egy évtized kell, amíg elegendő orvost képeznek a betöltetlen helyekre, ha csak azt feltételezzük, hogy mindegyikük háziorvosnak áll, amire azért nem vennék mérget. Akárhogy is, kíváncsi vagyok, mivel állnak elő, már ha ez nem okoz gondot.

– Nekem? – vonta fel a szemöldökét Claudine. – Felőlem nyugodtan elmehetsz. Rúgj csak ki a hámból!

– Biztos?

– Naná.

– Oké. Írj rám, ha kellek! Szükség esetén tizenöt perc alatt itt termek…

– Semmi gond – bólintott Claudine. – Fedezlek.

– Majd átnézem az eredményeket, ha megjöttem. – Egy pillanatra elhallgatott. – Tényleg nem baj, ha elmegyek?

– Dehogy, bírni fogjuk Susannel, akinek amúgy egyikünkre sincs szüksége.

Susan vigyorogva fogadta az elismerést.

– Oké, legyen. Most menjünk, beszéljünk a pácienssel! – Az ajtó felé intett.

Mielőtt beléptek a szomszédos helyiségbe, felvették a pókerarcot. Tarkington nyugtalan arckifejezéssel ült az ágy

szélén, és láthatóan alig várta, hogy némi pozitív megerősítést kapjon.

Az orvosok mind igyekeztek kellő óvatossággal közölni a rossz hírt, ami vélhetően további kemoterápiát jelenthet, mintha a páciensnek nem lenne elég baja. Claudine elővette legmegnyugtatóbb hangját, míg George és Susan bátorítóan mosolygott.

Ezután, míg az ápoló és Susan talpra állították a beteget, George és Claudine visszavonultak a kontrollszoba viszonylagos biztonságába. Valahányszor olyan pácienssel beszéltek, aki nemsokára megkapta a lehető legrosszabb hírt, rá kellett döbbenniük saját mulandóságukra. Ehhez sosem lehet hozzászokni.

– Annyira utálom! – rogyott le Claudine a székébe. – Nem szeretem ezt a sok hazugságot. Sosem gondoltam volna, hogy ez is a munkánk része.

– Majd megszokod – felelt George színlelt meggyőződéssel.

Claudine döbbenten nézett fel rá.

– Nem azt mondom, hogy érzéketlen leszel, csak hogy megszokod. – George maga se tudta, miért mond ilyeneket, amikor még neki sem sikerül túltennie magát ezen. – Bizonyos mértékig legalábbis. Kénytelen leszel, különben nem tudod elvégezni a munkádat. Nekem nem is a hazugsággal van a bajom, hanem ezzel a rohadt helyzettel. Most beszéltünk egy rendes fickóval, aki élete teljében van, szépen gondoskodik a családjáról, miközben valószínűleg nemsokára meghal. Ez mindig hatalmas szívás. – Beletemetkezett az újabb esetek aktáiba, csak hogy ne kelljen Claudine szemébe néznie. – Mégis el kell tennünk magunkban az ilyen helyzeteket, hogy folytathassuk a munkát, és segítsünk azokon, akiket még meg tudunk menteni.

Claudine meredten nézte.

Érezte magán a tekintetét, miközben rádöbbent, hogy az ilyen tragédiák sem képesek oldani a saját fájdalmát.

– Tudod… – kutatott a megfelelő szavak után – …talán éppen ezért lettem radiológus. Így mindig lesz távolság köztem és a páciens között. A számítógépes képekkel mindig könnyebb bánni, mint a hús-vér emberekkel, így én is hatékonyabban végezhetem a munkámat. – A szomszédos helyiség felé intett, ahol nemrég hátat fordítottak Tarkingtonnak. – Sokszor persze ez a fal sem védhet meg.

Egy hosszú pillanatig mindketten néma csendben ültek, azután George az ajtó felé lépett.

– Oké, most már mennem kell, mielőtt elkések…

– Én is – felelte halkan Claudine.

George zavart pillantást vetett rá.

– Hogy érted, hogy te is?

– Én is ezért lettem radiológus. És kösz az… őszinteséget.

George ajkán bágyadt mosoly játszott, ahogy becsukta maga mögött az ajtót.

2.

CENTURY PLAZA HOTEL
CENTURY CITY, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 9.51

Amint belépett a terembe, nyomban érezte, mennyire nem tartozik ide. Az eseményt nyilvánvalóan az Egyesült Egészségbiztosító reménybeli befektetőinek szervezték, a helyiséget így főként befolyásos pénzemberek töltötték meg – vagyis csupa olyan fickó, akikhez a legkevésbé sem hasonlított. Azonnal megcsapta a méretre szabott öltönyök, négyszáz dolláros frizurák és az egyértelmű felsőbbrendűség aurája. Jól tudta, hogy az EE nemrégiben vásárolt fel egy sor egészségbiztosítót és

kórházat, köztük azt a klinikát is, ahol ő dolgozott. Ez a felvásárlási stratégia már abban az új szellemben fogant, miszerint nem államonkénti, csakis országos szinten érdemes egészségbiztosítási szolgáltatásokat nyújtani. George gyanította, hogy a cég jogászai átnyálazták az új egészségbiztosítási törvény – lásd Obamacare – mind a 2700 oldalát, és a maguk hasznára fordítottak minden olyan változtatást, ami az összes amerikaira ki akarta terjeszteni a megfizethető egészségbiztosítást.

Miközben átfurakodott a terem hátsó részén összpontosuló tömegen, hálás lehetett, amiért a kórházban hagyta fehér köpenyét. Másként azon se lepődött volna meg, ha kivezetik, nehogy tönkretegye a mulatságot. A sorok közt haladva valaki a kezébe nyomott egy elegáns, grafikonokkal és pénzügyi adatokkal teli brosúrát. Déjà vu érzése támadt, mintha lopott pillantást vetne egy alternatív valóságra, amelynek már hátat fordított. Amikor sok évvel ezelőtt belépett a Columbia Egyetem kapuján, már csak két életképes pályamodellt látott maga előtt: az üzleti világot és az orvosi képzést. Az első év vége felé az orvosi pálya mellett döntött. Ha a másik utat választja, most sokkal otthonosabban érezné magát – erről szólna az élete, s talán a megtakarításai gyűlnének a bankban, nem az adósságai. Próbálta félresöpörni az ilyesfajta gondolatokat. Mindez már egy másik élet, egy másik világ, egy másik álom. Próbált a jelenre összpontosítani.

Több százan gyülekeztek az előadóteremben. Felfigyelt a nagy IT-cégek, az Apple, az Oracle, a Google és a Microsoft képviselőire, akik az ismertebb befektetési alapok kezelőivel elöl, egy elkülönített szekcióban kaptak helyet. A futópadon sokszor nézte a CNBC-t, innét ismerte a fontosabb piaci szereplőket. Az esemény leginkább az Oscar-gála Fortune 500-as megfelelőjének tűnt, ahol a résztvevőknek futurisztikus fehér öltözéket viselő, elegáns és kivételesen gyönyörű hoszteszek szolgálják fel a frissítőt.

Az emelvényen négy modern, rozsdamentes acélból készült és fehér bőrrel borított széket állítottak fel – darabja innen, távolról nézve is megérhetett annyit, mint az ő kocsija. Közvetlenül a színpad mögött gigászi LCD kijelzőt látott, két oldalán hasonló méretű, negyvenöt fokban elfordított monitorral. Kövér fekete betűkkel mind az Egyesült Egészségbiztosító nevét hirdette. Maga a terem steril benyomást keltett fehér falaival és a szabályos sorokban felállított fehér bőrszékekkel, melyek írólapjait egyelőre felhajtották. Önkéntelenül arra gondolt, hogy a helyszín berendezését olyasvalaki koordinálta, aki fontos szerepet játszhat az Apple iPhone és iPad termékvonal fejlesztésében.

Elfoglalt egy helyet az utolsó sorban, és várakozni kezdett. Pontban tízkor elhalványultak a terem fényei, és a színpadon négy előadó jelent meg: három férfi és egy nő. Ugyanekkor a rejtett hangszórókból kelta kórusra emlékeztető éteri zene kezdett áradni, hogy megteremtse az esemény egyedi atmoszféráját.

Tekintetét elsőként a nő vonta magára, akit azonnal felismert. Paula Stonebrennernek hívták, s egyedül miatta hívták meg ide. Paula drága kosztümöt viselt, a nyaka körül épp csak annyi fehér fodorral, hogy kiemelje nőiességét. Klasszikus, visszafogott öltözékében is vonzónak tűnt.

Paulával együtt jártak a Columbia Orvosi Egyetemen, a szó minden értelmében. Egyszer-kétszer az éjszakát is együtt töltötték. Az orvosi képzés első hetétől vonzódtak egymáshoz, a barátok társaságában néha iszogattak egy kicsit – egyik dolog vezetett a másikhoz. A „másik” alatt a Columbia kollégiumának tetejét kellett érteni. Máig ezt tartotta élete legkockázatosabb szexuális kalandjának.

A kezdeti lelkesedés ugyanakkor gyorsan lelankadt, miután George felfedezte egy másik csoporttársát, Pia Grazdanit – a sötéten egzotikus szépséget, akit olasz–albán származása még

izgalmasabbá tett. Már a puszta megjelenésével levette a lábáról, a közönyével pedig teljesen rabul ejtette, jóllehet minden baráti közeledését visszautasította, egyébről nem is beszélve. A gimiben és a főiskolán George-nak nem esett nehezére a lányok fejét elcsavarni. Hálás lehetett megnyerő személyiségéért és sportos alkatáért, amelyek minden kezdőcsapatban helyet biztosítottak számára. Hozzászokott, hogy csak füttyentenie kell. Nem úgy Piánál.

Mielőtt megismerte Piát, ő volt az, aki került minden elköteleződést. Még egy elméletet is felállított arról, hogy merő „együttérzésből" hátrál ki a kapcsolatokból, és „méhcsípéshez" hasonlította sietős távozását – egy percig fáj, de utána gyorsan feledésbe merül. Nem mintha önző lett volna. Az iskolában mindig az a vágy lebegett a szeme előtt, hogy akár üzletemberként, akár orvosként, de sikert arasson, így a fontossági sorrendben a kötelesség messze megelőzte a társasági kapcsolatokat – ezeket inkább tekintette kikapcsolódásnak, mint az önmegismerési folyamat részének.

Ma már jól értette ezt, ha akkortájt nem is. Ezt is Kasey-nek köszönhette, s annak, ahogyan a társas kapcsolatokra tekintett. A lány mély emberismerete úgy vonzotta magához, mint sajt az egeret. Ő volt az első, aki a legjobb barátja és bizalmasa lett, mielőtt menthetetlenül beleszeretett. Úgy élte meg mindezt, mintha mellette újjászületett volna, hogy bepótolhassa, amit eddig elmulasztott.

Ma mégis be kellett vallania, hogy Paula fantasztikusan néz ki. Meg hogy jóformán semmit sem tud róla, leszámítva hogy iszonyú okos, remek társaság, és kész örökmozgó. Miután Pia átvette a helyét, úgy viselkedett vele, mint a sértett ártatlanság – az év hátralévő részében gyakorlatilag szóba sem állt vele –, másodikos korukra mégis úgy tűnt, sikerült továbblépnie. A koleszben amúgy is szomszédos szobában laktak, ami iszonyúan

megnehezítette, hogy tudomást se vegyenek egymásról. Végzős korukra így újra barátok lettek, vagy legalábbis jó ismerősök.

Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy elsétál az emelvényhez és odaköszön neki, de a gyávább énje kerekedett felül. Csak egyre fokozódó csodálattal figyelte, ahogy Paula fesztelenül szóba elegyedett a három másik előadóval és a színpad előtti VIP-szekció néhány vendégével, mielőtt helyet foglalt a két másik férfi mellett, míg harmadik társuk előrelépett. George szemében a férfi kivételesen impozánsnak tűnt. Makulátlanul öltözködött, szálfaegyenes tartásával katonás, uralkodó jelenség benyomását keltette. Őszülő haja szó szerint szikrázott a halogénlámpák éles fényénél, míg háta mögött, a roppant LCD kijelzőkön feltűnt a neve: Bradley Thorn, az Egyesült Egészségbiztosító elnök-vezérigazgatója.

– Üdvözlöm önöket – vágott bele Thorn széles mosollyal, öblös hangja látható hangosítás nélkül is megtöltötte a termet. George nem lepődött meg. Manapság már minden vezetékek nélkül működik.

A társalgás elhalkult. Akik még nem foglalták el a helyüket, a legközelebbi üres székhez siettek. George tekintete visszatért Paulához és a mellette helyet foglaló két másik férfihoz. Váratlan döbbenettel ismerte fel egyiküket, majd tüstént össze is húzta magát, mintha ettől láthatatlanná válna. A pulzusa ijesztően felgyorsult.

– Basszus – mormolta maga elé.

3.

CENTURY PLAZA HOTEL
CENTURY CITY, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 10.02

A színpadon a nemzetközileg ismert radiológus, dr. Clayton Hanson is helyet foglalt. A Los Angeles-i Egyetem klinikáján ő vezette a rezidensképzési programot, amit George talán minden professzornál és más jelenlévőnél jobban tudott. Clayton gyakorlatilag a főnöke volt, ő pedig éppen lógott. Közeli ismeretségük abból fakadt, hogy Clayton nem csupán szakmai értelemben tartotta magát George felettesének, de szívtiprói minőségében is (ennyit az értelmes emberek úgynevezett szerénységéről), így képes volt Kasey-re nyomulni még azután is, hogy tudta, egy párt alkotnak. Igaz, ez még az eljegyzésük előtt történt.

Közvetlenül azelőtt, hogy George feltűnt a színen, Clayton tizenkét évnyi működésképtelen házasság után elvált egy megfakult szépségű színésznőcskétől, és eltökélte, hogy kárpótolja magát az elvesztegetett időért. George azt a pletykát is hallotta, hogy Clayton kilengései fontos szerepet játszottak a korábbi feleség döntésében, amikor az beadta a válópert.

Miután George a maroknyi nőtlen rezidens közé tartozott, Clayton eleinte tőle kért tanácsot, hogyan találkozhatna néhány friss hússal (az ő szóhasználata), akikhez feltételezése szerint ő hozzásegítheti. Bár az egészből végül nem lett semmi, Clayton és George afféle érdekbarátságot kötött, amit jórészt az tartott fenn, hogy Clayton megpróbálta összehozni őt mindenkivel, hogy azután találkozhasson azok barátnőivel.

George feszengését az okozta, hogy mielőtt eljött erre a bemutatóra, nem bajlódott azzal, hogy engedélyt kérjen a kórházban, vagyis szigorúan véve lógott, miközben a közvetlen főnöke vele szemben foglalt helyet. Kényelmetlenül érezte magát emiatt, még akkor is, ha ez volt az utolsó napja és mindenről gondoskodott. Felötlött benne, hogy egyszerűen kisétál, de ezzel csak magára vonta volna a nemkívánatos figyelmet, így inkább a helyén maradt. Szerencsére tisztes távolban ült a színpadtól, és Clayton sem adta jelét, hogy kiszúrta volna rezidensét.

Vett egy nagy levegőt, mielőtt a figyelme visszatért Paulához, aki csakugyan fantasztikusnak és lehengerlően összeszedettnek tűnt. Azon kapta magát, hogy bánja, amiért annak idején nem engesztelte ki. Átfutott a fején a gondolat, hogy ismeretségük újjáélesztésével talán teljesíthetné a Kasey-nek tett ígéretét.

Ábrándozását Thorn szakította félbe, amikor gördülékeny előadásban összefoglalta az Egyesült Egészségbiztosító páratlan ívű fejlődését. Majd kijelentette, hogy a vállalat készen áll az új egészségbiztosítási törvény által előírt megfizethető szolgáltatásokra, amiket a legtöbb egészségbiztosító lehetetlennek tart, miután a törvény súlyosan korlátozza a profitrátát. Ő és szakértő csapata megtalálta a megoldást, és hajlandó az élre állni. Már csak további tőkeinjekciókra van szüksége, hogy folytathassa bámulatos terjeszkedését.

– A politikusok, akarattal vagy sem, az egészségbiztosítókat állították egy olyan dinamikusan növekvő szektor élére, mely nemsokára az Egyesült Államok teljes GDP-jének húsz százalékát teheti ki – folytatta. – A szívünk mélyén mindnyájan tudjuk, hogy mindenki számára meg kellett volna szavazniuk az elérhető állami egészségbiztosítást, ehhez azonban nem volt elég bátorságuk. Helyette ezüsttálcán kínálják felénk a lehetőséget, méghozzá példátlan lehetőséget, mint azt látni fogják. Nemcsak az Egyesült Államok, de az egész világ paradigmaváltás küszöbén áll, és tanúja lehet annak, amint megszületik a digitális kor forradalmian új egészségbiztosítási rendszere. Mi az Egyesült Egészségbiztosítónál e fejlődés élharcosai leszünk.

George is érezte a benne vibráló izgatottságot, ahogy Thorn minden jelenlévő elevenjére tapintott. Az elmúlt években a szakmát fokozódó nyugtalansággal töltötte el, ami általában az orvoslás, s azon belül a radiológia terén történt. Csökkent a megpályázható posztok száma, s ezzel együtt a felkínált fizetések nagysága. Nem földindulásszerű, de nagyon is érzékelhető változás zajlott. Thorn szavai nemcsak valóságossá tették, de

felerősítették azt a benne lappangó, nyugtalanító félelmet, hogy mire orvosi hivatást vállalhat, az egész szakma megindul a lejtőn.

– Hazánkban megindult az egészségügy demokratizálódásának folyamata – folytatta Thorn –, ami talán meglepetésként éri az orvosi kart, de nem úgy az Egyesült Egészségbiztosítót. A közvélemény egészségügyi kérdésekben már így sem elsődlegesen az orvosoknál tájékozódik, mint azt évszázadokon át tette. Az információszerzés legfontosabb tere ma már az internet és a közösségi média. Ezen állítás illusztrálására vessük össze a ma ismert orvosi szakmát egy másik iparággal, amit egy példaértékű amerikai nagyvállalat, az Eastman Kodak Company uralt. A Kodak úgy vélte, a filmgyártásban, s nem a képalkotási iparban érdekelt. – Hatásszünetet tartott. – Mindnyájan tudjuk, mi lett a vége.

A hallgatóság előzékenyen nevetett. A Kodak 2012-ben jelentett csődöt.

– Az orvosi kar is azt hiszi, hogy a betegségek kezelésében érdekelt, de téved, a lényeg ugyanis az egészségmegőrzés. Az egészség fenntartása és a betegségek megelőzése a jövő orvoslása, nem pedig a kezelések, az egyre újabb gyógyszerek és orvosi eljárások. A prevenció az én értelmezésemben nem passzív folyamat. Az a megelőzés, amiről én beszélek, nagyon is aktív, mégsem felesleges, mint az évenkénti teljes szűrővizsgálat vagy a teljes CT. Ha pedig a kezelés valóban szükségessé válik, az Egyesült Egészségbiztosító az egyén érdekeit veszi figyelembe, nem valami képzeletbeli személyét, aki a nagy statisztikai átlagot képviseli. Ez rendkívül fontos, ugyanis a gyógyszeripar termékeire elköltött évi csaknem négyszázmilliárd dollár egyharmada értelmetlen pénzkidobás. Évi százharminc milliárd dollárt egyszerűen kiszórunk az ablakon, minthogy az érintett gyógyszerek gyakran semmilyen pozitív hatást nem gyakorolnak az egyén egészségére. Ha a tesztek azt mutatják ki, hogy az adott szer eredményes a páciensek öt százalékánál, az annyit jelent,

hogy nem segít a betegek kilencvenöt százalékán, miközben a káros mellékhatások közel száz százalékot érintenek. Nem túl biztató esélyek. Mi itt, az Egyesült Egészségbiztosítónál nem kívánunk pénzt vesztegetni haszontalan gyógyszerekre és egészségkárosító beavatkozásokra. Mi nem a statisztikai átlagot, hanem az egyént kívánjuk kezelni. Hogyan képzeljük ennek megvalósítását? Ezzel a forradalmi alkalmazással!

Thorn olyan mozdulattal lendült a mögötte tornyosuló LCD-panelek felé, mintha egy teljes szimfonikus zenekarnak vezényelne, s valóban: a kézmozdulattal egy időben felharsant Beethoven Ötödik szimfóniájának drámai kezdőtaktusa, miközben a kijelzőkön öles fekete betűkkel villódzni kezdett az *iDoc* felirat.

Miután megtartotta a kötelező hatásszünetet, Thorn visszafordult hallgatóságához.

– A jelenlegi egészségügyi ellátórendszer kudarcának nyilvánvaló jele, hogy máig nem sikerült pótolni a rendszerből fájóan hiányzó háziorvosokat. Ennek eredményeként túlságosan sok felesleges és költséges ellátásra kerül sor a sürgősségi osztályokon, túl sok szakorvos vizsgál olyan betegeket, akikhez másként köze se lenne, túl sok hiábavaló beavatkozást hajtanak végre a pácienseken, akiknek máskülönben is hatástalan és drága gyógyszereket írnak fel. Mindez természetesen felesleges és pénzrabló módon növeli az egészségügyi kiadásokat és az egészségbiztosítók kifizetéseit. Nos, barátaim, ez a helyzet alapjaiban fog megváltozni, miután új doki költözött a városba! A huszonegyedik század háziorvosa egy olyan telefonos applikáció, melyet a Szövetségi Gyógyszerügyi Hivatal előzetesen máris jóváhagyott, s amelynek a neve iDoc!

Thorn újra a gigászi LCD-k felé intett, amelyeken megjelent három telefon, a világ három legnagyobb gyártójának – az Apple-nek, a Samsungnak és a Nokiának – egy-egy terméke. Mindhárom telefonon ugyanaz a program futott,

kezdőképernyőjén fehér alapon vörös kereszttel, annak vízszintes szárában az iDoc szóval. George-nak a lélegzete is elakadt. Nem először látta ezt az ikont.

– Az iDoc és annak beágyazása valamennyi elterjedt mobilplatformba annak a szoros munkakapcsolatnak a gyümölcse, melyet a vezető telefongyártókkal és fejlesztőkkel folytattunk. Munkánk végeredménye pedig az internet, a mobiltechnológia és a felhőalapú adattárolás ötvözete saját csúcskategóriás D-Wave szuperszámítógépünkkel, a közösségi hálóval, a számítógépes biotechnikával, a vezeték nélküli szenzorokkal és a fejlett képalkotási algoritmusokkal. Az iDoc a holnap háziorvosa, mely már ma is elérhető! Megszereztük a Nemzetközi Vöröskereszt jellegzetes logójának felhasználási jogát, annyira fontosnak éreztük, hogy egyetemesen ismert jelképet társítsunk az alkalmazás mellé. Az Egyesült Egészségbiztosító emellett az iDoc minden egyes letöltésekor további adománnyal is támogatja a szervezetet, s ez még közel sem minden. Az Egyesült Egészségbiztosító kiemeli a megfizethető egészségügyi ellátás kormányprogramjának legfontosabb elemét, ami nem más, mint a megfizethetőség! Azok a jelentkezők, akiknek éves jövedelme négyszáz százaléknál nagyobb mértékben nem haladja meg a szegénységi küszöböt, jelentős állami támogatással, sőt akár térítésmentesen is hozzájuthatnak telefonjukhoz. A jelentkezők esetében továbbra is az aktuális telefontarifák érvényesek, ugyanakkor korlátlanná válik az adatforgalom, aminek ilyen mértékű támogatása szintén összhangban van a törvényi előirányzatokkal. A program által generált adatokat teljes egészében a felhőben tároljuk, ami bármely hagyományos 3G készülék használatát lehetővé teszi, amennyiben annak tárkapacitása eléri a 32 gigabájtot. Akik nem rendelkeznek ilyen készülékkel, azok esetében a tárhelybővítés, illetve szükség esetén a telefoncsere költségeit magunkra vállaljuk.

George hátán máris futkosott a hideg. Az a határozott érzése támadt, hogy sorsfordító történelmi pillanat részese. Az ötlet, hogy egy okostelefon szolgáljon személyes háziorvos gyanánt – noha korábban maga is eljátszott a gondolattal –, teljesen felkészületlenül érte, és a bejelentés fontosságát növelte, hogy az Egyesült Egészségbiztosító és az Apple közös fejlesztését látta maga előtt. Ez bizony mérföldkőnek számított – ráadásul az Egyesült Egészségbiztosító magára vállalt minden költséget, miközben üzleti tervében nyilván csinos kis profittal számolt. Mi hiányzott a képből?

4.

CENTURY PLAZA HOTEL
CENTURY CITY, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 10.14

Végignézett a többi jelenlévőn. Senki sem szólt. Senki sem köhécselt. Senki sem moccant. Nem hallatszott más, csak a kísérteties kelta kórus a háttérben. Tekintetét visszafordította a pódium felé. Thorn még most is széles mosollyal nézte a mobiltelefonok óriásira nagyított képét, akár egy büszke atya. Amint visszafordult, a tömeg tapsviharban tört ki.

– Bánjanak csínján a tetszésnyilvánítással! – csillapította Thorn. – Van még más is. Nemsokára rövid előadást hallhatnak három társamtól, elsőként dr. Paula Stonebrennertől. – Ahogy Paula felé intett, George a tekintetével követte mozdulatát. Paula egy pillanatra felállt és biccentett a hallgatóság felé. Ha szorongott is, nem adta jelét. A taps újra felharsant. – Tudom – folytatta Thorn –, dr. Stonebrenner nem tűnik elég idősnek ahhoz, hogy képzett orvos legyen, de nekem elhihetik, hogy az.

Röviden ismerteti önökkel az iDocot és annak képességeit, mint erre a leginkább alkalmas személy, ugyanis tőle származik az elgondolás, hogy egy okostelefon felhasználható modern, huszonegyedik századi háziorvosként. Korábban is számos applikáció létezett, melyek különféle diagnosztikai funkciókat láttak el, mégis dr. Stonebrenner állt elő a briliáns ötlettel, hogy mindezen funkciókat egyetlen hatékony algoritmusba ötvözve létrehozzuk a huszonegyedik század automatizált és a nap huszonnégy órájában rendelkezésre álló háziorvosát, aki valóban személyre szabott megoldásokat kínál.

– Szent ég! – mormolta maga elé George, miközben érezte, ahogy a pír az arcába szökik. Alig mert hinni a fülének. Még azt sem tudta eldönteni, hogy dühös legyen-e, vagy inkább érezze magát lekötelezve. Hirtelen arra is rájött, miért Paulának kínálták fel a bemutató lehetőségét. Évekkel korábban már beszéltek erről. Nem Paula állt elő a forradalmi ötlettel – a személyre szabott telefonos háziorvos ötlete egyenesen tőle származik!

Amikor rezidensként Los Angelesbe költözött, tudta, hogy Paula is ide tart, bár nem rezidensként, hanem az Egyesült Egészségbiztosító alkalmazottjaként. Diplomaosztó előtt beszélgettek is arról, hogy egy városban fognak lakni. A lány még az orvosi egyetemen jelentkezett az MBA programra, amin alkalmanként jókat vitáztak, George véleménye szerint ugyanis nem szabadott volna elvennie a helyet más elől, ha sosem szándékozott praktizálni. Túl sokan voltak, akik valóban orvosok akartak lenni, mégsem jutottak be az egyetemre – ez is csak fokozta a háziorvoshiányt. Paula persze egészen másképp látta a dolgot. Ő annyira fontosnak találta az egészségügy üzleti oldalát, hogy szerinte csakis olyanok foglalkozhatnak vele, akik átlátják minden részletét. Egyikük sem tudta meggyőzni a másikat.

Miután L.A.-be érkezett, néhányszor próbált kapcsolatba lépni vele, de Paula sosem hívta vissza. Az otthoni számát és címét

nem ismerte, csak az Egyesült Egészségbiztosító központi számán hagyhatott neki üzenetet, így azt sem tudta, hogy egyáltalán megkapta-e. Akárhogy is, miután 2011-ben egy érzelmileg igencsak kimerítő, hálaadáskor történt hazalátogatásban volt része, megkétszerezte erőfeszítéseit, hogy lenyomozza az elérhetőségeit. Anyja, Harriet az otthoni látogatásakor halt meg, így még sosem érezte magát annyira egyedül, mint amikor visszatért L.A.-be. Nem állt különösebben közel az anyjához, mégis élete egyik legfájdalmasabb epizódjaként maradt meg benne, hogy végignézte haldoklását.

Az apja hároméves korában meghalt, s bár az anyja egy évre rá újra férjhez ment, George sosem jött ki túlságosan jól a mostohaapjával, s mindennek tetejébe a férfinak volt egy nála három évvel idősebb fia. Miután anyjának és nevelőapjának közös leánya született, végképp ötödik keréknek érezte magát, ezért a középiskolai éveit már a nagyanyjánál töltötte, akivel közeli kapcsolatot ápolt. Már az orvosira járt, amikor nevelőapja is meghalt; ezután anyja a dohányzás és a kóros elhízás következtében olyan súlyos egészségi problémákat halmozott fel, amelyek alig négy nappal a hatvanhetedik születésnapja előtt a halálához vezettek.

A nap megszokottan indult, kora délután azonban Harriet hurutosan köhögni kezdett és mellkasi fájdalmakra panaszkodott. Amikor George felvetette, hogy hívják ki a háziorvosát, megtudta, hogy anyjának nincs ilyenje. Korábbi orvosa magánpraxisba kezdett, Harriet azonban sokallta az éves díjat. Hatvanöt éves korában kísérletet tett rá, hogy olyan háziorvost találjon, aki elfogadta a Medicare-tagságot, de ez nem sikerült.

Így azon a végzetes napon nem tudtak kit kihívni hozzá, a kórházba pedig nem volt hajlandó bemenni. George szinte könyörgött neki, mire a fejéhez vágta, hogy minek avatkozik az életébe. Próbált felhívni néhány neten talált helybéli orvost, de

egyikük sem vette fel a telefont, bármennyire elkelt volna valaki, aki megvizsgálja az anyját, de legalábbis meggyőzi, hogy feküdjön be a kórházba. Míg a telefonokat intézte, anyja kezdte nehezen venni a levegőt és egész teste verítékezett. Ekkor hívta a 911-et. A diszpécser közölte, hogy a helyi mentősök mind foglaltak, csak egy távolabbi városból tud küldeni valakit, de az érkezés időpontját megbecsülni se meri.

George fokozódó szörnyülködéssel nézte, ahogy anyja arca hamuszürkévé fakul. Végül rádöbbent, hogy nincs mire várni. Minden tiltakozása ellenére betuszkolta anyját a kocsija hátsó ülésére, hogy elszáguldjon vele a helyi kórházba. A sürgősségi osztályt zárva találta – a kórházat nemrég felvásárló cég költségcsökkentést irányzott elő és megszüntette –, így jobb híján továbbrobogott a következő kórházba, amit ugyanez a cég üzemeltetett. Csak félórányi út volt, de mire megállt, kipattant a kocsiból és kinyitotta a hátsó ajtót, anyja már meghalt. Úgy érezte, beleőrül a tehetetlenségbe. Soha, még gyermekként se nagyon sírt, de azon a hideg, zord napon csak ült a kocsijában és zokogott.

5.

CENTURY PLAZA HOTEL
CENTURY CITY, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 10.18

Mindkét kezét felemelte és megdörgölte az arcát. Mindig felzaklatta, ha anyja távozására gondolt, márpedig Kasey halála óta mind gyakrabban jutott eszébe ez a gyászos epizód. Talán a hasonlóság miatt: mindkettőnél jelen volt.

Figyelmét hunyorogva újra a színpad felé fordította. Paula mostanra helyet foglalt, Thorn pedig tovább beszélt.

– Nagy örömömre szolgál, hogy bemutathatom dr. Clayton Hansont. – Claytonra mutatott, aki Paula példáját követte, és felállva fogadta az udvarias tapsot. Ami a megjelenést illeti, Clayton semmivel sem maradt le Thorn mögött, sőt egy területen még le is körözte – természetellenesen barna arcával, amit ezüstösen ősz haja még jobban kihangsúlyozott. Ezzel elég idősnek tűnt, hogy tapasztalt tudós benyomását keltse, mégis elég fiatalnak, hogy bármely korosztály hölgytagjai vonzónak találják. – Dr. Hanson, aki a Los Angeles-i Egyetem klinikájának radiológiai osztályát vezeti, az iDoc fejlett képalkotási módszereiről tart egy rövid előadást. Ám még előtte, kérem, hallgassák meg Lewis Langley-t, aki néhány technikai részletet oszt meg önökkel az iDoc matematikai algoritmusával kapcsolatban.

Langley kurta bólintással nyugtázta, hogy neve elhangzott, de nem állt fel. A férfi nemigen hasonlított egy átlagos szoftverfejlesztőre, de messze kilógott a két másik fickó társaságából is, akikkel az emelvényen osztozott. Acélbetétes bakancsot viselt fekete farmerrel, amit hatalmas, texasi mintájú ökörszarvas övcsattal koronázott meg. Az i-re fekete sportdzsekijével tette fel a pontot, amit kigombolt nyakú fekete ingén viselt.

Az elkövetkező néhány percben George-nak nehezére esett Thorn szavait követni. A váratlanul feltörő emlék, az a szörnyű hálaadás és anyja tragikus halála egészen kibillentette egyensúlyából. Amikor a temetés után visszarepült L.A.-be, a repülőgépen másra sem tudott gondolni, csak hogy a háziorvosok krónikus hiánya mekkora szerepet játszott ebben a rémálomban.

Mintha csak a sors akarta volna így, a légitársaság magazinjában talált egy cikket arról a telefonos applikációról, mely előre jelezte a szívrohamot. Ez indította el benne azt a

gondolatmenetet, miszerint egy okostelefon talán betölthetné a háziorvos alapvető feladatait. A világon immár hatmilliárd mobiltelefon üzemel – a technológia adott, csak fel kell használni. Noha semmilyen gyakorlati lépést nem tett az ügyben – elsőéves rezidensként mit is tehetett volna? –, megemlítette a dolgot Paulának, amikor végre újra kapcsolatba léptek.

Egy ital mellett találkoztak. George némi fecsegést követően beszámolt anyja haláláról, majd az ötletéről, hogy egy mobiltelefon akár személyre szabott háziorvosként is funkcionálhatna. Őszintén hitte, hogy egy ilyen eszköz megváltás lehetett volna az anyja számára, talán még az életét is megmenthette volna.

Paula azonnal felismerte az ötlet hasznosságát, és megjegyezte, hogy az Egyesült Egészségbiztosító biztosan ráharapna. Ezzel megrémítette George-ot, aki úgy gondolta, hogy ha bárki elkészíti az eszközt, az csakis egy orvosi kutatócég lehet, nem pedig egy egészségbiztosító, hiszen a mobiltelefon ez esetben nagyon is gyakorlati feladatokat látna el. Paula csak nevetett az aggályain. Rámutatott, hogy az orvosi szakma sosem fogja átlépni a saját árnyékát, és aligha venne jó néven bármiféle konkurenciát, főként úgy, hogy legendásan idegenkedik a digitális világ minden újításától.

Végül nem sikerült felmelegítenie régi kapcsolatát Paulával. Elsőéves rezidensként a rengeteg ügyelet miatt hónapokig nem tudta felhívni, amikor pedig megtette, a lány kerek perec visszautasította az újabb találkozást. Legközelebb már csak a múlt héten hallott róla, amikor egészen váratlanul meghívta erre az eseményre. A tény, hogy az előadás tárgya egy háziorvosi funkciókat ellátó mobiltelefonos applikáció, így teljesen felkészületlenül érte.

Újra felötlött benne, hogy egyszerűen feláll és kisétál. Paula nyilvánvalóan lenyúlta az ötletét, és aligha akar osztozni az ötletgazdának járó babérokon. Ahogy a gondolatai vadul

kavarogtak, kelletlenül fészkelődni kezdett. Végül áthelyezte testsúlyát, hogy felálljon és távozzon. A mellette ülő behúzta a lábát, hogy átengedje, ő mégsem indult el, csak újra hátradőlt a széken. Mi változna attól, ha kisétál? Gyerekes reakció lenne a részéről.

Kiderült, hogy jól döntött, Thorn ugyanis tartogatott még néhány meglepetést.

– Az Egyesült Egészségbiztosító nevében büszkén jelenthetem, hogy máris túl vagyunk az iDoc algoritmus és applikáció rendkívül sikeres bétatesztjén. Az elmúlt csaknem négy hónapban Los Angeles területén mintegy húszezer személy írta alá szigorú titoktartási szerződésünket és használta az iDoc appet a legteljesebb megelégedéssel. Az iDoc mint digitális személyi háziorvos tökéletesen megbízhatónak bizonyult, messze megbízhatóbbnak, mint az egészségügyi rendszerben jelenleg dolgozó hús-vér orvosok. Ezt nem én, hanem a kísérleti program lelkes résztvevői mondják. Az emberek egyszerűen imádják!

George egyre nehezebben nyelt, ahogy a torka kezdett teljesen kiszáradni. Látta az iDoc ikonját Kasey telefonján, de nem sejtette, mit takar, ő pedig nem beszélt erről. Tehát ő is részt vett az Egyesült Egészségbiztosító bétatesztjén. Ettől a tudattól mintha a gyomra legmélye is görcsbe rándult volna.

Amint Thorn tovább fejtegette, hogy az iDoc azonnali és minden képzeletet meghaladó haszonnal kecsegtet, George különös viszolygással vegyült elismeréssel ingatta a fejét. A program szemlátomást alapjaiban változtatta meg a teljes gyógyászatot. Nem másra készült, mint hogy átvegye az orvosok szerepét.

– Kérem! – vette elejét Thorn az izgatott sustorgásnak, miközben láthatóan kiélvezett minden pillanatot. – Hadd tisztázzak még valamit, mielőtt átadnám a terepet dr. Stonebrennernek, hogy megismertesse önöket a technikai részletekkel. A bétateszt sikere nyomán az Egyesült

Egészségbiztosító az egész országra ki akarja terjeszteni a programot, miközben máris keressük a nemzetközi bevezetés lehetőségét, különösen Európa vonatkozásában. E cél érdekében előrehaladott tárgyalásokat folytatunk számos országgal, kivált azokkal, amelyek átfogó és megbízható vezeték nélküli infrastruktúrával rendelkeznek. Ezúton jelenthetem, hogy a tárgyalások rendkívül jól haladnak. Az iDocra globális szinten igény mutatkozik. Ez természetesen azt erősíti, hogy az Egyesült Egészségbiztosító kivételesen jó befektetés. Számos kockázati alappal sikerült megállapodnunk, ugyanakkor tovább kell bővítenünk a befektetők körét. Tesszük ezt abban a biztos tudatban, hogy termékünk a világpiacon is sikert arat, lehetőségeink tehát határtalanok. Most pedig átadom a szót dr. Stonebrennernek.

Míg Paula előlépett, George gyorsan rákeresett a bétatesztre az interneten. Homályosan emlékezett a kifejezésre, de nem tudta volna pontosan definiálni. Rövid úton kiderült, hogy ez a szoftverek tesztüzemének második köre, amit korlátozott, de már elég tág körben végeznek, annak érdekében, hogy a felhasználói elégedettséget felmérjék, miközben azonosítják és kijavítják az esetleges hibákat.

Amint Paula beszélni kezdett, még mindig nem tudta, mit gondoljon arról, hogy minden előzetes egyeztetés nélkül átvette az ötletét. Ezzel egy időben arra is ráeszmélt, hogy ő sem erőltette túlságosan a kettejük kapcsolatát.

– Gondoljanak az iDocra úgy, mint az egészségügyi ellátás svájci bicskájára – kezdte Paula. – A kapcsolódó érzékelők és egymástól független szondák a vezeték nélküli adatátvitel útján valódi mobil laboratóriummá teszik a telefonunkat. – Míg Paula beszélt, egy demó érzékeltette az applikáció képességeit. – A kapacitív ellenállás lehetővé teszi, hogy a mobiltelefonok kijelzői érzékeljék az ujjbegyünket. Az érintőképernyők ugyanakkor sokkalta parányibb dolgokat is képesek érzékelni és elemezni,

úgymint a DNS-t vagy a fehérjét, így azonosíthatják a patogének és a megbetegedést jelző különféle markerek jelenlétét. Az Egyesült Egészségbiztosító ügyfelének csupán egy nyál- vagy vérmintát kell helyeznie az érintőképernyőre, ezt követően az analízis és a kezelés már figyelembe veszi az adott páciens kórtörténetét és egyedi génállományát. Az iDocot a nanotechnológia, a vezeték nélküli kommunikáció és a szintetikus biológia terén elért legújabb eredmények teszik lehetővé. Szuperszámítógépünk szünet nélkül, valós időben követi nyomon egyszerre az összes iDoc-felhasználó valamennyi életjelét. Határ a csillagos ég. Az iDoc még a pszichológia területére is betörhet, hiszen képes arra, hogy felismerje a páciens hangulatváltozásait, különös tekintettel a depresszióra, a szorongásos tünetekre és a hiperérzékenységre, így ennek megfelelően adhat tanácsokat a felhasználónak, vagy irányíthatja őt szakorvoshoz.

Paula ezután leírta, hogyan képes az applikáció nyomon követni ennyi életfunkciót, különös tekintettel azokra, amelyeket rutinszerűen csak a sürgősségi osztályokon mérnek. A külső kapcsolódási pontok karkötők, gyűrűk, órák is lehetnek, melyek vezeték nélkül kommunikálnak a telefonnal, sőt bemutatott egy különleges szemüveget is, mely azonnali adatokkal szolgál a véredények és az idegek állapotáról az egyetlen helyen, mely betekintést kínál az emberi szervezetbe: a szem látóhártyáján. Elmondta, hogy az EKG által gyűjtött adatok folyamatosan rögzítésre kerülnek, s ha szükséges, a szív és keringési rendszer ultrahangos vizsgálata is lehetséges csupán annyival, hogy a páciens a mellkasához szorítja a telefont.

Paula itt egy pillanatra elhallgatott, hogy tekintetével végigpásztázza a hallgatóságot. A dermedt csendből azt szűrhette le, hogy valamennyien figyelemmel követik.

– Oké – váltott át gördülékenyen –, most azt kérdezik, mihez kezd az iDoc ezzel a mérhetetlen mennyiségű valós idejű adattal.

Megmondom. Azt teszi, amit bármely hozzáértő orvos, csak még sokkal-sokkal hatékonyabban. Másodpercenként akár több ezerszer is összeveti valamennyi adatot a páciens kórtörténetével, egyedi genetikai térképével és a folyamatosan frissített gyógyászati ismeretekkel, melyeket mind a felhőben, az Egyesült Egészségbiztosító szuperszámítógépén tárolunk.

Gyakorlati példákat is hozott. Beszélt az app azon képességéről, hogy előre jelezze a szívrohamot és napokkal előtte figyelmeztesse a pácienst annak várható bekövetkezéséről. Majd érintette az iDoc hasznosságát az olyan krónikus betegségek követésében és kezelésében, mint a diabétesz. Az iDoc és egy beültetett inzulintartalék segítségével azonnal nyomon követhető a vércukorszint. Szükség esetén a kellő inzulinmennyiség automatikus befecskendezésével biztosítható, hogy a páciens vércukra egészséges szinten maradjon. Ha úgy vesszük, az iDoc gyakorlatilag képes tünetmentessé tenni a cukorbetegséget.

George azon kapta magát, hogy bólogat. Azonnal nyilvánvaló lett számára, hogy az iDoc kezelte Kasey diabéteszét, s hogy miért nem tudott erről. Kasey szentnek tartott minden ígéretet, a titoktartási megállapodást pedig vélhetően vele is aláíratták. Emlékezett is, milyen gondtalannak tűnt akkoriban, miután megszabadult az állandó vércukormérés nyűgétől. Sejtette, hogy valamiféle implantátumot kapott – most már azt is tudta, mifélét. Az imént Paula által leírt inzulintartalékot.

Paula azzal zárta fejtegetését, hogy a beültetett implantátumok különféle célokra használhatók, s nem csupán a krónikus betegségeknél. Szerinte ez lehet a válasz arra, hogy a feledékeny vagy felelőtlen páciensek időben hozzájussanak a nekik felírt pontos gyógyszermennyiséghez.

Bármennyire is bosszankodott korábban, amiért lenyúlták az ötletét, George-ot egyre inkább magukkal ragadták a hallottak. Látta, hogy a teremben mindenki épp így érez. Paula megmaradt a közérthetőség talaján, hallgatósága pedig csak úgy itta szavait.

George könnyedén belátta, hogyan lehet az iDoc a tökéletes háziorvos. Olyan, aki a hét minden napján és a nap huszonnégy órájában a páciens rendelkezésére áll, méghozzá anélkül, hogy a betegnek időpontot kellene kérnie és a rendelőjéig autóznia, hogy ott kivárja a sorát, amíg végül olyasvalaki elé kerül, aki fáradt, kapkod és másra figyel, nem fér hozzá a kórtörténeti adataihoz. De lehetne még rosszabb is: rég elfelejtette, amit annak idején az egyetemen tanult.

– Kezdettől az a célunk – folytatta Paula a kimért hatásszünet után –, hogy az iDoc minél személyesebb legyen. Ügyfelünk megválaszthatja az avatár nemét, valamint kapcsolatuk jellegét, és a köztük lévő hangnemet, ami lehet joviális, vagy éppen meghitten anyai. A program eddig negyvennyolc nyelven és számos dialektusban elérhető. Az is megválasztható, hogy miként lépjen kapcsolatba az iDoc a pácienssel, amikor a fiziológiás és mentális funkciók elemzése során olyan változást érzékel, mely szükségessé teszi a beavatkozást. Szeretném kihangsúlyozni, hogy az iDocnak sosem hagy ki az emlékezete, sosem fárad el, sosem indulatos, sosem megy szabadságra, és sosem iszik vagy szed nyugtatókat. Végezetül, az ügyfél-páciens nevet is adhat avatárjának, akár szabadon, akár egy listából kiválasztva. Ha ezzel sem akarunk bajlódni, a megadott etnikai jellemzők alapján automatikusan történik meg a névválasztás. Személyiségvédelmi okokból, ha a telefon kihangosítása aktív, az iDoc megkérdezi a pácienstől, egyedül van-e, és vállalja-e a kihangosított tanácsadást. Az iDoc szigorúan őrzi a páciens bizalmas adatait, ehhez biometrikus azonosítók egész sorát használja. Az eddigiekben csupán gyors és felületes áttekintést adtam az iDocról, melynek algoritmusa hihetetlenül sokoldalú. Mint azt Mr. Thorn is említette, a bétatesztben részt vevő ügyfél-páciensek pozitív visszajelzései a legvadabb várakozásainkat és reményeinket is messze meghaladták. Az emberek annyira imádják az iDocot, hogy most, a tesztidőszak végén sem kívánnak

megválni tőle. Sőt, alig várják, hogy tapasztalataikat megosszák családtagjaikkal és barátaikkal, amit eddig szigorúan megtiltottunk. Az iDoc máris életeket mentett és rengeteg kényelmetlenségtől kímélte meg pácienseinket, miközben tekintélyes pénzösszeget takarított meg. – Paula itt elhallgatott, hogy közönsége feldolgozhassa az információt. Amikor mindenki rájött, hogy végzett, kitört a tapsvihar. Paula kivárt néhány pillanatot, míg az elismerés fényében fürdött, csak ezután mondott gyors köszönetet.

George közben azon tűnődött, másnak miért nem jutott eszébe az iDoc ötlete. Paula előadása után, a felgyorsult technológiai fejlődés ismeretében, annyira kézenfekvőnek tűnt. Elnézte Paulát, amint visszaült a helyére, miközben már a harmadik előadó lépett előre a színpadon. George remélte, hogy elkapja Paula tekintetét, de a nő nem nézett felé.

Lewis Langley csak néhány percre vette igénybe a hallgatóság figyelmét. George még a távolból is látta, hogy cowboy stílusú ingén gombok helyett kapcsokat visel. A férfi hosszú hajával meglehetősen vad, szeszélyes művész benyomását keltette. George számára úgy tűnt, jobb féltekés kreatív típusként éles kontrasztot alkot bal féltekés tudóstársaival.

– Nem rabolom sokáig az idejüket – közölte Langley zavaró New York-i akcentussal. – Mindazokon túl, amit Mr. Thorn és dr. Stonebrenner már elmondott, csupán három dologra kívánom felhívni a figyelmüket. Először, s talán ez a legfontosabb, az iDoc algoritmusa heurisztikus, vagyis tanulás és tapasztalat útján képes önmaga fejlesztésére. Ezen képessége a bétateszt során szignifikánsan megmutatkozott. Az iDoc támogatói háttereként az Egyesült Egészségbiztosító nagyszámú belgyógyászt, sebészt és egyéb szakorvost foglalkoztat, akik a nap huszonnégy órájában egymást váltják a legfejlettebb technológiai szabványoknak megfelelő központunkban. Bármely tetszőleges időpontban legkevesebb ötvenen teljesítenek itt szolgálatot. Ezek az orvosok

alapértelmezésben segítik az iDoc automatikus döntéshozási mechanizmusát, valahányszor a legkisebb probléma is adódik. Eleinte, a bétateszt megkezdésekor, még sok hívást kaptunk, nagyjából az események húsz százalékában, ám ez a szám gyorsan csökkenésnek indult. A bétateszt három hónapja alatt a hívások száma tizenegy százalékkal esett vissza, ami azt jelzi, hogy az iDoc algoritmusa valóban tanul és fejlődik. A második kérdés, amivel foglalkozni kívánok, az olyan fontos szubjektív szempontok alapos elemzése és beépítése az iDoc algoritmusba, mint az alkalmazott kezelési eljáráshoz és a lehetséges kimenetelhez köthető fájdalomküszöb, illetve a teherbíró képesség. Ezek figyelembevétele a hagyományos gyógyászatban is sok nehézséget okoz. A költség szintén olyan tényező, amit az iDoc számításba vesz, például generikus gyógyszereket ír fel, amennyiben a generikus és originális gyógyszer hatásfoka azonos, ha viszont az originális gyógyszer bizonyítottan hatékonyabb, azt választja. A harmadik és egyben utolsó kérdés, amit megemlítenék, az a szilárd meggyőződésem, hogy az iDoc révén csodálatos demokratizálódási folyamat indul meg a gyógyászatban, hasonlóan ahhoz, ami a Gutenberg Biblia nyomán a vallás terén is történt. Az iDoc éppúgy felszabadítja az átlagembert az orvosok és az egész orvosi szakma uralma alól, ahogyan a Biblia is felszabadította az embereket a papok és a szervezett vallás rabigájából. Az iDoc valódi paradigmaváltást jelent az orvosi kezelés egyénivé szabásában, hiszen amikor felír egy gyógyszert, az algoritmus pontosan tudja, hogy az az adott páciens javát szolgálja majd, nem csupán reménykedik abban, hogy a páciens azon betegek szűk öt százalékába tartozik, akiknél hatásos a készítmény. Az orvoslás demokratizálódása olyan mérföldkő, ami legalábbis egyenrangúvá teszi az iDocot a tudományos fejlődés olyan meghatározó lépéseivel, mint a számítógép, az internet, a mobiltelefonok vagy a DNS-szekvenálás kifejlesztése.

Dr. Clayton Hanson utolsó felszólalóként lépett a hallgatóság elé. Noha ő is tudta, milyen nevetségesen viselkedik, George a rövid szónoklat alatt mindvégig a helyén lapult. Hanson a többiekhez képest igencsak prózai előadást tartott, csupán vázolta az iDoc képalkotási képességeinek jelentőségét a gyógyászatban, különösen az ultrahangos diagnosztika és egy hordozható vezeték nélküli transzduktor vonatkozásában. Majd felsorolta a szívet és az érrendszert érintő vizsgálatokat, melyeket a páciens az otthonában is elvégezhetett. Egészen mostanáig ezek a vizsgálatok több kórházi látogatást igényeltek és sok ezer dollárba kerültek, így nem csupán arra mutatott rá, mennyivel alkalmasabb háziorvos az iDoc, mint hagyományos, hús-vér társa, de rávilágított, hogy használatával a társadalom rövid és hosszú távon egyaránt hatalmas összeget takaríthat meg.

Amint Clayton befejezte és visszaült a helyére, újra Thorn lépett előre.

– Mindnyájuknak köszönjük, hogy eljöttek. Mielőtt feltennék kérdéseiket, hadd emlékeztessem önöket, hogy közvetlenül e bemutató után büféebéddel egybekötött fogadást tartunk az épület első emeletén található étteremben, ahol alkalmunk nyílik a személyes találkozásra. Nos, akkor ki lesz az első?

Kezek tucatjai lendültek a magasba. Szinte tapintani lehetett az izgatottságot.

6.

CENTURY PLAZA HOTEL
CENTURY CITY, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 11.00

George lifttel ment le az első szintre, hogy több résztvevőhöz hasonlóan az étterem bejárata felé vegye az irányt. Mélyen a gondolataiba temetkezett, míg azon vívódott, mit tegyen. Tudta, hogy vissza kellene térnie a kórházba, de nem hagyhatta elveszni a lehetőséget, hogy Paulával találkozzon, még ha ezzel azt is kockáztatta, hogy Clayton észreveszi. Magában azzal érvelt, hogy az egész úgysem tart soká, különben sem futott be SMS vagy hívás Claudine Bouchertől, vagyis az MRI-ben feltehetően minden a legnagyobb rendben. Nem mintha ez meglepné – Claudine az egyik legfelkészültebb rezidens, aki az utolsó napját tölti az MRI-n.

Belépett az étterembe, melyet teljes egészében az Egyesült Egészségbiztosító bérelt ki, és nekitámaszkodott a bárpultnak, ahol kért egy diétás kólát. A koffeinnel most is vállalt némi kockázatot, tekintve, hogy reggel már ivott egy kávét, de most valahogy ez izgatta a legkevésbé. Itallal a kézben vonult el az egyik sarokba, ahol kivárhatta Paula bevonulását. Addig is lehetőség szerint kerülni akarta a társalgást az idegenekkel. Bármennyire igyekezett, valamiért alacsonyabb rendűnek érezte magát a sikeres brókerek társaságában, akik egészen más világban élnek, túl a kórház falain, ameddig az ő ismeretei terjednek.

Azonnal megpillantotta Paulát, amint a többi előadóval belépett. A minden irányból feltörő taps egyértelművé tette, hogy a bemutató osztatlan sikert aratott. Szerencséjére Claytont azonnal eltérítette valaki – méghozzá az első vonzó üzletasszony, aki drága kosztümöt viselt –, így miután összeszedte minden bátorságát, elindulhatott Paula felé. A megfelelő alkalomra várva, hogy odaléphessen hozzá, felmérte, hogy így közelről még jobban néz ki, és természetes könnyedséggel mozog a férfi számára oly idegen közegben. Belegondolt, mi lehetett volna köztük az orvosi első évében, ha ő nem éretlen seggfej módjára viselkedik. Paula éppen ebben a pillanatban felnézett és elkapta a tekintetét, aztán

széles mosoly jelent meg az arcán. A reakción felbátorodva George egyenesen hozzá lépett.

– George! – kiáltott fel Paula. – Hát itt vagy!

– Helló, Paula! – George esetlenül kezet nyújtott, de Paula nyomban lefegyverezte azzal, hogy szorosan magához vonta és csókot nyomott az arcára. Láthatóan őszintén örült a viszontlátásnak.

Azután körülnézett, miközben még mindig a kezét szorongatta, és észrevette Bradley Thornt, aki közvetlenül mögötte állt.

– Bocsásson meg, Bradley, de be szeretném mutatni egy kedves barátomat még a Columbiáról. Ő George Wilson.

Thorn végigmérte a szemüvege mögül. Az Egyesült Egészségbiztosító egyik prospektusát tartotta a kezében.

– George, ő itt Bradley Thorn, a főnököm. George radiológus rezidens a Los Angeles-i Egyetem klinikáján. Ami azt jelenti, hogy egyike az új alkalmazottainknak!

– Örvendek – köszönt Thorn kurtán. – Bocsásson meg. – Azzal el is fordult, hogy célba vegye a CNBC egyik nagyágyúját.

Paula elmosolyodott és megvonta a vállát.

– Bocs. Épp üzletkötő üzemmódban van. – Újabb sugárzó mosolyt küldött George felé. Láthatóan még mindig pörgött a jól sikerült prezentációtól.

– Semmi gond, megértem. – Nem akarta, hogy Paulának bármiért szabadkoznia kelljen.

– Tényleg nagyon örülök, hogy eljöttél. Köszi!

– Én is örülök, hogy itt vagyok. Nem volt egyszerű elszabadulni. – Most, hogy szemtől szemben álltak, George némi szorongást érzett, és a legkevésbé sem akart provokatívnak tűnni. – A rezidensem ma van nálunk utoljára, úgyhogy egyedül is boldogul. A holnap persze egészen más lapra tartozik. Július elseje. Megint kapok néhány elsőévest. Tudod, hogy megy ez.

A nő értetlenül meredt rá.

– Július elseje országszerte a rezidensprogram kezdete, amikor a frissen végzett medikusok szolgálatba állnak. – Úgy látszik, emlékeztetnie kellett a másikat, mi kell ahhoz, hogy valakiből igazi orvos lehessen.

– Á, már értem. A páciensek fekete hónapja – kuncogott, noha volt igazság a szavaiban. Mindketten tudták, hogy júliusban megugrik a kórházi halálozások száma, miután ezernyi új rezidens veszi át a betegeket.

– Én meg jövő hónaptól a sürgősségin leszek… illetve már holnaptól – tette hozzá George. – Az ottani elsőéveseket felügyelem. Ez az utolsó évem rezidensként, utána végre kereshetek egy kis pénzt. – Dicsekvésnek szánta a kijelentést, valahogy mégis másként sült el, amit Paula arckifejése is egyértelműen jelzett.

Paula egy hosszú pillanatig méregette, nyilván érzékelte idegességét.

– Még egyszer kösz, hogy eljöttél, George. Tényleg azt akartam, hogy itt légy. Szóval… mi a véleményed?

– Szerintem az app fantasztikus. Igazi paradigmaváltás, ahogy mondtátok. Bárcsak nekem jutott volna eszembe! – Szúrós pillantást vetett a nőre.

– Mindketten tudjuk, hogy így történt, és ne hidd, hogy elfelejtettem. Ezért is akartam, hogy jelen légy a nagy bejelentésnél, és a saját szemeddel láthasd, hogy többé már nem kósza ötlet, hanem kézzel fogható valóság.

George hátrahőkölt. Nem számított ilyen őszinte beismerésre.

– Rengeteg meló van benne – folytatta Paula. – Sok tízezernyi munkaóra, sok millió dollár. Mégis megcsináltuk. És működik. Jobban működik, mint valaha is képzeltük. Ez a megoldás, George! Jobb ellátás alacsonyabb áron. Ez az, amihez a törvény önmagában sosem lett volna elég.

George nem igazán tudta, mit mondjon. Arra készült, hogy késhegyig menő vitát kell majd folytatni az ötlet szerzői jogáról.

– Van pénzed? – érdeklődött Paula.

– Hogyan? – Teljesen felkészületlenül érte a kérdés.

– Bocs, ez rosszul vette ki magát. Igazából csak azt akartam mondani, hogy ha megteheted, fektess az Egyesült Egészségbiztosító részvényeibe, mert nemsokára az egekbe szökik az értékük. S ez nem bennfentes információ. Tegnap talán még az lett volna, de a mai prezentáció után már senkinek sem lehetnek kétségei. Én is tőzsdei opciókba tettem mindent, és…

– Rezidens orvos vagyok, Paula – szakította félbe George színtelen hangon. – Heti nyolcvannégy órával nem egészen évi ötvenötezer dollárt keresek, miközben próbálom törleszteni a diákhitelemet, és én fizetem a nagymamám ellátását egy szeretetotthonban. A tőzsdei opció számomra nem *opció*. Neked biztosan nem okoz gondot, nyilván sokszorosát keresed az én fizetésemnek, de nem mindenki ilyen szerencsés.

Paula úgy lépett hátra, mintha leöntötte volna egy pohár jeges vízzel.

– Hé, én csak segíteni próbálok! Ne várd, hogy bocsánatot kérjek a kompenzációs csomagomért, ha erre akarsz kilyukadni. Keményen megdolgoztam ezért, és felbecsülhetetlen értékű a munkám, nekem elhiheted. Nemcsak a munkaadóim lehetnek hálásak nekem, de az átlagemberek is. Éppen emiatt fog az egekbe szökni az értékünk. – Elhallgatott egy pillanatra. – Az életben mindnyájan hozunk döntéseket, George. Én elégedett vagyok az enyémmel. Te is az lehetnél a tiéddel.

George nem igazán tudta, mit feleljen. Előbb Paula látványos sikeressége, majd nyilvánvaló önhittsége bosszantotta, a kéretlenül őszinte válasz mégis teljesen lefegyverezte.

– Emlékszel még a régi vitánkra, hogy mennyire értelmetlen részt vennem egyszerre az orvosi és az MBA-képzésben? – élénkült fel Paula. A hangneme is megváltozott, a nosztalgiázásba mintha némi incselkedés vegyült volna.

– Nyilvánvalóan te győztél – adta meg magát George.

Paula felnevetett, mielőtt megragadta a karját és elvezette a terem egyik csendes sarkába.

– Figyelj, szerintem hagyjuk ezt! Barátok vagyunk. Miért nem látogatsz meg otthon? Jó lenne feleleveníteni a régi dolgokat… tudod, egy kicsit meghittebb közegben…

– Hát… – hebegte George, aki újra kibillent az egyensúlyából.

– Ugyan már! Nemrég vettem egy házat, de még arra se volt időm, hogy kipróbáljam a medencét.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ez jó ötlet…

– Micsoda? A régi időket feleleveníteni? Az a helyzet, George, hogy itt nincs túl sok barátom. Munkatársam, az van épp elég, mert megállás nélkül dolgozom, hét napból hetet 24 órában… mindketten tudjuk, miről beszélek. Olyan emberekre van szükségem, akik mellett ellazulhatok, akikkel nem kell folyton versengenem egy adott projektért. Nem sok ilyen baráttal tudnék dicsekedni. – Újra felnevetett. – Igazság szerint egy szál ilyen sincs. Szóval mit mondasz? Nem kötelező.

George az arcát kémlelte. Amennyire látta, őszintén beszélt, ami valahol mélyen elszomorította. Úgy tűnt, neki sincs saját élete – legalább ebből a szempontból egy hajóban eveznek.

– Persze. – Nemcsak vonzónak találta Paula sebezhetőségét, de egyenesen ez döntötte el a kérdést.

– Klassz! Megírom a címemet. Santa Monicában lakom. A szombathoz mit szólsz? Egy körül?

– Hát… szombaton épp *szabad* vagyok – vallotta be George.

– Csak hogy tisztázzuk, ez egy *baráti* találkozó. Kipróbáltuk a másik utat, nem jött be. Ja, és még valami. Egy szóval sem említheted Pia Grazdanit. Többé a nevét sem akarom hallani. Áll az alku? – Elmosolyodott. Őszintén és barátian.

– Áll – bólintott George. Ragadósnak találta a nő kéretlen őszinteségét. Alig várta, hogy újra együtt legyenek.

– Ha akarod, el is mehetek érted. A vállalat, a maga végtelen bölcsességében, rendelkezésemre bocsátott egy vadiúj Porsche Carrerát az iDoc miatti hálája jeléül. – Újra elmosolyodott.

George toporogni kezdett, és gyorsan témát váltott.

– Tényleg ilyen jó az iDoc? Úgy értem, a bemutatón elhangzott néhány meredek kijelentés. Kicsit se túloztatok annak érdekében, hogy felkeltsétek a befektetők figyelmét?

– A legapróbb részletben sem. Az iDoc valóban fantasztikus. Talán még annál is jobb, mint amilyennek leírtuk. Ha őszinte akarok lenni, kicsit még vissza is fogtuk magunkat.

– Mármint miben?

– Nos, például… hé, miért van az, hogy melletted pletykás vénasszonynak érzem magam? – Láthatóan nem várt választ a kérdésére, viszont George észrevette, hogy még szorosabban markolja a karját. – A bétatesztcsoport ugyanolyan okostelefonokat használt, mint amilyet te is szorongatsz a kezedben, kis nomofóbiás.

– Nomofóbiás? – ráncolta a homlokát George. – Az meg mi a búbánat?

– Olyasvalaki, aki betegesen retteg attól, hogy nem elérhető mobiltelefonon, nincs nála a készüléke.

George csakugyan a kezében szorongatta a telefonját. Elnémította, biztos akart lenni abban, hogy érzékeli a rezgést, ha esetleg Claudine üzenne.

– A prezentáción beszélhettünk volna arról is, milyen megoldással álltunk elő a bétatesztelés során. Az okostelefonnal van egy kis gond… nem is annyira gond, mint inkább kellemetlenség, ami gonddá nőheti ki magát: az *akkumulátor*. Az iDoc állandóan fut, akárcsak a vezeték nélküli érzékelők egész sora, így az akksik lemerülnek, méghozzá *szélsebesen*. A tesztelőinknek állandóan tölteniük kellett a telefonjukat, napjában háromszor, plusz egész éjjel, míg aludtak. Ami, ha nem is túl nagy ár, mindenképpen kényelmetlenség.

– És mi lenne a megoldás?

– A grafén – suttogta Paula.

– A grafén? – kérdezte George hasonlóan fojtott hangon. – Sosem hallottam róla.

– Pedig a hatvanas évek óta létezik. Nem nagy titok, de azért jobb lenne, ha ez kettőnk közt maradna. A mai állapotában próbáljuk bemutatni az iDocot a befektetőknek, nem abban, amilyen holnap lesz. Szoros munkakapcsolatban vagyunk a világ legnagyobb mobilgyártóival, de a grafénban rejlő lehetőségekre mintegy véletlenül jöttünk rá. A UCLA felfedezett egy eljárást, amivel elemi szénből képes nem toxikus, magas hatásfokú energiacellákat készíteni. A grafén voltaképpen egy iszonyú vékony grafitréteg. A technológia nevetségesen egyszerű, és az Egyesült Egészségbiztosító hathatós támogatásával megtalálták a módját, hogy az apró beágyazott elektródákkal együtt tömeggyártásba kerülhessen.

– Elvesztettem a fonalat.

– Ez egy szuperkondenzátor, ami sokkal gyorsabban töltődik a vegyi alapú energiacelláknál. Ekkora energiasűrűség mellett sokkal több elektron tárolható, mi pedig képesek vagyunk megcsinálni egyetlen atomnyi vékony grafitrétegből. Hogy rövidre fogjam, a technológia lehetővé teszi, hogy egy teljesen lemerült telefont egyetlen másodperc alatt száz százalékra töltsünk.

– Ez most komoly?

– Teljesen. A grafénalapú akkumulátorokkal készült mobiltelefonok már idén ősszel megjelenhetnek. – Körülnézett és újra megbizonyosodott arról, hogy senki sem hallja őket. – *Ez* viszont titok. Miután résztulajdonosok vagyunk a szabadalomban, arra kértük a gyártókat, hogy ne jelentsék be a hírt, amíg elő nem álltunk az iDockal. Azt akarjuk, hogy a közvélemény szemében az iDoc forradalmian új termék legyen. Az új energiatárolási technológiának csak annyi a dolga, hogy a

befektetők hitét megerősítse, és egyértelművé tegye: valódi paradigmaváltás zajlik. Meg persze segít rávenni az elavult mobilok gazdáit, hogy megrohamozzák az üzleteket.

– S aki nem engedhet meg magának egy új és drága telefont?

– Azt támogatjuk. Pontosabban az Obamacare támogatja. Persze az állami finanszírozásnak is megvannak a maga korlátai…

– De hogyan…

– A bétatesztelők kivétel nélkül mind imádták az iDocot, George. Jobb, mint egy igazi orvos. Minden apró panasszal foglalkozik, amit a páciensek szívesen megtárgyalnának az orvosukkal, de nem tehetik, mert épp nem ér rá. Az iDoc elfogadottsága teljes körű. Ez lesz az orvostudomány új forradalma. Végre egészségmegőrzésről beszélünk, nem betegellátásról, ahogyan arra Bradley is hivatkozott. Hadd hozzak egy személyes példát. A minap arra ébredtem, hogy fáj a torkom. Azonnal streptococcusra gondoltam, miután egy barátomnál nemrég ilyen fertőzést állapítottak meg, ezért egy nyálcseppet helyeztem az érintőképernyő kijelölt területére, és elemzést kértem az iDoctól. Annyi idő alatt, míg ezt elmesélem, a streptococcust valóban kimutatta a mintából, aztán e-mailben elküldte a vényt a legközelebbi gyógyszertárba, ahol már várt a gyógyszerem, amikor bementem. Ezt követően az iDoc minden felszólítás nélkül, szabályos időközönként megkért, hogy helyezzek újabb nyálmintát a kijelzőre. Nekem talán nem jutott volna eszembe, de az iDoc észben tartotta.

– De mi ez a telefonközpont? Nem valami ugratás? Tényleg igazi orvosok adják a szakmai hátteret?

– Úgy bizony. Az iDoc folyamatosan tanul, méghozzá gyorsan. Ahogy Lewis Langley is mondta. A program ma már bizonyítható módon sokkal kevésbé támaszkodik az „igazi orvosok” segítségére, mint a bétateszt kezdetén.

– Hol van ez a központ?

– A szomszédos épület hetedik emeletén. Ez az Egyesült Egészségbiztosító központja is. Szeretnéd látni? Szívesen megmutatom. – Láthatóan élvezte a helyzetet. Kezdett eluralkodni rajta a dicsekvési vágy.

– Nem gond, ha eljössz? – George a befektetők tömege felé mutatott.

– Nem. Az a szomorú igazság, hogy amikor érdemi tárgyalásra kerül a sor, ezek a brókergyerekek szívesebben alkudoznak egy férfival. Persze dumálnak és nyomulnak, de a komolyabb mondanivalót megtartják Bradley-nek. Szerintem azt hiszik, hogy csak kirakatember vagyok. Valami csinibaba a PR-osztályról.

George végigmérte. Ha a nőt bántotta is a nemi megkülönböztetés, Paula nem adta jelét. Egyszerűen csak megállapított egy tényt.

– Miért ne? Menjünk, nézzünk körül!

Követte Paulát a Century Towersbe. Az elegáns és ultramodern épület minden pórusából áradt a tekintély. Paula említette a létesítmény szerencsétlen csengésű becenevét is: Halálcsillag. Ez a *Csillagok háborúja* galaktikus birodalmának legveszélyesebb fegyverére utalt, bár ennek semmi köze nem volt az Egyesült Egészségbiztosítóhoz. Az épület csupán azért kapta ezt a nevet, mert előcsarnoka figyelemre méltó módon emlékeztetett a filmbeli Halálcsillag belső tereire, illetve ebben a toronyházban működött Hollywood legtitokzatosabb és legbefolyásosabb filmügynöksége. Ez utóbbi tény szó szerint mindenkit megrémített, beleértve számos ügyfelet is. Paula szerint Thorn egyáltalán nem bánta ezt az összefüggést, sőt remélte, hogy szuggesztív erejével engedelmességet parancsol minden alkalmazottnak és terjesztőnek. Úgy tűnt, nem áll távol tőle, hogy egy efféle fantáziavilágban képzelje el magát.

Miután Paula átvezette a masszív, fehér márvánnyal borított előtérben, egy látogatói belépőt intézett neki a hosszan elnyúló pultnál. Amint a hivatalos engedélyt megkapta, a liftek felé indultak, ahol két tagbaszakadt és fenyegető küllemű őr ellenőrizte az igazolványukat.

– Látom, komolyan veszik a biztonságot – jegyezte meg George, amint beléptek a felvonó fülkéjébe.

– Ha tudnád… – legyintett Paula.

Miután kiléptek a liftből, a kommunikációs központ bejáratánál két másik őrnél is igazolniuk kellett magukat. Noha Paulát nyilvánvalóan ismerték, a biztonsági emberek az ő igazolványát is elkérték, hogy azt George belépőjével együtt a leolvasóba helyezzék. Paula és George csak ezután léphetett be oda, ami leginkább a jövő évezred telefonközpontjának tűnt. A roppant teret a falakként szolgáló száznyolcvan centi magas üvegtáblák osztották fel egyforma kalitkákra, amelyek mindegyikében egyetlen jól ápolt, fehér köpenyt viselő férfi vagy nő foglalt helyet. Minden fülkében karcsú üvegasztalt helyeztek el, mögötte kényelmes székkel – és ennyi. Semmi több. Se számítógépek, se monitorok, se fejhallgatók, se papírok és tollak, legfeljebb helyenként egy-egy kávésbögre. George-ot egészen elképesztette, hogy maguk az üvegfalak szolgáltak monitorként, míg a billentyűzetet az asztal üveglapjába gravírozták. Láthatta az orvosi kartotékok felvillanó képeit. A páciensekkel folytatott társalgást Skype stílusú élőképek kísérték, miközben az operátorok a nagyítást és a kicsinyítést az asztal üveglapján tett mozdulatokkal irányították. Az is feltűnt, hogy némelyik orvos valamiféle 3D hologramon vizsgálta a belső szervekről vagy csontokról készült MRI- és röntgenfelvételeket. Ezeket éppúgy forgatták és manipulálták, mint a többi képet, amelyek sokszor ide-oda vándoroltak az egyes orvosok között, alattuk az addigi telefonbeszélgetés szöveggé alakított soraival. George szinte beleszédült a látványba.

Paula látta, hogy sikerült lenyűgöznie.

– Mi a…?

– Hatásos, ugye? Csak ötvöztük a csúcstechnológiát a hollywoodi berendezők munkájával és… *voilà*!

– Tony Stark.

– Ki?

– A *Vasember*. Az a film jut erről eszembe. – George úgy érezte, mintha a távoli jövőbe repítették volna.

– Fura, hogy ezt mondod, mert valóban a legjobb hollywoodi díszleteseket kértük fel. – Beszéd közben a központ különféle részeire mutatott. – Minden fülkét behuzaloztunk, így nincs szükség fejhallgatóra. A kamerákat a falakba építették, így az orvos és a páciens szemtől szemben láthatják egymást. Az előbbiek ezért is viselnek mind fehér köpenyt. A profi megjelenés elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy az ügyfelek bízzanak a rendszerben. Még külön fodrászunk és sminkesünk is van, az orvosok pedig négyóránként váltják egymást, hogy mindig frissek és kipihentek legyenek. A mennyezeti légbefúvó rendszer elfojtja a beszélgetések hangjait, így nincsenek háttérzajok és a személyiségi jogok sem sérülnek. Mint láthatod, az orvosi feljegyzések és az aktuális életjelek magukon a falakon jelennek meg. Az orvos az asztallap érintőgombjait használva dönti el, mit hogyan szeretne látni. Minden képet kinagyíthat, megjelölhet és megjegyzéssel láthat el, a létező legegyszerűbb mozdulatok segítségével. A háromdimenziós hologramok lehetővé teszik azt is, hogy pontosabban felmérjék a belső szervek állapotát.

George egy futurisztikus fehér öltözéket viselő fiatal férfit és nőt figyelt meg, amint épp a kávéjukat vitték be a saját fülkéjükbe. Paula követte a tekintetét.

– Azt akarjuk, hogy az orvosok a lehető legkényelmesebb körülmények között dolgozzanak – magyarázta –, ezért sok egyéb mellett különféle italokat is biztosítunk számukra. Az étkezés

viszont tilos. Arra ott az ebédlő. Wolfgang Puck az állandó beszállítónk. Nagyon szeretjük.

– El tudom képzelni.

– Az orvosok akkor tartanak szünetet, amikor csak akarnak. Itt senkinek sem kell blokkolnia. Óránként és átlagban huszonhárom százalékkal keresnek többet, mint egy hasonló szakorvos. A stressz ugyanakkor számottevően kisebb, már csak azért is, mert nem kell saját rendelőt fenntartaniuk.

George tekintetével végigpásztázta a termet.

– Azt mondod, ők mind az orvosi kamara tagjai? – Feltűnt, mennyire oldottan viselkednek. Akik beteggel tárgyaltak, nem győztek mosolyogni.

– Bizony. Többségében belgyógyászok, meg néhány gyerekorvos és szülész-nőgyógyász. Vannak köztük sebészek, ortopédusok, dietetikusok, szemészek és dermatológusok is. Az iDoc-felhasználóktól érkező kérdéseket rendszerint egy általános belgyógyász irányítja tovább az adott szakorvosokhoz.

George kezdett bosszús lenni. Jóllehet, a központ mély benyomást tett rá, nagyon úgy tűnt, hogy az orvosokat egyszerű diszpécserré alacsonyítja le.

– Az iDoc nem fog működni – bukott ki belőle, mielőtt még meggondolhatta volna magát.

– Miért? – ráncolta a homlokát Paula, akinek arcáról lerítt, mit gondol róla. Savanyú a szőlő.

George tüstént megbánta a megjegyzést, de már nem szívhatta vissza. Nem maradt más, meg kellett védenie az álláspontját.

– Két fő gondot látok – gondolkodott el hangosan. – Először is, az emberi törődés hiányát. Dacára mindennek – mutatott körbe a termen –, a páciens első lépcsőben mégiscsak egy robottal veszi fel a kapcsolatot. Másodszor, itt vannak a betegjogi aggályok, amelyek ez esetben nem elhanyagolhatók. A páciensek magukkal hordozzák a teljes kórtörténetüket, az adataik így könnyen illetéktelen kezekbe kerülhetnek.

– Az emberi törődés nem kiemelten fontos – rázta a fejét Paula –, ezt a bétatesztben részt vevő mintegy húszezer páciens mindegyike tanúsíthatja. Ne mondd, hogy nem elég nagy minta. Az iDoc elfogadottsága elképesztő, máris negyvenöt százalékkal csökkentette a háziorvosi ellenőrzések és sürgősségi ellátások számát. A tesztelők közül senki nem akadt, aki az emberi figyelem hiányára panaszkodott volna, *azt* viszont mindnyájan kiemelték, mennyire nagyra értékelik, hogy a szolgáltatás a nap huszonnégy órájában elérhető. Itt nincs várakozás, mindenki akkor beszélhet személyre szabott iDocjával, amikor szükségét érzi. Gondolj csak bele: az átlagos páciens a háziorvosától kevesebb, mint egy óra figyelmet kap egész évben. Ezt nevezed te emberi törődésnek? Szerintem ez vétkes hanyagság. Az elérhetőség minden más tényezőnél fontosabb. Az orvosok évről évre nehezebben közelíthetők meg. Az e-mail segít valamennyire, de még ma is rengeteg orvos van, aki ezt sem használja.

George szóra nyitotta a száját, majd becsukta. Nem jutott eszébe semmilyen racionális ellenvetés.

Paula érezte, hogy nála a pont, mégis tovább érvelt.

– Ha a hackerekre gondolsz, az iDoc megkapja a létező legfejlettebb tűzfalat, de közben a magánélet védelme sem nyom annyit a latban, mint régen. Ha pedig ténylegesen a lakosság száz százaléka részesülhet az egészségbiztosítás áldásaiban, s ennek nem feltétele bizonyos szintű egészségi állapot, az adatkezelés biztonsága még kevésbé fontos. Ami a külső hozzáférést illeti, az iDoc fejlett biometrikus azonosítórendszert használ. Az alkalmazás eleve csak akkor nyílik meg, ha a telefon tulajdonosa ujjlenyomatával azonosítja magát. Amennyiben nem használják, az app hatvan másodpercen belül automatikusan bezár, s ez még csak az első szint. Az iDoc hangfelismerő rendszert használ, mielőtt válaszol a kérdésekre vagy személyes adatokat ad ki. Emellett ott az Eye-Verify, ami a felhasználó látóhártyájának véredényei alapján azonosítja a pácienst. Mint tudod, ennek

pontossága vetekszik az ujjlenyomatéval. Miután folyamatosan nyomon követi az életjeleket, az iDoc azt is pontosan tudja, hol helyezkedik el a páciens a telefonhoz képest. S végezetül, az iDoc a felhőben tárolja az adatokat, csupán elenyésző részük található meg magában a telefonban, ezeket is titkosítjuk. Még ha egy telefont el is lopnak, nem sokat kezdhetnek vele. Ha a páciens értesít minket arról, hogy elvesztette a telefonját, távolról is törölhetünk minden tartalmat. Ugyanez történik elhalálozás esetén is, amikor az iDoc felismeri az életjelek megszűnését.

George hallgatott. Úgy tűnt, a cég mindent alaposan átgondolt. Még most sem tudta elhinni, hogy minden szép és jó, de nem nagyon talált semmit, amibe beleköthetett volna.

– Akik ebben a központban dolgoznak, nem sokban különböznek az olyan szakorvosoktól, amilyen te is vagy. Mindannyian az orvosi technológia által szolgáltatott adatokat elemzitek.

George elengedte a füle mellett a megjegyzést, és biztosabb vizekre evezett.

– Teljesen új alapokra helyezitek a szakorvos fogalmát, amikor kivonjátok a háziorvosokat az egyenletből, és úgy tesztek, mintha ti lennétek a szakorvosok. A „ti” alatt az Egyesült Egészségbiztosítót értem, ami mégiscsak egy biztosító. A vezetői közül vajon hányan jártak orvosi egyetemre?

Paula lebiggyesztette az ajkát.

– Az orvosi kar legjava minden tudásával és tapasztalatával hozzájárult az algoritmusunk kifejlesztéséhez. Az iDoc korlátlanul hozzáfér a teljes orvosi tudásbázishoz, tankönyvekhez, orvosi tanulmányokhoz, szakfolyóiratokhoz, ezzel a világ legtájékozottabb orvosa, miközben nem felejt el semmit és folyamatosan bővíti tudását. Ha ez nem lenne elég, szünet nélkül, akkor és ott követi nyomon az életjeleket, azokat a másodperc tört része alatt képes összevetni az adott páciens teljes kórtörténetével. Fogja az új információt, mondjuk a

vizsgálati eredményeket, összeveti a korábbi adatokkal és az emberiség teljes orvosi tudásával, majd mindezek alapján kevesebb, mint fél másodperc alatt felállítja a diagnózist. Nem szívesen mondom, George, de ha választhatok, hogy te vizsgálj vagy az iDoc, én az utóbbira szavazok.

– Nos… – köszörülte a torkát George –, értékelem az őszinteségedet.

A kéretlenül egyenes kijelentés nem annyira sértette, mint inkább meglepetésként érte. Ha az iDoc csak fele annyit tud, mint Paula állította, felesleges vitázni, ezért úgy döntött, rákérdez, mit tesz az iDoc megbetegedés esetén, főként annak fényében, hogy másnap kezdett a sürgősségin.

– Mi történik akkor, ha valakinek be kell mennie a kórházba?

– Mi sem egyszerűbb. Ha a kórházat az Egyesült Egészségbiztosító üzemelteti, amire jó esély van, miután számos kórházláncot felvásároltunk, nemsokára már automatikusan, a hálózaton keresztül értesítést kap. Az iDoc tudja, mikor lépi át a páciens a kórház küszöbét, és előre értesíti az ügyeletet, ha már ő küldte oda a beteget. Elméletileg az ügyfél-páciensnek senkivel nem kell felvennie a kapcsolatot a kórház személyzetéből, elég, ha helyet foglal a váróban. Az érintett szakszemélyzet tudni fog a jelenlétéről, a GPS-jeladó és az arcfelismerés révén könnyen lokalizálhatja is. Az orvosok tudni fogják, miért került be, ha nem az iDoc mért adatai vagy a beteg ismert kórtörténete alapján, akkor oly módon, hogy a program közli, miért kérte a páciens a felvételét. A titkosított csatornákon keresztül az iDoc minden vonatkozó adatot továbbít, így amint bekerülsz a kórházba, azonnal megkezdődik a sürgősségi ellátás. Ha nem az Egyesült Egészségbiztosító intézményéről van szó, az iDoc közvetlenül kommunikálhat a sürgősségi ügyeletesével, elmagyarázhatja, miért szorul rá az ellátásra. A páciens kórtörténete és mért adatai egy hordozható eszköz révén válnak letölthetővé, mellyel az Egyesült Egészségbiztosító látja el a sürgősségi osztályokat. Az

információ ennek közvetítésével tölthető fel a kórház belső számítógépes hálózatára, ahol a sürgősségi osztály munkatársai is elérhetik. A bétateszt során ez utóbbi megoldást alkalmaztuk.

George keményen próbált találni bármilyen indokot, amiért az iDoc nem működhet olyan gördülékenyen, mint ahogy Paula képzeli, de nem talált ilyet. Azt sem tudta biztosan, miért reménykedik a rendszer sebezhetőségében, bár gyanította, hogy leginkább azért, mert halálos vetélytársat lát benne. Gyorsan témát váltott.

– Tényleg használod az iDocot, vagy ezt a történetet a streptococcusról csak a hatás kedvéért szoktad elmesélni?

– Lelkes iDoc-felhasználó vagyok, és ugyanúgy imádom, mint bárki más.

– Láthatom?

– Neked aztán nincsenek betegjogi aggályaid, mi? – incselkedett vele Paula, miközben elővette a telefonját és megnyitotta az appet. Eltartotta magától a készüléket, mielőtt megszólalt. – Milyenek ma az életjeleim?

Gépies, ám határozottan gyengéd női hang válaszolt, némi angol akcentussal.

– Üdvözlöm, Paula. A telefonja ki van hangosítva. Folytathatom?

– Igen, semmi gond. – Vetett egy pillantást George-re, mielőtt elfordította a kijelzőt, hogy ő is láthassa a fehér orvosi köpenyt viselő vonzó fiatal nőt. Suttogóra fogta a hangját. – Mindig imádtam az angol akcentust. Olyan megnyugtatóan tekintélyt parancsoló.

– Rendben – reagált iDoc doktora a felhatalmazásra. – Az életjelei teljesen normálisak, de megközelítőleg egy órája szorongás jeleit érzékeltem. Nem olyan mértékben, ami szükségessé tette volna, hogy értesítsem, de mindenképpen az átlagértéktől eltérően. Azt is megfigyeltem, hogy múlt éjjel

nyugtalanul aludt. A mélyalvási fázisok a szokásosnál rövidebb ideig tartottak. Most hogy érzi magát?

– Sokkal jobban. Nyugtalanított ez a prezentáció, amit ma délelőtt tartottam. Szólnom kellett volna róla.

– Nagyra értékelem, ha a lehető legtöbb információt osztja meg velem előzetesen.

– Oké. Viszlát! – Paula bezárta az alkalmazást.

George elvigyorodott. Még ő is meghittnek és bensőségesnek érezte a rövid társalgást.

– Nem semmi. *Sokkal* jobb, mint képzeltem.

– Ahogy az előadáson is elhangzott, a program heurisztikus. Olyannyira, hogy az avatárom felveszi azt a beszédstílust, amit szeretek. Nem mondhatnám, hogy a hús-vér háziorvosok bajlódnának ilyesmivel.

– Tiéd a pont. – George gyors pillantást vetett az órájára. – Most már vissza kell mennem a kórházba.

– Veled tartok. Ideje visszatérnem a tőzsdecápák közé.

Elkísérte George-ot a lifthez. Csak akkor szólalt meg újból, amikor az ajtók becsukódtak.

– Bárcsak anyukádnak is lett volna iDocja.

George-ot váratlanul érte a megjegyzés.

– Kösz. Nos… én is ezt gondolom. – George csak most döbbent rá, hogy egy ilyen eszköz birtokában az anyja talán még mindig élne.

– A fejlesztési fázisban az egyik tesztet „Harrietnek” neveztem el. Anyukád után.

George elfordult és Paula arcát fürkészte. Nem tudta, mit felelhetne egy ilyen nemes gesztusra. Paula egyik meglepetést okozta a másik után.

– Ahhoz is ragaszkodtam, hogy bekerüljön egy leszokást segítő program. Az iDoc felismeri a szervezetbe kerülő drogokat, alkoholt és különösen a nikotint, ilyenkor közbeavatkozik és beszélgetést kezdeményez. Persze nem egy pohár bor vagy

hasonló után, de bizonyos szintnél vagy a függőség kialakulása esetén akcióba lép.

Bármennyire is meghatotta, hogy Paula gondolt az anyjára, nem tudta lerázni magáról eredendő idegenkedését.

– Nem megy ezzel az emberek idegeire? Olyan, mintha a Nagy Testvér figyelne…

– Biztosan vannak, akiket ez bosszant, ők legfeljebb nem hallgatják meg a jó tanácsot. A program ilyenkor nem erősködik, nem szekálja őket. A bétateszt mindenesetre mást mutat, sok dohányosnak még leszoknia is sikerült az iDoc segítségével. Úgy tűnik, az azonnali közbeavatkozás eredményes terápia. A páciens természetesen nem titkolhatja el a szenvedélyeit az iDoc elől, hiszen az folyamatosan érzékeli a bevitt vegyi anyagokat.

– Ez tényleg hasznos lehet. – George eltűnődött: vajon a program az anyját is képes lett volna leszoktatni? Valamiért kételkedett ebben. Harriet előbb dobta volna a kukába. – Köszönöm az idegenvezetést – fordult Paulához, amint kiléptek az előtérbe. – És a meghívást is. – Átfutott a fején, hogy felhozza Kasey esetét, aki részt vett a bétatesztben, mégis meghalt, talán mert a telefonja éppen töltődött. Végül elvetette az ötletet. Nem akart Kasey-re gondolni, még kevésbé megosztani a fájdalmát Paulával.

– Minden rendben? – Paula láthatón érzékelte a nyugtalanságát. – Aggályaid vannak?

– Számítana bármit is?

– Nekem igen. Ahogy már elismertem, annak idején te adtad az ihletet ehhez az egészhez.

– Tényleg értékelem az őszinteséged, de hogy én is őszinte legyek, valahogy nem tudok megbékélni ezzel. Kicsit talán sok egyszerre. Nekem úgy tűnik, hogy a biztosítótársaság túl nagy fába vágja a fejszéjét. – Kinyújtotta a kezét. – Azért tanulságos délelőtt volt. Még egyszer kösz.

– Én köszönöm, hogy eljöttél. Sokat jelentett nekem.

George elmosolyodott, és már készült elfordulni, amikor Paula megállította.

– Miért a radiológia?

George összeráncolta a homlokát.

– Hogyan?

– Miért éppen radiológus lettél? Miután nekem estél az egyetemen, amiért jelentkeztem az MBA-képzésre, és szerinted csak elvettem a helyet mások elől, miközben igazából soha nem akartam gyógyítani, a végén te is olyan rezidensi programba jelentkeztél, ahol a lehető legkevesebb a kapcsolat a páciensekkel. Azért ez érdekes. Az iDoc orvos avatárokat használ, te pedig jobban szereted a páciens avatárokat, akiket a röntgen, az MRI és a PET-szkenner vetít eléd.

Paula már másodszor tett megjegyzést választott hivatására. Bele akar kötni? A hanghordozása nem erre utalt, de akkor sem tudta biztosan.

– Van némi igazság abban, amit mondasz.

– Mindig azt hittem, háziorvos vagy belgyógyász leszel. A radiológia fel se merült bennem. Mégis, mi motivált?

– Nem hinném, hogy történt volna bármi különösebb. – Hirtelen Kasey hangját hallotta a fejében. Ő segített neki megérteni a valódi motivációját: azért választotta az orvosi hivatást, mert az emberek tiszteletét akarta magának kivívni… úgy, ahogyan a nevelőapjáét sosem sikerült. Nem mintha ezt meg akarta volna osztani Paulával.

– Az biztos, hogy most egészen másként beszélsz, mint másodéves korodban…

– Ha őszinte akarok lenni, minél tovább tanultam, annál kevésbé toleráltam a páciensekkel való közvetlen kapcsolatot. Ez meglepetésként ért. Annyira, hogy eleinte teljesen sekélyesnek éreztem magam miatta. Talán azért van, mert engem is megviselt minden egyes betegség, amivel csak találkoztam.

– Ez mindnyájunkkal megtörténik, még ha nem is beszélünk róla.

– Veled is megtörtént?

– Persze. Tökéletesen emberi. Nem, a radiológia iránti érdeklődésed valami másban gyökerezik. Amikor először találkoztunk vele, engem teljesen megrémített. Téged nem?

– Az első pillanattól szerettem – felelte George. – Lenyűgözött az egzaktsága. Képes egyértelmű diagnózist adni és a pontos kezelési eljárást meghatározni, miközben egyre több területen hasznosítható.

– Akkor ez lesz az – bólintott Paula. – Ebben van logika.

– Hogy teljesen őszinte legyek, valaki azt mondta, túl sok bennem az empátia. Kicsit távolabb kell kerülnöm a betegektől, hogy objektív maradjak. Tényleg nem értem, miért megy el bárki onkológusnak. Minden tiszteletem az övék, de én képtelen lennék rá. Egyszerűen nem menne.

– Ezzel én is így vagyok. Kösz, hogy ezt elmondtad.

– Nincs mit. – George újabb pillantást vetett az órájára, és összerezzent. – Még egyszer kösz a meghívást. Most már tényleg vissza kell mennem.

Paula búcsúzóul sietve megölelte, mielőtt az ajtó felé indult.

– Ne felejtsd el, doktor Őszinteség – kiáltott utána –, hogy szombaton találkozunk nálam!

7.

CENTURY PLAZA HOTEL
CENTURY CITY, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 11.42

Lewis Langley befejezte a hívást és eltette a telefonját, mielőtt nyugtalanul végigpásztázta volna a helyiséget, hogy megtalálja Bradley Thornt. A férfi épp két befektetési bankárral beszélt, akiknek arcát jól ismerte az üzleti találkozókról. Tudta, hogy Thorn ki lesz bukva, de nem vesztegethette az időt. Utat tört magának a tömegben, amíg el nem érte az elnök-vezérigazgatót. Thorn csak vonakodva fordult felé. Láthatóan bosszantotta, hogy félbeszakította.

– Beszélnünk kell – súgta a fülébe.

– Most? Ha nem vette volna észre, épp nem érek rá.

Langley csak mereven nézte, miközben felvonta egyik szemöldökét.

Thorn habozott. Más se hiányzott, mint hogy faképnél hagyja a megpuhított pénzügyi gurukat, de Langley csakugyan feldúltnak tűnt. Bizalmas körben gyakran hasonlította Langley-vel ápolt kapcsolatát ahhoz, ami II. Gyula pápát és Michelangelót összefűzte. Bár Langley igazi lángelme, néha a pokolba kívánta.

– Bocsássanak meg, uraim, mindjárt jövök. – Thorn követte műszaki fejlesztési igazgatóját. – Remélem, jó oka van erre – mordult fel. – Az a két fickó a tenyeremből eszik…

– Csak most értesültem valamiről. Nem szívesen rontom el az örömöt, de az IT-részleg feje most jelentette, hogy hiba történt az iDoc app működésében. Ami azt illeti, nem az első…

Thorn arckifejezése határozottan ellenségessé vált. Langley látta, hogy ez a legutolsó dolog, amit a főnöke hallani akar, különösen ebben az illusztris társaságban, de ez sem érdekelte. A diplomácia sosem volt az asztala, ahogyan Thorn reakciójának kezelése sem, az iDoc sikere viszont annál inkább.

– Ez az incidens is a Los Angeles-i Egyetem klinikáján történt, mint az előző. Akkor azt hittük, csak merő véletlen, de nyilvánvalóan nem.

– Mégis miféle hibáról van szó? – kérdezte Thorn, bár nem biztos, hogy hallani akarta a választ. – Mennyire komoly?

– Súlyosnak mondanám, főleg, ha a média vagy az FDA kiszagolja. Két páciensünk is meghalt, aki részt vett a bétatesztben.

Thorn nagyot nyelt.

– Hányan tudnak erről?

– Az IT-részleg vezetője. Én. S most már maga.

– Nem, én nem hallottam semmit, csak maga és az IT-s fickó tudja. A maguk felelőssége. Oldják meg, méghozzá csendben és hatékonyan. Ez a munkájuk. – Körülnézett, és meggyőződött arról, hogy senki sem hallja őket. – S ha már ilyen kínos beszélgetést kell folytatnunk, *legalább* ne itt és most tegyük. Legyen egy kis esze, Langley, még ha úgy is néz ki, mint egy agyatlan birkapásztor. S ami még fontosabb, hárítsa el a hibát, különben keresek mást, aki megteszi! – Visszafordult a vendégeihez.

– Nem érti – ragadta meg a karját Langley. Thorn szúrós pillantást vetett rá, amíg lassan le nem engedte a kezét. – Az a helyzet, hogy ez talán nem is hiba, legalábbis nem programhiba. Inkább úgy mondanám, hogy a program *túl jól* működik. Lehet, hogy ki sem akarjuk javítani. Ha már itt tartunk, ez a hiba akár még vonzó is lehet azon ügyfeleink számára, akikkel jelenleg tárgyalunk. A Medicare és Medicaid Szolgáltató Központokra gondolok. Talán ez lehet az, ami a mi javunkra billenti a mérleget.

– Ezt fejtse ki bővebben!

– Az az érzésem, hogy a MET ötletgazdái és az FKTT nagyon is örülni fognak ennek a programhibának. Ha így lesz, az további nyolcvanmilliós potenciális ügyfélbázist jelenthet. – Langley hajlamos volt rövidítésekkel megtűzdelt szakzsargonban beszélni, de ez nem zavarta Thornt. Tudta, hogy a Független Költségvetési Tanácsadó Testületre és a Megfizethető Egészségbiztosítási Törvényre utal, ám ettől még nem látott tisztábban.

– Oké, oké! Erről még beszélünk, akkor kifejtheti a mondandóját, de ne most, az ég szerelmére! – Megigazította nyakkendőjét és széles mosolyt erőltetett az arcára, mielőtt visszatért a két befektetési bankárhoz.

8.

A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 11.45

Greg Tarkington szorongva lépett be onkológusa, dr. Peter White rendelőjébe. Észrevette, hogy az MRI technikusa kerülte vele a szemkontaktust, miután a délelőtt folyamán elvégezte rajta a vizsgálatokat, és a rezidens, dr. Boucher sem tett másként. Érezte, hogy ez jelent valamit. Miután ennyi mindenen keresztülment, jól tudta, hogy a kiszolgáló személyzet számára ez a legfontosabb szabály: ne árulj el semmit. Szerencse, hogy a kezelőorvosa nem bújhat el senki mögé.

– Attól tartok, az MRI bizonyos kóros elváltozásokat mutatott ki a májban. Nem vagyunk biztosak abban, hogy ez a rák áttétje, ezért biopsziát kell alkalmaznunk, méghozzá minél hamarabb.

Dr. White olyan higgadt tárgyilagossággal beszélt, mintha csak egy benőtt lábkörömről lenne szó, legalábbis Greg így érezte. Belefáradt már ebbe az atyáskodó hangnembe. Belefáradt az egész kísérletbe, amióta először figyelt fel rá, hogy a szeme fehérje besárgult. Ez a tünet jelezte elsőként a rémálom kezdetét, azután jöttek a vizsgálatok, a műtétek, a kemoterápia – mind-mind külön gyötrelem.

– Ez azt jelenti, hogy kiújult a hasnyálmirigyrák? – kérdezte vádló hangon.

– Nos…

– Szedje össze magát, doki! Nincs időm a halandzsára. – A legrosszabb félelme kezdett valóra válni, ezért le akarta tudni a dolgot itt és most. Elég a csalóka reményből.

Dr. White felsóhajtott.

– Mint korábban is mondtam, ezt a rákfajtát rendkívül nehéz gyógyítani. Az elhelyezkedése nagyon… problémás. Megtettünk minden lehetségest, de ha a biopszia igazolja, hogy az új lézió a rák áttétje, akkor a legagresszívabb kezelést kell alkalmaznunk.

– Mármint a kemót?

– Attól tartok.

– De hát a kemó teljesen kikészít! Máris hazavágta a vesémet, még mindig dialízisre járok. Talán nem annyit, mint korábban, de…

– Még sok minden más van a tarsolyunkban, Greg. Ha kemóra lesz szükség, majd olyan szert választunk, ami nem toxikus a vesére nézve.

– Úgymint? – Bizonyosságot akart. Mégiscsak az élete forgott kockán.

– Még nem tudom pontosan. Egyelőre nem. Várjuk meg a vizsgálat eredményét, hogy tudjuk, mivel is állunk szemben.

– Mennyi időm van? – kérdezett rá.

– Mint mondtam, még szövetmintát kell venni…

– Mennyi időm van, ha az eredmény pozitív?

– Nem tudom megmondani.

– Találgasson! – Nem hagyta, hogy dr. White csak hímezzen-hámozzon. Ezúttal nem.

– Ilyen helyzetben sosem szeretek becslésekbe bocsátkozni, de azt mondanám, ideje elrendeznie a dolgait. Sajnálom, Greg, de most tényleg erősnek kell lennie.

A válasz ott függött köztük a levegőben.

– Erősnek kell lennem? – ismételte Greg gúnyos hangon. – Mindazok után, amiken keresztülmentem, azt mondja, erősnek

kell lennem? Miközben a szemembe se mer nézni? Tudja, mit? Semmi gond! Hazamegyek, az iDoc úgyis elmond mindent. – Tudta, hogy kár az orvoson kiélnie a haragját, amit eddig egyszer sem tett, de már ez sem érdekelte. A halálsoron ült.

– Az a gond, hogy egyszerűen nem ismerem a válaszokat. – Dr. White tudta, hogy Greg egyike volt az elsőknek, akik az iDocot használták. Őt is lenyűgözte az alkalmazás, aminek köszönhetően érezhetően visszaesett a rendelési időn túli telefonhívások száma, ráadásul a program résztvevői ritkábban kértek időpontot és sürgősségi ellátást. – Hadd emlékeztessem rá, hogy az iDoc még nem kapta meg az MRI-eredményeket. Hozzám is csak az előzetes jelentés jutott el, miután felhívtam a radiológus rezidenst. Ha majd az iDoc megkapja az eredményeket, kérem, feltétlenül szóljon, amennyiben új megoldást javasol. Amennyire tudom, az algoritmusa szélesebb körben képes kiaknázni az orvosi tudásbázist. Ha bármi elkerülte volna a figyelmemet, elsőként szeretnék tudni róla. – Jegyzeteket készített a tabletjén. – Addig is, az a legfontosabb, hogy tisztázzuk az elváltozások természetét. Elő kell jegyeznünk biopsziára, s ezt megelőzően fel kell mérnünk az esetleges véralvadási zavarokat.

– Az iDoc a biopszia reggelén is el tudja végezni ezt a vizsgálatot – jegyezte meg Greg.

– Azért én odaadom a beutalót – felelte dr. White anélkül, hogy felnézett volna.

Greg még sosem érezte magát ilyen kiszolgáltatottnak. Még a legutolsó kemoterápia alatt is élt benne a remény. Most, ha nem is halt ki teljesen, de biztos helyre bújt előle. Telefonja Bach első csellószvitjének kezdő taktusaival jelentkezett be, ami máskor mindig megnyugtatta, de ma nem. Az iDoc beszélni akart vele, ezért behúzódott a kórházi folyosó egy csendes sarkába, mielőtt

lenyomta a VÁLASZ gombot. Személyi orvosa nyomban megjelent.

– Halló, Greg. Beszélhetünk? Ki van hangosítva.

– Igen.

– Épp most értesültem a legutóbbi MRI-vizsgálat eredményéről. Sajnálattal kell tájékoztatnom, hogy a radiológiai elemzés súlyos rendellenességeket tárt fel. Kíván most beszélni erről, vagy inkább halasszuk későbbre?

– Most beszéljünk! – felelte Greg gondolkodás nélkül.

– Őszinte legyek, vagy inkább együtt érző?

– Őszinte és együtt érző, ha lehetséges.

– Természetesen. Először is meg kell mondanom, statisztikai valószínűség alapján az elváltozások a rák áttétjére utalnak, ami lesújtó hír, főként, ha figyelembe vesszük, miken ment keresztül. Sajnálom, hogy ilyen helyzetbe került, de most előre kell tekintenünk. Már beutalót kapott a biopsziára, ami egyértelmű eredményt fog szolgáltatni. Amint megkapjuk a szövettani vizsgálat eredményét, számításba vehetjük a tényleges lehetőségeket. Tudok róla, hogy nemrég találkozott az onkológus szakorvosával, dr. White-tal, akinek kórtörténeti bejegyzéséből kiderül, hogy ön is tisztában van jelenlegi állapotával. Ez rendkívüli lelki megterhelést jelent önnek, Greg, ahogy bárki másnak is azt jelentene. Az életfunkciói is ezt tükrözik, ezért most az lenne a legjobb, ha hazamenne. Szeretném, ha bevenne egy nyugtatót, de addig nem intézkedhetem, míg biztos nem leszek abban, hogy már nem ül a volán mögé. A pulzusa meglehetősen szapora, és erősen verítékezik, ami…

– Elég! – szakította félbe türelmetlenül Greg. – A biopsziáról beszélj. Mennyi az esélye annak, hogy a kóros elváltozás tumor?

– Jelen körülmények között 94,36 százalék. Rettenetesen sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de a hasonló esetek statisztikai összevetése alapján nem tehetek mást.

Greg kéretlenül egyenes választ akart, az iDoctól meg is kapta. Könnyek törtek elő a szeméből.

– Kérem, menjen haza és pihenjen le! – hallotta a telefonját. – A pulzusa egyre gyorsabb. Lazítania kell. Hívjon, ha hazaért, és folytatjuk a beszélgetést! Vannak még ígéretes kezelési lehetőségek.

– Ne felejtsd el, hogy a vesém teljesen tropára ment!

– Természetesen ezt is számításba veszem. Kérem, most menjen haza, és próbáljon meg lazítani!

Greg kikapcsolta a telefont. *Hála az égnek dr. Williamsért,* gondolta. Dan Williams – ezt a nevet adta az iDoc biztosította háziorvosának, egy másik Dan Williams, a középiskolai fociedzője után, akit mindig is istenített.

9.

A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 12.05

George a kórház bejárata felé sietett, miközben továbbra is abban reménykedett, hogy távolléte észrevétlen maradt. Épp a kapuhoz ért, amikor meglátta a távozó Greg Tarkingtont. A férfi a mobilját szorongatta. Arca feszültnek, elgyötörtnek tűnt. George lassított, míg magában tovább vívódott, megszólítsa-e páciensét. Úgy döntött, nem teszi – kifogásnak épp elég, hogy súlyos késésben van –, Tarkington azonban észrevette, mielőtt elsurranhatott volna mellette.

– Jó napot, dr… – hebegte, azzal megtorpant.

– Wilson – fejezte be helyette George.

– Igen. Elnézést. Kicsit tele van a fejem. – Eltette a telefonját és továbbra is esetlenül ácsorgott.

Éppen erről beszélt az imént Paulának. Mélységesen együtt érzett a férfival, mégsem tudta, mit mondhatna neki.

– Hallottam, hogy nem sikerült valami jól az MRI – sikerült kinyögnie Tarkingtonnak. – Mármint hogy nem lett jó az eredmény. Sajnálom, hogy ebbe a helyzetbe került. Ki akarna közölni egy ilyen hírt? – Kipréselt magából egy bágyadt mosolyt.

George megdöbbent. Tarkington érzett együtt *vele,* az orvossal? Egy pillanatra belémart a fájó bűntudat.

Tarkington megvonta a vállát és lesütötte a szemét.

– Az élet tele van kihívásokkal… – emelte fel végül a tekintetét.

– Igen. – George nem tudta, mit mondhatna még. – Maga olyan embernek tűnik, aki hozzászokott már a kihívásokhoz – tette hozzá rövid, ám annál kínosabb hallgatás után. Csodálattal tekintett Tarkington kiállására, miközben belegondolt, hogy fordított esetben ő hogyan viselkedne. Az is átfutott a fején, hogy nem lenne-e jobb, ha a férfit meg se vizsgálták volna.

– Hát, harc nélkül nem is adom meg magam. Én aztán nem könnyítem meg a nyavalyás dolgát.

George arra gondolt, hogy más körülmények között Tarkingtonnal talán jó barátok lehetnének. Megemelte a kalapját a fickó előtt, sőt úgy érezte, máris teljes szívből kedveli. Közben azon tűnődött, megvan-e benne az, amitől valaki jó orvos lesz. Az biztos, hogy mélyen megrázta, valahányszor szembesült a halandósággal.

– Az orvosa biztosan kitalál valamit. Manapság annyi az új terápia…

Tarkington bólintott.

– Hát… kösz. Tényleg értékelem, amit csinálnak, de most legjobb lesz, ha hazamegyek és átgondolom ezt az egészet. – Megszorongatta George karját, mielőtt továbbindult. Valahogy minden mozdulatából sugárzott a lemondás.

Ahogy elnézte távolodó alakját, George arra gondolt, mennyivel több támogatást nyújthatott volna neki. Miután belépett a kórházba, az is eszébe jutott, mennyivel könnyebb szembesülni Tarkington MRI-eredményeivel, mint magával Tarkingtonnal. Sokkal kisebb érzelmi kihívás, sokkal tudományosabb és tárgyilagosabb feladat – csak hát végső soron egy emberi lényről van szó, aki felett éppen ő mondta ki a halálos ítéletet. Megborzongott. Erre a részre végképp nem akart gondolni. Úgy tűnt, még a radiológia sem elég biztonságos számára. S ha átnyergelt volna az üzleti területre, ahogy Paula tette? Talán ő is egy Santa Monica-i ház medencéjében hűsölne vagy egy új Porsche Carrera volánjánál ülne, mint akinek a leghalványabb sejtelme sincs arról, mi az a hasnyálmirigyrák.

Belépett az MRI kontrollszobájába, ahol Claudine és egy másik technikus, Mark Sands éppen új vizsgálatot végzett. George és a fekete Mark sok időt töltött együtt, miután az összes asszisztens közül Mark értette legjobban az MRI technikai finomságait. Irányítása alatt egyik kép a másik után jelent meg a képernyőn, hogy olyan anatómiai pontossággal szeletelje fel az emberi testet, ami még most is ámulatba ejtette George-ot. Claudine felnézett és feltartott hüvelykujjal jelzett neki, amit ő úgy értelmezett, hogy a távollétében minden a legnagyobb rendben ment.

Felemelte tekintetét, hogy a kis ablakon át vessen egy pillantást a hatalmas, fánk alakú mágnesre. Egy asszony lábát látta előmeredni az MRI-ből. A testhelyzet alapján újabb hasi vizsgálatra gyanakodott.

Miután a berendezés automatikusan működött Mark felügyelete mellett, Claudine szánhatott rá egy percet, hogy beszámoljon róla, mit végzett a távollétében. Megerősítette, hogy nem akadt semmi gond, és senki nem is kereste őt, amivel maradék aggodalmát is eloszlatta. Nemsokára már jóleső érzéssel

gondolt szabálytalan távozására. Láthatóan senkinek se hiányzott.

Claudine megmutatta a monitoron annak az ínszalagszakadásnak a képeit, melyen George távozása után először dolgozott Susannel, majd egy csípőtájék következett, amelyen már Mark végezte a vizsgálatot. Mindkét esetben remek munkát végeztek.

– És ez a mostani? – biccentett George a szomszédos helyiségben fekvő női páciens felé.

– A neve Claire Wong. Negyvenhárom esztendős, korábban emlőrákkal kezelték. Sugárkezelést és kemoterápiát is kapott a masztektómia mellett. Jelenleg tünetmentes, de az onkológusa hasi MRI-t kért, csak hogy kizárja a kiújulás lehetőségét. Eddig minden rendben.

George bólintott, de közben újra erőt vett rajta nyugtalansága, amit a Tarkingtonnal való találkozás váltott ki belőle. Babonás szorongás töltötte el attól, hogy egy újabb rákbeteg került a kezei közé. Mark mögé lépett, hogy a válla felett egy pillantást vessen a legutóbbi metszeti képre – s legnagyobb döbbenetére azonnal észrevegyen valamit, ami Claudine figyelmét elkerülte.

– Hoppá! Annyira még sincs rendben. Határozottan látni némi retroperitoneális megvastagodást. Ti nem látjátok?

– Most, hogy így mondod… – Claudine elővette lézermutatóját, hogy körberajzolja a George által hivatkozott területet.

– Az az. Lássuk a korábbi képeket!

Mark előhívta őket. George tüzetesen megvizsgálta mindet, mielőtt rámutatott a vékonybél egy területére.

– A bélfalon is látszik a vastagodás. – Ujjával megjelölte a problémás területet.

Claudine és a technikus ezúttal is megerősítette.

Megborzongott. Az eset legalább olyan tragikusnak tűnt, mint Tarkingtoné, legalábbis ami a páciens hosszú távú kilátásait

illette. Nem sokat töprenghetett ezen, mert hirtelen kinyílt az ajtó, és Clayton Hanson dugta be rajta a fejét.

– Válthatnánk egy szót, George?

– Hogyne. – Máris érezte, ahogy a pulzusa gyorsulni kezd. Nem tudott másra gondolni, mint hogy Clayton végül mégiscsak észrevette őt az előadáson. Ahogy az ajtó felé indult, próbált elfogadható ürügyet találni arra, hogy miért hagyta el engedély nélkül a kórházat, de semmi nem jutott eszébe. Tudta, hogy az egyik legjobb radiológus rezidensnek tartják. Ezt Clayton maga állította. Vajon mikor fog annyira felnőni, hogy kezelni tudja az ilyen helyzeteket? Elvégre egy orvosi szakkonferencián járt, gondoskodott minden feladatáról, és maga Clayton is részt vett az eseményen.

– Láttam az Egyesült Egészségbiztosító prezentációján – vágott bele az idősebb férfi, amint csatlakozott hozzá a folyosón. Visszafogta a hangját, hogy az arra járók ne hallhassák őket.

– Igen, én is láttam magát. – Clayton legalább nem szemrehányó hangon beszélt. Ez meglepetésként érte. És megkönnyebbülésként.

– És mit gondol?

– Nem könnyű megemészteni. – George próbált diplomatikusan fogalmazni, miután még most sem tudta, mit gondoljon erről az egészről. Azt sem sejtette, mit akar megtudni tőle Clayton.

Míg ő habozott, Clayton folytatta:

– Hadd mondjam el, én mit gondolok. Az Egyesült Egészségbiztosító nem rossz befektetés egy feltörekvő fiatalember számára, ha ezért volt ott.

Miután Clayton pontosan tudta, hogy nincs pénze, George elengedte a füle mellett a felvetést.

– Ön is ezért volt ott?

Clayton egy hosszú pillanatig George arcát fürkészte, mielőtt felelt.

– Tekintélyes részvényopcióm van az Egyesült Egészségbiztosítónál, miután részt vettem az iDoc korábbi generációjának fejlesztésében. Besegítettem a képalkotási algoritmusba.

– Ezért állt ott a színpadon? – Clayton könnyen felfortyanhatott a merész kérdés hallatán, de George-ot nem hagyta nyugodni a kérdés.

Clayton ezúttal is rövid hallgatás után felelt, mintha alaposan megrágná a választ.

– Thornnal hosszú évek óta ismerjük egymást. Ami azt illeti, a sógorom, vagyis a húgom férje. Miután sokat beszéltünk a családi összejöveteleken, és a szó óhatatlanul is az egészségügyi kérdésekre terelődött, megtanult bízni a szakmai ösztönömben. – Clayton tovább fürkészte az arcát, várta a reakcióját, de George nem fedte fel az érzelmeit, és semmilyen módon nem is utalt rá, hogy szerinte csak az ismeretségnek köszönheti megtisztelő helyét. George született realistaként felmérte, mennyit árthatna ezzel radiológusi karrierjének. – Maga milyen kapcsolatban áll Paula Stonebrennerrel? – kérdezte Clayton váratlanul, felvont szemöldökkel. – Úgy láttam, az előadás után egyből odament magához. Lepedőakrobaták?

George hátrahőkölt. Claytont nyers, sőt vulgáris megjegyzéseiről ismerték, melyekkel általában nem utalt semmi különösre – nem úgy most. Gyanította, hogy így akar visszavágni, amiért színt kellett vallania Thornnal ápolt családi kapcsolatáról.

– Együtt jártunk a Columbiára.

– És…? – Clayton nem adta fel egykönnyen.

– Az első évben találkozgattunk – ismerte be George, miközben kényelmetlenül érezte magát, amiért Clayton éreztette vele az alárendelt szerepét. – Már csak barátok vagyunk, de talán még ez is túlzás. Inkább jó ismerősök.

– Bocs, nem szép tőlem, hogy így vájkálok a magánéletében – hátrált meg Clayton. – Nem tartozik rám. – Főnöke

természetesen tudott a menyasszonya haláláról, és újabban arra biztatta, hogy járjon többet társaságba. Még néhány fogadására is meghívta, amit George illendően visszautasított. Feltételezte, hogy Clayton csak jót akar, de mindig is viszolyogtatónak találta, hogy úgy bánt a nőkkel, mintha csak azért lennének a világon, hogy őt kényeztessék. Kasey ennél is súlyosabb ítéletet hozott felette: hozzá hasonlóan nagy radiológusnak tartotta Claytont, de mint embert…

– Paula rendkívüli nő – szakította félbe a gondolatmenetét Clayton. – Kicsit összeismerkedtünk az iDoc-projekt kapcsán. Talán érdemes lenne felszítani azt a régi tüzet…

– Rendkívüli nő, elismerem, de hogy újra randizzunk… nem hinném.

– Tudom, hogy még mindig nem sikerült napirendre térnie… Kasey felett. Ez az érzés igazából sosem múlik el, meg kell tanulnia együtt élni vele. Paula vonzó, előzékeny, hihetetlenül eszes, és a legjobb úton halad, hogy igazi nagyágyú legyen belőle. Érdemes lenne végiggondolnia.

George a padlóra meredt, miközben lassan bólogatott. Őszinte törődést érzett Clayton hangjában, ahogy Paula előnyös tulajdonságait méltatta. Ezúttal is jelét adta, hogy képes felülemelkedni saját felszínességén, ami George szemében sokat nyomott a latban.

– Azért legközelebb jelentkezzen ki, ahogy kell! – jegyezte meg Clayton, mielőtt elfordult.

George megkövült. Clayton egyetlen pillanat alatt vedlett vissza a főnökévé.

– Mindenről gondoskodtam… – próbálkozott egy esetlen kifogással.

– Nem érdekes – vágta rá Clayton. – Nem szólok a radiológiai osztály főorvosának, de mostantól mindkettőnknek nagy szívességet tenne, ha követné az előírásokat, valahányszor

távozik a kórházból. Nem szeretném, ha éppen a célegyenesben cseszné el a karrierjét. Eddig minden akadályt szépen vett.

– Úgy lesz – biztosította róla George. – És köszönöm. Nagyra értékelem a diszkrécióját.

– Szívesen. Az Egyesült Egészségbiztosító részvényein pedig gondolkodjon el. Ez megér annyit, hogy akár egy jelzálogkölcsönt is felvegyen a lakására. – Elindult a folyosón és válla felett még visszaintett, mielőtt George válaszolhatott volna.

Elnézte távolodó alakját. Claytonnak sikerült bevinnie a találatot. A fickó messze előtte járt mások manipulálásában, ezt el kellett ismernie. Legszívesebben utána is kiáltotta volna, hogy kilóg a segge a gatyájából. Csak bérli a lakását, de még ez is megerőltető. Ilyen fizetéssel legfeljebb San Bernardinóban találna megfizethető lakást, hogy utána a fél életét ingázással töltse. Clayton persze pontosan tudta mindezt. Egyszerűen imádta felhúzni.

10.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚNIUS 30., HÉTFŐ 17.48

Ósdi Jeep Cherokeejával behúzódott az épület mögé és leparkolt. Bosszúsnak érezte magát, mióta Clayton emlékeztette rá, hogy mennyire értéktelen lakója egy iszonyú drága metropolisznak, ahol minden a pénzről szól. Ahogy apró lakásába lépett, a gardróbhoz ment és előhúzta a kartondobozt, amiben Kasey dolgait tartotta. Csak néhány dolgot őrzött, miután a lány jóformán be sem költözött hozzá: egy-két ruhadarabot és

személyes tárgyat. Hosszú ideig rá se tudott nézni a dobozra, most azonban keresett valamit.

Felforgatta a dobozt, s néhány pulóver alatt meg is találta Kasey mobilját. A lány mindig fázott, lelkesen hitt a réteges öltözködésben, így mindig volt pulóver a keze ügyében. George kedves emlékei közé tartozott, amikor rádobta az egyiket, majd összekucorodtak alatta és úgy tévéztek. Gyorsan félresöpörte az emléket, a telefont töltőre tette, majd miután a készülék működőképes állapotba került, beütötte a PIN kódot. Bizonyosságot akart nyerni arról, hogy a lány használta az iDocot. Használta bizony, méghozzá a legalsó sávon, így bármelyik képernyőre görgetve az ikonja látható maradt. Korábban is felfigyelt rá, de sosem kérdezte, ahogy Kasey sem érezte szükségét, hogy beszéljen róla. Most már azt is tudta, miért: csak úgy lehetett az iDoc bétatesztelője, ha aláírta a titoktartási szerződést.

Lenyomta az ikont, hátha történik valami. Az alkalmazás elsötétítette a kijelzőt, csak a kis ikon villogott középen. Nyilván törölték távolról a programot, ahogyan arra Paula is utalt. Nem lepte meg a dolog, a páciens egészségügyi adatainak védelme egyértelműen így kívánta. Visszatette a telefont a dobozba, majd a dobozt a polcra. Sört vett ki a hűtőből, majd visszavonult az elnyűtt kanapéra, ahol újra érezte azt a tátongó ürességet, melyet Kasey a távozásával maga után hagyott. Ha hagyta, hogy gondolatai ebbe az irányba kalandozzanak, mindig megdöbbentette, hogy mennyire tud hiányozni. Eközben pontosan tudta, hogy ha hű akar maradni a neki tett ígéretéhez, ki kell szabadulnia a sötétség fogságából.

Csak hát más megérteni valamit, és megint más annak alapján cselekedni.

Ebből a szempontból nem sokat segített, hogy L.A.-ben élt. Sokan a hedonizmus fellegvárának tekintik a metropoliszt, de az ő tapasztalatai egészen mást mutattak – L.A. rideg és szenvtelen

hely az olyan kívülállók számára, mint mondjuk egy rezidens, akinek minden perce be van osztva. Így alig adódik alkalma, hogy a munkatársakon és nővéreken kívül bárkivel is megismerkedjen. Az is kész csoda, hogy Kasey-vel ilyen bensőséges kapcsolatba kerültek.

Néhány héttel korábban, a neki tett ígérethez híven, megpróbálkozott néhány internetes párkereső oldallal, de rövid úton felhagyott ezzel. Amennyire meg tudta ítélni, ezeken a helyeken senki semmivel kapcsolatban nem mond igazat. Talán inkább Paulánál kellene próbálkoznia, őt legalább ismeri. Hét évvel korábban rendesen elszúrta ígéretesen induló kapcsolatukat, de most talán gazdagíthatná egy új elemmel. Paula mostani sikere egyértelműen az ő ötletében gyökerezett: személyi orvosként használni a mobiltelefont. Ez mindenképpen közös pont. Talán érdemes lenne komolyan venni azt a meghívást.

Merő kétségbeesésből, csak hogy érezze egy emberi kapcsolat – bármilyen kapcsolat – melegségét, bontott még egy sört, azzal útnak indult. Sietség nélkül került a ház mögött lévő parkoló felé. Amikor korábban megérkezett, látta odakint szomszédját, Sal DeAngelist, amint régi, tűzvörös Oldsmobile kabrióját dédelgette. A fickó teljesen odáig volt azért a kocsiért.

Salt természetesen odakint találta, még mindig az autót suvickolta, a fülében apró fülhallgatóval. Ahogy közeledett, már hallotta is a régi rock and roll szám kiszűrődő hangjait. Sal észre sem vette, így csak megállt és elnézte ténykedését. A férfi a közvetlen szomszédságában lakott, s miután osztozott vele a konyha és nappali közös falán, épp eleget tudott róla. A kedélyes és pirospozsgás arcú egykori vízvezeték-szerelő nyugdíjasévei alatt rendes kis sörpocakot növesztett. Emellett az Alzheimer korai szakaszában járt, és egy sor más betegségtől is szenvedett, melyeket a végtelenségig szokott részletezni, ha csak meglátta őt. Szemlátomást nem tudta feldolgozni a tényt, hogy egy radiológus

rezidens nem általános belgyógyász, és szüntelenül olyan kérdésekkel bombázta George-ot, amelyek messze kívül estek a szakterületén. Azután néhány hónapja hirtelen felhagyott ezzel. George, habár nagyra értékelte ezt a könnyebbséget, roppant kíváncsi volt arra, hogy minek köszönheti szerencséjét.

Most, hogy elnézte Salt, fájóan tudatosult benne, hogy három teljes év után alighanem ő a legközelebbi Los Angeles-i barátja. Ami azért is tragikus, mert szinte semmi közös nincs bennük.

Míg szomszédját figyelte, felkészült az autókról, s különösen egy adott autóról szóló kimerítő társalgásra. Korábbi beszélgetéseikből tudta, hogy Sal tűzvörös kabriója egy 1957-es Oldsmobile Golden Rocket 88-as, 5 literes Rocket V8-as motorral és J2 Tri-Power karburátorral. Ahogy az sem maradt titok előtte, hogy a Jetaway Hydramatic áttétel 277 lóerőt továbbít a hajtott kerekek felé. Saját Jeepjének motorjáról vagy meghajtásáról közel ennyit se tudott. Végül elszánta magát, hogy előrelépjen és megkocogtassa az idősebb férfi vállát.

Sal arcán széles mosoly terült szét, ahogy kikapta az apró fülhallgatókat.

– George! – karolta át kedélyesen. – Ezt hallgasd! Ma találtam egy eredeti, gyári állapotú gumiszőnyeget előre. – Kinyitotta az ajtót, hogy megmutassa a még nejlonba burkolt szőnyeget. – A legprímább minőség. A legprímább! – Szokás szerint többször elismételte a hangzatos jelzőt.

– Szép – George csak ennyit tudott kipréselni magából. Amennyire ő látta, a gumiszőnyegek beleillettek a lábtérbe, de ennél többet nem mondhatott róluk anélkül, hogy le ne lombozta volna Salt. – Nem veszed ki a nejlonból?

Sal habozott.

– Nem szívesen koszolnám be – felelt végül, mielőtt magával húzta George-ot a motorháztető felé, melyet épp készült felnyitni. – Mutattam már az új karburátort?

George vagy háromszor látta már. Miután a legkevésbé sem vágyott rá, hogy ezt negyedszer is megtegye, inkább vállalta a kockázatot, és olyan témára váltott, amivel kérdések egész áradatát zúdíthatta magára.

– Mi a helyzet a húgyúti fertőzéseddel? Még mindig annyira csíp? – Nemcsak a kíváncsiság vezérelte, de a szánalom is. Salt lepráskénti kerülte a ház többi lakója, akik nem akarták nap mint nap ugyanazt a beszélgetést lefolytatni. Tudta, hogy a fickónak van két idősebb nővére, az első itteni évében találkozott is az egyikükkel. Egyébként nem sokat jártak ide, pedig Sal mindig vágyakozó hangon beszélt róluk. Láthatóan ő is nagyon egyedül érezte magát. Nem maradt számára más, csak ez az Oldsmobile, meg talán ő, ha ez bármi vigaszt jelent.

Az éles kürtszóra mindketten felkapták a fejüket. George a fejét forgatva kereste, ki dudált rájuk, csakhogy a hang nem az utcáról, hanem Sal mobiltelefonjából érkezett. Sal felkapta az első ülésről és kihangosította.

– Halló, Sal, itt dr. Wilson. Ki van hangosítva. Beszélhetek?

– Persze, csak mondd! – felelte Sal.

– Az elmúlt percekben két dolgot érzékeltem – közölte az orvos zengő baritonján. – A vércukorszintje a kívánatos érték alá csökkent, miközben a szívverése száz fölé gyorsult. Álljon meg egy pillanatra és igyon valami egészségeset, mondjuk egy narancslevet! Pihenjen kicsit. Megoldható?

– Befejezhetem a polírozást?

– Nem javasolnám. Most az lenne a legjobb, ha bevinne egy kis cukrot a szervezetébe, azután pihenne egy keveset. Amint a pulzusa stabilizálódik, nyomban értesítem. Akkor folytathatja a polírozást.

– Oké, oké.

Sal letette a telefont, aztán bűntudattal teli pillantást vetett George-ra.

– Ez meg miféle orvos? – George történetesen tudta, hogy Sal háziorvosa dr. Roland Schwarz, csakhogy nyilvánvalóan nem ő hívta telefonon.

Sal körülnézett és meggyőződött arról, hogy senki sem hallja őket, de még így is eltakarta arcát és suttogva beszélt.

– Nem beszélhetnék róla senkinek, de te úgyis orvos vagy, te nem számítasz. Az új orvosom egy iDoc. Ez olyasmi…

– Tudom, mi az. – George megütközött. Megint és mindenhol az iDoc! – Mikor kezdted el használni?

– Úgy egy-két hónapja. Ja, úgy egy-két hónapja. Nem emlékszem pontosan.

George hátrahőkölt. Nem sokkal azután, hogy bejelentették a gyógyászat digitális technológián alapuló újabb paradigmaváltását, meg kellett tudnia, hogy a falszomszédja is az Egyesült Egészségbiztosító bétatesztelője. A felfedezés megdöbbentette, még ha nem is annyira, mint amikor elhunyt menyasszonyáról derült ki, hogy részt vett a programban.

– Megnézhetem a telefonodat? – kérdezte.

– Persze, persze. – Sal láthatóan még örült is, hogy ekkora érdeklődést tanúsít iránta.

George kézbe vette a mobilt, ami világító narancssárga védőtokot is kapott.

– Elég harsány szín – jegyezte meg.

– Én magam választottam. Azelőtt mindig elkevertem valahová. Így nehéz lenne nem észrevenni.

George átfordította a telefont, hogy vessen egy pillantást a kijelzőre. Ugyanúgy az iDoc ikonját látta, mint Kasey telefonján és az Egyesült Egészségbiztosító prezentációján, a hatalmas LCD kijelzőkön.

– Mit is mondtál, mióta van meg?

– Nem emlékszem pontosan. Már nem vagyok olyan penge, mint azelőtt. – Nevetett egy jót a saját viccén. – Úgy néhány hónapja lehet.

George nyomban megértette, miért maradtak el Sal kérdései. A zsebében hordta a hét minden napján 24 órán át elérhető személyi orvosát, aki a legkevésbé sem bánta, ha újra és újra ugyanazokra a kérdésekre kellett felelnie.

– Tetszik, hogy van egy orvosod, akivel bármikor beszélhetsz?

– Naná, imádom. Folyton használom. Imádom. Azelőtt győztem fejben tartani a gyógyszereimet, de ennek vége. Az iDoc szól, amikor csak be kell vennem valamit. Emlékeztet mindenre, amit elfelejtek, de ami a legfontosabb, többet nem kell bajlódnom az inzulinnal. Teljesen automata. Teljesen.

– És dr. Schwarz? – kérdezte George. – Azelőtt sokat jártál hozzá…

– Annak vége. Elég volt. Elég. Akkor láttam utoljára, amikor beépítette azt a kis tartályt vagy mit. – Felhúzta a pólóját, hogy George láthassa a vékony, szinte láthatatlan heget a hasa alsó felén.

Mindez csak fokozta George általános nyugtalanságát.

– Ettől még te vagy a legrendesebb doki, akit ismerek – sietett hozzátenni Sal, amint érzékelte George nem túl lelkes reakcióját. – A legkedvesebb is.

– És ez a név? Dr. Wilson? Ez honnét van?

Sal elpirult.

– Remélem, nem bánod, de választanom kellett egy nevet… – Nem fejezte be a mondatot.

– Semmi baj, de tényleg. Kösz, Sal. Megtisztelve érzem magam, de most már mennem kell. Te pedig kövesd a doki tanácsát és pihenj le! – Visszaadta a telefont. – Még látjuk egymást, haver.

– Persze, doki. Persze. – Sal egy ideig nézte George távolodó alakját, majd zsebre vágta telefonját, mielőtt nekiállt összepakolni.

George a hátsó kapun át indult vissza a lakása felé, a ház lerobbant állapota még inkább kedvét szegte. Arcára mosolyt

erőltetett, elképzelte, hogy mennyivel különb körülmények között élhet Paula. Noha még nem járt nála, annyit tudott, hogy Santa Monica felkapott környék, tele hírességekkel és gazdag producerekkel, akik méregdrága palotákban élnek.

Eközben ez a lakóház, ami talán a hatvanas években épült, még az ő szemét is bántja. Ugyanolyan gyatrán kivitelezett, U alakú építmény, mint kismillió társa Los Angeles elővárosi területein. Az U két szára között kevéssé hívogató medence bújt meg, körötte néhány nyeszlett pálmafával és más, a fennmaradásért küzdő növénnyel. A két szinten jobbára egyszobás lakásokat alakítottak ki, csak elvétve akadt néhány nagyobb lakás. A gondnok a hátsó kapunál, az egyik földszinti lakásban élt, de mint azt George az évek során megtapasztalta, a lakhatásért cserébe ő sem törte össze magát. Mindennap pontosan délután háromkor inni kezdett – ha ezután mért fel egy hibát, mindig kezében szorongatta a sörét –, ebből következően másnap mindig hasogató fejfájással ébredt, így délelőtt semmi hasznát nem lehetett venni.

A földszinti lakások a medencére néző kis elkerített teraszokat is kaptak, bár George becslése szerint az ingatag léckerítések egy teljes évtizede nem láttak festést. Ő maga egy kis egyszobás lakásban élt, akárcsak Sal, tőle balra. A jobb oldali garzont egy színészi ambíciókat dédelgető pincér lakta, akit Joe néven ismert. Többet nem tudott róla, de nem is akart.

A színészlak, miként Sal lakása, George otthonának tükörképe volt, ám végtelen pechjére a hálószobákat csupán egy hangszigetelés nélküli hevenyészett fal választotta el egymástól. Így George mégiscsak tudott ezt-azt a színészről, akinek szavait oly tisztán hallotta, mintha csak az ő lakásában beszélne. Joe egy közeli Beverly Hills-i étteremben dolgozott, s útban hazafelé a Sunset bárjaiban minden este összeszedett valakit, hogy egyéjszakás kalandjaival szórakoztassa George-ot, aki kétségbeesésében néha ököllel püfölte a közös falat, de ez sem

javított a helyzeten. Nagyon úgy tűnt, hogy a nőfaló Joe jól megértené magát a főnökével, Claytonnal.

Miután eddig rengeteg éjszakát kellett kórházi ügyeletben töltenie, a Joe-kérdést úgy-ahogy sikerült tolerálni, de most, hogy utolsó éves rezidensként már nem kellett éjszakánként bent maradnia, tudta, hogy valahogy kezelnie kell a helyzetet.

Megkerülte a medencét, közben ránézett a víz tetején matracon lebegő két kivarrt huszonévesre. Az emeleten laktak, dobozból itták a sört, és egy pillantásukra se méltatták, ahogy elhaladt előttük. George gyanította, hogy ebben tetoválatlan teste és rendezett frizurája is szerepet játszhat.

Miután túljutott a szánalmasan kókadozó pálmafákon, az ajtaja felé indult. Salt leszámítva csak egyetlen lakóval sikerült összebarátkoznia. Őt Zeenek hívták, és igazából alig ismerte – még azt sem tudta róla, hogy a Zee a valódi neve-e. A húszas évei közepén járt, korábban egy játékfejlesztő cégnek dolgozott, ahonnan akkor került lapátra, amikor a vállalat megbukott a legújabb nagy dobásával. Elmondása szerint neki semmi köze sem volt ehhez a fejlesztéshez, ám miután a táplálkozási lánc legalján foglalt helyet, az elsők közt kapta meg a felmondólevelét. Most internetes pókerből tartotta fenn magát. George még csak nem is hallott erről a pályamodellről, míg Zee fel nem világosította.

Tudta, hogy Zee elképesztően jártas a számítástechnikában – bármit képes megszerelni, ami érintőlegesen is kapcsolatban áll a szoftverrel és hardverrel. Ez a képessége olykor kapóra jött, amikor segített neki számos, iPaddel és iPhone-nal kapcsolatos problémájában. Azt is tudta róla, hogy sok egyéb mellett képzett hacker, miután szerelés közben szeretett a korábbi hőstetteivel kérkedni, bár George számára úgy tűnt, inkább csak heccből tör fel céges oldalakat. Saját állítása szerint bármit meghekkelt.

Miután becsapta az ajtót és visszatért lakásába, különös hangulatba került. Az iDoc anélkül szállta meg a világát, hogy ez

tudatosult volna benne. Ráadásul ő adott ihletet az egyik alkotójának! Nem mintha tudná, miért van ennyire kibukva az egészen. Mit számít ez?

– Basszus. – Felmérte a hűtő üres polcait. Hazafelé elfelejtett megállni Ralph boltjánál. A kongó polcok is arról árulkodtak, hogy mennyire üres és örömtelen az egész élete.

Tehetetlenül körülnézett. A falakon sehol egy kép vagy fotó. Kasey feltett néhányat, de a halála után George levette őket. Túl fájdalmas lett volna nap mint nap látni őket. A meglévő bútorzathoz csupán egy síkképernyős tévével és egy rakás radiológiai szakkönyvvel járult hozzá. Szánalmas. De tényleg.

11.

A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 1., KEDD 7.30

George belépett a radiológia tárgyalójába, s közben a kávéját tabletjén egyensúlyozva az üzeneteit ellenőrizte. A sok elsőéves rezidens láttán nem volt nehéz kitalálni, hogy ez a képzés első napja. Előző napi rosszkedve nem oldódott, s még most sem tudta, mit gondoljon Pauláról vagy az iDocról.

Miután ennyire antiszociálisnak érezte magát, a legutolsó sorban foglalt helyet. Sok rezidenstársát kedvelte, és a legtöbben nagyon lelkiismeretesen végezték a munkájukat is, mégsem került közel senkihez. Sokan már megházasodtak, gyerekeik születtek, egészen más életet éltek, mint ő. Ha őszinte akart lenni, szívből irigyelte őket, ami még fájóbbá tette Kasey hiányát.

Belekortyolt kávéjába és nem vett tudomást a köszöntőbeszédekről. Mindet hallotta, voltak meleg köszöntések

és leplezetlen fenyegetések is a felhozatalban. Az elsőéveseken végignézve elfojtott egy ásítást. Ezúttal több lányt látott, mint fiút, de mindnyájuk tekintetében mohó tudásvágy csillogott. Frissen mosott és ropogósra keményített fehér köpenyt viseltek. Amikor néhány nappal korábban átfutotta a névsorukat, felfigyelt rá, hogy szinte mindnyájan házasok.

A figyelme el-elkalandozott az értekezlet alatt. Az elmúlt hónapokban találnia kellett volna egy hangzatos kutatási projektet az utolsó évére, de mindeddig nem sok figyelmet szentelt ennek. Eltűnődött azon, hogy rászánhatna még egy évet valamely önálló radiológiai szakterületre – addig se kellene eldöntenie, mihez kezd majd, ha véget ér a rezidensi program. Az Egyesült Egészségbiztosító előző napi prezentációja után már nem látta olyan fényesnek a szakmai jövőjét, mint korábban. A végén ő is az Egyesült Egészségbiztosítónál vagy egy hasonló cégnél köt ki? A lehetőség nyomasztóan valószínűnek tűnt.

A beszédek után némi fánkot és kávét is kínáltak, hogy ezzel is az ismerkedésre buzdítsanak. George mindezt kívülállóként szemlélte, mint akinek az egészhez semmi köze, ám mielőtt még kereket oldhatott volna, Clayton észrevette.

– Ezek a lányok minden évben egyre szemrevalóbbak – jegyezte meg halkan.

– Vagy csak mi öregszünk – felelte George. – Amúgy egyre több a férjezett köztük.

Clayton vetett felé egy szúrós pillantást.

– Úgy látom, ma valakinek nagyon savanyú a szőlő. Megvan már az első beosztása?

– A sürgősségin felügyelem a képalkotó eszközöket.

– Helyes. – Clayton elégedettnek tűnt. – Mondtam, hogy oda osztom be, de sosem lehet tudni. Manapság már senkiben sem lehet bízni. Figyeljen, azt csiripelik a verebek, hogy a Stanfordról kap egy bombázó elsőévest. Egyedülálló, ha ez már annyira

fontos magának. A neve valamilyen Kelley. Nem mondhatja, hogy nem gondolok magára.

– Kösz. – George-ot a legkevésbé sem érdekelte a dolog, de nem akart vitázni. Hadd higgye Clayton, hogy segít rendbe hozni az életét. Kár lenne elveszíteni egy ilyen pártfogót. Meglátta az elsőéves Carlos Sanchezt, akit hozzá osztottak be, s aki remek alibi volt Clayton levakarására. – Bocs, de ott az emberem. Jobb, ha eligazítom.

– Csak rajta. – Clayton nagyot csapott mappájával a hátsójára. Egyszer beavatta a trükkbe: a mappa felruházza az elfoglaltság látszatával, s ami még jobb, bármikor véget vethet egy kellemetlen beszélgetésnek azzal, hogy most már tényleg mennie kell. A fickó remek radiológus és jó tanár, gondolta, de tényleg nem egy jellemóriás.

Közelebb lépett Carloshoz, a kiváló és szorgalmas mexikóihoz, akinek anyagát alaposan áttanulmányozta, amikor mellé osztották be. Carlos a lehető legjobb jegyekkel szambázott végig a UCLA-n. Miután a radiológia az egyik legnépszerűbb szaknak számított, az összes rezidens kiemelkedően teljesített az orvosi egyetemen, magát George-ot is beleértve. Amikor néhány nappal korábban először találkozott a fiatal férfival, nagy hatást gyakorolt rá igyekezetével. Máris egy sor szakkönyvet elolvasott a sürgősségi diagnosztikáról – bár egy dolog az olvasás, és megint más a gyógyítás.

– Jó napot, Carlos! – köszöntötte.

– Dr. Wilson. – Carlos elfogadta és lelkesen megszorongatta felkínált kezét.

– Szerintem nyugodtan tegeződjünk, úgyhogy megteszi a George is. Épp indulni készültem, de még szólni akartam, hogy a fogadás után várlak a sürgősségin.

– Jövök én is. – Carlos nyomban letette a kávéját.

– Ne, maradj csak, ismerkedj meg a lehető legtöbb dolgozóval! Fontos, hogy ők is megismerjenek. Nemsokára találkozunk. –

George a kijárat felé indult, miután Clayton modorában kedélyesen megpaskolta a férfi vállát.

– Oké, főnök! – kiáltott utána Carlos.

12.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 1., KEDD 10.17

George hátradőlt és kinyújtózott a széken. Carlos öntudatlanul is követte példáját, mire az előbbi vetett rá egy gyors pillantást, hogy meggyőződjön róla, nemcsak szórakozni próbál vele. Láthatóan nem. A sürgősségi radiológia kontrollhelyiségében ültek, ahol a legtöbb fényt a monitorok szolgáltatták. Épp az előző esti röntgeneket nézték át, amelyeken a sürgősségi orvosai már végigmentek. George három esetet is talált, amit a belgyógyász rezidensek félreértelmeztek.

– Szeretnéd beavatni őket? – kérdezte George.

– Ne már! – döbbent meg Carlos. – Ma van az első napom. Bolondot csinálnék magamból.

– Szerintem remekül menne, de neked kell döntened. Ha meggondolnád magad, csak szólj! – Eszébe jutott, hogy elsőévesként neki is mennyire nehezére esett a szereplés.

Ahogy kinyílt az ajtó, a napfény élesen vetült a helyiségbe.

– Dr. Wilson? – szólt be valaki a sürgősségiről. – Dr. Hanson a recepción várja.

George égnek emelte a tekintetét és eltolta magát az asztaltól.

– Szedd össze a reggeli röntgeneket! – adta ki a feladatot Carlosnak.

Megállt odakint a folyosón, és várta, hogy a szeme hozzászokjon a napfényhez, ami vakítóan áradt be a padlótól a mennyezetig érő hatalmas ablakokon. A hely zsúfolásig tele volt olyan páciensekkel, akik nem igényeltek azonnali ellátást – ez is jól illusztrálta az égető háziorvoshiányt és a kórházak túlterheltségét.

Clayton társaságában meglátta Debbie Waterst, a rettegett főnővért, aki a sürgősségi osztály gördülékeny működéséről gondoskodott. Amint észrevette, Clayton egyből hátat fordított a nővérnek és felé indult.

– Találkozott már az elsőéves cukorfalattal? – Láthatóan az sem zavarta, hogy bárki hallhatta őket. – Tudja, akiről a múltkor beszéltem. A Stanfordról.

– Ezért rángatott el a munka mellől? – George felháborodott hangneme semmilyen hatást nem váltott ki Claytonnál.

– Valakinek gondoskodnia kell magáról, barátom. Ideje lezárni a múltat és továbblépni. Szóval sikerült már találkoznia vele?

– Nem, sajnos még nem. Mozgalmas ügyelet volt. Rengeteg a röntgen.

Clayton kinyújtott kézzel intett, hogy hallgasson, majd egy fiatal nő felé biccentett, aki épp ekkor lépett ki az egyik ajtón. Magas volt, akár egy modell, s éppoly szikrázóan gyönyörű – még a fehér köpeny sem leplezhette, milyen kivételes az alakja. Ahogy elegánsan elvonult mellettük, a tabletjét simogatta.

– Bár velem csinálná ezt… – suttogta Clayton. – Nem semmi látvány, igaz?

George elfordult Claytontól és a szemét forgatta, de azért engedelmesen végignézte, amint az elsőéves a pulthoz lépett, hogy letegyen egy mappát, majd magához vegyen egy másikat.

– Ezt már nem lehet fokozni – állapította meg Clayton.

– Csakugyan vonzó – vallotta be George, noha már Claytont figyelte, nem is Kelley-t. A fickóban tényleg nincs szégyenérzet?

Clayton elnézte, amint a fiatal nő egy kórlap fölé hajol.

– Jobb lesz, ha ráhajt, mielőtt valamelyik sebész becserkészi. Ha mégse jönne be, szólhatok az érdekében néhány szót Debbie Watersnél.

– A Vasladynél? – ütközött meg George. Érezte, ahogyan kipirul az arca, amint vet egy gyors pillantást Debbie felé.

– Azt mondta, szívesen megismerkedne magával, ami szerintem is jót tenne. Aggódom maga miatt. Túl sokat dolgozik, miközben minden más kimarad az életéből. De komolyan, meghívhatná egy italra a W Hotelbe. Történetesen tudom, hogy az a kedvence.

George újabb lopott pillantást vetett a főnővér felé, akinek figyelmét szerencsére más kötötte le. Mindig elismeréssel adózott előtte, ahogy a legnagyobb káosz közepette is kézben tartotta a dolgokat.

– Kellemes társaság, ha idebent szigorúnak is tűnik – jegyezte meg Clayton. – Egészen más, amikor éppen nem állóháborút vív a sürgősségi lövészárkaiban, nekem elhiheti! A munka az munka, a szórakozás meg szórakozás. Van benne spiritusz. Ne ítéljen a látszat alapján!

George tudta, hogy szó szerint mindenki retteg Debbie Waterstől. Nem egyszer volt tanúja, hogy ugyanolyan vehemenciával hordja le a sebészeket, mint a takarítókat. Nála aztán nem léteztek rangbéli különbségek.

– Debbie tökéletes lenne a maga számára – erősködött Clayton. – Hé, nem arról beszélek, hogy kísérje az oltárhoz! Na! Majd én megtöröm a jeget…

– Szó sem lehet róla. Nem mintha nem találnám vonzónak, csak olyan átkozottul… domina. – Látta, hogy Clayton aligha éri be ennyivel, ezért hozzátette: – Majd beszélek vele, ha egyikünknek sem lesz jobb dolga.

Clayton vállat vont.

– Maga tudja. – Vetett egy pillantást az órájára. – Most már mennem kell dolgozni. Remélem, hamarosan azt kell hallanom,

hogy elért valamit az egyik friss hússal. Muszáj összeszednie magát.

George hitetlenkedve csóválta a fejét, miután Clayton útnak indult. Bizonyos szempontból meghatónak találta a férfi figyelmét. Azt a szóbeszédet is hallotta, hogy ő és Debbie nem csupán barátok.

Minden rossz érzése dacára az ajánlat felkeltette a figyelmét. Ha Debbie Waters csakugyan érdeklődik iránta, bolond lenne, ha nem kapna az alkalmon. Egy ilyen pártfogóért bárki a fél karját odaadná a sürgősségiről.

Miután a pulthoz lépett, úgy tett, mintha a kórlapokat vizsgálná, de a szeme sarkából Debbie-t figyelte. A nő szokás szerint egyszerre tucatnyi feladatot látott el. Míg arra várt, hogy őt is felvegye a listájára, az egyik ápoló egy papírköteget dobott le elé a pultra.

– A páciens meghalt, mire a hatos műtőbe vitték – jelentette ki közönyös hangon.

– Elárulja a nevét, vagy azt várja, hogy ezekből bogarásszam ki?! – csattant fel Debbie. Tolla máris nekifeszült a kemény hátlapra csíptetett listának.

– Tarkington – közölte az ápoló.

George felkapta a fejét.

– Köszönöm. Nem is volt olyan fájdalmas, igaz? – Debbie határozott mozdulattal áthúzta a nevet.

George araszolni kezdett a pult mentén, miközben óvatos pillantást vetett a listára, noha a legkevésbé sem vágyott annak bizonyosságára, hogy az ő betege halt meg. Még sikerült elcsípnie a Gregory nevet, mielőtt Debbie félrekapta a listát. Ahogy találkozott a tekintetük, szemernyi felismerést sem látott.

Ennyit Clayton közbenjárásáról, gondolta. Elfordult, hogy a hatos műtő felé vegye az irányt. A halott páciens az ágyon feküdt, feltépett ruhája látni engedte csupasz mellkasát. Mellette a sürgősségi egyik orvosa pötyögött a tabletjén, míg az ápoló sietve

lecsatlakoztatta az EKG vezetékeit és félretolta az útból a defibrillátort.

Elnézte a halott férfi arcát. Meg akart győződni róla, hogy ő az a Tarkington, akinek az MRI-jét előző nap elvégezte.

– Mi a halál oka? – kérdezte az orvostól.

A rezidens felnézett és megvonta a vállát.

– Nem tudom. Ha találgatnom kéne, azt mondanám, szívroham. Akármi is történt, rég meghalt, mire ideértek vele. A teste jéghideg volt.

– Újraélesztési kísérlet? – George a defibrillátor felé vetett egy pillantást.

– Nem volt rá szükség. Mint mondtam, már holtan érkezett. – A férfi értetlenül nézett rá, aztán távozott.

– Minden oké, doki? – kérdezte az egyik ápoló, aki beugrott a defibrillátorért.

– Persze, semmi gond, kösz. – George számított rá, hogy húzós menet áll Tarkington előtt, de azt nem gondolta volna, hogy huszonnégy órán belül meghal. Nem tudta lerázni magáról az érzést, hogy az egész epizód csak arra figyelmeztet, mennyire törékeny, kiszámíthatatlan és igazságtalan az élet, ezért jobban teszi, ha mindent kiprésel belőle, amíg megteheti. S ami ennél is rosszabb: különös módon érintettnek érezte magát, mintha felelős lenne a férfi haláláért. Ha ő nincs, talán sosem figyelnek fel a májkárosodásra, így Tarkington talán még most is boldog tudatlanságban élne a családjával.

Újra felmerült benne, hogy rossz hivatást választott. Talán nincs benne elég lelkierő ahhoz, hogy orvos legyen.

Egy ápoló dugta be a fejét az ajtón.

– Elnézést, maga dr. Wilson?

– Igen.

– Dr. Sanchez kéri, hogy fáradjon vissza a helyére. Egy csípőtörésről lenne szó…

– Oké, kösz. – Még egy pillantást vetett Tarkington élettelen testére, mielőtt visszaindult a radiológiára. Ahogy elhaladt a pult előtt, egy futó pillantással végigmérte Debbie Waterst, aki most is parancsokat osztogatott minden útjába kerülő dolgozónak. Érdekes lenne felfedezni, mitől indul be igazán, gondolta. Az biztos, hogy rá is ráférne egy kis változatosság.

13.

WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 1., KEDD 10.41

Sal DeAngelis felnézett az égen átsuhanó felhőkre. *Micsoda remek nap,* gondolta. Tűzvörös pólót viselt, mellkasán világító fehér MINDENEM AZ OLDSMOBILE felirattal. Az idősebbik nővérétől, Barbarától kapta, már csak ezért is büszkén hordta minden adandó alkalommal. A póló vöröse ugyanúgy passzolt a kocsi bőrkárpitjához, mint a betűk fehérje a varrásokhoz.

Egyik kezében a viaszt tartotta, a másikkal szerszámos ládát hozott arra az esetre, ha valamit meg kellene javítani. A mosással már végzett, eljött a viaszolás ideje. Nem igazán emlékezett rá, hogy mikor csinálta meg legutóbb, pedig előző nap ugyanazzal a műgonddal kente végig a kocsit, mint az azt megelőző összes többi napon.

A hűtőrácsnál kezdte, hogy a motorháztető és a lökhárító irányában haladjon, de odáig már nem jutott el. Hirtelen rossz érzés uralkodott el az egész testén – ugyanaz, ami korábban oly sokszor, mielőtt az iDoc jelentkezett, hogy emlékeztesse a kimaradt étkezésekre. Azóta az ilyen epizódok a múlt homályába vesztek, de most újra visszatért a gyengeség, méghozzá sokszoros erővel.

Letette a viaszos dobozt és rádobta a rongyot a motorháztetőre, majd a legrövidebb úton a lakása felé indult. Itt egyből a hűtőhöz sietett és kivette a nemrég vásárolt kétliteres narancslevet. Reszkető kézzel töltötte meg, majd felhajtotta a pohár tartalmát. Aztán csak várta, hogy a szédülés enyhüljön.

A rosszullét ezúttal nem múlt el. Némi erőlködéssel, de töltött még egy narancslevet, majd amikor ez sem hozta meg a kívánt hatást, kezdett pánikba esni. Lassan már a veríték is kiütközött a pórusain.

Berontott a fürdőszobába, hogy a tükörképére meredjen. Szinte úszott a verítékben, miközben érezte, hogy a pulzusa vadul dobol a halántékán. Ez semmi jót nem ígért.

Visszarohant a kocsihoz, ahol ostoba módon a telefonját felejtette. Még oda sem ért, már hallotta a mobil dudálását. Megkönnyebbülten emelte arca elé a telefont. Annyira izzadt, hogy ujjlenyomat alapján úgysem azonosította volna, ezért egyből arcfelismerésre váltott. Az iDoc avatárja meg is jelent a kis képernyőn.

– Sal, a telefon ki van hangosítva – figyelmeztette dr. Wilson. – Beszélhetünk?

– Igen! – rivallt rá Sal a telefonra.

– Úgy látom, nagyon ideges. Javasolom, hogy pihenjen le.

– Valami baj van a vércukrommal!

– Semmi baj nincs – közölte dr. Wilson higgadt, megnyugtató hangon. – Csupán felizgatta magát. Le kellene feküdnie.

– Cukorra van szükségem! – kiáltott Sal a mobilra.

– A cukorszintje megfelelő – jelentette ki az iDoc. – Kérem, Sal. Menjen be, feküdjön le, és hunyja be a szemét!

– Bassza meg! – bukott ki Salből. Tudta, hogy a narancslé ellenére egyre romlik az állapota. Pokolba az egésszel, ez az iDoc szart se ér! Istenverte számítógépek! Vagy lehet, hogy ő tette tönkre, mondjuk, amikor lehajolt a viaszért? Felrántotta a pólóját, hogy lássa a hasa alsó felén húzódó rózsaszín heget.

Egyre fokozó nyugtalansággal dobta le a telefont az Oldsmobile ülésére és tapogatta ki ujjával a műtét nyomát. Mindig félt megérinteni a területet, de most addig nyomkodta, amíg meg nem érezte a bőre alá ágyazott szögletes tárolót.

Hirtelen eltökéltséggel lehajolt, kinyitotta a szerszámos ládát, és lázas igyekezettel turkálni kezdett. Csavarhúzók és kulcsok hulltak csörömpölve a betonra, de végül megtalálta, amit keresett: a bicskáját. Kihajtotta a borotvaéles pengét, mielőtt lenézett a hegre. Azután hirtelen meggondolta magát, elfordult és rohanni kezdett. *George!*

Olyan erővel verte George bejárati ajtaját, hogy kis híján leszakította a zsanérjairól. Nem kapott választ. A páni rémület sosem látott magaslatokba szökött. Már alig kapott levegőt, ráadásul krónikus tüdőtágulása is elővette, zihálni kezdett.

– George! George! Nyisd ki, vészhelyzet van! – George ajtaja nem nyílt ki, a szomszéd lakásé viszont igen.

– Hé, mi a franc van, ember? – Joe dühösen és álmosan állt a küszöbén egy szál bokszeralsóban. Amint meglátta Salt, akinek óriásira kerekedett a szeme és a bicskáját lóbálta, önkéntelenül is visszahúzódott a lakásába, kis híján az ajtót is magára rántotta. – Aludni próbálnék, te dilinyós vén fasz!

George-dzsal ellentétben Joe sosem méltatta együttérzésére Salt, s miután éjszaka újabb hamisítatlan orgiát csapott, a bosszúság és a viszolygás keverékével tekintett rá.

Pucér tetovált fiatal lány jelent meg, hogy kikémleljen Joe válla mögül.

– Tényleg muszáj felvernie az egész házat? – ripakodott Salre.

Sal nem válaszolt, csak lerohant a lépcsőn, hogy visszatérjen az Oldsmobile-hoz. Ahogy feltépte a vezető felőli ajtót, egy pillanatra megpördült körötte a világ. Kényszerítette magát, hogy várjon, amíg enyhül a szédülés. Amint ez megtörtént, bemászott a volán mögé, miközben jobbjában még mindig a bicskát szorongatta. Eszébe sem jutott becsatolni az övet, amivel

felszerelte a régi járgányt, csak elfordította a kulcsot, mire a motor dübörögve életre kelt. Az Olds legalább nem hagyta cserben. Távolról elért hozzá az iDoc dr. Wilsonjának hangja, még most is próbálta meggyőzni arról, hogy menjen be a házba és feküdjön le.

Hátramenetbe kapcsolt és olyan nagy gázzal tolatott, hogy elsodorta a parkoló szélén felállított szemeteseket. Ez sem érdekelte, csak feljebb kapcsolt és végigszáguldott az utcán. Miközben megpróbált eljutni a klinikára, egyre kevésbé tudott koncentrálni. Ott van a legközelebbi sürgősségi, ahol segíthetnek rajta. Ott lesz George is. Gondolkodás nélkül felrángatta pólóját, és a kés segítségével megpróbálta felnyitni a heget. Ki kell szednie azt a nyavalyás chipet!

A műtét előtt elmondták neki, hogy az implantátumot a hasi bőr alatt húzódó zsírszövetekbe ágyazzák, de ebből nem sokat értett. Köze nem volt a flancos újdonságokhoz, de bízott abban, hogy a dokik tudják, mit csinálnak. Most mégis elcsesződött valami. Ösztönösen érezte, hogy ha nem szedi ki időben, ez a nyavalyás chip végez vele. Már fájdalmat sem érzett, ahogy belevágott a szövetekbe.

Bármekkora őrültség, teljesen elborzadt a tudattól, hogy a szétspriccelő vér hazavágja az Oldsmobile bőrkárpitját, de nem maradt más választása. Fogait összeszorítva a lehető legmélyebbre vágott, mielőtt felhúzta a pengét. Érezte, ahogy a kés hegye műanyagnak vagy fémnek ütközik.

Betéve tudta a kórházhoz vezető utat, ezért tovább gyorsított. Hirtelen fémes csikorgás hallatszott, majd az egész karosszéria megrázkódott, ahogy lepattant az útszélen parkoló autókról. *Édes Jézus!* A kézfejével próbálta letörölni a verítéket a homlokáról, miközben tovább markolta a kést. Hirtelen már a járdán pattogott, miközben azt sem tudta, mikor hajtott fel. Élesen balra kapta a volánt, hogy az Olds visszaugrasson az úttestre, s közben letépte egy ott parkoló Mercedes lökhárítóját. Egy pillanatig

forgalommal szemben ment és az autósok veszettül tülköltek, azután végre visszatért a saját sávjába.

Ekkor a mutatóujjával benyúlt a tátongó sebbe, hogy kitapogassa az implantátumot. Ujjhegyével éppen elérte a peremét, amikor pillantása találkozott a lámpa elmosódó vörösével. A jelzés értelme már nem tudatosult benne, csak átsuhant a kereszteződésen, egyenesen rá a Wilshire Boulevard-ra. A fémes csattanások zaja rég nem ért el hozzá.

– Hé! Vigyázzon!

A hangos kiáltás közvetlen közelről érkezett, csakis ezért kapta fel a fejét. Valahogy megérkezett a kórházhoz, ahol kis híján elcsapott egy mankóra támaszkodó férfit. Jobbra helyezte a testsúlyát. Már csak ennyire telt tőle: jobbra dőlt, így fordította el a kormányt. A kocsi kitért, felugratott a padkára, és még mindig hatvanas tempóban átrontott a sövényen.

A lába már nem reagált az agya által küldött gyenge jelekre, csak tovább taposta a gázpedált. Rémült mentősök ugrottak félre, ahogy az Oldsmobile kerekei mélyen belevájtak a pázsit földjébe, azután az autó, akár egy megvadult cirkálórakéta, berobbant a hipermodern sürgősségi osztály padlótól mennyezetig érő ablakain.

Ahogy áttört a táblaüvegen és pattogva utat vágott a márvány előtérben, csak hajszálnyira kerülte el a döbbent recepcióst, aki tablettel a kezében, földbe gyökerezett lábbal meredt rá. Az autó ezután elsuhant Debbie Waters munkaállomása előtt, végül belecsapódott a LED-falba, amelyen most is a klinika idilli reklámfilmje ment. Itt áttört a fal betontartóin, és a hátsó része magasan a levegőbe emelkedett, mielőtt lecsapódott a padlóra.

A régi járművet természetesen nem szerelték fel légzsákkal, ezért Sal úgy repült ki az autó szilánkokra hulló szélvédőjén, akár egy rakétahajtású próbababa. Azonnal életét vesztette, ahogy fejjel előre nekicsapódott a LED-fal maradványainak.

A mobiltelefon egy pillanatnyi késéssel követte, hogy egy üvegcserépen megpattanva végigcsusszanjon a pulton, egyenesen a halálra vált Debbie Waters ölébe.

A másodperc tört részéig egy lélek se mozdult. Azután, mintha újraindulna egy megállított felvétel, elszabadult a pokol.

MÁSODIK KÖNYV

14.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 1., KEDD 11.07

George nemcsak hallotta, érezte is a hatalmas robajt. Először *földrengésre* gondolt. A Los Angelesben töltött három éve alatt néhányszor megmozdult már alatta a föld, ez valahogy mégis másnak tűnt – mintha ez a hely lett volna az epicentrum. Agyában ott rajzottak a különféle egyéb lehetőségek, míg végül eljutott ahhoz, ami manapság ott motoszkált mindenkiben. Csak nem bomba? Terrortámadás? Körülötte mindenki felpattant a helyéről és az ajtó felé rohant.

Por és füst gomolygott a szilánkokra robbant, korábban faltól falig érő ablakban. Az előcsarnok márványpadlóján törmelékek sora vezetett egy automobil füstölgő roncsaihoz, ami az egykori LED-fal alapzatába ékelődött. Három kórházi dolgozó vette körül az összeroncsolódott járművet, hogy a hordozható készülékekkel eloltsa a tüzet. A korábban a folyosón várakozó páciensek csak most merészkedtek elő az ajtónyílásokból, vagy földbe gyökerezett lábbal, értetlenül meredtek a pusztításra. Úgy tűnt, a betegek és kórházi dolgozók közül senki sem sérült meg.

George észrevette Debbie Waterst, aki most is próbált rendet teremteni, és mobiltelefonjával úgy mutogatott hol erre, hol arra, akár egy karmesteri pálcával. Ahogy végignézett az előtéren, George tekintete végül a járművön állapodott meg. Megdermedt. Még így, romos állapotában is azonnal felismerte – koránál és ritkaságánál fogva nem sok kétség merült fel benne. Felmérte a szilánkokra tört szélvédőt, miközben a romok közül több orvos és ápoló egy összeroncsolódott tetemet szabadított ki.

Ahogy közelebb lépett, már jól láthatta – jobban is, mint szerette volna. Sal feje és teste iszonyatosan eltorzult, mégis ráismert barátjára és annak jellegzetes pólójára, ha az arcára nem is. Amint kiemelték a holttestet, hordágyra tették és elsiettek vele az egyik műtő felé.

Abban a pillanatban a Los Angeles-i tűzoltóság és a rendőrség megszállta a sürgősségi osztályt. A kitört ablakokon át csak úgy özönlöttek a teljes felszerelést viselő tűzoltók. Megérkeztek a kórház vezetői is, míg a pácienseket diszkréten arrébb terelték.

George végigrohant a folyosón, és menet közben felkapta az egyik hordozható röntgent, így rontott be a műtőbe, ahová Salt vitték. Mire odaért, az orvosok már eldöntötték, hogy a páciens menthetetlen, és hogy a halálát elsődlegesen koponyatörés okozta.

– Nincs nála igazolvány, legalábbis nem találjuk. – A sürgősségi csapat vezetője épp ezt közölte a nővérrel, aki tabletjével feljegyzéseket készített. – A páciens tehát ismeretlen férfi…

– A neve Sal – avatkozott közbe George. – Salvatore DeAngelis. A South Beverly Avenue 1762-ben él, a D1-es lakásban.

Az orvoscsapat tagjai meglepett, zavart tekintettel fordultak felé.

– A szomszédom.

Kilépett a folyosóra, mialatt odabent fehér lepedőt terítettek Salre. Az iDoc egy újabb halott páciensére.

– Tehát – folytatta a nyomozó – az Alzheimert leszámítva lehetett bármilyen más, az ítélőképességet befolyásoló tényező? Drog, alkohol? – A nyomozó próbált tapintatos lenni. Nyilván érzékelte, hogy George nem csupán jó szomszédi, de jó baráti kapcsolatban állt az elhunyttal.

– Nem, semmi. – George a sürgősségi pihenőjének asztalánál ült, és tenyerébe temette arcát, miközben még most is próbálta feldolgozni a történteket. A nyomozó, aki az asztal túlsó felén foglalt helyet, a mobiljába jegyzetelt.

– Mostanában nem ivott túl sokat? – kérdezte. – Az ön tudomása szerint napközben fogyasztott alkoholt?

– Nem. Sal egyáltalán nem ivott, még sört sem.

– Tudja, hogy korábban depresszióval kezelték, és erős gyógyszereket is szedett?

– Nem… soha nem említette, de ebben nincs is semmi különös. Még az olyan nyitott személyiségek se beszélnek szívesen a lelki gondjaikról, mint Sal. Kedves, örökké vidám öregnek ismertem. Nem tudok róla, hogy valaha is bármilyen törvénytelenséget elkövetett volna.

– Értem. – A nyomozó lejegyzett mindent.

George egy pillantást vetett a rendőr telefonjára, azonnal észrevette a kijelző felső részén húzódó vörös sávot. Noha fejjel lefelé bajosan tudta elolvasni, nem volt kétséges, hogy a FELVÉTEL szót látja fehér betűkkel.

– Felveszi a beszélgetésünket? – kérdezte meglepetten.

– Igen – felelte a nyomozó. – Így mindenkinek jobb. Az emberek idővel hajlamosak elfeledkezni a részletekről. – Felnézett rá.

– Nem kellett volna előbb engedélyt kérnie? – George megdöbbent. Miután kellett valami, ami elterelhette a figyelmét

Sal haláláról, készséggel vetette rá magát arra a bosszantó tényre, hogy az engedélye nélkül rögzítik a szavait.

– Nem, ez nem így működik. – A nyomozó megvonta a vállát, mielőtt folytatta a faggatózást. – Tud arról, hogy Mr. DeAngelis időpontot kért mára?

George elengedte a kérdést a füle mellett.

– Ha felveszi a beszélgetést, miért kell jegyzetelnie is?

A nyomozó abbahagyta a gépelést és felnézett.

– Feljegyzem a bennem felmerült kérdéseket, esetleg a saját reakcióimat az itt elhangzottakkal kapcsolatban. Értem a dolgomat, dr. Wilson, ahogy feltételezhetően ön is érti a magáét.

– Elnézést – szabadkozott George. – Felzaklatott a dolog.

– Semmi baj.

– Amúgy nem.

A nyomozó zavartnak tűnt.

– Mi nem?

– Csak válaszolok. Azt kérdezte, tudtam-e arról, hogy Mr. DeAngelis időpontot kért mára. Nem, nem tudtam. Azt tudtam, hogy mostanában elvégeztek rajta néhány vizsgálatot, de ennek részleteit nem osztotta meg velem, én pedig nem erőltettem. A betegeknek is megvannak a személyiségi jogaik. – George épp elég betegjogi szabályt megszegett már, főként Kasey váratlan halála után, de valamiért, amit ő sem egészen értett, bosszantónak és tolakodónak találta a fickó kérdezősködését. – Ha már itt tartunk, ön is megszegte a betegjogi szabályokat, amikor elárulta, hogy korábban depresszióval kezelték, hiszen nem én vagyok a kezelőorvosa. A jelenlegi orvosa… – Tehetetlen mozdulattal intett a nyomozó mobilja felé, azután elhalt a hangja. Hirtelen nem is tudta, mit mondjon.

– Mi az?

– Semmi. Nem számít.

A nyomozó néma csendben meredt rá.

– A családja – szólalt meg végül, hogy továbblépjen.

– Magányosan élt. Két nővére van, az egyikkel találkoztam is. Fel is merült bennem mostanában, hogy meg kellene próbálnom kapcsolatba lépni vele…

– Miért?

– Sal Alzheimerje egyre súlyosbodott. Reméltem, hogy talán tudnának vigyázni rá.

A nyomozó bólintott.

– Oké. – Felállt. – Azt hiszem, végeztünk is. Köszönöm a segítségét.

– Nincs mit. Szóval mire jutott?

– A férfi vezetés közben nyilvánvalóan összezavarodott és elveszítette a józan ítélőképességét, vélhetően az előrehaladott Alzheimernek köszönhetően. Az eredmény egy tragikus baleset, amiben szerencsére nem történt személyi sérülés. Emlékszik arra a Santa Monica-i esetre? Az ottani úriember, aki talán a nyolcvanas évei közepén járhatott, szabályosan felszántotta az egész gazdapiacot, és kilenc emberrel végzett, köztük egy hároméves kislánnyal. Ezzel összevetve ez a mai csak sétagalopp.

– Ja, sétagalopp – mormolta George.

– Még egyszer kösz, hogy rám szánta az idejét.

George szótlanul nézte, ahogy a nyomozó sarkon fordult és távozott.

Miután visszatért a sürgősségire, lehuppant a radiológiai kontrollhelyiség első székére. Carlos örült, hogy visszatért, miután egy sor röntgen várt kiértékelésre. George is úgy érezte, hogy az lesz a legjobb, ha beletemetkezik a munkájába, hátha így elfelejti a történteket. De alig tudott odafigyelni. Az a rögeszmés képzete támadt, hogy gúnyt űz belőle a halál. Tudta, mennyire képtelen gondolat, ám ettől még nem érezte kevésbé felkavarónak.

– Van itt még egy – kereste elő Carlos egy kartörés röntgenjét. – Szerintem…

– Elnézést – szakította félbe George, ahogy hirtelen elhatározással felállt. – Muszáj kimennem egy kicsit.

Carlos meglepetten nézett rá.

– Persze. Oké. Minden rendben?

George egy hosszú pillanatig hallgatott.

– Nem, nem igazán. – Elfordult és kilépett a szobából.

– Azért ugye nemsokára jössz?! – kiáltott utána Carlos, de az ajtó már becsukódott, és George úgy tett, mintha meg se hallaná.

15.

AZ EGYESÜLT EGÉSZSÉGBIZTOSÍTÓ KÖZPONTJA
CENTURY CITY, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 1., KEDD 12.11

Bradley Thorn irodája Century City legmagasabb toronyházának legfelső szintjén volt. Termetes egója ugyanúgy megkövetelte az egyszerre extravagáns és hatalmas helyiséget, mint kisebbrendűségi érzése, amit még kiskorában oltott bele zsarnoki természetű apja. Hányszor kellett hallania, hogy „a kórházban biztosan összecserélték a kölyköket”! Ilyen erőszakos és szívtelen apa mellett nem könnyű felnőni, ugyanakkor éppen ez tette lehetővé, hogy az egészségbiztosítási biznisz nagyágyújává válhasson. Az apja dolgozta ki azt a számítógép alapú módszert, ami szerint a lehető legkevesebbet fizettek az orvosoknak, és a lehető legtávolabbra tolták ki a határidőket. Ennek köszönhette vagyonát, s végül az Egyesült Egészségbiztosító igazgatói székét.

Bradley csak alig két éve örökölte meg posztját, miután az idősebb Thorn agyvérzést kapott. S bár a korábban

megállíthatatlan Robert Thorn életét derékba törte a tragédia, fia úgy érezte, ennél jobb nem is történhetett volna vele.

Ő maga pedig kivételesen jó egészségnek örvendett, ráadásul rendelkezett azzal a magabiztos fellépéssel, amit a nők olyannyira vonzónak találnak. Igaz, sosem lehetett biztos abban, hogy vonzerejéhez mennyiben járul hozzá a csekk-könyve.

Most épp Marvin Neumann befektetési guruval tárgyalt, aki fontolóra vette, hogy mintegy ötszázmillió dollárral hozzájáruljon az Egyesült Egészségbiztosító nemzetközi terjeszkedéséhez. Ez a pénz további kórházak átvételét is elősegíthette. Thorn elárulta, hogy ebben van az igazán nagy nyereség, főként annak fényében, hogy az Egyesült Egészségbiztosító önmagának fizet az orvosi ellátásért.

Neumann cserébe megosztotta vele a követelését, ami a befektetéssel járt: helyet akart magának az Egyesült Egészségbiztosító vagy az iDoc igazgatótanácsában – még nem döntötte el, melyikben. Megemlítette a gyógyszergyártó cégek azon gyakorlatát is, hogy túlhangsúlyozzák a készítmények jótékony hatásait és elhallgatják a mellékhatásokat, ezért száz százalékig biztos akart lenni, hogy az iDoc bétatesztje olyan sikeresen zajlott, mint ahogy azt Thorn a prezentációjában leírta.

– Biztosíthatom erről – jelentette ki Thorn –, sőt azt mondanám, inkább önmérsékletet gyakoroltunk, amikor az eredményeket méltattuk. Elhiheti, hogy a rövid távú anyagi előnyökért nem tenném kockára a magam vagy a cégem hírnevét.

– Ezt örömmel hallom – bólintott Neumann. Azt már nem mondta ki hangosan, hogy megítélése szerint Thorn bármit szívesen kockára tenne annak érdekében, hogy igazi hősnek tartsák. A fickó egyszerre pöffeszkedő és bizonytalan, ami nem csoda egy ilyen apa mellett. Ugyanakkor, félretéve a családi dolgokat és a személyes érzéseket, igazi aranybányára bukkant, amiből neki is részesednie kell. Csak egy tisztség hiányzik, hogy nyomon követhesse a vállalat későbbi fejlődését és szükség

esetén közbeavatkozhasson. Az egészségbiztosítás az Egyesült Államokban hírhedten túlszabályozott és túlpolitizált szféra – a későbbiekben ezért is fog ragaszkodni ahhoz, hogy mindkét igazgatótanácsban helyet kapjon, ám ezeken az előzetes tárgyalásokon elég meglebegtetnie, hogy eggyel is beéri. Majd színt vall, ha csak az aláírása választja el Thornt a remélt befektetéstől. Eddig mindig sikerrel alkalmazta ezt a stratégiát.

– A bétateszt fantasztikus sikere a legvadabb várakozásainkat is felülmúlta – kérkedett tovább Thorn. – Ahogy mondtuk: a páciensek imádják, miközben választ ad a világszerte mutatkozó orvoshiányra, méghozzá a lehető legolcsóbban. Mi kell még? – Neumann felé bökött mutatóujjával. – Az iDoc még a szenvedélybetegségek kezelését is forradalmasítja. Bármi legyen a függőség, az iDoc azonnal, akkor és ott avatkozik közbe, valahányszor a páciens…

– Oké, oké, értem – szakította félbe Neumann. Nem akarta újból végighallgatni a teljes előadást.

– Nos, akkor az igazgatótanácsi hellyel kapcsolatban még felhívom – bólintott Thorn. – Természetesen a jelenlegi igazgatótanács elé kell terjesztenem a kérdést…

– Természetesen. – Neumann mosolyogva állt fel.

– Köszönöm, hogy idefáradt. – Thorn is felállt, hogy kezet rázzon a befektetési guruval, mielőtt kikíséri az irodájából.

Neumann még megállt az ajtóban.

– Üdvözlöm az apját. Azelőtt sokat teniszeztünk, még Sun Valley-ben. Remélem, már jobban van.

– Átadom a jókívánságait – felelte Thorn széles mosollyal.

Miután elköszönt Neumanntól, Langley-t vette észre az előtérben, amint az egyik székben ülve magazinokat lapozgat. Szúrós pillantást vetett titkárnőjére.

A nő csak megvonta a vállát, és némán jelezte, hogy a férfi minden előzetes bejelentés nélkül bukkant fel.

Thorn bosszúsan invitálta be a férfit az irodájába. Természeténél fogva ösztönösen viszolygott az ilyen kreatív lázadóktól. Csak rámutatott a székre, miközben az íróasztal túlsó oldalára került.

Miután helyet foglalt, Langley megköszörülte a torkát.

– Utánajártunk annak a feltételezett hibának, amiről tegnap beszéltem. Először azt hittem, újra felbukkant a programhiba, amit a bétateszt első heteiben már kiirtottunk, de nem. Igazából ez nem is hiba, legalábbis nem a szó klasszikus értelmében. Az app a tanulási folyamat során egyszerűen önálló kritériumok figyelembevételével hoz döntéseket, amint vártuk is…

Thorn egyre fokozódó bosszúsággal hallgatta. Úgy tűnt, mintha Langley szántszándékkal próbálná összezavarni.

– Elvesztettem a fonalat. Mi a frászt ért azon, hogy „klasszikus értelemben”?

– Az algoritmus másként értékeli az egyes változókat, mint gondoltuk. Ez a probléma gyökere, már ha egyáltalán lehet problémának nevezni.

Thorn kétségbeesetten tárta szét a karját.

– Tudja, hogyan lehet elvezetni egy akkora vállalatot, mint az Egyesült Egészségbiztosító? Az ember leosztja a feladatokat. Felbérli a legjobbakat és hagyja őket dolgozni. Miért akar mindenáron lerántani a maga szintjére? Eszébe sem jut, hogy ha elveszem a munkája részleteiben, az valójában hátrányt jelent abban, hogy a lehető leghatékonyabban irányítsam a cég egészét? Hogy ezzel azt a törekvést veszélyezteti, mellyel meg akarom teremteni a vállalat további működésének pénzügyi bázisát? Tud követni?

– Ez nem rutin programozási hiba, és kezd elvadulni.

– Mit ért azon, hogy „elvadulni”?

– Vegye szó szerint. A Santa Monica-i Egyetem kórházában kezdődött, de most már észlelték a Harbor Egyetemen, sőt az L.A.-i Egyetem klinikáján is.

– Bassza meg! – kiáltott fel Thorn, és idegesen beletúrt a hajába. – Mekkora számról beszélünk?

– Egyelőre nem vészes a helyzet. A Santa Monica-i Egyetem kórházának két esete mellett kettő van a Harbor Egyetemen, és még kettő az L.A.-i Egyetem klinikáján.

– Ezek azóta történtek, hogy tegnap beszéltünk?

– Santa Monicában nem, de a másik két helyen igen.

– És mind halállal végződött?

– Sajnos igen.

– A helyzet súlyosbodni fog, vagy ezek csak elszigetelt jelenségek?

– Nem tudom biztosan, csak találgathatok.

– Akkor találgasson!

– Szerintem nem lesz súlyosabb a helyzet, de a probléma nem is tűnik el. Ebben szinte biztos vagyok.

– Oké, maga nyert. Most már tényleg kíváncsi vagyok, mi történik, de hagyja a szakzsargont. Próbálja emberi nyelven.

Langley előrehajolt.

– Ezek a halálesetek törvényszerű következményei az algoritmus heurisztikus jellegének…

Thorn megadóan feltartotta a kezét.

– Mit jelent az, hogy „heurisztikus”? Folyton ezt hallom, de senki nem magyarázza el…

– Amint tegnap és korábban is sokszor elmondtam, a program képes önmaga fejlesztésére. Mindnyájan tudjuk, hogy az iDoc folyamatosan tanul. Idővel olyan döntések meghozatalára is képessé válik, amelyeket nem programoztak bele, csupán a korábbi eredményeken alapulnak.

– Ezt azt jelenti, hogy az iDoc algoritmusa a heurisztikus jellegnek köszönhetően egyre jobb és jobb lesz. Ide akar kilyukadni?

– Pontosan. A program tanul, és sokkal gyorsabb ütemben fejlődik, mint korábban gondoltuk.

– Mégis itt van ez a hat haláleset.

– Pontosan. Ne feledjük, a program nincs tudatában, ha bármi olyat tesz, ami *nem kívánatos*. Valójában csak azt teszi, ami szerinte a legjobb mindenki számára, beleértve az áldozatokat is.

– Maga szerint még hányan fognak meghalni?

– Mint mondtam, nem számítok arra, hogy néhány hópehelyből lavina lesz. Az incidensek eddigi száma az egy százalék három századrészét is alig éri el. Nem hinném, hogy túllépnénk a négy századot, s mint említettem, a Medicare és Medicaid költségfelügyeleti szerve még örül is ennek a fejleménynek. Emiatt látja kedvezőbb színben az iDocot.

– Hogyan szerzett tudomást a hibáról?

– Miután azt szeretnénk, hogy a Medicare és Medicaid kedvezményezettjei minél nagyobb számban használják a programot, engedélyeztük a szervereinkhez való hozzáférést. A felügyelet így velünk egy időben értesült a halálesetekről, ami felkeltette az érdeklődését.

– Vagyis nem akarja, hogy kiküszöböljük a hibát.

– A bürokratákat csak az érdekli, de nagyon, hogy az egész maradjon titokban. Ez érthető is. Ha a média kiszagolná a sztorit, annak beláthatatlan következményei lennének.

Thorn nem helyeselhetett volna lelkesebben.

– Oké! Amiről itt beszéltünk, mostantól szigorúan titkos, senki még csak nem is sejtheti. Járjon utána, mekkorák a járulékos károk! Azt mondta, az egyetemen is van néhány eset. Clayton ott dolgozik, szaglásszon körbe, hátha valaki gyanút fogott. Mondja meg neki, hogy személyesen én kérem erre, de a részleteket neki se árulja el! Még egyszer megkérdezem: hányan tudnak erről?

– A cégnél? Ahányan eddig: hárman. Én, maga és az IT vezetője, Bob Franklin, de ő igazi csapatjátékos, úgyhogy rendben vagyunk.

– Oké. Claytont leszámítva a cégnél senki sem szerezhet tudomást erről. Egy lélek se! Mi a helyzet a felügyeletnél?

– Nem tudom biztosan. Ketten, talán hárman lehetnek. Elég titokzatos népség, nem sokat tudni róluk. Nem annyira politikusok, mint inkább a holdudvar tagjai, akik nem a kongresszustól kapták a felhatalmazásukat. Az a legfőbb feladatuk, hogy a Medicare- és Medicaid-kiadások lefaragásával csökkentsék a költségvetési deficitet. A háttérben komoly hatalmi játszmák folynak, s nincs még egy olyan hatalom, mint a tudás.

– Nagy igazság. Akkor emiatt sem kell aggódnunk. Felteszem, a törvényszéki intézettel se lesz gond.

– Ilyen kórtörténetek mellett egy halottkém se fogna gyanút.

– Helyes. Örülni kell ennek a könnyebbségnek is.

Langley felállt.

– Rendben, akkor kapcsolatba lépek Claytonnal, és teszek róla, hogy ne legyen gond az egyetemen. Miután az ország vezető intézményéről beszélünk, ha itt megússzuk, a többi helyen sétagalopp lesz az egész.

– Egyetértek. Azért még beszéljünk erről! Szeretném pontosan tudni, mivel is állunk szemben. Nyilván tudja, hiszen az algoritmus a maga teremtménye.

– Hogyne. Készséggel állok a rendelkezésre.

16.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 1., KEDD 12.58

George még most sem tudott belenyugodni Sal szörnyű halálába, ezért örömmel hallotta, hogy nem kell végigülnie a déli tanszéki értekezletet, amit az új akadémiai év első napjára való tekintettel

lemondtak. Az ilyen alkalmak mindig bizonyos fokú társasági érintkezést kívántak meg, amire e pillanatban képtelennek érezte magát. Sokkal kevesebb megterhelést és stresszt jelentett számára, ha visszavonult a sürgősségi osztály elszigetelt radiológiai helyiségébe.

Ahogy a távolba meredt, újfent azon töprengett, mi üthetett Salbe. Hogyan ragadtathatta magát ilyen bizarr akcióra, amikor mindig nyugodt és kiegyensúlyozott öregúr benyomását keltette? Ezt is az Alzheimer számlájára kell írnia?

Amíg a megfigyelőben rejtőzött, Carlos végezte el a vizsgálatokat, mindez bőven belefért egy sürgősségire beosztott rezidens munkakörébe. Örült, hogy elrejtőzhet ide, mert a részlegen még állt a bál: a törmeléket építőmunkások takarították fel és nekiláttak a kitört ablak kicserélésének, amit a páciensek szokás szerint méltatlankodva figyeltek. Az osztály néhány helyisége használatban maradt, a katasztrófa sújtotta övezethez legközelebb esőket azonban lezárták, így a sürgősségi feladatainak egy részét átmenetileg a klinika járóbeteg-ellátásra szakosodott szárnya vette át. A műtők nem károsodtak, de ez se könnyített sokat a helyzeten – miután mindenfelé hemzsegtek a munkások, a mentőkkel érkező betegek csak üggyel-bajjal tudtak elvergődni a megfelelő helyekre. Becsületére legyen mondva, Debbie Waters ezúttal is állta a sarat.

Valamivel később Carlos benézett hozzá.

– Van egy rakás felvétel, amit át kellene nézned. – Lehuppant a szomszéd székbe és beizzította a monitort.

– A részleg hogy áll? – kérdezte George.

– Az autóroncsot már eltakarították, ahogy a törmelék jó részét is. Egyelőre fatáblákkal fedték be az ablakot. A hírekben azt mondják, hogy az autó vezetője öngyilkos akart lenni.

Döbbenten nézett fel Carlosra.

– Persze csak találgatnak – sietett hozzátenni Carlos, meglátva az arckifejezését. – Tudod, milyenek. Mindent fel kell fújniuk.

George megcsóválta a fejét.

– Az egyik rezidens azt nyilatkozta, hogy az áldozat hasán talált sebek önkezűségre utalnak – folytatta Carlos, miközben beütötte a gépbe az első páciens azonosítószámát. – A kocsiban találtak egy véres zsebkést. El tudod képzelni? A fickó teljesen begőzölhetett…

George újra megrázta a fejét. Nehezére esett elhinni, hogy Sal ilyesmit tett volna. Különben is, hogy jön ide az önkezűség, amikor a teste átrepült a szélvédőn és belecsapódott egy LED-falba?

– Honnét tudják, hogy a vér nem a baleset következtében került a késre? – élénkült fel hirtelen. – Minden csupa vér lett.

– Sejtelmem sincs – vont vállat Carlos, ahogy előhívta az első felvételt.

George nem örült, hogy Sal úgy maradt meg az emberek emlékezetében, mint őrült ámokfutó, aki egy csomó ártatlant magával akart rántani a sírba. Úgy döntött, utánajár ennek, amint itt végzett Carlosszal.

Egy órával később belépett a szobájába. Lenyűgözve látta, hogy a sürgősségi osztály élete lassan kezd visszatérni a rendes kerékvágásba. Már csak a bedeszkázott ablak és a LED-fal helyén tátongó hatalmas lyuk árulkodott a történtekről. Kicsit körbekérdezett az ápolóknál, míg meg nem tudta, hogy Sal holttestét már levitték a hullaházba, s miután fejében ott rajzottak a megválaszolatlan kérdések, úgy döntött, megkeresi. Eddig még – alkalom és késztetés híján – sosem járt lent.

Az alagsori szintig lifttel ment le, aminek ajtajai a vigasztalan és elhagyatott folyosóra nyíltak. A kísérteties csend éles kontrasztban állt a kórház többi részének nyüzsgésével. A padlón különböző színű csíkok vezettek az egyes célpontok felé, mint az áramfejlesztő, a biztosítékok, a veszélyes hulladék számára

kialakított tároló. George a fekete vonalat követte a hullaház felé, néhány kanyar és forduló után meg is találta. Senkit sem látott, az előtérben csak egy üres pult árválkodott.

Kinyitotta a mögötte nyíló belső ajtót, hátha talál ott valakit. A magányos hely kihaltságával inkább egy horrorfilm díszletére emlékeztetett, mint modern klinikai osztályra. Furán tolakodónak érezte a szagokat is, ezért megfogadta magában, hogy a lehető leggyorsabban megvizsgálja Sal holttestét, azután kereket old.

A környezet eszébe juttatta, amikor Pia ellátogatott a Columbia Orvosi Egyetem hullaházába, hogy mentora rejtélyes halála után nyomozzon. A kellemetlen epizódnak köszönhetően kis híján kirúgták a lányt az iskolából.

Hirtelen koszos fehér köpenyt viselő jellegtelen kisember lépett elő az egyik hűtőkamrából. Mindketten riadtan hőköltek hátra. A férfi egy pillanatra a karját is felemelte, mintha védekezni próbálna. Láthatóan nem sok élővel találkozott idelent.

– Segíthetek? – A hanghordozása sem tűnt barátinak.

– Egy holttestet keresek. Az elhunyt neve Salvatore DeAngelis.

– Családtag? – A fickó még most is bosszúsnak tűnt. Szemlátomást nem örült annak, ha más élő is idemerészkedett.

– Nem, én csak… barátok voltunk. Szomszédok, ha már itt tartunk.

– Akkor semmi keresnivalója itt. „Barátoknak” nincs látogatás. Csakis a közvetlen családtagok és az orvosi személyzet engedéllyel rendelkező tagjai léphetnek be.

– A klinikán dolgozom – mutatta meg George fehér köpenyét és névtábláját. – Radiológus rezidens vagyok.

Láthatóan nem nyűgözte le a férfit.

– Szigorú utasítást kaptam. Engedély nélkül senki sem láthatja az elhunytakat. Betegjogi rendelkezés, igazán tudhatná. Amennyi híresség lakik a városban, nagyon kell vigyáznunk, főleg azután, ami Michael Jacksonnal és Farrah Fawcett-tel történt. Az

emberek fotókat készítenek és eladják őket a szennylapoknak. – Úgy nézett le George kezére, mintha azt gyanítaná, hogy egy kémkamerát rejteget. – Ha mindenkit beengednék, aki egy hullát akar látni…

– Nem hullákat akarok nézegetni – szakította félbe George. Kezdett elege lenni a fickóból. – Mr. DeAngelis a barátom volt, én pedig az orvosi személyzet tagja vagyok. – A hangja máris magasabbra szökött, mint szerette volna, ezért vett egy nagy levegőt, mielőtt nyugodtabb hangon folytatta. – A páciens okozta az autóbalesetet, ami ma délután történt a sürgősségin. Nyilván hallott róla. Nos, én jelen voltam a balesetnél, és segítettem azonosítani az áldozatot.

– Természetesen hallottam a robajt. – A férfi csak legyintett, mintha egy legyet hessegetne el. – Egy okkal több, hogy ne engedjem a holttest közelébe. Ilyen körülmények között a halottkém is meg fogja vizsgálni.

George utálkozva emelte fel a kezét.

– Oké. Rendben. Már itt se vagyok. – Hiába erőltette volna, különben sem akarta tovább hallgatni a fickó szövegelését. – Kösz a nagy semmit – tette hozzá gúnyos hangon.

Visszaindult a liftek felé, és megnyomta a hívógombot.

– Micsoda seggfej – mormolta maga elé. Miután megérkezett a fülke, belépett és bosszúsan megnyomta az első emeleti gombot.

Az ajtók már épp becsukódtak volna, amikor észrevette, amint a szemközti oldalon kinyíltak. Egy futó pillanatra még az utast is látta.

Valóban Clayton az?

Még épp időben nyomta meg a gombot. Az ajtók visszahúzódtak, így kidughatta a fejét. Claytont látta, amint sietősen a hullaház felé vette az irányt. Mi a nyavalyát kereshet idelent?

Gyors döntésre jutott. Kilépett a fülkéből és főnöke után sietett. Talán nem is a hullaházba megy – de mi más lehet itt az alagsorban, ami érdekelhetné?

Végigsietett a folyosón és kiért a sarok mögül, így még vethetett egy pillantást Clayton távolodó alakjára, mielőtt eltűnt az újabb fordulóban. Az biztos, hogy tudja, hová megy, döntötte el magában. Valóban egy steril gumikesztyűt visz magával? Amikor kiszállt a felvonóból, nagyon úgy tűnt.

Időben lépett ki a fordulóból, hogy még lássa, amint Clayton eléri a hullaházat és belép az ajtón.

Lelassított. Az ösztöne azt súgta, hogy nincs itt semmi keresnivalója, de a kíváncsiság tovább hajtotta előre.

Elindult a hullaház kétszárnyú ajtaja felé, ahol bekémlelt az egyik kis ablakon. Nyomban feltűnt, hogy a hullacsősz mennyivel engedékenyebb Claytonnal szemben. Látta, ahogy bólintott arra, amit Clayton mondott, majd megmutatta az utat a hűtőkamrák felé. Clayton követte, miközben felhúzta gumikesztyűjét.

Ez meg mi az ördög?

Hirtelen nem tudta, mit tegyen. Az ösztöne most is azt súgta, hogy tűnjön el innét, mielőtt Clayton újra felbukkan. Ezúttal hallgatott rá.

17.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 1., KEDD 20.37

Kinyitotta az ajtót és beoldalgott a lakásába. Halálosan kimerült. A délutánja a szokottnál is mozgalmasabban telt: egyik súlyos traumás esetet a másik után szállították be, hogy

mindenféle röntgen- és CT-vizsgálatot kérjenek róluk. Néhány agyvérzéses betegnél MRI-t is készítenie kellett, s mindez fokozódott, miután Debbie Waters műszakja háromkor lejárt. A váltótársa korántsem tartotta úgy kézben a dolgokat.

A hűtőben talált némi maradék kínait, belökte a mikróba. A konyhában állva lapátolta be. Nemhogy vacsorának, ételnek is aligha volt nevezhető.

Ezután anélkül, hogy felkapcsolta volna a lámpát, leroskadt a kanapéra, tarkóra tett kézzel a mennyezetre meredt. A nap már lenyugodott, újabb hosszú és magányos éjszaka állt előtte, de bármennyire is fáradt volt, nem tudott aludni, folyton az Egyesült Egészségbiztosítón járt az esze. Nem lehetett kétsége afelől, hogy miután a szövetségi egészségügyi reform mind nagyobb hatalmat ad az egészségbiztosítók kezébe, az Egyesült Egészségbiztosító és az iDoc a feje tetejére állítja az egész piacot – de mi köze ennek Claytonhoz és a hullaházi látogatásához?

A tűnődésből kopogtatás riasztotta fel, ami ritka jelenségnek számított, s most, hogy Sal meghalt, vélhetően tovább ritkul.

Zee napszemüvegben állt a küszöbén, miközben aggodalmasan ráncolta még mindig pattanásos homlokát. Láthatóan lényegtelennek találta a tényt, hogy a nap már rég lement.

– Mi az ördög történt, haver?

– Mármint a kórházban? – George tudta, hogy Zee azon kevesek közé tartozik, akik szóba álltak Sallel.

– Ja. – Zee hívatlanul is besétált és lehuppant George kanapéjára. – Ember, rohadt sötét van itt…

George felkapcsolta a lámpát, mielőtt leült. Felötlött benne, hogy azt javasolja Zeenek, nyugodtan vegye le a szemüvegét, de végül meggondolta magát.

– A balesettől harsog az egész Twitter. Először mindenki azt hitte, hogy öngyilkos merénylő. – Zee körülhordozta tekintetét a lakáson, hogy felmérje George szegényes berendezését. – Kéne ide valami dekor. Nyomasztó ez a hely.

George összeráncolta a homlokát. Tudta persze, hogy Zeenek igaza van, mégsem örült, ha olyasvalaki kritizálta, aki egy földre vetett matracon alszik.

Zee közben visszakanyarodott Salhez.

– Útban a kórház felé hazavágta fél Westwoodot, mint a GTA-ben. – Felnézett a mennyezetre, mielőtt újra felsóhajtott. – Bírtam Salt, mindig jókat marháskodtunk. – Hunyorogva fordult George-hoz. – Szóval bent voltál, mi? Láttad is?

– Nem, csak amikor már kihúzták a roncs alól.

– Ne már. – Zee elismerően füttyentett. – Milyen volt? Lefogadom, hogy rendesen tropára ment.

– Nem volt szép látvány – értett egyet George. – A szélvédőn keresztül repült ki a járgányából. Légzsák sehol, be se kötötte magát. Ennél többet nem nagyon tudok. – Furán érezte magát a társalgás miatt, mintha valahogy megszentségtelenítené Sal emlékét.

Zee érezte rajta a vonakodást.

– Bocs, haver. Tudom, hogy közel állt hozzád. Azt hiszem, ezért is akartam beugrani. – Itt elhallgatott, pedig láthatóan volt még valami, amiről szívesen beszélt volna. Egy perc is eltelt, mire kibökte. – Azt mondják, öngyilkosság volt.

– Én is hallottam – bólintott George –, de szerintem tévednek. Amennyire én látom, hirtelen válságosra fordult az állapota, és csak be akart jutni a sürgősségire.

Zee bólintott.

– Azért mégis fura. Hívhatott volna mentőt, vagy szólhatott volna valakinek, hogy vigye be.

– Ki tudja, mi járt a fejében? – vont vállat George.

– Volt családja? Bárki, akit értesítenek?

– Csak két nővére. Az egyikükkel találkoztam, amikor három éve ideköltöztem.

– Az ötórás hírekben azt mondták, nincs élő hozzátartozója.

Ha így belegondolt, George is furcsának találta, hogy a nyomozó nem kérdezett a nővérekről, amikor megemlítette őket. Zee hirtelen felpattant a kanapéról.

– Most már megyek, haver. Átkozottul sajnálom, ami történt. – Az ajtó felé indult. – Még ütközünk. Van egy bizniszem a neten. Heti nyolcszázat fizet.

– Akkor később. Kösz, hogy beugrottál.

George tudta, hogy Zee új munkahelyére, az online kaszinóra utal, amiből önálló életét finanszírozza. Tudhatott valamit, mert csak a lakásbérlet 1500 dollárjába fájt havonta, és a munkanélküli se lehetett sokkal több.

Visszaült a kanapéra. Valakinek vennie kéne a fáradságot, gondolta, hogy kapcsolatba lépjen Sal nővéreivel. Meg is tenné, ha lenne egy telefonszáma, de nemhogy a várost vagy az államot, de még a nevüket se tudta. Férjhez mentek vagy még mindig a lánykori nevükön futnak?

Miután Sal őt nevezte meg olyan személyként, akit vészhelyzet esetén értesíteni kell, a nővéreket jó eséllyel még senki sem próbálta meg előásni. Meggyőződése volt, hogy ez a legkevesebb, amit megtehet Salért, lekocogott a földszintre, hogy beszéljen a gondnokkal.

Bekopogott az ajtaján. Hallotta odabentről a televíziót, mintha egy baseballmeccs ment volna. Újra kopogott, ezúttal az ajtó melletti keskeny üvegablakon, mire a redőny résnyire szétvált és egy véreres szempár kikémlelt.

– Mi kéne? – A hang nem tűnt barátságtalannak, sőt, épp ellenkezőleg. A fickó alighanem máris kiütötte magát.

– Én csak… hagyjuk. Bocs a zavarásért. – George csak intett és hátrébb lépett. Korábbi tapasztalataiból tudta, hogy amikor ennyire be van állva, a gondnok összevissza fecseg. Nem akarta kitenni magát ennek. Máshol kell próbálkoznia.

A redőny éles csattanással összezárult, mielőtt a fickó az ajtó felé indult.

– Majd később visszajövök! – kiáltott neki George a zárt ajtón át. – Most mennem kell. – Csak néhány lépést tehetett meg, mielőtt az ajtó feltárult.

– Jöjjön csak be, haver! – A gondnok lesöpörte gyűrött pólójáról a rágcsálnivalók morzsáit. – Van néhány sör a hűtőben, és a Dodgers játszik a Giants ellen.

– Vonzó ajánlat, tényleg, de ügyeletes vagyok – hazudta George. – Valami van a lefolyómmal, de az várhat.

Megtalálta a varázsigét, amivel meghátrálásra kényszerítette a gondnokot.

– Ja, jobb az ilyet nappali fénynél megnézni – mormolta a fickó maga elé. Láthatóan a háta közepére se hiányzott, hogy ilyesmivel zargassák. – De azért csak ugorjon be bármikor, ha van valami… – Szemlátomást még az is gondot okozott neki, hogy megálljon a lábán.

– Oké, úgy lesz. Ráér. És kösz, de most mennem kell.

Visszaindult a lakása felé, de Sal ajtajánál lelassított. *Még az is lehet…* gondolta, mielőtt visszafordult és tett egy próbát. Zárva találta az ajtót. Elgondolkodva indult tovább. Egyszer, amikor elveszítette a kulcsát, átmászott a kerítésen és a tolóajtón át jutott be. Könnyedén megtehetné itt is. Legalább lekötné magát valamivel ahelyett, hogy csak fő a saját levében. Ez a legkevesebb, amit megtehet. Nem mintha a fickót zavarná, ha bárki betör hozzá…

Amint odaért, körülnézett és meggyőződött róla, hogy egyedül van. Aztán átfurakodott a kókadt sövényen, hogy felhúzza magát a fakerítés tetejére. Ingatagnak érezte, ahogy mindent ebben a házban, ahhoz mégis elég erősnek, hogy megtartsa őt. Átvetette a lábát. A túlsó oldalon sajnos koromsötét fogadta, így éppen egy cserepes növényen landolt, ami nagy zajjal az oldalára borult. Eközben ő is elveszítette az egyensúlyát és felbukott, nekivágódott a kerítésnek, ami már ennyitől is kifelé dőlt. Feltápászkodott a földről és megrázta magát, de a fülledt

melegben máris egész testében izzadt, ahogy próbált levegőhöz jutni.

Basszus! Erre nem számított.

Átkémlelt a megdőlt kerítés felett és tekintetével végigpásztázta az udvart. Még most sem látta nyomát másnak. Szinte biztosan tudta, hogy senki sem figyelt fel az érkezésére. Lenézett a cserépre és a kiborult földre. A sötétben nehéz lett volna megmondani, de úgy tűnt, mintha Sal paradicsomot ültetett volna. Hát ennek már vége. Lábával félresöpörte a cserép maradványait, majd megpróbálta kiegyenesíteni a kerítést. Hiába erőlködött, ráadásul csak újabb zajt keltett. Később még tehet egy kísérletet a másik oldalról.

Közelebb lépett a tolóajtóhoz. Zárva találta, de az ilyen régebbi modellek esetében csak annyit kellett tennie, hogy megemelte a mozgó panelt, és a retesz máris kinyílt.

Egy pillanattal később már bent a lakásban várta, hogy a szeme hozzászokjon a sötétséghez. Nem szívesen kapcsolt volna lámpát. Úgy érezte magát, mint egy betörő. Egy tompa puffanástól a vér is megdermedt az ereiben, pedig csak a fenti bérlők mozogtak. Előkereste telefonján a zseblámpa appet. Eddig még csak sötét éttermekben, az étlap olvasásához használta, de most bekapcsolta. A vakuként használt apró LED tiszta, kék fénysugarat vetített elé.

Végigpásztázta a fénnyel a szobát, miközben azon tűnődött, hová írhatta fel Sal a telefonszámokat. Átlépett a konyhába, megnézte a vezetékes készülék környékén. Semmi. Módszeresen átkutatta a konyhát, hogy egyenként kihúzza és átfésülje a fiókokat. Mindenféle papírokat talált, mindenféle rendszer nélkül. Sal láthatóan mindent eltett, amit valaha kapott. Végül előásott egy kis jegyzetfüzetet, de korai volt az öröme. Egyetlen feljegyzést se talált a lapokon.

Visszatért a nappaliba, megnézte az asztalokon. Itt sem járt nagyobb sikerrel. Nem maradt már más, csak a kis háló- és a még

kisebb fürdőszoba. A hálószobában egy halom magazint, régi újságot és levelet talált. Felnyögött, de ha már idáig merészkedett, átböngészte ezeket, hátha talál egy levelet a nővérektől. Ahhoz képest, mekkora gondot fordított az autójára, Sal teljes rendetlenségben élt.

Elvitte a papírköteget az ágyhoz, majd bal kezébe fogta telefonját, amíg végiglapozta. Semmi. Tekintete az éjjeliszekrényre tévedt. Egy távirányító, a *Car World* legújabb száma, egy könyv a polgárháborúról, és… aha! Egy elnyűtt kis címjegyzék!

Felriadt a kintről jövő váratlan kutyaugatásra. Meglapult és fülelt. Amikor újra hallotta, megnyugodva állapította meg, hogy az utca felől jön, nem az udvarról. A füzet után nyúlt, majd újra megdermedt. Újabb, még nyugtalanítóbb nesz ért el hozzá. Mintha lassan kinyílt volna a lakás ajtaja. A borzongás végigszaladt a gerincén.

Zakatoló szívvel egyenesedett fel, amikor a vakító fény hirtelen az arcába csapott. Egy pillanattal később az ablakon át egy másik fénynyaláb is célba vette.

– Ne mozduljon! – reccsent rá egy testetlen férfihang.

Megdermedt, nem is annyira a parancs hatására, mint a hamisítatlan rettenettől. A következő pillanatban felkapcsolták a szoba világítását, a fény szétáradt a kis helyiségben.

– Maradjon ott, ahol van! – parancsolta az ajtóban álló egyenruhás rendőr. Fegyverét George-ra szegezte, aki a telefonját is elejtette. – Kezeket fel!

George nagy erőfeszítés árán engedelmeskedett, mintha az izmai megtagadták volna az együttműködést. A keze jól láthatóan reszketett.

– Megvan! – kiáltott ki a rendőr az udvaron várakozó társának. – Húzd már be a beled!

Ekkor lassan elindult felé.

– Feküdjön hasra! A karokat és lábakat szét! Hadd lássam!

George szót fogadott, és nyomban éles fájdalmat érzett a hátában, ahogy a rendőr rátérdelt. Egy pillanattal később társa is a szobába rontott, csuklón ragadta és összebilincselte a háta mögött, miközben gyakorlott mozdulatokkal megmotozta.

– Tiszta!

A két rendőr durván felrángatta a földről, hogy magával vonszolja.

A ház mögött, a rendőrautó mellett ácsorgott. Az egyenruhás, aki letartóztatta, a mobiltelefonjára meredt és jegyzetelt, miközben kikérdezte. Elvette a jogosítványát és a kórházi belépőjét is, amit most két ujja közt szorongatott.

– Mit is mondott, mióta él itt? – kérdezte.

– Valamivel több mint három éve. – George hangja reszketett az adrenalintól, ami még most is ott cirkulált az ereiben, és a kognitív képességei is hagytak kívánnivalót maguk után, de másként kezdte összeszedni magát. S egyre méltatlanabbnak érezte a bánásmódot.

Bámészok csoportja követte figyelemmel az eseményeket, sokan pizsamában. Hiába kereste közöttük Zeet, sehol sem látta, felismert viszont egy idősebb asszonyt, aki a második emeleten lakott.

– Mrs. Bernstein! – kiáltott neki, mire az asszony összeráncolta a homlokát és elfordította a tekintetét. George újra a rendőrre irányította a figyelmét. – Ezt nem akarják felvenni?

A rendőr felkapta a tekintetét.

– Micsoda?

– Csak nem értem, miért nem veszi fel. Nemrég egy kollégája azt mondta, hogy elsikkadhatnak a részletek, ha nem rögzítik őket. – George elfordította a fejét, hogy vethessen egy pillantást a rendőr telefonjának kijelzőjére. – Nem úgy tűnik, mintha felvenné a vallomásomat.

A rendőr meredten nézte. George tudta, hogy úgy tűnhet, mintha okoskodni próbálna, ami egyáltalán nem állt szándékában, mégsem tudott leállni. Az egész kezdett szürreális lenni.

– Bocs. Csak az van, hogy az egyik kollégája nemrég kikérdezett, és ő azt mondta… – Elhalt a hangja, amint ráébredt, hogy ezzel csak ront a helyzetén.

– Ma egy másik rendőr is kikérdezte?

George egyre idegesebben válaszolt.

– Igen, de nem azért, mert bármit is elkövettem volna. Közvetlenül Sal autóbalesete után történt, amiről nyilván hallott. Sal a szomszédom, akinek a lakásában tetten értek. – George biccentett az igazolványok felé, melyeket a rendőr még most is az ujjai között szorongatott. – Radiológus rezidens vagyok a Los Angeles-i Egyetem klinikáján, és a kollégája megpróbálta kideríteni, hogy mi történt.

– Miért, *mi* történt?

– Sal… Mr. DeAngelis vélhetően rohamot kapott, autóbalesetet szenvedett és meghalt. Legalábbis minden látszat erre utal. Salnek Alzheimere volt, meg egy csomó más betegsége is. A lényeg, hogy segíteni akartam kapcsolatba lépni a hozzátartozóival, a két nővérével, akik közül az egyikkel régebben találkoztam is, hogy megtudják, mi történt. Az ő elérhetőségüket kerestem.

– Az éjszaka közepén betört a szomszéd lakásába csak azért, hogy kapcsolatba léphessen a nővéreivel? – A rendőr leplezetlen gúnnyal elmosolyodott.

George tiltakozni akart a bánásmód ellen, de meggondolta magát.

– Én csak fel akartam hívni Mr. DeAngelo hozzátartozóit – közölte végül –, akik talán nem is tudják, hogy a rokonuk meghalt. Ez akkora bűn?

– A behatolás módja az. Nem kérhette volna meg a gondnokot, hogy engedje be?

– Na persze! Próbáltam igénybe venni a gondnok segítségét, csak a fickó gyakorló alkoholista, ha nem vették volna észre.

George és a rendőr elnézett arrafelé, ahol a másik rendőr épp a gondnok kihallgatását végezte. A férfinak még most is meggyűlt a baja az egyensúlyozással – egy ideig a ház falának támaszkodott, majd hirtelen mozdulattal összefonta maga előtt a karját, hogy megpróbáljon józannak tűnni.

– Korábban be kell mennem dolgozni, mint ahogy felkel – tette hozzá George. – Nézzék, nem hinném, hogy ez ekkora dolog lenne. Én is ilyen lakásban élek, kismillió alkalommal bemásztam már az ablakon, ha elhagytam valahol a kulcsom. Gondoltam, belépek, magamhoz veszem a telefonkönyvét, megejtem a hívást, azután kész.

– Miért nem bízta a hívást az illetékes hatóságokra?

– Na, ide hallgasson! – George hangja vészes magaslatokba emelkedett. – Amennyire én látom, maguk francot se törődnek az egésszel. Mondtam, hogy korábban kihallgatott az a nyomozó, neki is beszéltem Sal nővéreiről. Erre az esti híradóban azt mondták, hogy az áldozatnak nincsenek élő hozzátartozói. Azt is megtudtam, hogy Sal az én nevemet adta meg, hogy ha bármi gond van, velem lépjenek kapcsolatba. Engem választott! Azt gondoltam, nekem kell értesítenem a nővéreit. Ha többet nem is, legalább ennyit segítsek rajta. – Mire befejezte, George gyakorlatilag már ordított.

A második rendőr félbeszakította a kihallgatást, hogy vessen felé egy zord pillantást. A szomszédok és bámészkodók kis tömege visszafojtotta a lélegzetét.

– Elnézést – szabadkozott George. – Nehéz nap áll mögöttem.

A rendőr elgyötört sóhajjal kerülte meg, egyetlen szó nélkül kikapcsolta a bilincsét és szabadon engedte.

Ahogy hazafelé indult, George fejében megfordult, hogy épp egy hajszálnyi választotta el a tényleges letartóztatástól. Nyilvánvalóan sokat segített, hogy a gondnok alig állt a lábán, mégis haragudott önmagára. Mi járhatott a fejében? Miután visszatért a lakásba, újra lerogyott a kanapéra, miközben arra gondolt, hogy tényleg itt az ideje összeszednie magát.

18.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 2., SZERDA 10.51

Mozgalmasan indult a reggel, az osztályon hemzsegtek a páciensek és a munkások. A kánikula csak rontott a helyzeten: sorban érkeztek a hőgutás és kiszáradt betegek, de még a szívrohamok és az asztmás fulladások száma is érezhetően megnőtt. A tartósan magas hőmérséklet az autósokból is előhozta a vadállatot, némelyik koccanás egyenesen késelésbe vagy lövöldözésbe torkollt. Az áldozatok lassan kezdték megtölteni a műtőket, így George és Carlos egy pillanatra sem állhatott le. Hat lehetséges agyvérzésből ötről rövid úton kiderült, hogy sürgős orvosi ellátást igényel, csak egyetlen esetben fordult elő, hogy egy opthalmicus migrén stroke-nak álcázta magát. Két fejsérülést is meg kellett vizsgálniuk; az egyiknél a CT koponyaűri vérzést mutatott ki, ami haladéktalan műtéti beavatkozást igényelt. Öröm az ürömben, hogy ennyi munka mellett nem maradt ideje Sal és Tarkington halálán, vagy akár a saját letartóztatásán tűnődni. Fél nyolc óta megállás nélkül dolgozott, a lábát se tette ki a szobából.

Valamivel tizenegy előtt Carlos arra tért vissza a rövid kávészünetből, hogy George egy köteg új felvételt tanulmányoz.

Az első egy autós mellkasáról készült, akinek a baleseténél nem nyílt ki a légzsák.

– Mit látsz? – kérdezte tőle George.

– Eltört a kulcscsont… és több borda is. – Carlos sorban megmutatta a töréseket.

– Még valami?

– Folyadék került a tüdőbe.

Carlosnak sikerült lenyűgöznie George-ot azzal, hogy gyorsan észrevette a legapróbb részleteket is.

– Jó. Menjünk tovább a következőre!

– Odakint találkoztam dr. Hansonnal – jelezte Carlos, miközben megjelent egy újabb felvétel, ezúttal egy csípőről.

– Valóban? És miben mesterkedik? – Miután Clayton vezette a radiológusképzési programot, a rezidensek általában szerették tudni, merre jár, hiszen havonta értékelést írt a munkájukról. Ha a közelükben ólálkodott, előszeretettel értesítették egymást, akár neten, akár SMS-ben. George a szokásosnál is idegesebben fogadta a hírt, miután Clayton előző nap is a sürgősségin járt.

– Úgy tűnik, Debbie Watersszel akar beszélni. Rám ügyet sem vetett, csak megkérdezte tőle, válthatna-e vele néhány szót bizalmasan. Mintha szegény nőnek nem lenne épp elég baja.

– Most is odakint van? – George nem tudta biztosan, hogy van-e oka aggodalomra. A körülményeket tekintve mindenesetre aggasztónak találta, hogy főnöke négyszemközt akar tárgyalni Debbie-vel.

Carlos megvonta a vállát.

– Még ott volt, amikor bejöttem.

George felállt, résnyire nyitotta az ajtót és kikémlelt. Valóban, Clayton a pultot támasztotta, kezében szokott mappáit szorongatta, és beszélgetésbe merült a főnővérrel. Mindez napközben, s különösen ekkora felfordulás közepette meglepően

szokatlan viselkedésnek számított. George fejében az is megfordult, hogy Clayton talán fel akarja éleszteni kettejük romantikus kapcsolatát, amiről mindenki pletykált, bár ez esetben még furábbnak találta, ha ezt ennyire leplezetlenül teszi. Nem mintha el tudta volna képzelni, hogy ennyi időn keresztül csak róla beszélgetnek.

Clayton és Debbie feje hirtelen teljes szinkronban feléje fordult, mintha egyenesen rá néznének. George rémülten húzódott vissza, mielőtt még lelepleződött volna. Gyorsan be is csukta az ajtót és visszatért a helyére.

– Hetvennyolc éves nőbeteg, elesett a zuhany alatt – vette fel Carlos újra a fonalat, mielőtt eszébe jutott valami. – Hé, Clayton Hanson tényleg akkora szoknyapecér? Előre figyelmeztetik rá az elsőéves rezidenseket, különösen a csinos lányokat.

George elnevette magát, miközben arra is felfigyelt, hogy Carlos most először elhagyta a doktori címet Clayton neve elől. Kezdett feloldódni.

– Ezt inkább hagyjuk. – Újra a leletre irányította a figyelmét. – Folytassuk a munkát! Erről itt mit tudunk?

Ebben a pillanatban Clayton nyitott be. Noha az imént, a sürgősségi nővérpultjánál még oldottnak és fesztelennek tűnt, most mintha sietett és nyugtalan lett volna. Talán Debbie-től tudott meg valamit, ami így felrázta?

– Válthatnánk néhány szót, George?

Carlos tüstént felállt.

– Elnézést. Úgyis ki kell mennem a mosdóba. – Sietve távozott.

George érezte, ahogy felgyorsul a pulzusa. Nem tudta, mi következik, de rettegett attól, hogy Clayton tudomást szerzett éjszakai letartóztatásáról. A kórház vezetése nem vette jó néven a rezidensek kilengéseit.

Akárhogy is, Clayton lehalkította a hangját, mielőtt rákérdezett:

– Sikerült már szóba elegyednie Kelley-vel? – Közben elfoglalta Carlos helyét és előrehajolt.

– Nem – felelt George zavartan. Mi olyan fontos ebben, hogy képes az ügyelet közepén beállítani és megzavarni a munkát?

– Kicsit kijöttünk a gyakorlatból, igaz? – incselkedett Clayton felvont szemöldökkel.

– Ki akarom várni a megfelelő alkalmat. A baleset meg a többi után szerintem ma sem kerül rá sor. Ami azt illeti, eddig csak egyszer láttam, és a helyreállítás idején a sürgősségi feladatainak egy részét a klinika más területein végzik el. – Legszívesebben megmondta volna Claytonnak, hogy ne erőlködjön a nem létező társasági életének felpezsdítésén, de ehhez nem érzett magában elég merszet.

– Ha nem kap a lehetőségen, könnyen elszalaszthatja. Úgy hallom, van néhány ortopéd szakorvos rezidens a Harvardról, akik máris élénken érdeklődnek. – Clayton felnevetett, amint játékosan belebokszolt George vállába. A hang hamisnak és mesterkéltnek tűnt.

George nem felelt, mint ahogy arra sem kérdezett rá, mit keresett főnöke a hullaházban.

– Legalább megpróbált ráhajtani Debbie Watersre? Minél többször jut eszembe, annál inkább úgy látom, hogy remekül passzolnának.

– Debbie-t a legkevésbé sem érdeklem. Az az érzésem, hogy nagyobb vadra hajt, mint egy végzős rezidens.

– Ez nem igaz, csak ki nem állhatja a kórházi pletykákat. Amikor néhány évvel korábban találkozgattunk, alaposan kijutott neki belőlük. Nemrég beszéltem vele, és bevallotta, hogy már hónapokkal ezelőtt kiszemelte. Csak azt várja, hogy mutasson iránta egy kis érdeklődést.

George felnevetett.

– Tegnap próbáltam magamra vonni a figyelmét, de úgy tett, mintha észre se venne.

– Ez sem igaz. Nagyon jóképűnek tartja.

George a szemét forgatta.

– Hé, adjon neki egy esélyt! – erősködött Clayton. – Már csak az én kedvemért is, ha már ennyit töröm magam.

– Tud Kasey-ről?

– Persze. Nagyra tartja magát, amiért kitartott valaki mellett, akinek ennyire komoly egészségügyi gondjai voltak.

– Ennyi? Szánalmat érez irántam?

– Ez nem szánalom, hanem nagyrabecsülés. Kapja már össze magát, ember! Az a nő a barátja szeretne lenni.

– Ugye, nem kamuzik? Mert ha igen, mostanság nem vagyok vevő az ilyesmire…

– Istenre esküszöm. Mindjárt kimegyek és behívom ide a radiológiára, hogy ő maga mondhassa el.

George a gondolattól is megrettent.

– Ne! Majd valahogy megkörnyékezem.

– Helyes. Számítok magára, úgyhogy ne szégyenlősködjön! Nem egészséges ennyire elszigetelten élni. Még ilyen helyzetben sem… tudja, egy ekkora tragédia után. Különben is, ahogy már mondtam, nem kell feleségül vennie, csak hívja el randizni. Próbáljon beilleszkedni!

– Értékelem a törődését, de az egóm mostanában elszenvedett néhány csapást.

– Bárcsak én lennék a maga korában! – Clayton felállt és az ajtóhoz lépett. – Az én számban aztán nem aludna meg a tej, annyit mondhatok.

Carlos, aki eddig odakint várakozott, visszatért, biccentett Clayton felé és egy sokatmondó mosolyt fojtott magába. Clayton ügyet sem vetett rá.

– Mi volt ez az egész? – biccentett Carlos az ajtó felé, mihelyt becsukódott.

– Úgyse hinnéd el. Inkább foglalkozzunk a melóval!

Carlos visszakapcsolta a monitort, ami időközben alvó üzemmódra váltott.

Miközben megjelent az újabb röntgenfelvétel, George eltűnődött a helyzet képtelenségén, hogy a radiológusképzési program feje a társas élete miatt aggódik. Akárhogy is, miután ígéretet tett Claytonnak, azon töprengett, hogyan környékezze meg Debbie-t.

– Emlékszel még az esetre? – kérdezte Carlos.

– Azt hiszem. Hetvennyolc éves nőbeteg, aki elesett a zuhanyzóban és eltörte a csípőjét. Szóval mit látunk?

– A törést.

– Odáig rendben van, most halljuk a részletes leírást!

Fél órával később végeztek. Carlos ebédelni készült, még a déli radiológiai értekezlet előtt.

– Megyek az ebédlőbe, velem tartasz? – érdeklődött.

– Nem, kösz. Nem vagyok éhes. – George jókorát hazudott, de dűlőre akart jutni Debbie Watersszel. Érezte, ahogy a félelem összeszorítja a gyomrát, de inkább most, mint soha. Lesz, ami lesz. Felállt és kilépett a folyosóra.

Beletelt egy kis időbe, míg a szeme hozzászokott a sürgősségi harsány fényéhez. A déli napfény vakítóan áradt be az ablakokon, köztük a nemrég beépített új üvegtáblákon. Debbie szokás szerint a pult mögött állt, még ilyen távolságból is hallotta pattogós parancsait. A falra szerelt tartóhoz lépett és úgy tett, mintha az új aktákat böngészné. Carlosnak is ezt tanácsolta, valahányszor van egy kis ideje – ily módon megismerheti a páciensek klinikai státusát, mielőtt még megnézné a felvételeiket.

– Nincs jobb dolga?! – csattant fel éles hangon Debbie. George páni rémületbe esett, míg rá nem jött, hogy egy ápolót szúrt ki magának. – Fel kell takarítani a nyolcast.

– Nem az én melóm… – tiltakozott az ápoló.

Debbie készen állt az ellenvetésekre.

– Nem a francokat. Ha nem segít be, mehet is a munkaügyre! Tele vagyunk munkával, ha nem vette volna észre.

Az ápoló újabb tiltakozásra nyitotta a száját, aztán meggondolta magát és bosszús fejcsóválással elindult. Debbie fellépése ezúttal is megtette a magáét.

– Hülye fasz – mormolta maga elé Debbie, épp elég hangosan, hogy George is hallhassa. Egy lopott pillantást vetett felé, mire Debbie is felkapta a tekintetét, mielőtt visszatért az előtte fekvő kórlapokhoz. Amikor másodszor is felnézett, láthatóan megismerte. Még el is mosolyodott. – Segíthetek? – érdeklődött, némi leereszkedéssel a hangjában.

– Hát, talán. – George összeszedte minden bátorságát. – Az imént beszéltem dr. Hansonnal…

– Csak azt ne mondja, hogy bement magához, és elmondta, hogy én… Inkább hagyjuk. Kezdek zavarba jönni. – Egyáltalán nem úgy festett.

George megköszörülte a torkát.

– Nincs… szóval nincs semmi oka, hogy zavarban legyen. Nagyra tartom, amiért képes így vezetni és rendben tartani egy ekkora osztályt. Még akkor is, amikor ilyen váratlan események… – Biccentett a LED-falnál még most is dolgozó munkások felé.

A nő mosolyogva fogadta a bókot. Előrehajolt és a hangját lehalkította.

– Köszönöm.

– Nincs mit. – George kapkodva körülnézett. Úgy tűnt, sikerült mások számára észrevétlenül magára vonnia a nő figyelmét, hacsak nem számította bele a közelben ücsörgő tíz év körüli fiúcskát, aki fejkötésére jeget szorított, míg anyja mellette az SMS-sel bíbelődött. A kölyök sokatmondóan elmosolyodott. Lehetett bármily fiatal, vette a jeleket. George rákacsintott, mielőtt visszafordult Debbie-hez. – Arra gondoltam… szóval egyik este talán megihatnánk valamit. Tudom, hogy elfoglalt, meg minden, de…

– Talán ma este? – szakította félbe Debbie. – Négykor végzek, hatkor találkozhatunk is.

George meglepetésében a száját is eltátotta.

– Oké… remek! – Basszus, ez könnyebben ment, mint gondolta. – Akkor hatkor.

A nő elmosolyodott.

– Mit szólna a Whiskey Blue-hoz a W-ben? Gyalog elég közel van, de van saját parkolója is.

– Tökéletes – bólintott George. – Akkor este találkozunk.

– Alig várom.

Intett neki, mielőtt visszaindult a radiológia irányába. Máris jobban érezte magát, mint hónapok óta bármikor. Csak el ne felejtse megköszönni Claytonnak, hogy kirángatta a tetszhalálból.

19.

A RADIOLÓGIAI OSZTÁLY TÁRGYALÓJA
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 2., SZERDA 11.57

George követte Carlost a tárgyaló lépcsőzetes padsorai közé, miközben még kezében szorongatta szendvicse maradékát.

– Az a szar eltömíti az ereket – jegyezte meg Carlos.

– Hallottam már róla. Tudsz ajánlani egy jó orvost?

A Debbie-vel folytatott rövid társalgás meghozta az étvágyát, miközben ráébredt, hogy nincs elég ideje végigvárni a sort az ebédlőben. Arra gondolt, hogy Kasey vajon helyeselné-e a randit. Aligha olyan lányt képzelt el neki, mint Debbie. Ő is így volt ezzel – Debbie kéretlen keménysége és egyenessége éles ellentétben állt azzal az önzetlen gyengédséggel, amit oly vonzónak talált

Kasey-ben –, de legalább nem kellett agyalnia azon, hogy mit mondjon. Debbie nyilván a társalgást is uralni kívánja.

Leült a terem hátsó felében, nem messze Carlostól, aki bemutatta néhány elsőéves barátjának. A fiatal rezidensek a napirenddel kapcsolatos kérdésekkel bombázták, mire elmagyarázta nekik, hogy általában három értekezletet tartanak: reggel hétkor, délben és délután fél kettőkor. A részvétel kötelező – csakis alapos indokkal igazolt a hiányzás. Hozzátette, hogy minden második csütörtök délben tanszéki értekezletet tartanak, amiről végképp nem ajánlatos távol maradni.

Épphogy befejezte, Claudine lépett be a terembe és egyenesen felé indult. Carlos észrevette, és megkocogtatta a térdét, hogy felhívja rá a figyelmét.

– Hé, Claudine – vigyorodott el George. – Foglalj helyet. Mindenkit ismersz? – Körbemutatott az elsőéveseken.

A lány nem viszonozta a mosolyát.

– Hallottál a két betegről, akiket hétfőn vizsgáltunk?

– Melyik kettőről? – ráncolta a homlokát George.

– Greg Tarkingtonról és Claire Wongról.

– Tarkingtonról tudok. A sürgősségin voltam, amikor behozták. Már nem tudtak rajta segíteni.

– Ma reggel ugyanez történt Claire Wonggal.

George megdöbbent.

– Úgy érted, meghalt?

Claudine lassan bólintott.

– Mire behozták, már semmit sem lehetett tenni.

– Egész délelőtt a sürgősségin voltam, de nem hallottam róla. – George megcsóválta a fejét. Tarkington önmagában is sokként érte, de Tarkington és Wong együtt már mindent felülmúlt. Ez már statisztikai képtelenség. Mi az ördög folyik itt?

– Teljesen kikészültem ettől – vallotta be Claudine. – Mindkettőt két napja vizsgáltuk. Olyan furcsa az egész. Tudtuk,

hogy halálos betegek, de hogy negyvennyolc órán belül meghaljanak…

– Ilyen eseteknél bármi előfordulhat – jegyezte meg George, mintha ezzel bárkit megnyugtathatna.

– Úgy érzem, mintha valahogy felelős lennék, pedig tudom, hogy az egésznek semmi értelme. Olyan normálisnak és egészségesnek tűntek… Talán még mindig azok lennének, ha nem végezzük el rajtuk az MRI-t. Mintha mi borítottuk volna ki a bilit…

Miközben érzékelte az elsőévesek átható figyelmét, George igyekezett megnyugtatni.

– Ne felejtsd el, hogy mindkét esetben rendkívül agresszív lefolyású betegséggel volt dolgunk. A haláluk, még ha váratlan is, korántsem meglepetés.

– Oké. Csak azt akartam, hogy tudj erről. – Claudine megvonta a vállát, majd elindult, hogy helyet keressen magának.

George egy pillanatra teljesen összezavarodott. Először is attól, hogy ilyen nyíltan kellett megtárgyalniuk két ennyire sajátságos és egymáshoz ennyire közel eső halálesetet. Másodszor, mert ezeket a haláleseteket láthatóan összekapcsolta az MRI-vizsgálat, amit ők végeztek el. Ösztönösen próbálta oldani Claudine lelkifurdalását, de közben az új információ őt is ugyanolyan érzékenyen érintette, sőt a rögeszmés félelmet is újjáélesztette, hogy a halál ott ólálkodik körülöttük. Ezért pedig nem az MRI, hanem személy szerint ő a felelős.

– Azért ez fura – súgta oda Carlos. – Nem gondolhatja komolyan, hogy az MRI okozta mindkét beteg halálát.

– Nos, mindkét MRI a rák kiújulására utalt, a páciensek pedig nyilvánvalóan értesültek az eredményről. Mindazok után, amiken keresztülmentek, ennél lesújtóbb hírt nem is kaphattak volna.

– Igen, de…

– Figyelj, ha nem bánod, most nem szívesen beszélnék erről.

– Persze, oké. Sajnálom.

– Te nem tehetsz semmiről.

George nem akart elidőzni a kérdésnél. Szívesebben gondolt volna arra, hogy hatkor randija lesz a Whiskey Blue bárban, mint egy normális fickónak, aki lazul egyet egy kivételesen vonzó és magabiztos nő társaságában.

E pillanatban Clayton megjelent a központi folyosón, miközben tekintetével végigpásztázta a termet. Csak egyetlen pillantást vetett George-re, mielőtt felé emelte hüvelykujját.

George elmosolyodott és merő udvariasságból bólintott, de nem igazán értette, mire utal Clayton. Nem tudott másra gondolni, mint hogy valami úton-módon tudomást szerzett a ma estéről, amikor ő és Debbie találkozik a W Hotel bárjában. *Ebben a kórházban tényleg semmi sem maradhat titokban,* gondolta.

20.

WHISKEY BLUE BÁR, W HOTEL
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 2., SZERDA 21.31

George a vártnál is jobban szórakozott Debbie-vel a Whiskey Blue bárban. Alig tudta elhinni, hogy már három és fél óra telt el az érkezésük óta. A nő, ha lett is volna mit finomítani a modorán, minden gondjáról tökéletesen elterelte a figyelmét. Füstös hangja jól passzolt színes, néha még a matrózokat is megszégyenítő stílusához, miközben szinte mindennel kapcsolatban megvolt a maga saját, rendkívül határozott véleménye. Láthatóan sok mindenkit ismert, elsősorban a mixereket, akik név szerint köszöntötték. Törzsvendég lehetett ezen a felkapott helyen, ahová

még néhány B-listás híresség is befutott, akik közül szintén ismert néhányat. Közben megállás nélkül folyt a csevegés a különféle jelentéktelen témákról. Egyetlen szóval sem említették az egészségügyet, vagy ami még fontosabb, a halált.

A társalgást még gördülékenyebbé tette a számtalan ital, amit Debbie fizetett – ezt ellentmondás nem tűrő hangon már a legelején tisztázta, és a rendelésbe sem engedett beleszólást. George nem csinált ebből ügyet, viszont annál problémásabbnak érezte, hogy egy idő után már nem is számolta az italokat, és kezdett komolyan berúgni.

Maga Debbie csak kortyolgatott és színjózan maradt, de George-nak ez sem tűnt fel. Remekül szórakozott, még ha vacsora gyanánt be is kellett érnie némi sózott mogyoróval és wasabis pufival.

Az est folyamán kiderült, hogy Debbie a Coloradói Egyetemen szerezte meg a szakképesítését, utána L.A.-be jött, s azóta is az egyetemi klinikán dolgozik.

– A sürgősségin kezdtem, ahol máig vagyok – tette hozzá leplezetlen büszkeséggel.

Amikor George a magánéletéről kérdezte, ugyanilyen készségesen tájékoztatta. Elmondta, hogy sosem volt férjnél, és a kórházból – Claytont is beleértve – csak néhány orvossal járt, bár róluk nem beszélt olyan szívesen. Szerette különválasztani a szakmai és a magánéletét, így inkább külsősökkel randizott. George egyetértett a törekvéssel, de hangot adott reményének, hogy nem most utoljára találkoznak.

Debbie végül az órájára nézett. Elmúlt fél tíz.

– Kezd kurvára zsúfolt lenni ez a hely, és nekem holnap is oda kell állnom a pult mögé.

George a rátelepedő homályon át is érzékelte, hogy menni szeretne.

– Ideje nyugovóra térni?

– Igen. Merre laksz? A közelben?

George nyelt egyet. Ez igen, a nő nem kertel.

– Hát… ja, néhány saroknyira…

– Akkor menjünk hozzád, vegyünk vissza kicsit. Ez a sok ember… rám férne a lazulás…

George fején átsuhant a páni rémület. Tudta, hogy még nem áll készen lefeküdni senkivel, s azt sem akarta, hogy a nő szembesüljön nyomorúságos lakásával. Kétségbeesetten kutatott valami alkalmas kifogás után.

– Én… szóval a házvezetőnőm szabadnapos… és…

– Ne csináld már! Francot se érdekel a rendetlenség, meg különben is, ilyen állapotban nem vezethetsz. Itt a kocsid?

George próbált visszaemlékezni.

– A parkolóban hagytam. – Előkotorta a jegyet.

Debbie kikapta a kezéből.

– Majd én kifizetem és hazaviszlek, utána hívok magamnak egy taxit.

George hallotta, amint mondott még valamit a vezetéssel kapcsolatban, különösen, ahogy próbált talpra állni. Kiderült, hogy sokkal jobban felöntött a garatra, mint kellett volna, és nagyra értékelte, hogy Debbie ennyire vigyáz a testi épségére.

– Rendes tőled. Oké. Köszi.

Nem egészen öt perc alatt elérték a háztömböt, addig Debbie arról faggatta, vannak-e barátai a kórház falain kívül. Nem szívesen vallotta be, hogy csak néhány kívülállót ismer, mégis megtette. Épp csak azt hallgatta el, hogy ezek a külsős barátok is Kasey-vel léptek az életébe.

– Egy ilyen eszes és jóvágású fickó nem gubózhat be ennyire. Oké, én is hallottam a menyasszonyodról, de nem lenne itt az ideje, hogy továbblépj?

George nem akarta kitárgyalni vele Kasey-t – főként mert próbált nem is gondolni rá –, így mielőtt még tudatosulhatott volna benne, mit csinál, azon kapta magát, hogy Pia Grazdaniról és vele kapcsolatos nevetséges fellángolásáról mesél. Nem tudott

leállni. Olyannyira nem, hogy még azt is megemlítette, milyen hatással járt ez a fellángolás a Paulával ápolt kapcsolatára. Mintha nem is alkohol, hanem igazságszérum keringett volna az ereiben.

Becsületére legyen mondva, Debbie érdeklődéssel és megértéssel hallgatta.

– Emiatt ne ostorozd magad! Elhiheted, én is kivettem a részem az efféle önpusztító kapcsolatokból.

– Igazán? – kérdezte George, noha még mindig azt kívánta, bár tudná tartani a száját!

Megérkeztek a lakásához, ahol üggyel-bajjal előhalászta a mobilját.

– Hívok neked egy taxit. Van kedvenc céged?

– Várjunk még azzal a taxival! Azt mondtam, szeretnék egy kicsit lazulni. Menjünk be! – Mielőtt még George felelhetett volna, már ki is szállt, aztán csípőre tett kézzel várni kezdte.

George menteni próbálta a menthetetlent, és újra szabadkozni kezdett, mielőtt átlépték a küszöböt.

– Most már tényleg kezdenem kell valamit ezzel a hellyel, de az ügyeletek miatt eddig egyszerűen nem volt rá időm, és…

– Én egy cseppet sem bánom, édes. Nincs miért aggódnod. – Debbie megállt, hogy körülhordozza a tekintetét. – Jól mondtad, igazi koszfészek, de lazulni pont jó lesz. – Megpillantotta George iPod-dokkolóját, előhalászta a saját telefonját, és miután kiválasztotta a zenét, feltekerte a hangerőt.

George közben lerogyott a kanapéra, s onnét nézte, ahogy a táskájából előhalászott egy füves cigit.

– Van kedved betépni? – A nő nem várt válaszra, csak rágyújtott. – Ó, ez már nagyon kellett. Amennyi szarság volt ezen a héten az osztályon… – Nagyot szívott a fűből, mielőtt továbbpasszolta.

George habozott. Utoljára elsőéves egyetemistaként füvezett, de nem vállalta a kockázatot, hogy magára haragítsa Debbie-t. *Mi*

bajom lehet? gondolta, azzal mélyen leszívta a füstöt. Nyomban rájött a köhögőroham.

– Minden oké, édes?

– Persze, csak rossz csőbe ment.

Hangos dörömbölés hallatszott a hálószobai közös fal felől. Amint rájött, hogy ki veri az öklével, prüszkölve nevetni kezdett. Végre! Joe-t, a kamuszínészt kiborítja a zaj! Ha belegondolt, hányszor nem aludt a vad orgiák miatt, kezdett határozottan jó kedve lenni.

– Min is röhögünk? – kérdezte kacagva Debbie, akinél szintén kezdett beütni a fű.

– Ez a fickó párosával hordja fel a csajokat. Egyszerűn képtelenség mellette aludni.

Tovább nevettek, amíg Debbie úgy nem határozott, hogy inna valamit. Lehetőleg alkoholt.

– Van egy kis Jack Daniel's. Megteszi?

– Naná. – Debbie kinyújtotta a kezét és még feljebb csavarta a hangerőt, míg George kerített a konyhából két tiszta poharat.

– Jég nélkül! – kiáltotta utána Debbie. – Tisztán, minden nélkül!

George nem nagyon akart már inni, de azért kitöltött két adag whiskyt, mielőtt visszatért a nappaliba.

Debbie mostanra táncra perdült. George megtorpant és tátott szájjal nézte. Ahogy elkapta a tekintetét, a nő elmosolyodott, aztán az itala után nyúlt.

Belekortyolt a whiskybe, azután a fű és az alkohol dacára hirtelen elkomolyodott.

– Szóval mi a pálya azzal a szomszéddal, amelyik behajtott a sürgősségi kirakatába?

– Csak egy régi haver. – George ugyanúgy nem akart Salről beszélni, ahogyan Kasey-ről sem.

– Azért fura, nem? A munkahelyeden lett öngyilkos, miközben barátok voltatok.

– Inkább csak ismerősök – javította ki George. – Magányos volt. Megsajnáltam. – Máris bűntudatot érzett, amiért megpróbált elhatárolódni Saltől.

Debbie további kérdéseket tett fel Sal ámokfutásával kapcsolatban, majd úgy tűnt, mintha az iDoc és az Egyesült Egészségbiztosító érdekelné. Bizalmasan elárulta, hogy Clayton szerint érdemes befektetni a cégbe, és kikérte erről George véleményét.

George szédelgett az alkoholtól és a fűtől, ezért nehezen találta a szavakat, miközben bevallotta Debbie-nek, hogy Clayton neki is ugyanezt tanácsolta, de mindegy, mert úgysincs pénze, hogy bármibe is befektessen. Ezután próbált témát váltani, Debbie azonban kitartott és visszaterelte a társalgást az eredeti mederbe: Sal balesetére és arra, mit gondol George az iDocról.

Az alkohol és a marihuána kezdték megtenni a hatásukat. George érezte, ahogy jókedve átadja helyét az álmosságnak. Debbie mindebből semmit nem vett észre, csak tovább fecsegett arról, milyen nagy segítséget jelentett Salnek az iDoc az inzulin adagolásában.

George-nak komoly erőfeszítésébe telt, hogy koncentráljon és válaszoljon. Hirtelen eltökéltséggel kihúzta magát és vett egy nagy levegőt.

– Az iDoc tényleg sokat segített neki, nemcsak a cukorbetegségében, de a többi bajában is. Végre volt *valaki,* akivel beszélhetett, ha szükségét érezte, ami elég gyakran előfordult, mivel Alzheimertől szenvedett. Azelőtt Sal mindig zaklatott a kérdéseivel, de az iDoc levette ezt a terhet a vállamról.

– Hadd kérdezzek valamit. Szerinted okozott Salnek bármilyen pluszproblémát az iDoc?

George végiggondolta a kérdést, mielőtt válaszolt.

– Amennyire én tudom, csak segített rajta. – Minden erőfeszítése ellenére nem tudta magába fojtani ásítását. – Sajnálom – tette hozzá. Így is érzett.

Debbie is láthatta, mennyire nehezére esik nyitva tartani a szemét, mégis folytatta.

– Van valami ebben a balesetben, ami nem hagy nyugodni?

– Hát igen! – George kétségbeesetten próbálta használni a fejét. – Először is, senki sem vette a fáradságot, hogy értesítse Sal nővéreit, másodszor pedig mindenki azt meséli, hogy Sal öngyilkos akart lenni, azért hajtott be az épületbe. Pedig Sal szerette az életet, a kocsiját meg annál is jobban. Tudom, milyen ostobán hangzik, de ahhoz túlságosan, hogy öngyilkos legyen.

– Én azt hallottam, hogy depresszióval kezelték.

George elfintorodott.

– Az emberek mindenféle gyógyszereket íratnak fel, amire semmi szükségük. Te is tudod. Ha valaki, akkor Sal aztán nem volt depressziós.

– Előrehaladott Alzheimerben szenvedett, lassan minden emlékét elveszítette. Ez elég ok arra, hogy valaki legalábbis fontolóra vegye az öngyilkosságot. Úgy hallottam, súlyos sebeket ejtett magán, feltehetően vezetés közben.

– Én is hallottam ezekről a sebekről. Annyira nem hagytak nyugodni, hogy még a hullaházba is lementem, hátha látom őket a saját szememmel.

Debbie meglepettnek tűnt.

– Én még sosem jártam odalent.

– Ahogy a legtöbben. Nem is ajánlom.

– És mit derítettél ki?

– Semmit. Nem engedtek a holttest közelébe, valami hülye előírás miatt. Úgy látszik, ez alól a rezidensek se kivételek. Ami viszont még furább, hogy láttam odalent Claytont.

– Mit keresett ott? – A nő letette az italát és a férfi szemébe nézett.

George nem válaszolt, ahogy kezdte elveszíteni az ébrenlétért vívott harcot. Mint egy lassított felvételen, hátradőlt és a feje oldalt bicsaklott.

Debbie nem hagyta ennyiben. Határozottan megrázta a vállát, mire nehézkesen magához tért, és üveges tekintettel meredt rá.

– Nem válaszoltál – emlékeztette Debbie. – Mit keresett Clayton a hullaházban?

George megnyalta az ajkát. Szemhéja megrebbent, ahogy próbálta nyitva tartani. Nem kis erőfeszítésébe telt, de sikerült felülnie.

– Fogalmam sincs. Én is nagyon furcsának találtam.

– Vagyis akkor nem láttad Sal holttestét?

– Nem, de hadd kérdezzek valamit. Nem tudod, melyik orvos kapta Sal esetét?

– Miért vagy rá kíváncsi?

– Én csak… – Elhallgatott, és néhány pillanatra lehunyta a szemét. – Csak meg akarnám kérdezni, hogy szerinte is Saltől származnak-e azok a sebek.

– Mit gondolsz, milyen hatással lesz az iDoc a karrieredre?

– Mi? – George-nak nehezére esett rendszerezni a gondolatait, miután meghallotta ezt a teljesen váratlan és képtelen kérdést. Debbie feszült figyelemmel várta a válaszát. – Azt hiszem, nem örülök annak a kilátásnak, hogy egy napon talán nekem is egy egészségbiztosítónak kell dolgoznom, de…

– Mégis azt gondolod, hogy az iDoc jót tesz a Salhez hasonló embereknek – szakította félbe Debbie. – Ennyi betegség mellett, a prosztatarákról már nem is beszélve.

– Salnek nem volt prosztatarákja.

– De volt, méghozzá hármas stádiumú.

– Ezt nem tudtam. – Ettől valamelyest észhez tért. A hír meglepte. Sal sosem említette a dolgot, pedig épp eleget háborgatta a nyavalyáival.

– Csak nemrég derült ki – tette hozzá Debbie. – Azt elmondhatom, hogy számomra az iDoc olyan, mintha maga az ég küldte volna. Egy csomó olyan beteget távol fog tartani a sürgősségitől, akinek semmi keresnivalója nincs ott.

George épp készült kijelenteni, hogy egyetlen percig sem képes tovább fennmaradni, de feleslegesen erőlködött. A nő felpattant, amint egy pillantást vetett az órájára.

– Basszus! – bukott ki belőle. – Tudod, mennyi az idő? Holnap tanítás, ilyenkor már minden jó kislánynak ágyban a helye.

George túláradó megkönnyebbülést érzett, amikor hívott egy taxit, majd mindent visszapakolt a táskájába.

– Kösz a remek estét – hálálkodott közben Debbie. – Ne kelj fel, magamtól is kitalálok.

George akkor is felállt, hogy legalább az ajtóig kísérje, de meg kellett támaszkodnia a kanapé karfáján, ha nem akart felbukni.

– Maradj csak! – parancsolt rá Debbie. – Jobb lesz, ha te is minél előbb ágyba bújsz.

– Egyetértek. – George előrenyújtotta a kezét. A nő elmosolyodott és megszorongatta, mielőtt futó csókot dobott az arcára. Egy pillanattal később be is csukódott utána az ajtó.

George bebotorkált a hálószobába, ahol úgy döntött, ledől néhány percre, mielőtt leveti a ruháit…

21.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 7.30

George másnap reggel hasogató fejfájással ment be dolgozni. Nem emlékezett az előző éjszaka minden részletére, de remélhetőleg nem csinált magából túl nagy bolondot. Most nagyon ráférte a kávé. Töltött egy bögrével, mielőtt leült Carlos mellé, hogy áttanulmányozza az éjjel készült felvételeket. Nem

kevés munka várt rá, de a tomboló másnapossággal dacolva George eltökélte magában, hogy pontosan és alaposan végzi el.

Valamikor félúton belebotlottak egy csuklóröntgenbe, amit korábban tévesen értelmeztek – a pácienst annak ellenére nem látták el, sőt hazaküldték, hogy a sajkacsontja megrepedt. George megmutatta a területet Carlosnak, és elmagyarázta, hogy a radiológiában járatlan orvosoknak mennyire könnyű hibázniuk az ilyen eseteknél. Majd továbbította az új információt a sürgősségi osztály vezetőjének, hogy lenyomozhassák a pácienst és behívhassák a klinikára egy gipszelésre.

Miután átfutottak mindent, beleértve a CT-ket is, Carlos elment, hogy körülnézzen, mit „forralnak" a sürgősségin, míg George az asztalra hajtotta fejét és próbálta elmulasztani másnaposságát. Bevett néhány fájdalomcsillapító tablettát is, közben örült, hogy legalább kicsit egyedül lehet.

Miután úgy-ahogy összeszedte magát, kilépett a folyosóra és a nővérpult felé vette az irányt, amely mögül Debbie szokás szerint a személyzetet ugráltatta. Neki láthatóan nem hasadt ketté a feje a hangzavartól. Próbálta elcsípni a tekintetét, de nem ment olyan könnyen. Zajlottak az események, anélkül is, hogy az újabb mentők befutottak volna. A szirénázásukat már messziről hallani lehetett.

George a pult másik végére került, ahol másfél-két méternyire megközelíthette Debbie-t. Itt ácsorgott és várakozott. És csak várakozott. Már kezdte azt hinni, hogy tüntetően nem vesznek róla tudomást, amikor a nő felé fordult és kurtán biccentett, mielőtt a munkájához visszatért. Hát *valóban* átnézett rajta. Nem erre a biccentésre számított. Nem tudta volna megmondani, hogy pontosan mire, de ennél azért többre.

Helyben vagyunk, gondolta. Az elutasítást a sürgősségi működtetésével járó megterhelő munkának próbálta betudni, mégis mardosni kezdte a kétely. Tett vagy mondott valami olyat, amivel magára haragította Debbie-t? Az biztos, hogy jócskán

többet ivott a kelleténél. Nem nehéz elképzelni, hogy ilyen állapotban megbántotta őt valamivel.

A nő hirtelen felpattant és elrohant mellette. *Mi az ördög?* Aztán rájött, hogy csak egy ápoló hívására válaszolt, aki az egyik műtőben várta a mentővel érkező új pácienseket. Már elfordult volna, amikor lenézett a Debbie előtt a pulton eddig ott fekvő iratokra. Az egyik rekeszben ismerősnek tűnő tárgy vonta magára a figyelmét. Egy törött telefon, harsány narancssárga védőtokban. Látta azt is, ahogy a repedések behálózták a kijelzőjét. Sal mobilja. Mint egy távoli világítótorony fénye, úgy csalogatta magához. Kivette és próbálta ki-bekapcsolni, mindhiába. Reménytelenül összetört, vagy csak lemerült. Alighanem mindkettő.

Körülnézett. Senki nem figyelt rá. Gyors döntést hozott és zsebre vágta a telefont, ami amúgy is a szemétben kötött volna ki. Még egyszer megpaskolta a zsebét, mielőtt visszavonult a radiológia viszonylagos magányába. Már a telefonért nyúlt, amikor Carlos berontott.

– Súlyos traumás eseteket hoznak! – kiáltott fel.

– Oké, csak nyugi. Csináljuk, ahogy szoktuk! Semmit sem tehetünk, hogy ennél is felkészültebbek legyünk. Szóltál a technikusoknak?

– Igen. Mindketten hordozható eszközökkel várakoznak a műtőnél.

– Tökéletes. Akkor indulhat a menet.

– De most hoztak egy terhes asszonyt, akinek erős alhasi fájdalmai vannak hányással és hasmenéssel. Waters azt mondta, készüljünk fel az ultrahangra.

– Várnunk kell, amíg el nem látják a traumás betegeket. Melyik orvos kapta az asszonyt?

– Az új lány, Kelley.

George bólintott. Legalább elmondhatja, hogy beszélt vele, ha Clayton legközelebb kérdezné. Azt viszont még most sem tudta,

mit mondjon Debbie-ről, ha szóba kerülne, minden bizonnyal rá fog kérdezni. Este kenyérre lehetett kenni, most mégis játssza a jégkirálynőt – legalábbis, ha jól értelmezte a jeleket.

Két perccel később megérkeztek a súlyos sérültek: kilenc áldozat abból a tömegkarambolból, ami négy autóval és egy motorral történt. Hatalmas lett a zűrzavar, mire mindenkit elláttak, beleértve a legsúlyosabb esetet, egy mellkasi sérültet, akit intubálni kellett. A betegek lekötötték a hordozható gépeket, a röntgeneket, de még a CT-t is. A felfordulás ellenére többször is volt alkalom, amikor Debbie szólhatott volna George-hoz, mégsem tette. Nem lehetett tudni, hogy szántszándékkal kerülte-e, vagy csak ennyire lekötötte a munkája.

Végül, mikor az izgalom kezdett lecsengeni, George és Carlos megragadták a lehetőséget, hogy pihenjenek egy kicsit a hirtelen elcsendesülő rendelőben. Mostanáig a radiológiai leletekkel szaladgáló rezidensek és sebészek között úgy érezték, mintha vasúti pályaudvaron lennének. A békességet hirtelen éles fény vágta ketté.

– Mi a nyavalya van már megint? – harsant fel George, akinek a fejfájása még mostanra sem múlt el.

Az ajtóban magas, karcsú nő körvonala rajzolódott ki.

– Elnézést, nem akarok zavarni. Ha majd lesz egy kis idejük, szeretnék beszélni az egyik páciensről.

George felismerte Kelley Babcockot.

– Ne! Várjon! – pattant fel a helyéről. – Sajnálom, nem akartam goromba lenni. Csak most végeztünk egy csomó traumás esettel és… tudja. Szóval miben segíthetünk?

– Van egy hat-hét hónapos terhes betegünk erős hasi fájásokkal – magyarázta Kelley, miközben végigvezette George-ot és Carlost a sürgősségi folyosóján. George megfigyelte, hogy takaros kézírással ellátott jegyzeteket tűzött a beteg kartonjához, melyet gondosan letöltött és kinyomtatott. Láthatóan elvégezte a

házi feladatát, és lófarokba fogott hajával is rendezett, alapos orvos benyomását keltette. Szemben sok más rezidenssel, akik mintha élvezték volna, hogy véres ruhájukban úgy festenek, mint a frontsebészek, Kelley tiszta és ropogósra vasalt köpenyt hordott, amit szükség esetén nyomban lecserélt.

Úgy viselkedett, mint a páciens kezelőorvosa, noha ezt a tisztet az osztály egyik őt felügyelő orvosa töltötte be. Elárulta George-nak, hogy már kikérte a sebészi szakvéleményt, ami kizárta a műtéti beavatkozást igénylő akut sérülést, így egyelőre nem maradt más diagnózis, mint a vírusos bélhurut.

– Jelenleg a páciens hidratálása folyik – közölte tárgyilagos hangon. – Mielőtt elbocsátanánk, szerintünk el kell végezni a terhességi vizsgálatokat is, a beteg ugyanis négy teljes hónapja nem járt nőgyógyásznál.

George menet közben átnézte az anyagot. Kelley láthatóan jól ismerte az esetet, és pontos leírást adott róla, amivel sikerült lenyűgöznie.

– Szükségünk van egy szülész-nőgyógyászra – folytatta Kelley –, de jelenleg az összes rezidens szülésnél segédkezik. Azt javasolják, hogy amíg fel nem szabadulnak, végezzük el az ultrahangos vizsgálatot. Ezért ugrottam be a radiológiára.

George hirtelen rádöbbent, hogy ismerős neki a kórtörténet, ezért megnézte a páciens nevét a lap tetején. Laney Chesney. Azonnal ráismert. Korábban már összefutott vele, és az emlék érzékenyen érintette. Chesney gyermekkorától kezdve cukorbeteg volt, ahogyan annak idején Kasey is, csak mögötte sokkal keményebb élet állt: traumás gyerekkor egy drogfüggő anya mellett. Számos alkalommal elszökött otthonról, míg végül az utcán kötött ki. George gyanította, hogy prostitúcióból tartotta el magát, miközben szert tett egy krónikus májbetegségre és egy szívizomtágulatra.

– Ismerem a pácienst. – Felemelte az aktát, mire mindnyájan megtorpantak. Még messze jártak a beteg szobájától. A

radiológiai eredményekhez lapozott. – Ha jól emlékszem, Laney imádnivaló kislány nagy szomorú szemekkel. Alig néz ki tizenkettőnek.

– Pontos leírás – bólintott Kelley. – Honnan ismeri?

– Egy sor radiológiai vizsgálatot végeztem rajta, hogy felmérjük a szív állapotát. Amennyire emlékszem, nem voltak rózsásak a kilátásai, és akkor még finoman fogalmaztam.

– Az emlékezetével sincs baj – felelte Kelley. – Jól ismerem az ügyét. Nyolc hónapja felkerült a szívátültetésre várók listájára, de a májbetegsége és rosszul kezelt cukorbetegsége miatt nagyon alacsony a prioritása.

– Jézusom. – George végigmérte a kardiológiai vizsgálatok eredményét. Már arra is emlékezett, mennyire sajnálta őt annak idején. – S mindennek a tetejébe még várandós is.

– Úgy látszik, vonzza a bajt – sóhajtott Kelley –, bár ez aligha az ő hibája. Elég megnézni, honnan jött.

– Felesleges is megkérdeznem, hogy van-e férje vagy bármilyen rokona, akire számíthat…

– Nem férjezett. Még azt sem tudja, ki az apa. Amikor megállapították a terhességet, a szívbetegsége miatt abortuszt javasoltak, de ezt határozottan visszautasította.

– Talán ez az egyetlen, ami még értelmet ad az életének – kockáztatta meg George.

Kelley bólintott.

– Tragikusak a körülményei, de remélem, tudunk rajta segíteni. Mint említettem, közel négy hónapja nem járt szakorvosnál. Most is erős alhasi fájdalmak kellettek ahhoz, hogy segítséget kérjen.

– Ez nem vall rá. Régebben mindig pontosan betartotta az időpontokat, különösen a diabétesze miatt. Nem tudja, miért nem jött vissza kontrollra?

– Sejtelmem sincs, talán megrémítették az abortusszal.

– Meg se kérdezte? – Egyetlen klinika sem engedhette meg magának, hogy szem elől tévesszen egy beteget, aki ilyen előrehaladott és állandó figyelmet követelő betegségben szenved. Mindhárman továbbindultak.

– Nem, nem kérdeztem – felelt Kelley –, de jogos a felvetés. Kérdeznem kellett volna.

George elnézte az arcát. Nem úgy tűnt, mint aki pironkodik és védekezik, amire a hangja alapján következtetne. Kellően magabiztos, ami kedvező jel.

Megérkeztek Laney szobájához. Miután hosszabb időt kell itt töltenie, amíg egy szülész-nőgyógyász rezidens meg nem vizsgálja, a lányt mostanra átvitték az egyik legtávolabbi kórterembe, a sürgősségi többi betegétől messze. Így legalább esélye lehet arra, hogy kipihenje magát. Az ultrahangos berendezés és kezelője, Shirley Adams már rendelkezésre álltak. Laney bal karjába infúziót kötöttek.

– Laney, ő itt dr. Wilson és dr. Sanchez – mutatta be őket Kelley. – Ők segítenek Adams kisasszonynak az ultrahangnál.

Laney láthatóan felélénkült.

– Mi már… – kezdte George.

– …ismerjük egymást – fejezte be Laney.

George kipréselt magából egy mosolyt. Laney őszintén megkönnyebbült attól, hogy végre lát egy ismerős arcot. Aprócska, sápadt lány volt, szinte tejfehér bőrrel. Vézna testéhez képest hatalmas pocakja azt a benyomást keltette, mintha jócskán előrébb járna a hatodik vagy hetedik hónapnál.

– Kérem, ne vegyék el tőlem a kisbabát – fogta azonnal könyörgőre. – Ígérje meg!

– Megígérem. – George szinte hátrahőkölt a döbbenettől. A lány láthatóan halálra rémült, még annál is inkább, mint amikor annak idején megvizsgálta. – Az ultrahang nem árt a kisbabának, sőt éppen az ő érdekében van. – Elmagyarázta, mi következik, és ügyelt rá, hogy hallja Carlos is, aki most először asszisztált

ultrahangnál. Ezután kérdezett csak rá, miért maradt el az orvosi vizsgálatokról.

– Mert van már saját orvosom. Ő küldött be a sürgősségire, mert nem tudott rájönni, hogy pontosan mitől fáj ennyire a pocakom.

– Hogy hívják ezt az orvost?

– Nem mondhatom meg.

– Miért nem? – noszogatta gyengéden George.

– Azt én sem tudom.

– Szerintem szólnia kéne neki, hogy lépjen velünk kapcsolatba.

Laney riadt pillantást vetett Carlos felé.

– Ez nagyon fontos. – George el sem tudta képzelni, miért nem akarja elárulni a lány.

Laney végül megköszörülte a torkát.

– Oké, a neve iDoc. Senkinek sem beszélhetek róla, de maguk is orvosok, szóval talán nem akkora gond.

George hátrébb lépett. iDoc? Az a nyavalyás program mindenhová beszivárog!

– Jelentkezett az iDoc bétatesztjére? – kérdezte hitetlenkedve.

– Igen. – Az éjjeliszekrényen heverő válltáska felé intett. – Ott van, abban. Azóta nem gond a cukorbetegségem, pedig tudja, mennyit küszködtem vele.

– Emlékszem, de akkor is meglep, hogy van iDocja.

– Ingyen kaptam – magyarázta Laney. – Azt mondták, nagy mázlim van, nem sok medicaidesnek jut belőle. Legalábbis még nem. Nagyon szeretem.

– Pontosan miről is beszélünk? – ráncolta a homlokát Kelley. – Mi ez az iDoc?

George néhány mondattal leírta az applikáció működését.

– Ez elképesztő. – Kelley elismerése őszintének tűnt, mégis mintha kétkedő pillantást vetett volna George-ra, amikor Laney nem figyelt oda. – Oké, nekem most mennem kell. Alig győzöm, annyi a dolgom. Laney, most már láthatod, hogy jó kezekben

vagy. – Intett George-nak és a többieknek. – Nemsokára benézek. – Még egyszer bátorítóan megszorongatta Laney karját, mielőtt távozott.

– Majd tájékoztatom! – kiáltott utána George, mielőtt visszafordult Laney-hez. – Ez cseppet sem lesz megerőltető számodra vagy a kisbaba számára. –Shirley és Carlos felé vetett egy pillantást. – Oké, akkor csináljuk.

Carlos félrevonta George-ot, amíg a technikus beüzemelte és Laney ágya mellé tolta a gépet.

– Mit keresek én itt? Feleslegesnek érzem magam.

– Miután Shirley elkezdi, azt akarom, hogy te kezeld a vizsgálófejet, így jobban átérzed majd, hogyan folyik egy ilyen vizsgálat. A tényleges munkavégzés sokat segíthet a megértésben. Légy türelemmel! Annak idején, amikor elkezdtem, én is ugyanilyen feleslegesnek éreztem magam.

22.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 10.41

Clayton berontott a sürgősségi osztályra, hogy beszéljen George-dzsal. Amikor sehol nem találta, egyenesen benyitott a radiológiára, és ott sarokba szorított egy másik radiológus rezidenst, aki a sürgősségi szobáját használta, noha hivatalosan máshová osztották be.

– Tudja, merre van George Wilson?

– Azt hiszem, éppen ultrahangos vizsgálatot végez valamelyik kórteremben. Talán én is segíthetek…

Clayton válasz nélkül faképnél hagyta. Egyenesen a nővérpulthoz lépett, ott jelzett Debbie-nek.

– Válthatnánk néhány szót négyszemközt, Waters kisasszony? – kérdezte. Az osztály viszonylagos békéje ellenére a pult körül sokan hemzsegtek.

– Természetesen, dr. Hanson. – Debbie megkérte az egyik nővért, hogy vegye át a helyét, majd Claytont egy ablaktalan raktárhelyiségbe vezette és bezárta az ajtót.

– Szóval hogy állunk? – Clayton elhagyott minden korábbi formalitást. – Olyan rossz, mint gondoltad?

– Rosszabb. Rém unalmas. Rengeteget iszik, pedig egyáltalán nem bírja. Igazi nyeretlen kétéves. Tudod, hogy végeztem az ilyenekkel, Clayton.

– Nem igaz, hogy ennyire szörnyű volt.

– Hát, igazából nem is olyan csúnya. Így már jobb?

– Sokkal. Mennyivel jövök az italokért?

– Egy százassal.

– Egy százassal? Szent ég. – Clayton átadta a pénzt. – Kiittad a sörcsapot?

– Nem én, ő. Nekem kellett beszélnem helyette is.

– Még mindig gyászol. Az isten szerelmére, csak nemrég halt meg a barátnője! Amennyire tudom, most először mozdult ki otthonról. Legalább egy szikrányi együttérzés lehetne benned. Lényeg a lényeg: mit tudtál meg?

Debbie összeráncolta a homlokát.

– Oké, sajnálom – szabadkozott nyomban Clayton. – Értékelem, hogy megtetted értem. Már az is nagy előrelépés, hogy kimozdítottad. Köszönöm.

– Ne felejtsd el, hogy miattad csináltam.

– Oké, szóval mit tudtál meg? Hogyan reagált DeAngelis halálára? Túllépett már rajta?

– Ez még képlékeny. Kiderült, hogy látott téged bemenni a hullaházba. Ő is próbálta megvizsgálni a holttestet, de feltartóztatták.

– A francba! Nem örülök, hogy meglátott. Nekem fel se tűnt.

– Amúgy mit kerestél ott? – firtatta Debbie.

– Nem számít – legyintett Clayton. – Csak elmaradt egy papírmunka.

Debbie vállat vont.

– Más is van. Egy csomó minden nem hagyja nyugodni a szomszédja halála kapcsán. Legelőször is, senki nem vette a fáradságot, hogy értesítse a hozzátartozóit.

– Erről gondoskodom. – Clayton nem is tudta, hogy DeAngelisnek vannak élő rokonai. – Hát még?

– Azt beszélik, a fickó öngyilkos akart lenni, ezért vannak rajta azok a sebek.

– Ez nem jó.

– George azt is tudni szeretné, hogy melyik rezidens kapta DeAngelis ügyét itt, a sürgősségin.

– Mondta, hogy miért?

– Azt mondta, megkérdezné ezekről a sebekről.

– Megmondtad neki, hogy ki az érintett rezidens?

– Nem, de különben sem hinném, hogy sokra emlékezne az elmúlt éjszakából. Teljesen kiütötte magát. Miért érdekel annyira, hogy mit gondol? Nem úgy tűnt, mintha ő és a szomszédja olyan közeli barátok lettek volna. Semmi közös nem volt bennük.

– Hidd el, Debbie, minél kevesebbet tudsz erről, annál jobb lesz mindenkinek. Szóba került az iDoc?

– Beszéltünk róla. Szerintem ezzel nincs gond. Azt mondta, sokat segített DeAngelisnek.

– Ez is valami. Figyelj, tényleg iszonyú hálás vagyok, amiért megtetted. Szeretném, ha továbbra is kapcsolatban maradnátok,

hogy értesülj róla, ha Wilson csinálni akarna valamit DeAngelis halálával kapcsolatban.

Debbie szeme résnyire szűkült. Egyáltalán nem örült.

– Azt hittem, egyszeri alkalomról van szó.

– Tudnom kell, mi jár a fejében. Nem kérek tőled semmi olyat, amit nem akarsz megtenni, és természetesen állom az összes költséget.

– Azt ígérted, hogy *mi* megyünk el valahová. Csak te és én.

– Úgy is lesz, úgy is lesz. Mit szólnál a hétvégéhez? Július negyedike lesz. Talán elszabadulhatok.

Debbie lapos pillantást vetett rá, mint aki nem igazán bízik benne.

– Meg kell néznem a beosztásomat, de szerintem menni fog. Csak arra kérlek, hogy addig is figyelj oda George-ra! Tényleg tudni akarom, ha úgy dönt, hogy nem hagyja annyiban a szomszédja halálát.

– Oké, oké! – mondta zsémbesen Debbie. Nem nagyon örült, ugyanakkor azt is tudta, hogy szinte bármire kész azért, hogy Claytont visszakapja. Amikor a férfi rövid, ám annál szenvedélyesebb viszonyuk után faképnél hagyta, teljesen maga alatt volt.

23.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 10.56

Laney ultrahangos vizsgálata gördülékenyen ment. Carlos eleinte bizonytalankodott, de gyorsan feltalálta magát. A monitoron jól

láthatták a fiú magzat képét. George gondoskodott róla, hogy Laney felé fordítsa a képernyőt, ha már a baba ennyire sokat jelent neki.

Azután a technikussal hirtelen észrevettek valamit, amitől mindketten megriadtak. George azonnal elfordította a monitort, hogy Laney ne láthassa, de a lány és Carlos érezték, hogy megváltozott a hangulat.

– Valami baj van? – kérdezte nyugtalanul.

– Nem, minden a legnagyobb rendben – mormolta maga elé George, miközben intett Carlosnak, hogy adja át a szondát. Carlos meglepetten, de készségesen engedelmeskedett, majd előzékenyen hátrébb lépett. George Laney bal oldalára csúsztatta a vizsgálófejet, míg tekintete a kijelzőre tapadt. Kis íveket írt le a műszer hegyével, és csaknem öt percen át ezt a területet mérte fel. – Oké – törte meg végül a feszült csendet, miközben felemelte az eszközt. – Végeztünk is. Mindent megnéztünk, amit kell, Laney. Most próbáljon pihenni egy kicsit! A sok szülés miatt valamennyit várnia kell a nőgyógyászra. Lassan térdig járunk itt a babákban – tette hozzá halvány mosollyal.

A hasonlat elég otrombára sikerült. Laney sem tűnt a tréfára fogékonynak, csak homlokát ráncolta, amikor George továbbadta a vizsgálófejet a technikusnak.

– Élvezze ki a csendet és próbáljon aludni egyet! – George tudta, hogy a hasi panaszokra adott gyógyszer enyhe nyugtatóként is hat.

Csak ezután fordult Carlos felé.

– Segíts Shirley-nek rendet rakni, utána találkozunk a radiológián! – Még egy szívélyes mosolyt küldött Laney felé, és bátorítóan megszorította a karját, mielőtt távozott.

A radiológián legalább néhány percig egyedül lehetett, míg Laney sorsán kesergett. Átkozottul igazságtalannak tűnt, hogy egy fiatal lánynak ilyen súlyos gondokkal kelljen megküzdenie.

Néhány perccel később Carlos is csatlakozott hozzá.

– Szóval mi az ábra? Láttam a reakciódat. Mi történt?

– Fogj egy széket! – George előkereste a gépen a felvételt, hogy ráközelítsen. Carlos eleinte nem látott semmi problémát. – Nézd meg, mennyire torz a magzat feje! – A lézeres mutatót használta. – Figyeld meg, hogy ível hátra a koponya, közvetlenül a szemgödrök felett. Tudod, mit jelent ez?

– Nem igazán – felelte Carlos.

– Anenkefáliának hívják. A magzat lényegében nem rendelkezik aggyal, és feltehetően gerincvelővel sem. Nincs semmi remény. Végzetes rendellenesség, ami azért is rettenetes, mert Laney annyira ragaszkodik a szüléshez. Ez mindent alapjaiban változtat meg. Nem kockáztathatjuk az életét, csak hogy világra hozzon egy csecsemőt, aki vagy holtan születik, vagy néhány napon belül meghal.

Carlos lassan bólintott, miközben a képernyőre meredt, és próbálta megemészteni a szörnyű következtetéseket.

George felállt és Kelley keresésére indult. Amikor rátalált, épp egy sebet varrt össze. Csak hosszas unszolásra lépett ki a folyosóra, ahol gondosan eltartotta védőkesztyűs kezét steril köpenyétől, míg George közölte vele a gyászos hírt.

Kelley szemlátomást elborzadt és megrendült.

– Szegény lány. Elmondja neki?

– Sajnálom, de nem hinném, hogy helyénvaló lenne. A kezelőorvos feladata, hogy gondoskodjon a tájékoztatásáról, ez esetben az öné vagy a közvetlen feletteséé. A diagnózis még csak nem is hivatalos, amíg az én felettesem nem látta. Tényleg sajnálom. Persze megvárhatja a nőgyógyászt, hogy megvitassa vele az esetet. Minden magukon múlik.

– Még egy sor másik sebet kell összevarrnom. – Kelley láthatóan a segítségét kérte.

– Amint végzett, beszélje meg a főnökével! Remélem, megérti, de egy ilyen hírt nem a radiológusnak kell közölnie a pácienssel.

– Oké, megértem – bólintott vonakodva a nő. – Majd beszélek a főnökömmel. Az a tippem, hogy meg akarja várni a szülész-nőgyógyászt.

– Csak nyugodtan, de a nőgyógyásznak is ismernie kell az ultrahangos vizsgálat eredményét, mielőtt Laney-vel beszél.

– Természetesen.

– Ha akarja, erről gondoskodhatok.

– Az nagyszerű lenne, kösz. – Kelley próbált mosolyt erőltetni magára, de az idegességtől csak ajka remegésére futotta.

– Akkor haladéktalanul megmutatom a felvételt a felettesemnek, így azonnal bekerül az aktába. Ha majd akad egy ráérő szülész, azonnal hozzáférhet, de ettől még persze szeretnék váltani vele néhány szót.

– Hogyne. Bizonyos szempontból ez még áldás is lehet – tette hozzá. – Amilyen állapotban van a szíve, Laney talán túl sem élné a szülést. Gondolja, hogy a nőgyógyász képes lesz meggyőzni az abortuszról?

– Nagyon remélem.

– Istenem, micsoda tragédia. Mélyen együtt érzek szegény lánnyal.

– Biztos vagyok benne. Hivatalossá teszem az eredményt, azután onnét folytatjuk.

– Értékelem, hogy rám szánta az idejét és személyesen jött ide, hogy közölje. Köszönöm.

– Szívesen, de tényleg. Mellesleg, azt kell, hogy mondjam, remek munkát végez, pedig csak két és fél napja van itt.

– Még egyszer kösz.

– Komolyan mondom. Most menjen, fejezze be azt a sebet! Még találkozunk.

George bekukkantott a radiológia ajtaján és megszólította Carlost.

– Minden oké?

– Semmi gond, főnök – jelentette Carlos.

– Meg kell nézetnem az ultrahangot. Csak írj rám, ha bármi van!

Carlos felemelt hüvelykujjal nyugtázta az utasítást.

Amikor visszatért a sürgősségire, szokás szerint a pult mögött találta Debbie-t. Menet közben elcsípte a tekintetét, és meglepetésére a nő még rá is mosolygott. Akkor talán mégsem viselkedett annyira rosszul az éjszaka.

Az ultrahangos vizsgálat eredményének hitelesítéséhez több radiológust is megkereshetett volna, de a terhességi vizsgálatok szaktekintélyeként számon tartott Clayton tűnt a legjobb választásnak. George ezt némi iróniával vette tudomásul, mivel a fickó nagy nőfaló hírében állt, mindenesetre odalépett Clayton titkárnője elé.

– Találkoznom kell dr. Hansonnal.

– Éppen katéterezést végez. Majd megmondom neki, hogy…

– Erre semmi szükség, így már megtalálom. – George tudta, melyik műtőbe jár Clayton. Főnöke épp akkor hámozta le magáról a gumikesztyűt, amikor betoppant.

– George! Mi szél hozta erre?

– Meg szeretnék mutatni egy ultrahangot. A páciens fiatal várandós nő, a sürgősségin fekszik. Szeretném, ha az eredmény már szerepelne a rendszerben, mire a szülész-nőgyógyász ránéz.

– Persze. Épp van egy szabad percem. – Intett neki, hogy kövesse. – Hányadik hónapban jár?

– A hetedik körül. – Nagy vonalakban felvázolta Laney esetét, majd azt is elárulta, mire következtet az ultrahangból.

– Jesszusom – nyögött fel Clayton. – Szerencsétlen lány.

Beléptek egy üres kiértékelő helyiségbe. George leült az egyik terminálhoz, ahol elkezdte beütni Laney nyilvántartási számát.

– Nemrég összefutottam Debbie Watersszel – jegyezte meg Clayton. – Azt mondta, remekül érezte magát, aminek igazán örülök.

George nem osztozott a derűlátásán.

– Szó szerint így mondta?

– Hát persze. Remekül érezte magát, alig várja az ismétlést. Nagy szerencséje, hogy épp nincs senkije.

George őszintén kételkedett ebben.

– Ma reggel alig akart megismerni. Be kell vallanom, az este jó néhány pohárral többet ittam a kelleténél. Aggódtam, hogy esetleg tettem valamit…

– Debbie csak annyit mondott, hogy nagyon jól érezte magát. – Clayton közelebb húzott egy széket, és leült, hogy lássa Laney ultrahangos felvételét, amit többször is végignézett, és a lényeges pontokon megállította. – Sajnálatos módon egyet kell értenem – sóhajtott fel végül. – Kétségkívül anenkefália. A magzat nem életképes. Megerősítem a diagnózist. El kell vetetnie – tette hozzá, miközben hitelesítette a vizsgálati eredményt. – Nem kockáztathatjuk az életét. – Miután végzett, George-hoz fordult: – Van még valami?

George megvonta a vállát.

– Ennyi volt. Kösz, hogy rám szánta az idejét.

– Szívesen. – Clayton mosolyogva állt fel. – Ne engedje, hogy Debbie Waters munkahelyi viselkedése megtévessze! Nekem elhiheti, hogy pompásan mulatott tegnap éjjel. És most őszintén: hogy érezte magát vele?

– Jól. Nagyon kedves, ha levetkőzi magáról a nővérszerepet.

– Akkor ez eldőlt. Hajtson csak rá! Nagyon szolgálatkész tud lenni, majd meglátja. – Clayton kedélyesen hátba veregette. – Rám mindig számíthat, cimbora.

George sietősen visszavonult a sürgősségire. Azok után, amit Clayton mondott, még az ebédidő előtt el akarta csípni Debbie-t. Szerencséje volt, aránylag nyugodt időszakot fogott ki.

– Hé – mosolygott Debbie, amint meglátta. – Hogy vagyunk ezen a szép reggelen?

– Jártam itt korábban is. Nem vettél észre?

– Nem, de nincs ebben semmi meglepő. Hatalmas a kupleráj. Jó lenne már, ha véget érne ez a kánikula. – Kezét szája elé kapta és a pult felett közelebb hajolt George-hoz. – Hogy érzed magad?

– Elég pocsékul – vallotta meg George. – Bocs, hogy annyit ittam az este. Remélem, nem tettem semmi olyat, amit bánnom kellene.

– Úgy viselkedtél, mint egy igazi úriember. Meg kell ismételnünk. Benne vagy?

– Ja, csak nem fogok ennyit inni.

– Te tudod. Szóval akartál valamit, vagy csak megálltál köszönni?

– Lenne valami. Szeretném, ha Laney Chesney szülésznőgyógyász konzultánsa először velem beszélne. A magzat anenkefáliás.

– Jaj. – Debbie elfintorodott, ahogy a kérést egy öntapadós cetlire lejegyezte. Miután gyorsan körbenézett és meggyőződött arról, hogy senki sem hallja őket, újra közelebb hajolt. – Tényleg élveztem az estét. A barátaim is jó véleménnyel voltak rólad, ami sokat jelent számomra. Remélem, hamarosan találkozunk.

– Úgy legyen – bólintott George, noha nem tudta biztosan, hogy vágyik-e még egy ilyen estére.

Visszaindult a radiológia felé, ahol Carlos már újabb felvételek fölé görnyedt. Minthogy nem találkozott újabb meglepetéssel – legalábbis amennyire meg tudta állapítani –, javasolta, hogy tegyék félre az anyagokat a déli értekezletet követő órákra.

24.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA

WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 13.14

Visszatért a sürgősségire, hogy Kelley-t megkeresse és Laney állapota felől érdeklődjön. Az osztályon pezsgett az élet – talán nem annyira, mint a nap korábbi részében, de a hőség miatt a megszokottnál jobban. Kelley és a többi orvos mindent elkövetett, hogy tartsa a tempót. Néhány percig eltartott, amíg megtalálta, és megkérdezte tőle, hogy valamelyik szülész-nőgyógyász megnézte-e már Laney-t. Várta, hogy a csipogóján keresztül értesítsék, de ez mindeddig nem történt meg.

– Odafent áll a bál, úgyhogy eddig még nem, de negyedórája leszólt a rezidens, akit végül konzultánsnak jelöltek ki. Azt mondta, egy órán belül itt lehet, csak még befejeznek néhány szülést.

– Elmondta Laney-nek… a vizsgálat eredményét?

– A rangidős orvos elmondta. Egyszerűen képtelen voltam rá, de a doki érti a dolgát. Sokat tanultam abból, ahogyan az ügyet kezelte. Laney jobban fogadta, mint gondoltam.

– Remélem, nem érzi úgy, hogy cserbenhagytam.

– Nem, egyáltalán nem. Megértem. Egy időben én is gondolkodtam azon, hogy radiológus legyek, pontosan azért, hogy az efféle helyzeteket elkerüljem. Talán orvosok vagyunk, de ugyanúgy érző emberek is. Végül mégsem tudtam ellenállni a sürgősséginek. Úgy éreztem, ennyi év tanulás után ne vesszen kárba. – Elhallgatott, egy pillantást vetett George-ra, aki megdermedt a megjegyzés hallatán. – Sajnálom. Nem úgy értettem.

George feltette a kezét.

– Nem kell szabadkoznia. Nem bántott meg. – Igazság szerint sértve érezte magát. Hátralépett, de mielőtt elindult volna, még

eszébe jutott valami és visszafordult. – Még valami. Nem tudja véletlenül, melyik rezidens kapta a DeAngelis-esetet?

– Nem, de ki tudom deríteni.

– Az jó lenne. Megkérdezném arról az önkezűségről.

– Utánajárok.

– Köszönöm. Remélem, utolérik magukat az esti roham előtt.

Kelley fáradtan bólintott, mielőtt visszatért a darálóba.

George nem sokkal később újra a radiológián ült, ahol Carlosszal átnézte a legfrissebb felvételeket. Úgy negyven perc múlva Kelley egy magas, fekete hölgy társaságában lépett be. George felpattant, amikor Kelley bemutatta neki dr. Christine Williamst, az egyik rangidős szülész-nőgyógyász rezidenst.

George elmondta, hogy feltétlenül meg szeretné beszélni vele az ultrahangos vizsgálat eredményét, mielőtt találkozik a pácienssel, és ha úgy gondolja, ezt mindjárt meg is tehetik.

– Ami azt illeti, már láttam a felvételt – felelte Christine. – Hogy került fel ilyen gyorsan?

– Meggyorsítottam a dolgot, hogy rendelkezésre álljon. Tudtuk, milyen fontos ez, mielőtt eldönti, hogyan kezelje az ügyet. Felteszem, megpróbálja majd meggyőzni a művi vetélésről.

– Ezzel kapcsolatban el kell mondanom – szúrta közbe Kelley –, miután értesült az ultrahangos vizsgálat eredményéről, Laney egyértelműen kijelentette, hogy ennek ellenére meg kívánja szülni a gyermeket.

Egy pillanatra néma csend lett.

– Nos, talán vizsgáljuk meg a pácienst, és beszéljünk vele – javasolta végül Christine. – Ilyen szívproblémák és egy életképtelen magzat esetén semmiképp sem engedhetjük meg a szülést.

George rettenetesen érezte magát az egész miatt. A vizsgálati eredménye ezúttal is gyökeresen megváltoztatta valakinek az életét, s nem feltétlenül jó irányban – bár ez esetben talán

megmentette a pácienst. Ha belegondolt, hogy azért választotta a radiológiát, mert épp az ilyen érintettséget próbálta elkerülni…

– Köszönöm, hogy meg akarta mutatni az ultrahang eredményét – fordult felé Christine –, de ez már nem szükséges. Inkább szeretném mielőbb látni a pácienst.

– Ha nem baj, én is jönnék. Régóta ismerem Laney-t, talán támasza lehetek. Amennyire tudom, nincs is más barátja.

– Ahogy gondolja.

Végigsiettek a hosszú folyosón. Menet közben Kelley elcsípte George tekintetét, és felemelt hüvelykujjal jelezte, mennyire nagyra értékeli, hogy ilyen sokat tesz a betegéért. Nem sok radiológus csinálná ezt.

Laney szobájának ajtaját zárva találták.

– Hagytuk egy kicsit aludni – magyarázta Kelley. – Nagyon kimerült. – Halkan bekopogott, hogy ne riassza fel a lányt. Amikor nem kapott választ, erőteljesebben kopogtatott, és a nevén szólította Laney-t. Továbbra se hallottak neszt bentről. Kelley arcán aggódó kifejezés suhant át, mielőtt kinyitotta az ajtót. Mindhárom orvos egyszerre lépett be az ablaktalan szobába. A lámpákat korábban lekapcsolták.

Laney láthatóan mélyen aludt. Kelley újra a nevén szólította, ahogy az ágyhoz lépett, míg George és Christine a másik oldalra került. Kelley gyengéden megrázta a lány karját.

– Laney! – Semmi válasz. Újra próbálkozott. – Laney! Minden rendben?

Még mindig semmi.

Mindnyájuk arcára kiült az aggodalom.

– Laney! – kiáltotta George, miközben próbálta kitapogatni a lány pulzusát. Sehol sem találta. – Nincs pulzusa!

Kelley a hüvelyk- és mutatóujjával sietve felnyitotta a lány szemét, hogy belevilágítson. A dilatált pupillák nem reagáltak az ingerre.

– Nem lélegzik! – kiáltott fel.

– Istenem – nyögött fel George, ahogy kirántotta a párnát Laney feje alól. Miközben nekilátott az újraélesztésnek, homályosan érzékelte, hogy Laney még most is a jobb kezében szorongatja a telefonját. Christine oxigénmaszkot hozott, míg Kelley a nővérhívón át segítséget kért.

Két percen belül a teljes újraélesztő csapat befurakodott a kis szobába, egy rangidős rezidenssel az élen. Miután értesült a történtekről, még Carlos is felbukkant – épp időben, hogy hallja a bejelentést, miszerint Laney-nél semmilyen szívtevékenység nem észlelhető. Egy perccel később valaki tudatta, hogy Laney testhőmérséklete 32 fok alá csökkent. A negatív jelek ellenére gőzerővel tovább folytatódtak az újraélesztési kísérletek.

Miután mást nemigen tehetett, George figyelme Laney telefonjára terelődött. Amikor lenyomta az iDoc ikonját, ahogyan Kasey telefonján is tette, azt látta, hogy – mint Kasey esetében – az iDoc appet eltávolították. A program egy órával korábban törlődött, ami az eddigiek alapján azt jelenti, hogy Laney szíve ekkor állt le.

– Azt hiszem, már egy órája halott – jelentette be, miközben feltartotta a telefont. – Legalábbis az iDoc szerint.

– Egy órája? – Az újraélesztő csapat vezetője intett a mellkasi nyomásokat végző férfinak, hogy befejezheti. – Akkor már értem, miért nincs semmilyen szívtevékenység. Egy órája? Jesszusom! Ez a páciens rég halott! Ennyi, csomagolunk, fiúk. Még ha egy szívdobbanást is sikerülne kicsiholni, az agya már kikapcsolt.

A csapat nekiállt a felszerelését összeszedni. George, Kelley, Carlos és Christine döbbenten néztek maguk elé.

Útban kifelé az újraélesztő csapat vezetője félrevonta George-ot, akiről tudta, hogy rangidős rezidens.

– Egy órája halott? Ez nem vet valami jó fényt a sürgősségire. Mégis, meddig hagyták egyedül?

– Csaknem két órára – felelt George helyett Kelley. – Elsőéves rezidensként engem osztottak be a páciens mellé.

– Akkor ez már a harmadik napja? – A csapat vezetője halkan füttyentett. – Biztosan ez viszi majd a prímet, ha a legközelebbi értekezleten szóba kerül a halálozási ráta. Reméljük, a média nem szagolja ki. Nem mintha akkora csoda lenne, elvégre július van! – Gúnyosan elvigyorodott, ahogy csapatát kiterelte a szobából.

Ennél gonoszabb megjegyzéssel nem is búcsúzhatott volna egy elsőévestől. A szobában mindenki tudta, mire utalt ezzel a „júliussal".

George egy pillanatig szóhoz sem jutott. Laney halála nyomán újraélte a borzalmat, amikor Kasey holtteste mellett ébredt – ő is elég ideig volt halott, hogy már hűlni kezdjen –, miközben fejében újra ott motoszkált a kérdés: miért kerülgeti a halál? Ő tehet mindenről? Átkot von mindenki fejére, akivel csak találkozik, kezdve a tulajdon anyjával?

– Ó, istenem! – Kelley már a könnyeivel küszködött. – Micsoda tragédia! Rettenetesen érzem magam. Jobban oda kellett volna figyelnem.

A sürgősségi egyik nővére együttérzően megpaskolta a vállát.

– Nem maga tehet róla. Ne is figyeljen arra a rezidensre! A nővéreknek és az ápolóknak is ügyelniük kellett volna rá. Mindenki tehet róla, de leginkább senki.

– Semmi alapja nincs annak, amit a fickó mondott – jelentette ki Carlos arra várva, hogy George mint rangidős megerősítse.

– Ha bárki tehet róla, az én vagyok – szólalt meg helyette Christine. – Túl soká várattuk a beteget. Van, hogy a rendszer egyszerűen csődöt mond. Talán jobb lenne kijelölni egy rezidenst ügyeletes konzultánsnak ahelyett, hogy azt várjuk, mikor ki szabadul fel.

George hallgatott, csak meredten nézte Laney élettelen arcát. Végül kilépett a szobából, egyetlen szó nélkül faképnél hagyta a többieket. Nem tudta lerázni magáról a gyászos érzést, hogy valami nem stimmel vele. Valami nagyon nem stimmel.

25.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 15.31.

Carlos előhívott egy mellkasi röntgent, és ismertette a páciens kórtörténetét a mellette ülő George-dzsal. Láthatóan még mindig neheztelt rá, amiért nem állt ki Kelley mellett. Ahogy mindenki más, Carlos is tudta, hogy Laney halálát egy rendszerhiba okozta. Vagyis sok mindenki tehet róla, épp csak az elsőéves rezidens nem, akit az újraélesztő csapat rangidős vezetője minden ok nélkül hibáztatott.

– Ebből a felvételből mire következtetsz? – Carlos hanghordozásából egyértelműen kiderült, hogy mekkora csalódást okozott neki George reakciója. – Gondolod, hogy van másodlagos eredmény? – A röntgent egy lehetséges bordatörés elemzéséhez készítették, Carlos azonban másodlagos elváltozásokat is felfedezett, csak nem tudta biztosan, hogy van-e nyirokcsomó-duzzanat a légcsövön, illetve a tüdőnek azon részén, mely a véredények ki- és beáramlásáért felel. Tudta, hogy a nyirokcsomó-duzzanat gyakori számos fertőzéses betegségnél, ám ugyanúgy tüdőrákot is jelenthet. Az eredmény nyilvánvalóan nagy jelentőséggel bírt, a konklúzió azonban nem volt egyértelmű.

George üres tekintettel meredt a monitorra, még csak nem is válaszolt.

– Minden rendben? – Carlos bosszúsága lassan kezdett aggodalommá alakulni.

George mintha transzból ébredt volna.

– Bocs. Azt hiszem, kicsit elkalandoztam. – Felállt. – Ne haragudj! Később majd átnézzük az új leleteket.

Ahogy elhagyta a szobát, George érezte magán Carlos értetlen tekintetét és hallotta fülében kimondatlan kérdését, hogy mikor tér végre napirendre Laney Chesney halála felett. Nyilván azt hitte, hogy egy negyedéves rezidens már immunis minden ilyen tragédiára.

Eldöntötte, mit akar. Tudta, hogy részt kell vennie a négyórai értekezleten, ami sok idejét veszi el, de mindenképpen beszélni akart Kelley Babcockkal. Akármennyire is rosszul érezte magát Laney miatt, a nő nyilván nála is jobban szenvedett. A pihenőben talált rá, egy bögre kávé fölé görnyedt.

– Kelley!

A nő felnézett, a szeme ki volt vörösödve.

– Nem baj? – Biccentett egy üresen álló szék felé.

– Azt csinál, amit akar.

Nem épp a legnyájasabb meghívás, de az adott körülmények között be kellett érnie ennyivel.

– Dr. Warren Knox – szólalt meg váratlanul Kelley.

– Hogyan?

– Kérdezte, hogy melyik rezidens kapta meg DeAngelis esetét. Dr. Knox, de ma szabadnapos.

– Kösz, majd beszélek vele, ha legközelebb ügyeletes lesz. Most nem ezért jöttem. – Megköszörülte a torkát, mielőtt belevágott. – Nemrégiben két páciens is meghalt, miután elvégeztem rajtuk az MRI-t. – Elhallgatott, míg próbálta kitalálni, hogyan fogalmazza meg az érzéseit. – Engem is megvisel, ha meghal egy betegem. Talán rég meg kellett volna tanulnom elkülöníteni egymástól a dolgokat, az ilyesmit egy dobozba bezárni. Nem mintha nem próbálnám, de csak úgy teszek, mintha ez a doboz szorosan zárna és semmi sem szivároghatna ki belőle.

Kelley érdeklődéssel nézett fel.

– Azt hiszem, arra akarok kilyukadni, hogy sajnálom. Felzaklatott a dolog és… Ki kellett volna állnom maga mellett. Az a fickó egyértelműen túlment minden határon, amikor…

– Kösz, de ez nem csak rólam vagy a bűntudatomról szól. Úgy értem, tényleg be kellett volna néznem, hogy ellenőrizzem az állapotát, ezt elfogadom, de van valami egészen más. Ez olyan… igazságtalan. Miért jut valakinek ennyire kevés, miközben én ilyen szerencsés vagyok? Egy ilyen fiatal lány… – Kelley elgondolkodva kevergette a kávéját. – Amikor az apám meghalt, azt hittem, az én életemnek is vége. Egyedül voltam vele, amikor megtörtént… Gondoljon csak bele, egy tizenhárom éves kis taknyos, akinek az apja a szeme láttára kap szívrohamot. – Keserűen csóválta a fejét. – Annyira szerettem volna segíteni. – Felnézett George-ra. – Alighanem ezért mentem az orvosira és ezért választottam a sürgősségit. Most meg az a legnagyobb félelmem, hogy egy napon betolnak ide valakit, aki számít a szupererőmre, de csak egy esetlen és ijedt kansasi kislányt talál, aki még mindig követ el hibákat.

George átható tekintettel figyelte Kelley-t, s ahogyan az tovább kavargatta a kávéját, arra gondolt, hogy belül még gyönyörűbb lehet, mint kívül. Ami azért nem kis dolog.

– Nem tudom, számít-e a véleményem, de én száz százalékig biztos vagyok abban, hogy szuper doki lesz magából. Tényleg így gondolom.

– Köszönöm. Ez komoly elismerés egy negyedévestől.

– Bármit is mondjon az a fickó, ne ostorozza magát Laney Chesney miatt! Ahogy a nővér is mondta, mind hibásak vagyunk. A francba, még én is. Én mondtam neki, hogy aludjon egy kicsit. Én akartam, hogy a szülész előbb velem konzultáljon, mielőtt megvizsgálja. Ezzel is csak késleltettem a dolgokat.

– Csak azért mondja, hogy jobban érezzem magam.

George hosszú pillanatokig hallgatott, mielőtt felemelte a tekintetét.

– Igaz, de lassan kezdem azt hinni, hogy az sem segített volna, ha maga vagy bárki más sűrűbben ellenőrzi.

Kelley zavartan és értetlenül meredt rá.

George körülnézett és meggyőződött arról, hogy senki sem hallja őket. A nő őszinteségét látva hirtelen késztetést érzett, hogy mindent elmondjon neki.

– Tudom, hogy kicsit elrugaszkodottnak tűnik, de úgy hullanak körülöttem az emberek, mint a legyek. Lassan komolyan kezdem úgy érezni magam, mintha én lennék a kaszás.

– Hogy érti ezt?

– Csupa beteg ember vesz körül, ez természetes, de akkor is a kelleténél sokkal korábban elmennek.

– Nem tudom követni.

George számolni kezdett az ujjain.

– Kasey Lynch, Greg Tarkington, Claire Wong, Sal DeAngelis, és most Laney Chesney. Öt ember. A menyasszonyom, a szomszédom és három páciens. A menyasszonyom három hónapja halt meg, a többiek az elmúlt három napban. – Szórakozottan előhúzta zsebéből Sal mobilját és az asztalra tette.

– A menyasszonya? – Kelley láthatóan nem találta a szavakat. – Meghalt a menyasszonya?

– Rettenetes, de igen. Nem akarom ezt is a nyakába varrni – nézett a nő szemébe –, de bármennyire szörnyű volt átélni, és nekem elhiheti, hogy az volt, azóta egyre csak romlik a helyzet. – Egy pillanatra elhallgatott, abban a hitben, hogy máris sikerült bolondot csinálnia magából. – Úgy érzem, mintha a halál a nyomomban járna. Muszáj tennem valamit.

– Mégis mit tehetne?

George megvonta a vállát.

– Egyszerűen így érzem. – Hirtelen mélyen zavarba jött, amiért így megnyílt valaki előtt, akit alig ismert, bár nagyon is szívesen megismert volna. – Bocs. Felejtse el az egészet! Csak azt

akartam mondani, hogy talán mindenki másnál nagyobb felelősség terhel Laney halálában.

Kelley kétkedve méregette.

– Ez most komoly?

– Fogalmam sincs, ha az igazat akarja tudni. A lényeg, hogy ne ostorozza magát miatta! Nem hinném, hogy bármit tehetett volna.

Kelley lenézett az összetört telefonra, amit szórakozott mozdulatokkal pörgetett az asztalon.

– Látom, betört a kijelző. Én is jártam így, bár az nem volt ilyen vészes.

George felkapta a tekintetét.

– Nem, ez nem az enyém. – Korábban, egy gyári töltő segítségével sikerült életet lehelnie a mobilba.

– Látom, van rajta iDoc is.

– Hát, igen. Vagy legalábbis, volt.

– Az eddigiekből úgy tűnik, elég sokat tud erről a programról.

– Eleget, az egyszer biztos. Bár ne tudnék! Így vagy úgy, de kulcsfontosságú szerepet fog játszani a közeljövő gyógyászatában. Az általunk ismert orvoslás gyökeres változás előtt áll.

– Igazán? – Kelley kezdett felélénkülni. – Szívesen hallanék erről.

George öt percbe sűrítette mindazt, amit eddig megtudott. Kelley látható érdeklődéssel hallgatta, és egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

Ekkor hirtelen kinyílt a pihenő ajtaja és egy nővér dugta be a fejét.

– Dr. Babcock! Várják az osztályon.

26.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 16.05

Clayton ráérősen a sürgősségi felé tartott, és remélte, hogy senki figyelmét nem kelti fel. Most is az Egyesült Egészségbiztosító nevében, elsősorban Langley, másodsorban Thorn érdekében járt el. Első alkalommal a Sal DeAngelis testébe ültetett implantátumot kellett felkutatni, amivel teljes csődöt vallott. Ezután DeAngelis látványos halálának kihatásait kellett felmérnie, különös tekintettel a szomszédjára és – merő véletlenségből – a saját rezidensére, George Wilsonra. Most pedig életét vesztette egy újabb bétatesztelő, egy bizonyos Laney Chesney, aki a Medicaid jóvoltából került a programba. Nyomban felismerte a nevet, s vele együtt George Wilson újbóli sajnálatos érintettségét.

Az iDoc meghibásodásával kapcsolatos hírek rendkívüli mértékben aggasztották. Minden pénzét, még a nyugdíjpénztári befektetéseit is a céghez irányította, ezért a legkevésbé sem akart fennakadásokról hallani. „Értesítette a hatóságokat a problémáról?”, kérdezte nyomban Thorntól. Az igen és a nem egyaránt gyászos következményekkel járhat, Thorn azonban még csak nem is válaszolt.

Elérte a sürgősségi osztályt, ami ezúttal is csúcson járt. Az ünnep előtti nagy forgalomban várható módon megnőtt a balesetek száma. Hátul máris hat mentő sorakozott fel, miközben több másikból még most is betegeket toltak ki. Egyenesen a radiológiára ment, hátha beszélhet George-dzsal a Chesney lányról. Még nem döntötte el, pontosan mit mondjon, de George-ot egyébként sem találta ott.

Miután vetett egy pillantást az órájára, azt is megértette, miért, és ostorozni kezdte magát, amiért megfeledkezett a tanszéki értekezletről. Ha már George-ot nem érhette el, a nővérpulthoz lépett, hogy Debbie-vel beszéljen. Tudta, hogy hivatalosan háromkor lejár a műszakja, de amilyen lelkiismeretes, mindennap legalább egy órát ráhúz. Csakugyan ott találta a pult mögött a váltótársával, aki háromtól tizenegyig dolgozott. Még most is a függő eseteket vették át.

Megszakította társalgásukat és félrevonta Debbie-t, aki meglepett és óvatos pillantást vetett rá. Nem vesztegette az időt.

– Hallom, egy fiatal várandós nő meghalt itt a sürgősségin. Sajnálom. Tudom, milyen nehéz ez neked, ahogy mindenki másnak.

– A rossz hírek gyorsan terjednek. – Debbie továbbra is gyanakodva méregette.

– Mi történt?

– Megállt a szíve – felelte Debbie. – A beteg előrehaladott kardiomiopátiában szenvedett.

– Te jól vagy?

– Igen, megvagyok, de az egész az én hibám. Én hagytam magára. Állandó megfigyelés alatt kellett volna tartatnom, miután kiderült, hogy a szülész rezidensek közül hosszú órákon át senki sem ér rá, bár ezt a kezelőorvosai is megtehetnék mindenféle kérés nélkül. Ez a hivatalos eljárás, hogy a nyavalya törje ki. – Elhallgatott, ahogy felnézett Claytonra. – Mi ez a hirtelen együttérzés? Nem rád vall, hogy ennyire sűrűn felbukkansz az osztályomon, ahogy az sem, hogy a lelkiállapotom miatt betegre aggódod magad.

– Valóban van egy hátsó szándékom. Tudomásomra jutott, hogy a szerencsétlen George Wilson ebben az esetben is érintett. Aggódom a reakciója miatt, mert a páciens, ahogyan korábban DeAngelis, részt vett az iDoc bétatesztjében.

– Mi a franc ez az egész? Tényleg nem értem. Veszélyes a fickó, vagy mi?

– Fogalmazzunk úgy, hogy a tesztelés ezen szakaszában nem vágyunk semmiféle negatív hírverésre. Wilsonnak megvan a magához való esze. Tudnunk kell, mi jár a fejében, hátha közbe kell avatkoznunk.

– Szóval most már azt várod, hogy egyszerre faggatózzak Laney Chesney-ről és Sal DeAngelisről? Közben győződjek meg róla, hogy nem csinál semmi hülyeséget? Erre akarsz kilyukadni?

– Tudtam, hogy te megértesz – bólintott Clayton. – Tökéletesen átlátod a helyzetet. Rád mindig lehet számítani.

– Várjunk csak egy percet! Van egy feltételem. Te és én. Adnod kell még egy esélyt kettőnknek.

– Feltétlenül. Akkor is adnék, ha nem segítenél. Te is tudod. Kedvellek, csak a volt feleségem megnehezítette a dolgot, ezért kellett kihátrálnom a kapcsolatunkból. Most egészen más a helyzet. Beszéltünk erről a hétvégéről. Mit szólnál, ha szombat este a Spagóban vacsoráznánk? Neked belefér?

Debbie sugárzóan elmosolyodott.

– Mesésen hangzik. Oké, megcsinálom.

Clayton rákacsintott, aztán játékosan megpaskolta hátsóját a mappájával. Elégedett lehetett, még ha bele is kellett mennie a szombati vacsorába, de talán még azt is lemondhatja. Az órájára nézett, majd a kórház parkolója felé tartott. A parkolófiú elindult a tűzpiros Ferrarijáért, amit mindig a közelben tett le. Clayton egy órával korábban kapta a hívást, hogy részt kell vennie a vészhelyzeti megbeszélésen, amit Thorn és Langley hívott össze Century Cityben. Imádott az üzleti elit köreiben mozogni, s nem bánta, ha ezért a kiváltságért a sárban is tipornia kell. Az a sár még inkább nélkülözhetetlenné teszi.

Clayton, Thorn és Langley a kis tárgyalóasztal köré gyűlt az előkelő sarokirodában. A hatalmas ablaktáblák délnek és nyugatnak tekintettek, csodálatos panorámát kínálva a Santa Monica-öbölre és a Csendes-óceánra. Nem mintha Thorn bármelyiket is észrevette volna.

Megbeszélésük középpontjában az állt, amit immár hivatalosan is úgy hívtak: „a hiba”. Langley tájékoztatott a legújabb fejleményekről, beleértve azt is, milyen álláspontra helyezkedtek az érintett szövetségi bizottságok. Beszéd közben megállás nélkül e-cigarettáját szívta, s ezzel halálra idegesítette Thornt, aki nem kételkedett abban, hogy bármit is fújjon ki, örökre beleivódik a falakba. Amikor a dolgok nem mentek gördülékenyen – márpedig most nyilvánvalóan nem úgy mentek –, Thorn a szokottnál is kevésbé tolerálta mások gyengeségét.

– Mint mondtam, a legnagyobb félelmem, hogy kipattan a dolog – mondta éppen a műszaki guru. – A média…

– Mindent csak felfúj – fejezte be helyette Thorn. – E tekintetben közös nevezőn vagyunk. Nincs semmiféle különbség.

– Akkor miért nem töröljük ki? – kérdezett rá Clayton. – Ez is egy lehetőség, nem?

– Egyszer már próbáltuk, amikor felbukkant – felelte Langley –, mielőtt még a felügyelet bejött a képbe, de nem olyan könnyű megszabadulni tőle, mint ahogy hangzik. Fogalmazzunk úgy, hogy a program túl gyorsan fejlődik. Ha a hibát ki akarjuk iktatni, a kód tekintélyes részét újra kell írnunk, ami rohadtul időrabló dolog.

– Mi a helyzet a frontvonalon? – kérdezett közbe türelmetlenül Thorn, miközben Claytonhoz fordult. „Frontvonal” alatt azokat értette, akik közvetlenül érintkeztek a pácienseikkel: az orvosokat, a nővéreket és hasonlókat.

– Amennyire tudom, az intézményeinkben senki sem gyanakszik – felelte Clayton. – Santa Monicában és a Harborben biztosan nem. A klinikával is minden rendben lenne, ha a

történtek nem keltik fel a felügyeletem alá tartozó egyik rezidens figyelmét, mint arról Langley-nek már beszámoltam.

Langley bólintott.

– Ezt leszámítva minden a legnagyobb rendben – folytatta Clayton. – Örömmel jelenthetem, hogy a törvényszéki intézet sem tud semmiről. Erre külön odafigyeltem. Egyelőre minden tiszta, senki nem kérte egyetlen elhunyt bétatesztelő boncolását sem. Az a legszebb az egészben, hogy a kórtörténetük alapján mindenki *számított* rá, hogy ezek az emberek meghalnak. Természetesen az is sokat nyom a latban, hogy az intézet erőforrásai rendkívül korlátozottak, ezért az az érdeke, hogy ne vizsgálja különösebben a végzetes betegségben szenvedő páciensek halálát…

– Álljunk meg egy pillanatra! – szólt közbe Thorn. – Ki ez a rezidens?

– A neve George Wilson. Az egész a véletlenek szerencsétlen összjátéka. Az egyik áldozat a menyasszonya volt, a másik a szomszédja, három másikat pedig radiológusként vizsgált meg, s közülük az egyiket közelebbről is ismerte. Ez utóbbi páciens ma délelőtt halt meg. Egyelőre csak annyit tud, hogy ötből hárman iDocot használtak, beleértve a mai beteget is. De még három esetnél is… mi a matematikai valószínűsége?

– Magasról teszek a matematikai valószínűségre – vágta rá Thorn. – Egyetlen hibát sem engedhetünk meg magunknak. Veszélyeztetné minden tervünket. – Elhallgatott, ahogy végigmérte társait és meggyőződött arról, hogy tudatosult bennük az üzenet. – Mindent, amit felépítettünk. – Langley-hez fordult. – Ezek a szórványos epizódok azt bizonyítják, hogy finomítani kell az algoritmuson. A jövőben, ha az iDoc egy végzetes betegséget azonosít, mielőtt akcióba lép, küldje meg a szervernek a páciens nevét és számát, azután vegye számításba más várható halálesetek közelségét és a páciensek kapcsolatát a kezelésükben részt vevő orvosokkal. LinkedIn, Facebook,

Instagram, Tumblr, az összes közösségi oldalt fésüljék át. Ki kell dolgoznunk egy protokollt a beteg-kezelőorvos kapcsolatok optimális számára és a halálesetek időegységen belüli elfogadható mennyiségére. Tud követni?

– Hogyne. – Langley elmosolyodott. – Pontosan tudom, mit szeretne, és ennek semmi akadálya.

Clayton csak kapkodta a fejét Thorn monológja alatt, amiből egy szót sem értett.

– Helyes. – Thorn összecsapta a két tenyerét. – Akkor most lépjünk tovább a jelenlegi problémára! Mihez kezdjünk ezzel a radiológus rezidenssel?

– Nos – fogalmazott óvatosan Clayton –, nem hinném, hogy bármit is kezdenünk kellene vele. Már intézkedtem, hogy rövid pórázon és állandó megfigyelés alatt tartsuk. Mozgósítottam egy rendkívül vonzó és hatékony kolléganőt, aki arról tájékoztatott, hogy Wilson bármennyire is lenyűgözőnek találja az iDocot, nem vevő arra az általánosan elfogadott elméletre, hogy a szomszédja, a kettes számú iDoc-tesztelő öngyilkos lett. Attól tartok, tovább fog vizsgálódni az ügyben. A lényeg, hogy semmi olyat ne tegyünk, ami felkeltheti benne a gyanút, hogy az iDocnak köze lehet a halálesetekhez. Sajnálatos módon történt valami, ami elültette benne ezt a gyanút: meglátott a hullaházban, amikor megkíséreltem visszaszerezni Mr. Langley-nek az implantátumot. – Clayton leplezetlenül vádló pillantást vetett a számítógépes gurura.

– Szerettük volna tudni, pontosan mi is történt – védekezett Langley. – A mikrochip igazolhatta volna, hogy a halál valóban inzulin-túladagolás miatt következett be.

– Ezt nem hiszem el! Mintha nem tudnák enélkül is. – Clayton joggal bosszankodott, amiért megmozdulásával veszélybe sodorta a saját pozícióját és az egész programot, miközben még azt sem tudta, mennyire súlyos a helyzet.

– Elég! – állt közéjük Thorn. – Mind ugyanazon az oldalon állunk. Többet akarok tudni erről a George Wilsonról.

– Ami azt illeti, találkozott is vele – kockáztatta meg Clayton.

– Hogyan? Mikor, az ég szerelmére?

– A Century Plaza Hotelben, a bemutató napján. Paula Stonebrenner barátja. Láttam, amikor bemutatta magának.

Thorn felmordult.

– Valóban? Tényleg rohadtul kicsi a világ. Oké, folytassa!

Clayton vázlatosan ismertette George hátterét, beleértve a Columbián töltött egyetemi éveit is, amikor részt vett egy összeesküvés leleplezésében. Minél tovább hallgatta, Thorn tekintete annál sötétebbé vált. Clayton hozzátette, hogy George az egyik legjobb rezidense, aki eszes, szorgalmas és a végletekig lelkiismeretes.

– Hogyan akarja nyomon követni? – kérdezte végül Thorn.

– Mint említettem, az egyik barátom rajta tartja a szemét az elkövetkező napokban, ami minden szempontból sorsdöntő. Ha lehiggad, jók vagyunk. Ha nem, tudni fogjuk. Felteszem, erre a helyzetre is lesz hatékony megoldása.

Thorn bólintott. Ha minden kötél szakad, vörös riasztást ad a biztonsági osztálynak, amelynek teljes vezetése egykori zsoldosokból áll. Nem kételkedett abban, hogy egy efféle vészhelyzetet kezelni tudnak.

– Tudják, talán nem is baj, hogy ez történt… – jegyezte meg Langley.

Thorn és Clayton értetlen arccal fordult felé.

– Nem terveztük be ezt a programhibát, de hát éppen erre való a bétateszt, hogy azonosítson és megoldjon minden váratlan jelenséget. Jobb, hogy most derült ki, mint akkor, amikor már az egész világon jelen vagyunk. Tekintsék önálló kis bétatesztnek a helyzetet!

– Bárcsak én is ilyen derűlátó lennék! – sóhajtott fel Thorn. – Ki nem állom az ilyen fenyegetéseket, amelyek az egész programot veszélyeztetik.

– Én mindig a dolgok napfényes oldalát keresem – vont vállat Langley. – Fontos dolgokat tudhatunk meg ennek a radiológusnak köszönhetően, persze attól függően, hogyan alakul majd az érintettsége. Ha Clayton rajta tartja a szemét és szükség esetén bármikor beavatkozhatunk, a kockázat is elfogadható. Mi ez, ha nem áldás? Kontrollált környezetben gyűjthetünk

potenciálisan fontos adatokat, ami a jövőben még biztonságosabbá teszi az iDoc működését.

27.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 20.30

George magába roskadt, mikor hazaért. Kasey, Sal, Tarkington, Wong, és immár Laney életéhez képest az övé sétagaloppnak tűnt, hiszen még nem halt meg, mégsem tudta lerázni magáról a haláluk miatti rossz érzéseket. Kicsit javított a helyzeten, hogy Kelley-vel őszintén beszélgethetett a dolgokról, de a megkönnyebbülés nem tartott soká.

A sötétben ücsörgött, és unottan váltogatta a tévécsatornákat, amikor megszólalt a csengő. Nem moccant, abban a reményben, hogy bárki is legyen, idővel elmegy. A csengő újra megszólalt. Majd újra. Vonakodva állt fel és kinyitotta az ajtót. Arra számított, hogy Zeet, netán a részeges gondnokot találja a küszöbön, de nem. Értetlenül mérte végig Debbie Waterst.

– Mi az, be sem hívsz? – kérdezte a nő. – Ha inkább aludni akarsz, csak szólj, majd máskor bepótoljuk.

George rátalált a hangjára.

– Nem, nem. Hadd kapcsoljam fel a lámpát.

Debbie belépett és keresett magának egy ülőhelyet, míg George felkattintotta az állólámpát és lekapcsolta a tévét. Debbie-nek vissza kellett fognia magát, hogy ne tegyen megjegyzést a lakásban uralkodó állapotokra.

– Erre jártam, és eszembe jutottál – jegyezte meg, miközben eldöntötte magában, hogy még a műanyag szék tűnik a

legbiztosabb ülőalkalmatosságnak. A kanapét messze el akarta kerülni, nehogy rossz ötleteket adjon. – Remélem, nem bánod, hogy beugrottam, de beszélnem kell valakivel. Még mindig nem tudok napirendre térni afelett, hogy a Chesney lány az én műszakomban halt meg.

– Megértem – sóhajtott fel George. – Mindenkit felzaklatott a halála. Egy ilyen kedves teremtés, aki szinte semmi esélyt sem kapott az élettől… Mielőtt jöttél, itt ücsörögtem a sötétben, és próbáltam elfogadni, hogy nincs többé.

– Téged miért zaklatott fel ennyire? – Debbie a lehető leghamarabb le akarta tudni a küldetést, amit Clayton bízott rá. – Te biztosan nem tehetsz róla.

George szóra nyitotta a száját, majd újra átgondolta a dolgot. Furának találta a kérdést.

– Nem hinném, hogy bárki is tehetne róla, Debbie, ha erre gondolsz. Azt hiszem, ez inkább csak a véletlenek összjátéka, ami magából a rendszerből adódik. Engem az nem hagy nyugodni, hogy szegény lányra egész életében rájárt a rúd. Nem tudom, mennyire ismered a kórtörténetét, de elég legyen annyi, hogy súlyos betegségekben szenvedett, amelyek némelyikét én ismertem fel. Add hozzá mindehhez a tragikus gyerekkort, és megérted, mi a bajom.

– Ez minden? – kérdezte Debbie.

George az arcát kémlelte. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha kihallgatná, s nem beszélgetne vele. Már örült, hogy nem osztotta meg az érzéseit, mennyire felelősnek érzi magát. Ösztönösen érezte, hogy a nő távolról sem őszinte, sőt valamit eltitkol előle. Amíg az ellenkezője be nem bizonyosodik, biztonságra játszik.

– Szóval minden oké? – unszolta Debbie. – Azt gondoltam, hogy ez az epizód… DeAngelis és a menyasszonyod után… nem is tudom… csak aggódtam érted.

– Honnan tudsz a menyasszonyomról? – kérdezte George éles hangon.

– Clayton mesélte. – Debbie-nek a szeme se rebbent. – Ezért is aggódtam érted.

– Kösz. Tényleg nagyra értékelem. – Így is érezte. Kasey-t leszámítva egyetlen nőt sem ismert Los Angelesben, akit érdekelt volna, mi történik vele. A gondoskodás annyira meghatotta, hogy nyomban lazított a biztonsági előírásokon. Talán teljesen félreismerte Debbie-t.

– Olyan zavartnak tűnsz – jegyezte meg a nő. – Mi jár a fejedben?

– Hát, volt… vagyis van egy olyan érzésem, mintha a halál a nyomomban járna. Tudom, milyen rögeszmésen hangzik, hiszen az összes páciens súlyos betegségben szenvedett. Azok után, amit Salről mondtál…

– Miért, mit mondtam? – Debbie zavartnak tűnt.

– Hogy prosztatarákja volt.

– Á, igen. Már elfelejtettem.

– Honnét tudtál róla?

– Nem is tudom…

– Mégis? – éleződtek ki újra George érzékei.

– Ó, már emlékszem. Amikor az a szörnyű baleset történt, a telefonja kirepült az autójából, és képzeld, egyenesen az ölemben landolt.

George érzett némi bűntudatot, amiért elcsente a telefont, de azt gondolta, hogy úgyis csak kihajították volna a szemétre.

– Bár elég ramaty állapotban volt, rádugtam az egyik mobil eszközre, amit az Egyesült Egészségbiztosító adott az iDoc-ügyfelek miatt. Így lehet letölteni a kórtörténetet és az életjelekkel kapcsolatos legfrissebb adatokat, ami segíthet az első diagnózis felállításában. A telefont megviselte az ütközés, de még sikerült átmentenem a legújabb adatokat az olvasóra, mielőtt teljesen kész lett. Itt találtam meg a szövetvizsgálat eredményét. Ez volt a legutolsó bejegyzés a kórtörténetében.

– Ez lenyűgöző – élénkült fel George. – Szerinted tudott róla? Az információ még benne van a kórházi számítógépben?

– Olyan messzire nem jutottam – hűtötte le Debbie. – És valószínűleg nem tudott a diagnózisról. – George hirtelen támadt buzgalma kezdte megrémíteni. Clayton tervében biztosan nem szerepelt, hogy tájékoztassa őt a hiányzó részletekről. Csak fel kell mérnie a kedélyállapotát és a véleményét a halálesetekkel kapcsolatban, remélhetőleg sikerült továbblépnie, ezért ezzel csak tovább rontott a helyzeten. – Hamar kiderült, hogy a fickóval nincs mit kezdeni, úgyhogy nem vizsgáltuk tovább a kórtörténetét. Csak áttöltöttem az adatokat, de azok végül sosem kerültek fel a szerverre.

– Érdekes. – George agyában egymásnak ellentmondó tények kavarogtak. Ha Sal nem tudott a végzetes diagnózisról, akkor ez érdekes párhuzam Kasey esetével. – Vajon Greg Tarkington és Claire Wong is iDocot használt? – bukott ki belőle. – Ha igen, ez már túl sok a véletlenekből.

– Ki az a Greg Tarkington és Claire Wong? – Debbie fejében megszólaltak a vészjelzők. Clayton egyáltalán nem lesz boldog.

– Két páciens, akin korábban MRI-t végeztem, s akik végül szintén a sürgősségin haltak meg. – George a kanapé szélére húzódott. – Kérnék egy szívességet. Ki tudnád deríteni, hogy részt vettek-e az iDoc bétatesztjében?

Debbie már készült elhárítani a kérést, de George nem hagyott rá időt.

– Bocs – sóhajtott fel –, csak hangosan gondolkodtam, de van még valami. – Látta, ahogy a nő megmerevedik, mégis folytatta. – Arról az implantátumról van szó, ami a menyasszonyomnál is szabályozta az inzulinbevitelt. Salbe ültettek ilyet, legalábbis ő így gondolta. Még meg is mutatta a műtéti heget. Laney esetét nem ismerem, de miután krónikus cukorbetegségben szenvedett, logikusnak tűnik, hogy ilyet használt. Az ultrahangos vizsgálat során észrevehettem volna, de túlságosan lefoglalt, hogy

megmutassam Carlosnak a fogásokat. Sal esetében száz százalék biztosan ki tudom deríteni, mert ismerem a korábbi kezelőorvosát. Néhányszor nekem kellett felhívnom Sal nevében. Meglátjuk, mit mond majd erről. Sal szerint ő ültette be. Sal és Laney esetében azért is ugyanaz lehet a helyzet, mert ahogy Kasey-nél, náluk is az iDoc szabályozta a vércukorszintet, ezt pedig csak úgy tehette meg, ha hozzáfért a beültetett inzulintartalékhoz…

– Te meg mi a fenéről beszélsz? – Debbie egyre rémültebben hallgatta a monológot. – Beépített tartalékokról? – George egyetlen szavát sem értette, emiatt még riasztóbbnak találta hirtelen jött lelkesedését. Úgy érezte, nem hogy megkönnyíti, de megnehezíti Clayton dolgát.

George meredten nézett rá.

– Megmondom, miről beszélek. Meg tudod szerezni Tarkington és Wong adatait a sürgősségi fájljaiból?

– Szó sem lehet róla! – tette egyértelművé Debbie. – Ezek nem is az én betegeim! Főnővér vagyok, márpedig ha a kórház vezetése valamit egyértelműen előír, akkor az a személyes adatok szentsége. Ha hozzáférnék a páciensek nyilvántartásához, azzal minden létező szabályt megszegnék. Hadd emlékeztesselek rá, hogy a bizalmas adatokkal történő visszaélés nagyon súlyos vétségnek számít egy klinikán. Valahányszor olyasvalaki próbál hozzáférni egy beteg személyes adataihoz, aki az ellátásában nem vesz részt közvetlenül, a rendszer figyelmeztetést küld, és rögzíti az illető minden adatát.

– Igazad van. – Őt is megfeddték, amikor Kasey adatai között kutakodott, pedig Kasey a menyasszonya volt. Akkoriban meg is lepődött, milyen gyorsan lefülelték.

– Hallgass ide! – próbálta menteni a helyzetet Debbie. – Az a gondolat, hogy a halál a nyomodban jár, egyszerűen nevetséges. Sajnálom, de őrültség. A barátodként azt javaslom, hogy felejtsd el végre az egészet. Mindez csak véletlen egybeesés, aminek te

vagy az áldozata. Hidd el, ha erőlteted a dolgot, csak magadnak okozol még több gondot. – Ennél világosabban nem figyelmeztethette George-ot, ha nem akarta, hogy szagot fogjon.

– Kösz a tanácsot. – George fejében csak úgy kavarogtak a gondolatok, míg végül megfogalmazódott benne egy új ötlet. Eszébe jutott, hogy Paula talán választ adhat a kérdéseire. Az Egyesült Egészségbiztosítónak biztosan van egy listája a bétateszt résztvevőiről. Felmerült benne még valami. – Emlékszem Tarkington és Wong onkológusainak nevére. Talán ha felhívnám őket, hajlandók lennének elárulni, hogy a két páciens benne volt-e az iDoc-programban. Így a betegjogok se sérülnének…

– Nem hinném, hogy kötélnek állnának. Figyelj! Hadd mondjam el még egyszer. Ejtened kell ezt a témát. Hagytad, hogy a képzeleted magával ragadjon, de ha nem vigyázol, hatalmas szarba kerülhetsz. – Debbie felállt. Hirtelen mást se akart, csak minél távolabb kerülni innen. Clayton cseppet sem fog örülni. Nem tudta volna megmondani, miért érzi így, de a lényegen ez sem változtatott. – Most már lépnem kell. – Az ajtó felé indult.

George magához tért a révületből. Örült Debbie váratlan látogatásának, amiért a helyes irányba terelte gondolatait.

– Biztos, hogy nem érsz rá még egy kicsit? Nagyra értékelem, hogy mellettem vagy. Maradt még egy kis Jack Daniel's…

– Nem, kösz. Tényleg mennem kell. Megkönnyebbültem, hogy beszéltem veled. Kösz, George.

– Itt mindig megtalálsz. Hívjak egy taxit?

– Ne, kocsival vagyok.

– Akkor kikísérlek a parkolóba.

– Nem szükséges. Már nagy kislány vagyok.

– Dehogynem. Annyira örülök, ha veled lehetek.

Kikísérte a nőt a ház mögött parkoló autóhoz. Itt még egy kísérletet tett, hogy maradásra bírja, vagy legalább igyanak valamit a közelben, de a nő nem hagyta magát rábeszélni. George integetett, ahogy besorolt a forgalomba.

Ahogy visszafelé indult és elképedve gondolt Debbie kiszámíthatatlan viselkedésére, feltűnt neki, hogy Sal lakásában ég a lámpa. Helyes, biztosan a nővérek. Felmerült benne, hogy beugrik és részvétet nyilvánít, de abban sem lehetett biztos, hogy még emlékeznek rá.

Mire elérte a kaput, meggondolta magát. Abból még nem lehet baj, ha odaköszön és megtudakolja, terveznek-e halottbúcsúztatót. A háztömbhöz közelebb érve már belátott Sal nappalijába. Nem két élemedett hölgyet látott odabent, hanem két harmincas férfit öltönyben és nyakkendőben. Akármit is csináltak, teljesen lekötötte őket.

A gondnok ajtaja felé nézett egy pillanatra. Felötlött benne, hogy megkérdezhetné, kiket engedett be Sal lakásába. Ám ahogy lelki szemei előtt megjelent tántorgó alakja, úgy döntött, inkább maga jár utána a dolognak. Az épület hátsó oldalánál vetett egy pillantást Sal parkolóhelyére. Sötétített ablakú, hatalmas, fekete sportterepjáró foglalta el. Aligha lehet egy másik bérlőé. Ha lehet, még zavartabban tért vissza Sal teraszához.

Itt lekuporodott a kerítés mögé, hogy bentről ne vehessék észre, miközben gyorsan körülnézett abban a reményben, hogy az épületből sem figyeli senki. Nem akart egy újabb rendőri akciót előidézni, csak mert valaki meglátja, amint újra átmászik Sal kerítésén.

Az üvegajtókon át a nappaliba és a konyhába láthatott. Az öltönyösök láthatóan átkutatták az egész lakást, ahogyan korábban ő tette. Az egyikük egy hordozható készülékkel éppen felporszívózta Sal perzsaszőnyegét. Ő azért nem volt ilyen alapos! Belegondolt, mihez kezdjen.

Jobb híján úgy döntött, felkeresi a gondnokot, akár részeg, akár nem. Némi vonakodással megnyomta a csengő gombját. Amikor ajtót nyitott, a férfin látszott, hogy a várakozásoknak megfelelően teljesen ki van ütve. Ha már eljött idáig, George nem hagyta eltántorítani magát.

– Gondoltam, tudni akarja, hogy két fickó van DeAngelis lakásában.

– Tudom. Én adtam nekik a kulcsot.

– Kik azok?

– Rendőrök, vagy ilyesmi. – A gondnok megvakarta a fejét. Első ránézésre hetek óta nem borotválkozott. Meg kellett kapaszkodnia az ajtókeretben, de még így is imbolygott.

– Nem tűnnek rendőröknek.

– Jelvényük volt, meg minden. Hoztak házkutatási parancsot is.

– Mit keresnek?

– Gőzöm sincs.

George összezavarodott.

– Nem kérdezte?

A férfi, akit Clarence-nek hívtak, alaposan megrágta a kérdést.

– Lehet, már nem emlékszem.

George látta, hogy reménytelen eset, és elfordult, hogy faképnél hagyja.

– Oké, kösz.

– Sal nővérei a városban vannak! – kiáltott utána Clarence, mint akinek csak most jut eszébe. – Holnap lesz a szertartás. Várjon már! – Az ajtó melletti asztalkához fordult és felkapott egy papírlapot, majd messze eltartotta, ahogy próbálta kibetűzni a szöveget. – Azt írja, Carter Temetkezési Vállalat. Délután kettőkor, ha el akarna menni. Minél gyorsabban le akarják tudni, azután elhúznak a városból.

– Kösz, Clarence. – Meglepte, hogy a szertartást július negyedikére tették. Nem mintha másként sok gyászolóra számított volna.

Ahogy elindult a lakása felé, továbbra se hagyta nyugodni, ki kutakodik Salnél. Ha valóban hivatalos emberek, ahogy Clarence-nek mondták, akkor alighanem az FBI-tól jöttek. De mi az ördögöt keres az FBI Sal lakásán?

28.

DR. CLAYTON HANSON LAKÁSA
BEL AIR, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 21.17

Miközben ideges mosollyal becsengetett Claytonhoz, Debbie Waters végigmérte a hatalmas házat és környezetét: a gondosan nyírt füvet, a felhajtón parkoló második autót. Ezt az életet akarta. Már a harmincas évei közepén járt, a biológiai órája egyre hangosabban ketyegett. Tudta, mennyire dögös a teste – legalábbis sok férfi annak tartja –, de vajon meddig maradhat így? Más se hiányzik, mint hogy megragadjon ebben a hétköznapi, kispolgári létben. L.A.-ben nap mint nap találkozott a végletekkel: a csillogással és a nincstelenséggel. Ő pedig megérdemli a csillogást, és Clayton lehetne a belépőjegye ebbe a világba.

A ház a hosszan kanyargó út végén, a dombtető közelében állt. Túl nagynak tűnt a telekhez képest, ha nem is akkorának, mint a szomszédos villák. Mindent egybevéve megkapó jelenségnek tűnt, főleg egy főnővér szemében, különösen egy évi nyolcvankilencezret kereső főnővér szemében. Ami tisztes kereset, csak épp nem errefelé.

A bejárati ajtó felé menet Clayton rápillantott a biztonsági kamera konyhai monitorjára. Debbie csengetett. Nem lepődött meg, miután a nő előre telefonált. Mondta neki, hogy ne jöjjön ide, mert vendégei vannak, de ő nem tágított. Valójában csak egy vendéget fogadott, akit semmi szín alatt nem kívánt bemutatni neki. Amennyire őt ismerte, ez felért volna egy természeti katasztrófával.

A válása után búcsút inthetett nettó jövedelme felének, így minden izomszálát megfeszítve küzdött, hogy fizetni tudja a jelzálogot, az adókat és a ház fenntartását – épp ilyen időkben, amikor a jelzálognak még a gondolata is borzasztó. Nagyon be kell jönnie az Egyesült Egészségbiztosító üzletnek, hogy egyszer és mindenkorra leszámolhasson ezzel a kényelmetlenséggel.

Fikarcnyi lelkifurdalást sem érzett, amiért Debbie-t kémként alkalmazza, viszont elfogadhatatlannak találta, hogy hívatlanul betoppanjon hozzá. Tudta, hogy bizonyos körökben jó fogásnak tartják, márpedig Debbie Waters pontosan ezekhez a körökhöz tartozott. Bár elmondhatta volna, hogy kölcsönösek az érzéseik, de akármilyen vonzónak is találta őt, az általa olyannyira kedvelt társaságban sosem fogadnák el a kamionsofőrre emlékeztető kiszólásait. Mégis el kell vele hitetnie az ellenkezőjét – legalábbis amíg segít neki tisztába tenni George Wilson ügyét.

Kinyitotta a bejárati ajtót. A korábbi szeretők egy hosszú pillanatig egymásra meredtek a küszöb két oldalán.

Clayton törte meg a csendet.

– Ez így nagyon nem jó – sziszegte.

– Ha nem kellek, csak szólj. Biztosan boldogulsz egyedül. – Debbie elfordult és az autója felé indult. – Amúgy új híreim vannak George Wilsonról – szólt vissza a válla felett. – Azt hittem, kíváncsi vagy rájuk, de így is jó.

– Jesszusom! – nyögött fel Clayton. Debbie manipulálni próbálta, mégsem engedhette el. Másra se vágyott, csak hogy újra csatlakozzon a fiatal színészpalántához, aki a könyvtárban várta, de hallania kellett, hogy Debbie mit tudott meg. A nő már a kocsijában ült és magára csukta az ajtót, mire utolérte. Megragadta a kilincset.

– Oké, mit tudtál meg?

– Nem, nem. Nem úszod meg ennyivel, hogy így bántál velem. Ha kíváncsi vagy, gyere el a lakásomra. – Beindította és sebességbe tette az autót. – Engedd el az ajtót!

– Várj, a fene vigye el!

Debbie nem várt, így a férfinak az autó mellett kellett kocognia, ahogy letolatott a felhajtóról. Még mindig nem engedte el a kilincset.

– Oké! Oké! Átmegyek hozzád, csak adj egy kis időt, amíg megszabadulok a vendégemtől. Majd azt mondom, hogy behívtak a kórházba. – Mennyire utálta, amiért erre kényszerítette! – Egy óra múlva ott vagyok.

– Remek. Pompás. – Debbie-t kaján örömmel töltötte el a tudat, hogy megzavarta a férfi légyottját és rávette, hogy pitizzen. – Egy órát kapsz. Máskülönben sosem mondom el, amit megtudtam.

Clayton a felhajtó végéből nézte, ahogy elhajtott, s közben megfogadta, hogy Debbie ezért még keservesen megfizet, amint ennek az egésznek vége lesz. Talán áthelyezteti abba a nemrég felvásárolt kórházba, Long Beachre. Abból okulni fog.

29.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 21.32

George sokkal jobban érezte magát, Debbie váratlan látogatása kirángatta a depresszióból. Gyorsan lezuhanyozott és bekapott néhány falatot, nagyobb sebességi fokozatba kapcsolta az agyát. Most kezdett csak tudatosulni benne, hogy közvetlenül a haláluk előtt „véletlen egybeeséssel” valamennyi páciens súlyos egészségi problémákkal küzdött, melyeket súlyosabbá tett egy újabb, potenciálisan végzetes betegség feltárása.

Most azt kellett megtudnia, hogy Tarkington és Wong részt vettek-e az iDoc bétatesztjében. Tudta, hogy Debbie-nek igaza van, és minden létező előírást megsértene a kórtörténeti adatok lekérésével, de Paula Stonebrenner segíthet. Az Egyesült Egészségbiztosító legfelsőbb vezetésével ápolt kapcsolatainak köszönhetően jó eséllyel ki tudja deríteni, hogy részt vettek-e az iDoc tesztelésében. Paula is csak nyer azzal, ha kiderül, van-e bármilyen esélye az iDoc algoritmus meghibásodásának, különösen azok esetében, akik súlyos betegségekkel küzdenek. Inkább tőle tudja ezt meg, mint olyasvalakitől, aki szántszándékkal kárt akar okozni. Úgy fél évvel korábban olvasott egy cikket arról, hogy a hackerek az interneten keresztül képesek feltörni a hálózathoz kapcsolódó orvosi eszközöket. Az iDoc nyilvánvalóan ebbe a kategóriába tartozik, így könnyen előfordulhatott, hogy valaki megpiszkálta a hálózatot – akár a kihívás kedvéért, akár azzal a tudatos törekvéssel, hogy anyagi vagy egyéb előnyökért cserébe szabotálja az Egyesült Egészségbiztosító erőfeszítéseit. Egy ilyen monstrumot sokan gyűlölnek, nem is minden ok nélkül.

Gondolkodóba esett, hogyan férkőzhetne a legkönnyebben Paula közelébe. Könnyen sértődés lehet belőle, de meg kell próbálnia. Végül úgy döntött, SMS-t küld neki.

Felkapcsolta a lámpát, lekapcsolta a tévét, leült a kanapéra, hogy írjon neki egy rövid üdvözletet. Nem kellett soká várnia, néhány percen belül választ kapott. Nemsokára már javában csevegtek arról, milyen lenyűgözőnek találta az iDoc bemutatóját, s hogy Paula milyen remek munkát végzett. Látta, hogy a nő értékeli az elismerést, ezért előhozakodott az ötlettel, hogy talán összefuthatnának. Aztán visszatért az iDochoz.

Eszembe jutott: volt-e valamilyen hiba a bétatesztelés során?

Nem. Miért kérded?

Olvastam egy cikket arról, hogy hackerek törnek fel orvosi eszközöket.

Nem tudok semmi ilyenről. Minden oké. ☺

George elérkezettnek érezte az időt, hogy színt valljon.

Felfigyeltem valamire a klinikán.

Ezután hosszabb szünet következett.

Mire?

Inkább beszéljünk.

Oké. Hívj!

Személyesen gondoltam. Lehetséges?

Mikor?

Mondjuk most?

Kizárt. Késő van, de azért felhívhatsz.

George felsóhajtott. Oké, akkor telefonon. Sokkal szívesebben beszélt volna négyszemközt, hogy lássa Paula reakcióját, de ezzel kellett beérnie. A nő az első csengésre felvette.

– Oké, mi történt?

George megköszörülte a torkát. Érezte, hogy Paula máris sündisznóállásba helyezkedett.

– Tudom, hogy elég kényes kérdés, de nem tehetek úgy, mintha semmit sem láttam volna.

– Az iDocról van szó?

– Igen… vagyis nem igazán. Sokkal többről. Három iDoc-felhasználóról is tudok, akik súlyos betegségekkel küzdöttek, mégis váratlanul és nyilvánvaló ok nélkül haltak meg, miután megállapítottak náluk egy újabb, potenciálisan végzetes kórt. – Arra nem akart kitérni, hogy valamennyi pácienssel személyes kapcsolatban állt. Nem szeretett volna személyes színezetet adni az egésznek. – Két másik betegen is végeztem MRI-t, akik váratlanul haltak meg, csak azt nem tudom, hogy ők is részt vettek-e az iDoc bétatesztjében. – Elhallgatott, várta a választ, de Paula nem felelt. – Hallod, amit…

– Igen, hallom. – Paula nem is beszélhetett volna hivatalosabb hangon. – Nem tudod, hogy az adott páciensek részt vettek-e az iDoc bétatesztelésében.

– Így van, nem tudom. Részben ezért is kerestelek meg. Reméltem, hogy te tudsz segíteni. Ha van kéznél egy toll, a nevük Greg Tarkington és Claire…

Paula félbeszakította.

– Nem mondhatom meg, hogy részt vettek-e a programban vagy sem. Emlékszel még, mit mondtam az iDockal kapcsolatos biztonsági előírásokról? Rettentő komolyan veszik őket. Az előzetes engedélyeztetés során vállaltuk, hogy mindenben betartjuk a betegjogi előírásokat. Még ha olyan helyzetben lennék is, hogy megnézhetném, amiben nem vagyok, akkor sem szolgáltatnék ki ilyen adatokat.

Paula válaszát hirtelen félbeszakította a Joe lakásából kórusként felharsanó „IGEN! IGEN! IGEN!” Szomszédja hallhatóan korán hazaért. George felpattant és bevágta az ajtót.

– Mi volt ez? – A sikoltozás a telefonon át Paulához is eljutott.

– A szomszéd. Biztos tévézik.

– Papírvékonyak lehetnek a falak…

– Van baj ezzel a házzal – ismerte el George. Most már legalább Paula is érzékeli, milyen körülmények között él. Miután a hangok rendületlenül tovább áradtak a szomszédból, bezárkózott a fürdőszobába és magára csukta az ajtót. A lehajtott vécédeszkára kellett ülnie, de legalább áldott csend vette körül. – Nem hallottam, mit mondtál utoljára. Megismételnéd?

– Azt mondtam, akkor sem árulhatnám el neked, amire kíváncsi vagy, ha akarnám.

– Ugye tudod, hogy nem az iDoc bukására pályázom?

– Remélem, George, ugyanakkor meg tudom érteni, ha ki vagy bukva, amiért az engedélyed nélkül hasznosítottam az ötletedet. Az a helyzet, hogy nem szólhattam, éppen a biztonsági előírások miatt. Az iDoc óriási befektetés. Ezért is kérlek, hogy ne csinálj semmi őrültséget. Ha nyilvánosan előállsz valami elrugaszkodott váddal, abból csak bajod lehet. Cserébe megígérem, hogy ha

bármi gond lesz az iDockal, értesítelek. Eddig még nem tapasztaltunk semmi ilyet. Egyetlen egyet se.

Tudta, hogy Paula valami hasonlót mond majd.

– Hidd el, nem azért teszem ezt, mert bármiért is neheztelek…

– Remélem, hogy így van. Egyre inkább biztos vagyok abban, hogy ebben a digitális korban az iDoc a gyógyászat jövője. Az orvosok megkapták az esélyt, hogy a fejlődés élharcosai legyenek, de nem éltek vele.

– Én is látom az iDocban rejlő lehetőségeket. Tényleg fantasztikus ez az egész, de akkor sem hagyhatom figyelmen kívül, hogy valami súlyos gond van vele.

– De hogyan lehetne az iDoc felelős ezekért a váratlan halálesetekért?

– Te mondd meg!

Paula hangosan felsóhajtott, hogy George is hallhassa a reakcióját.

– Hatalmas ez a minta, George, húszezer ügyfél-páciens. Az ő körükben is lehetnek megmagyarázhatatlan esetek, de meggyőződésem, hogy a bétateszt során bekövetkezett összes klinikai halált alaposan megvizsgálják. Biztos vagyok abban is, hogy az iDoc sokak életét megmentheti, ahogyan megmenthette volna anyukádét is. Minél súlyosabb betegségben szenved valaki, annál nagyobb hasznára válhat.

– Miért gondolod ezt?

– Egyszerű. Az iDoc képes az aktuális fiziológiai értékek alapján adagolni az életmentő gyógyszereket, nem csupán a szimptómákat kezelni, ami a régi, „betegközpontú” orvosi felfogás alapja. Az iDoc a tökéletes kezelőorvos, miután az algoritmusa képes folyamatosan fejlődni és magába olvasztani minden új gyógyászati eredményt.

– Engem az aggaszt, hogy már most sem képes megbirkózni a feladataival.

– Tudod, kik voltak a géprombolók, George? Az orvosi szakmában folyton ilyenekkel találkozom. Azokkal, akik képtelenek megbarátkozni a digitális forradalommal, de még a számítógépes adatkezeléssel is. Ne mondd, hogy te is az ő pártjukat fogod!

– Nem, igazad van, de nem is erről beszélek. Engem az nyugtalanít, hogy az iDoc talán egyáltalán nem úgy működik, mint ahogy képzeled. És nagyra értékelem, hogy meghallgatsz. Remélem, sikerül eloszlatnod a félelmeimet.

– Oké, utánanézek a dolognak. Megígérem.

– Ettől még találkozhatunk?

A nő felnevetett.

– Persze, hogy találkozhatunk. Az én ötletem volt, emlékszel?

– Azt hiszem, személyesen jobban el tudnám magyarázni. Hidd el, semmiféle sértődöttség, harag, vagy mit tudom én, mi nem motivál.

– Oké.

– Szóval a hétvégi ünnepen szabad vagyok. Három éve először!

– Sajnos, miután szombat óta nem jelentkeztél, mást terveztem be. Reggel elrepülök Hawaiira, de hétfő este visszajövök. Akkor beszélhetünk.

– Oké. Jól hangzik. – George próbálta leplezni csalódottságát. – Mulass jól! Szia!

– Szia! – Paula letette.

George visszatért a nappaliba és elnyúlt az elnyűtt kanapén, tovább hallgatva a szomszédban zajló szexmaratont. Eközben fájóan tudatosult benne, mennyire más életet élnek Paulával – még azt is nehezen fogta fel, hogy valaki hétvégén csak úgy kiruccan Hawaiira. Eszébe jutott, amit a nagymamája mondogatott mindig: *A döntéseink határozzák meg, hogyan élünk és halunk. A döntéseink határozzák meg, kik vagyunk.*

30.

DEBBIE WATERS LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK 22.10

Debbie élvezettel kínozta Claytont. Nem értette, miért foglalkoztatja ennyire George, de ha már így alakult, és hozzá fordult segítségért, előnyt akart kovácsolni a helyzetből.

Amint a férfi felbukkant, el is kezdett törleszteni, amiért rákényszerítette, hogy George-dzsal töltse az idejét, s mert nem vele, hanem egy másik nővel hetyegett. Pontosan tudta, mit tervezett ma estére, és külön örömére szolgált, hogy akadályozhatja benne. Akárki is legyen a lotyó, biztosan alig lát a pipától, bár Clayton nyilván azt adta be neki, hogy sürgős esethez hívják.

Miután kellően megszorongatta, készen állt kibökni, amit megtudott: George-ot egyre inkább foglalkoztatja az öt váratlan haláleset, amelyek közül hármat máris kapcsolatba hoz az iDockal.

– Még arra is megkért, hogy járjak utána, nem vett-e részt a másik két páciens a te bétatesztedben.

– S mit mondtál neki? – csattant fel Clayton. Végre rábírta a nőt, hogy elmondja, amit tudni akart.

– Nemet mondtam. Nem fogom megszegni az előírásokat. Már az is a te hibád, hogy azt hiszi, ilyen szívességeket kérhet tőlem. Te erősködtél, hogy találkozzak vele. Tudod, hogy nem az esetem. Látnád azt a koszfészket, ahol lakik!

Nicsak, ki beszél, gondolta Clayton. Mintha ő tudná, hol van a helye… de hát az önirónia láthatóan nem erőssége. Mit látott benne korábban? Persze tudta a választ – ezért is kellett

emlékeztetnie magát arra, hogy ez csak munka. *Gondolj a részvényopcióidra,* mondogatta magában.

– Azt is tudni akarta, hogy Salvatore DeAngelisnek volt-e olyan implantátuma, amihez az iDoc hozzáférhetett. Szerinte volt, de biztosra akar menni.

Clayton agyában megszólalt a vészcsengő. Még az arca is kivörösödött.

– Mi a csudáról beszélt? – kérdezett rá Debbie. – Mi ez az implantátum? Milyen kapcsolatban van az iDockal?

– Valami szonda lehet, de most ne erről beszéljünk. Ismételd el, pontosan mit mondott!

Debbie beszámolt a történtekről. Clayton figyelmesen hallgatta, kérdéseket tett fel, aztán megismételtetett néhány részletet, hogy biztos legyen a dolgában. Amint meggyőződött arról, hogy a nő mindent elmondott, amire csak emlékezett, felállt, hogy távozzon.

Debbie elsápadt.

– Hova mész? Ugye nem akarsz itt hagyni? – Felpattant, hogy előkapja a szekrényből a férfi kedvenc whiskyjét.

– Mennem kell, sajnálom. Szó sem lehet róla, hogy maradjak. – Szemernyi kétséget sem akart hagyni afelől, hogy Debbie hiába próbálkozik. Még öt percet bír ki ebben a giccses nappaliban, habár emlékezett néhány vad jelenetre, amikor még nem annyira a berendezés izgatta.

– Miért érdekel, mit gondol George? – A nő látványosan duzzogott.

Clayton próbálta lerázni.

– Alattam dolgozik. Nekem kell vigyáznom rá.

– És ezek a halálesetek? Mi közöd hozzájuk?

Clayton csak egy pillanat múltán válaszolt.

– Inkább George Wilson lelkiállapotához van közöm. Ennél többet tényleg nem mondhatok.

Debbie mélyen sértve érezte magát.

Clayton tudta, hogy még ráfanyalodhat a segítségére, ezért lenyelte büszkeségét és gyengédebb hangnemre váltott.

– Tényleg hálás vagyok az erőfeszítéseidért. Rengeteget segítettél, de most már mennem kell. Annyira sajnálom! Semmire sem vágyok jobban, mint hogy maradjak, igyunk egyet, azután... szórakozzunk kicsit. Nemsokára meg is tesszük. Megígérem. Szombaton a Spago Beverly Hillsben. Hatalmas buli lesz, de addig is tovább kell figyelned George-ot. Csak még néhány napig. És feltétlenül szólj, ha úgy dönt, hogy a tettek mezejére lép, rendben?

Debbie nem örült, hogy tovább kell pátyolgatnia George-ot, s még kevésbé, hogy Clayton ilyen látványosan hanyagolja.

– Bármit is gondolsz rólam, vannak terveim a jövőmmel kapcsolatban – közölte. – Nem fogom karba tett kézzel várni, amíg méltóztatsz felhívni.

Clayton átkarolta a derekát.

– Ez most nagyon fontos. – Lehajolt, hogy megcsókolja. Istenem, mennyire rühellte Thornt, hogy belerángatta ebbe!

– Majd még meggondolom – duzzogott tovább a nő. – És jobb lesz, ha nem mondod le azt a szombat estét, érted?

– Eszemben sincs, hidd el. Alig várom. – Még rá is kacsintott, mielőtt kinyitotta az ajtót. – Ne aggódj, csodás esténk lesz. – Amint kilépett a szabadba, szinte futólépésben indult a kocsija felé. A Lexus terepjáróval jött, a Ferrarit nem szívesen hagyta volna a nyílt utcán. Ahogy beindította a kocsit, magában buzgón imádkozott, hogy odaérjen a randevújára. S miközben gyorsított, már azon tűnődött, hogyan közölje Thornnal a rossz hírt, hogy George érdeklődik az implantátumok iránt.

31.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK 9.00

Amióta George Los Angelesbe érkezett, most először nem dolgozott július negyedikén, mégsem érzett arra késztetést, hogy lemenjen a partra. Inkább annak szentelte a napot, hogy tovább nyomozzon Kasey, Sal és Laney halálával kapcsolatban. Elsőként elhatározta, hogy kapcsolatba lép Sal korábbi háziorvosával, dr. Roland Schwarzcal, akivel hat hónappal korábban már volt alkalma beszélni Sal megbízásából. Az utóbbi nem értette az orvos rendelkezéseit, és George-ot kérte fel ezek tisztázására. Jól emlékezett Schwarzra, a némiképp nyers modorú, de szolgálatkész és gyakorlott doktorra.

Azzal a szándékkal hívta fel a rendelőjét, hogy üzenetet hagy neki, ezért teljesen váratlanul érte, amikor Schwarz vette fel a telefont.

– Dr. Schwarz. Miben segíthetek? – hallotta a férfi érdes hangját.

– Halló, dr. Schwarz – sikerült kinyögnie. – George Wilson vagyok az egyetemi klinikáról. Néhány hónappal korábban telefonon beszéltünk az egyik betege, Salvatore DeAngelis ügyében. Ezzel kapcsolatban lenne néhány kérdésem.

– Szokás szerint ma is rendelek – csattant fel Schwarz. – Ha bármi kérdése van, jöjjön el a rendelőmbe! – Azzal letette.

George nem akadt fenn nyers modorán, annyira meglepte, hogy a férfi még ünnepnapokon is a betegeivel foglalkozik. Ha a rendelőjében akarja fogadni, rajta nem múlik.

Dr. Schwarz Westwood Village-ben, egy idilli, fasorral szegélyezett utcában rendelt, ahol máskor hemzsegtek a UCLA diákjai, ám most, a nyári szünetben teljes béke honolt. Aki csak

tehette, egész napra levonult a partra, ahogyan az Dél-Kaliforniában szokás.

A klinika nem esett messze Schwarz rendelőjétől, így George a kórháznál hagyta a kocsit, és itt tudta le a reggelijét is. Miután végzett, elindult gyalog a Braxton sugárúton, hogy megkeresse az épületet. Schwarz nevét végül egy megfakult palatáblán, egy régi, gyarmati stílusú ház homlokzatán találta meg.

Belépett és körülnézett a váróban. Feltűnt, hogy nem látni recepcióst, titkárnőt, de még nővért sem, csupán féltucatnyi pácienst, akik mindnyájan felnéztek, amikor George megérkezett. Felvillantott egy gyors mosolyt, aztán elfoglalt egy üres széket, nehogy bárki azt higgye, előre akar furakodni. Láthatóan mindenki megnyugodott, miután leült.

Kivárta, amíg az előtte érkezett embereket sorban ellátták. Schwarz a szomszédos helyiségből dugta ki a fejét és egy műanyag táblára tűzött listáról olvasta fel az aktuális páciens nevét. Ahogy belesett, George láthatta, hogy a rendelő ebből a két helyiségből áll: a váróból és a belső vizsgálóból. S miután tudta, hogy a neve nem szerepel a listán, fel kellett hívnia magára Schwarz figyelmét, különben zárásig itt ücsöröghet.

Amikor az orvos legközelebb feltűnt, nyomban felpattant. Miután a szólított férfi ugyanebben a pillanatban állt fel, némi zavar keletkezett. George sietve elnézést kért, majd hozzátette, hogy ő is orvos, s csak néhány pillanatra kívánja feltartani Schwarzot.

Schwarz bifokális szemüvegének felső lencséjén át figyelemmel követte a szóváltást, majd amikor George mosolyogva felé fordult, kimérten közölte, hogy foglaljon helyet. George megsemmisülten ült vissza, míg Schwarz bekísérte a beteget.

Körülnézett a váróban. Mindenki úgy meredt rá, mint holmi betolakodóra, aki nem képes kivárni a sorát. Végül Schwarz újra felbukkant.

– Doktor úr! – szólította George-ot.

Felpattant és besietett a vizsgálóba, ahol a Schwarz asztalára állított számítógépes monitor azonnal felkeltette az érdeklődését. Régi, katódcsöves modell volt, az egész íróasztalt elfoglalta. Évek óta nem látott már ilyet. Ebből is tudni lehetett, hogy Schwarz a régi iskolát képviseli – erre utalt ősz szakálla, kopasz fejtetője és a nyakában viselt, madzagon fityegő bifokális szemüveg is. Mellette szólt viszont a ropogósra keményített fehér köpeny és a szorosan megkötött, bár régimódi nyakkendő. Meg kell adni, sugárzott belőle a tekintély és a megbízhatóság. Épp csak a szívélyesség nem. Ugyanolyan kurtán és kimérten beszélt, ahogyan a telefonban. Még csak hellyel sem kínálta.

– Mondja, mit akar! Nincs sok időm.

– Értékelem, hogy fogad – kezdte George –, és egészen bámulatos, hogy július negyedikén is rendel.

– Nincs más választásom. Az egészségbiztosítók mindent kifacsarnak belőlem. Ha meg akarok élni, mindennap huszonnégy órán át elérhetőnek kell lennem.

– Képzelem, milyen nehéz lehet…

– Higgye el, magának erről fogalma sincs. – Schwarz csóválta a fejét. – Amúgy miféle orvos? Valami specialista?

– Igen – ismerte el George, mintha bocsánatkéréssel tartozna ezért. Azt sem szívesen vallotta volna be, hogy még csak rezidens.

– Gyanítottam. Szóval mit keres itt? Bökje már ki! Várnak a betegeim.

– Mr. DeAngelisről lenne szó.

Schwarz az ódivatú irattartó szekrényhez fordult és végignyálazta az aktákat, amíg meg nem találta a Salhez tartozót. Fellapozta, aztán visszafordult George-hoz.

– Oké. Miről lenne szó?

– Először is, észlelt öngyilkosságra való hajlamot a páciensnél?

– Az isten szerelmére, mi maga, pszichiáter?

– Nem, radiológus vagyok.

– Sejtelmem sincs, hogy DeAngelis meg akarta-e ölni magát. – Vetett egy pillantást a kartotékra. – Sose jegyeztem fel ilyesmit, pedig a fickó tényleg megkeserítette az életemet. – Sorolni kezdte Sal bűneit. – Soha nem emlékezett semmire, amit mondtam neki, sosem vette be a felírt gyógyszereket, és folyton elfelejtette megmérni a vércukorszintjét. Mit akar még tudni?

– Kezelte őt depresszióval? Szedett antidepresszánsokat?

– Nem kezeltem és nem írtam fel ilyesmit.

George bólintott. Akkor csak az iDoc lehetett.

– Prosztatarák?

Schwarz konzultált Sal kartotékjával.

– Úgy tűnik, prosztatarákja valóban volt. Nemrég kaptam meg a szövettani vizsgálat eredményét, pedig nem is kértem, és sosem kezeltem ezzel. – Schwarz meglobogtatta a lapot. – Az istenverte klinikája küldte, miután még mindig engem tartanak nyilván a háziorvosaként. Nem számít, hogy hónapok óta nem láttam a fickót, amióta jelentkezett arra az iDoc-tesztelésre. Akkor járt itt utoljára, amikor beültettem azt az implantátumot. Az Egyesült Egészségbiztosító kemény negyven dolcsit fizetett érte.

– Vagyis biztos, hogy Mr. DeAngelis megkapta az implantátumot.

– Ahogy mondom, magam ültettem be. Amennyire emlékszem, a diabétesze miatt.

George bólintott.

– Meddig maradhat bent egy ilyen implantátum?

– Mr. DeAngelis esetében legalább két évig. – Schwarz még egy pillantást vetett Sal aktájára. – Istenem, mennyire utálom az egészségbiztosítókat! Sosem akarnak fizetni, mindent kitalálnak, csak hogy megtagadják. Egy csomó ilyen beültetést csináltam az Egyesült Egészségbiztosítónak. Tartottak is egy kiselőadást arról, mit várnak. Mindig ugyanarra a helyre kellett tennem, a has bal alsó részére, a zsírszövetekbe ágyazva. Amint elvégeztem a beültetést, többet nem láttam a beteget. DeAngelis is felszívódott,

ahogy megkapta az implantátumot. Ebben az a jó, hogy többé nem hívogatott mindennel. Nagy megkönnyebbülés, ha tudni akarja az igazat. Órákon át társalgok telefonon a betegeimmel, s tudja, mit fizetnek érte? Lópikulát! Utálom a telefont! Az Egyesült Egészségbiztosító pedig egy tetű cég. Felkínáltak egy állást, de megmondtam, hová dugják fel maguknak. Szemét vérszívók!

– Milyen mélyre ágyazta be DeAngelis implantátumát? – kérdezte óvatosan George. – Közvetlenül a bőr alá, vagy mélyebbre?

A férfi egyre bosszúsabbnak tűnt.

– Most maga a kezelőorvosa? Ugye, nem az Egyesült Egészségbiztosítótól jött? – szegezte neki vádló hangon a kérdést.

– Dehogy – nyugtatta meg George. – Az egyetemi klinikán dolgozom.

Schwarz szeme résnyire szűkült.

– Akkor mire fel ez a faggatózás?

– Csak érdekel az eset.

– Érdekli? – emelte fel a hangját Schwarz. – Nekem ez nem tűnik hivatalos orvos-beteg kapcsolatnak. Kezeli vagy sem?

– Radiológus rezidensként dolgozom a klinikán, és…

– Netán családtag? – csapott még feljebb Schwarz hangja.

– Nem, csak közeli ismerős. Szomszédok voltunk. Mint mondtam, radiológus vagyok…

Schwarz arca elsötétült, ahogy összecsapta Sal mappáját.

– Becsapott, hogy bizalmas adatokhoz jusson. Ez a betegjogi törvény megsértése.

– A páciense meghalt! Én csak…

– Ez nem mentesíti semmi alól, fiatalember. Értesítem erről a főnökét. Most pedig távozzon! – Az ajtóra mutatott.

George tudta, hogy kőfalnak üközött, ezért megadóan emelte fel a kezét.

– Oké, oké, már itt sem vagyok. Köszönöm, hogy rám szánta az idejét.

Ahogy kilépett a váróba, kerülte a páciensek rá szegeződő tekintetét és lopott pillantásait. Kétségkívül minden egyes szót hallottak.

32.

SÜRGŐSSÉGI OSZTÁLY
A LOS ANGELES-I EGYETEM KLINIKÁJA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK 11.08

George a sürgősségi osztály hátsó bejárata felé tartott, épp csak beugrott a mosodába, hogy felkapjon egy fehér köpenyt. Nyugtalanította, hogy Schwarz beváltja fenyegetését és felhívja a radiológiai osztály fejét. Mióta Kasey ügyében megsértette a betegjogi előírásokat, jól tudta, milyen komoly veszélyt jelenthet egy ilyen hívás, mégsem gondolta volna, hogy Schwarz ilyen rosszul reagál. Próbálta kiverni fejéből a gondolatot, de nem ment, ezért azon kezdett töprengeni, hogyan mentse a menthetőt, ha majd a főnök előveszi ezért. Semmi nem jutott eszébe. Szerencsére sok minden más is akadt, amin törhette a fejét. Némi vigaszul szolgált a tudat, hogy bármi lesz, az majd csak a július negyediki hétvége után fog bekövetkezni. Addig meggyőződhet róla, hogy Kasey, Sal és Laney halála, valamint Tarkington és Wong esete csupán véletlen egybeesés, nem valamilyen összeesküvés vagy hackertámadás következménye.

Már jóval azelőtt hallotta a zsibongást, hogy eljutott volna a recepcióig. Amint arra számítani lehetett, a hely zsúfolásig tele volt. A hőség továbbra sem enyhült, nem is beszélve az ünnepi

forgalomról. Máris szép számmal akadtak olyan baleseti és égési sérülések is, amelyek a tűzijáték miatt történtek.

Ahogy megpillantotta Debbie Waterst, egyenesen felé indult. A nő a szokott helyén állt, s ezúttal nyomban észrevette.

– Te meg mi a nyavalyát keresel itt? – vonta kérdőre erélyes hangon. – Ha jól tudom, nem vagy ügyeletes. A rohadt parton kéne süttetned a hasadat.

– Talán majd később – felelte. – Előbb még el kell intéznem valamit.

– Úgymint? – emelte fel a hangját még jobban Debbie. – Nagyon remélem, hogy már nem azokon a halott szerencsétleneken tipródsz…

– Sajnos nem tudom olyan egyszerűen kiverni őket a fejemből, de most csak azért jöttem, hogy beszéljek Warren Knoxszal. Bent van?

– Bent, de ő a rangidős rezidens. Mit akarsz tőle? Átkozottul sok a dolga.

– Nem akarom feltartani, csak néhány kérdésem lenne a DeAngelis-ügyről.

– Ugyan miféle kérdésed?

George a pult fölé hajolt, hogy ne hallgathassák ki őket. Sokan nyüzsögtek a pult körül.

– Azokról a sebekről akarom megkérdezni, amiket Sal állítólag saját magának okozott. Van velük kapcsolatban egy elméletem, ami kizárja az öngyilkossági szándékot, de csak akkor, ha a megfelelő helyen vannak.

Debbie összeráncolta a homlokát.

– Én csak annyit mondok, hogy ideje lenne, ha végre lapoznál.

– Nem megy. Őszintén hiszek abban, hogy DeAngelis élni akart. – Körülnézett. – Szóval hol van Knox?

– A nyolcasban. – Debbie színtelen hangon felelt, majd odavakkantott néhány parancsot a kórházi ápolóknak, akik most

toltak be egy beteget, és láthatóan nem tudták, mit kezdjenek vele.

– Oké, kösz.

A nő felé se nézett, nemhogy válaszolt volna. George megvonta a vállát. Úgy tűnt, sikerült újra magára haragítania.

A nyolcas műtőben az orvosok éppen végeztek egy kerékpárossal, akit a műtőből egyenesen az intenzívre szállítottak át. A férfit egy busz csapta el, ennek következtében súlyos sérüléseket szenvedett.

Knoxot, mint a csapat vezetőjét, könnyedén észrevette. Mint a legtöbb rezidens, ő is vérfoltos műtősruhát viselt, kimerültnek tűnt, és ráférte volna egy borotválkozás. Olyan benyomást keltett, mint aki egész éjjel nem aludt. Kivárta, hogy válthasson vele néhány szót, miután végzett a papírmunkával.

Amikor elmondta, miért akar beszélni vele, a férfi csak intett, hogy kövesse. Azt mondta, máris sietnie kell egy újabb beteghez, de elkísérheti. A hatos műtő felé vezette. Itt egy hajléktalan férfi feküdt, akinek térd alatt mindkét lábát levágta a vonat. A páciens állapotát stabilizálni kellett, csak aztán küldhették a sebészetre.

– Sal DeAngelisről lenne szó – magyarázta George. – Emlékszik rá, ugye?

– Még hosszú ideig nem fogom elfelejteni. Mi lenne a kérdése?

– Hallottam róla, hogy felmerült az önkezűség gyanúja. A csuklóját vágta fel, ahogy az öngyilkosok szokták? S miből gondolta, hogy a sebeket saját maga okozta, amikor az egész teste tele volt sérülésekkel?

– A has alsó részén, balra találtuk őket. – Knox a saját testén is megmutatta a kérdéses területet. – Bemetszéseknek látszottak, nem is hasonlítottak a többi elszenvedett sérüléshez. A járműben találtunk egy zsebkést is, rajta az áldozat vérével, ebből következtettünk a sebek keletkezésének körülményeire. A férfi minden kétséget kizáróan maga okozta a sérüléseket. Ha így akart öngyilkos lenni, azt kell, hogy mondjam, elérte célját. –

Knox megtorpant a műtő előtt. – Most be kell mennem. Ha maradt még kérdése, majd később megbeszéljük. – Belökte az ajtót és eltűnt mögötte.

George egy pillanatig mozdulatlanul állt a folyosón, míg végiggondolta, mit művelt Sal. Knox szerint nem lehetett kétséges, hogy a zsebkéssel felvágta a saját hasát. Talán az implantátumot akarta kimetszeni? A bemetszések a has alsó részén, baloldalt keletkeztek, ahová Schwarz ültette az inzulinadagoló mikrochipet. Páni rémületében Sal talán úgy érezte, ez minden bajának forrása, ezért ki akarta metszeni? A tudat nem hangolta jobb kedvre. Sőt, ha lehet, még rosszabbul érezte magát attól, hogy Sal talán pontosan azt tette, amit kellett.

Belépett a radiológiára. A sürgősségi osztály káosza után hálásan fogadta az itteni békét és nyugalmat.

Carlos meglepetten fogadta érkezését.

– Te meg mi az ördögöt keresel itt? Azt hittem, lent vagy a többiekkel Santa Monicában, nekem is ott lenne a helyem.

– Talán majd később.

– Hát, ha már itt vagy, megnézed velem az új felvételeket? Néhány esettel kapcsolatban kételyeim vannak. Megkímélnél a fáradságtól, hogy keressek valakit, aki ellenőrzi őket…

George készséggel segített. Addig se kellett Kasey, Sal és Laney halálára gondolnia.

Miután végeztek, az egyik szabad monitorhoz ült, hogy elővegye Tarkington és Wong radiológiai leleteit, amit teljes joggal megtehetett, hiszen ő végezte el az MRI-t. A hasfalról készült képek érdekelték, és mindkét páciens esetében talált is ilyeneket. Tarkington és Wong ugyanúgy kapott implantátumot, mint Sal, Kasey és Chesney, ennek jelenléte pedig arra utalt, hogy ugyanúgy részt vettek az iDoc bétatesztjében is. Már csak bizonyítékot kell szereznie.

Vetett egy pillantást a többiekre a válla felett, és meggyőződött róla, hogy senki nem figyeli, amint rezidensi jelszavával megpróbálja letölteni a két páciens kórtörténetét. A számítógép mindkét kísérletnél megtagadta a hozzáférést azzal, hogy az adatlekérés sérti a kórházi szabályzatot, így a próbálkozásai bekerülnek a központi adatkezelő naplójába. Megborzongott. Sejtette, hogy fog mindez festeni, ha Schwarz is beváltja fenyegetését.

Taktikát váltott. Újra előkereste Tarkington és Wong MRI-eredményeit, hogy lejegyezze az onkológusuk számát, majd mindkettőt felhívta és üzenetet hagyott nekik. Tudta, hogy ezzel ugyanúgy ingoványos terepre téved, de egyszerűen nem látott más utat. Ha a két beteg részt vett a bétatesztben, az megerősíti feltevését, hogy az iDoc hibásan működik vagy a hackerek uralma alá került. Ha mégsem, bizonyítást nyer, hogy az üldözési mániája kezd kezelhetetlenné válni.

Miután mindezt megrágta magában, úgy döntött, tesz egy próbát a halottkémnél. Telefonált, és miután bemutatkozott, kapcsolták is a törvényszéki vizsgálatot végző orvoshoz.

– Azt reméltem, felvilágosítást tud adni néhány nemrég történt halálesettel kapcsolatban – vágott bele. – Vagyis az egyik haláleset hónapokkal ezelőtt történt, a többi viszont mostanában. Gondolja, hogy tud nekem segíteni?

– Az attól függ – felelt a halottkém. – Kivel beszélek?

– Dr. George Wilson vagyok, a Los Angeles-i Egyetem klinikájának radiológus rezidense. Felfigyeltem rá, hogy több, a közelmúltban bekövetkezett halálesetnél az áldozat előzőleg beültetett gyógyszeradagoló implantátumot kapott. Az önök hivatala tud ilyen eszközök alkalmazásáról? Ha igen, megmondaná, hogy a halottszemle során eltávolították-e őket?

– Attól tartok, doktor úr, semmit nem tudok erről – felelte a halottkém –, de ha megadja a neveket, utánanézhetek a dolognak.

George-ot kellemes meglepetésként érte a válasz. Talán az ünnepnek köszönhette, hogy nem irányították az adatkezelési központhoz.

– A vezetéknevek: Lynch, DeAngelis, Tarkington, Wong és Chesney.

Egy időre csend lett, csak a billentyűk kopogását lehetett hallani. Végül a halottkém hangja újra beúszott a vonalba.

– Egyik páciens esetében sem történt boncolás.

George meglepődött.

– Miért nem?

– A kezelőorvosaik megerősítették, hogy végzetes betegségben szenvedtek, így nem tartották szükségesnek. A halál oka enélkül is egyértelmű volt, így került be a halotti bizonyítványba is. Tudja, rutinszerűen.

– Értem. Köszönöm. – George csalódottan tette le. Ezután újabb ötlet fogalmazódott meg benne, de ehhez még egyszer el kell látogatnia a hullaházba.

Lifttel ment le az alagsorba. Egyedül volt, mindebből arra következtetett, hogy július negyedikén a hely még a szokottnál is népszerűtlenebb.

Ahogy közeledett, újra megcsapta a helyből áradó maró és kellemetlen szag, ami még annál is rosszabbnak tűnt, mint amit előző látogatásakor érzett. Önkéntelenül is azon tűnődött, hogyan képes valaki itt tölteni a napjait.

Ezúttal a pultnál fogadták, de nem ugyanaz a fickó. George bemutatkozott.

– A páciensekbe ültetett gyógyszeradagoló implantátumok érdekelnek – tette hozzá azonnal. – El szokták távolítani őket?

A férfi értetlen arccal nézte. Láthatóan nem is sejtette, miről beszél.

Több oldalról is próbálta megközelíteni a kérdést, de úgy tűnt, a hullaházban nem törődnek az implantátumokkal. Egy füst alatt megtudta azt is, hogy semmilyen más beültetett orvosi eszközt nem szoktak eltávolítani, főként nem olyankor, ha a holttest úgyis átkerül a halottkémhez.

– Nem távolítunk el semmit – jelentette ki a férfi. – Még a katétereket és szondákat sem.

Nyilvánvalóvá vált, hogy ez az út nem vezet sehova. Köszönetet mondott, majd hátat fordított a férfinak. Ennyit a nagy ötletéről.

Visszatért a radiológiára, ahol félrehúzott magának egy széket. Mialatt a lehetőségeket latolgatta, megcsörrent a telefonja.

– Halló!

– Itt dr. White. Maga dr. George Wilson?

– Igen. – George felegyenesedett a széken. Végre valami előrelépés. – Köszönöm, hogy visszahívott. A Los Angeles-i Egyetem klinikájának rezidens radiológusa vagyok, és kérdésem lenne az egyik korábbi pácienséről, Greg Tarkingtonról.

– Radiológus rezidens? – Dr. White hangja egyszerre árulkodott hitetlenkedésről és bosszúságról. – Elfoglalt ember vagyok, különösen ünnepek idején. Mi a…

– Én végeztem el az utolsó MRI-t Mr. Tarkingtonon.

Az onkológus ettől valamelyest lehiggadt.

– Oké, mi lenne a kérdés?

– Részt vett-e Mr. Tarkington az iDoc bétatesztjében? Segítek az Egyesült Egészségbiztosítónak a fejlesztésben, és megállapodtunk, hogy egy szabvány szerinti jelentést küldök be, valahányszor meghal egy bétatesztelő. Úgy emlékszem, Mr. Tarkington tett erre utalást, de az anyagában sehol sem találom nyomát. Azt gondoltam, ön talán tudna segíteni. – Lehalkította a hangját, hátha ezzel megteremti a bajtársias közösség látszatát. – Gondolom, egyszerűbb így, orvosokként egymással megvitatni,

mint ünnepek alatt felhívni az egészségbiztosítót. – Visszafojtott lélegzettel várt. A magyarázat gyengének tűnt, de remélte, hogy ettől még megkapja a kért információt.

– Tarkington részt vett a tesztben – jelentette ki dr. White habozás nélkül, érezhetően megenyhülve. – Megmondhatja az Egyesült Egészségbiztosítónak, hogy az iDoc sokat könnyített az életén, meg persze az enyémen is, amikor megválaszolta helyettem a felmerülő kérdéseket. Bárcsak több páciensem használna ilyet!

– Nem tudja, gyógyszeradagoló implantátumot is ültettek be?

– Természetesen, bár nem az általam felírt gyógyszert adagolta. A diabétesz miatt került be. Tarkington többször említette, hogy sokkal jobban vigyázott a vércukorszintjére, mint ő maga valaha is. Legalább ezzel nem kellett törődnie ilyen embert próbáló időkben.

– Köszönöm, hogy rám áldozta az idejét.

– Örömmel segítettem. Sok sikert a munkájához!

George letette, majd eltöprengett. Dr. White lelkesen szorgalmazza az iDoc bevezetését, de abba belegondolt vajon, hogy ez milyen változásokkal jár? Mindenesetre értékelte a férfi segítőkészségét. Most már biztosan tudhatta, hogy Tarkington – akárcsak Kasey, Sal és Laney – részt vett a bétatesztben. Ez így már négy iDoc-felhasználó beültetett implantátummal…

A telefonja újra életre kelt. Ezúttal Wong onkológusa, dr. Susan Jefferson kereste. Meglepte és elégedettséggel töltötte el, hogy mindkét orvos ilyen gyorsan visszahívta, különös tekintettel az ünnepre. Ebből is tudta, hogy mindketten komolyan veszik az érzelmileg megterhelő hivatásukat.

Ugyanazt a történetet adta elő, amit dr. White-nak. Dr. Jefferson is ugyanolyan készségesnek bizonyult, és megerősítette, hogy Wong szintén részt vett az iDoc tesztjében, így már biztosan tudhatta, hogy mind az öt halott páciens iDocot és implantátumot használt.

Egyre erősödött benne a gyanakvás. Bár még mindig hajlott arra, hogy az egészről egy programhiba vagy lelkiismeretlen hacker tehet, egy új lehetőség is megfogalmazódott benne. S ha az iDoc nagyon is tudatosan vet véget a betegek életének? Ez bizonyosan az Egyesült Egészségbiztosító érdekeit szolgálná, akár vállalati célkitűzésként – ami elég meredek gondolat –, akár egy olyan programozó titkos hozzájárulásaként, aki egy nagy adag részvényopción csücsül. Amint felmerült benne az ötlet, nyomban el is vetette. Képtelenség, hogy bárki a bétateszt alatt próbálkozzon ilyesmivel. Ha el is játszik ezzel a szörnyű gondolattal, nyilvánvalóan kivárja az iDoc hivatalos jóváhagyását és nemzetközi elterjedését.

A gondolatmenetet folytatva eszébe jutott néhány nagy nyilvánosságot kapott ügy, amikor a nővérek és az orvosok kötelességüknek érezték, hogy megmentsék pácienseiket a fájdalmas kezelések utolsó hónapjaitól. Őket talán csak a részvét és együttérzés vezérelte, de minden jótét lélekre jut egy tucat realista, aki csak a költséghatékonyságban hisz. Itt abban, hogy fel kell szabadítani a kórházi ágyakat az olyan páciensek számára, akiknél még van remény arra, hogy felgyógyulva újra a társadalom hasznos adófizető tagjává váljanak. Eszébe jutott az az eset is, amikor egy brazil orvos több mint háromszáz beteggel végzett.

Az ilyen gondolatoktól a hideg futkározott a hátán. Kezdett kirajzolódni előtte a digitális orvoslás sötét oldala, ami alapvetően eltorzította a gondosan felépített képet – a személyi orvosként is használható okostelefon ötletét. Pedig az iDoc kétségkívül fantasztikus elképzelés, a jövő útja. Mérhetetlen tragédia lenne, ha bármi is eltérítené. A felismerés nyomán tudatosult benne az is, hogy az implantátum milyen szerepet kaphatott a halálos ítélet végrehajtásában. Ahogy arra Sal is láthatóan rájött: ha az iDoc az emberek halálát okozza, azt

kétségkívül csakis a gyógyszertartalékkal csinálhatja. Mindenképpen erre kell összpontosítania.

Hirtelen belé villant egy ötlet. Bármekkora őrültségnek tűnt, beválhat. Eszébe jutott, hogy aznap délután tartják Sal búcsúztatóját. Csak jutna eszébe, hogy melyik ravatalozóban…

Elővette telefonját és rákeresett a helyi temetkezési vállalkozókra. Alig ért el a C-ig, szemébe ötlött a Carter Ravatalozó. Már emlékezett, hogy Clarence is ezt említette. A hullaházban nem tudta megvizsgálni Sal holttestét, de a ravatalozóban talán menni fog, vagy legalábbis beszélhet a balzsamozóval. Nem tudni, hogyan reagál majd a kérdéseire, de egy próbát mindenképpen megér. Legrosszabb esetben legalább leróhatja kegyeletét Sal előtt.

Olyan hirtelen eltökéltséggel pattant fel és indult a kijárat felé, hogy két másik rezidens is összerezzent az ijedtségtől.

Kirontott a sürgősségire, és menet közben rángatta le magáról a fehér köpenyt, csak egy műtőnél állt meg, hogy a biztonság kedvéért magához vegyen egy pár steril gumikesztyűt. Innét egyenesen a parkoló felé indult.

– Hé, George! Itt vagyok!

Megtorpant. Legnagyobb meglepetésére Debbie tartotta fel.

– Már korábban akartam kérdezni, átjössz ma este a Whiskey Blue-ba? Gondoltam, újra összejöhetnénk. Rám férne egy kis lazítás a mai nap után. Kész bolondokháza van itt.

– Nem is tudom. – Kezdték teljesen összezavarni Debbie hirtelen hangulatváltásai. A bárba ugyan a legkevésbé sem kívánkozott vissza, de felégetni sem akart maga mögött minden hidat. – Majd üzenek, ha hazaértem.

– Mi ez a kurva nagy sietség?

– Akár hiszed, akár nem, egy ravatalozóba megyek.

– Ravatalozóba? Mi az ördögnek?

– Ma lesz Sal DeAngelis búcsúztatója. – Közelebb hajolt Debbie-hez és suttogóra fogta a hangját. – Őszintén szólva abban

reménykedem, hogy nem lesznek túl sokan, így talán meg tudom vizsgálni a holttestet. Van egy új elméletem azokkal a sebekkel kapcsolatban. Szerintem Sal jó eséllyel nem öngyilkos akart lenni, csak az implantátumát próbálta kivágni. Ki kell derítenem, sikerült-e.

Debbie úgy meredt rá, mint egy komplett idiótára.

– Megőrültél? Nem volt még elég ebből a baromságból?

– Tudom, milyen nevetségesen hangzik, de nincs más. Mondjuk úgy, kezdem azt hinni, valami bűzlik Dániában, de legalábbis az Egyesült Egészségbiztosító háza táján.

– Nem tudlak követni – csóválta a fejét Debbie.

– Az Egyesült Egészségbiztosító vagy valamelyik alkalmazottja egyáltalán nem annyira etikus, mint ahogy próbálják elhitetni.

– Van annál nagyobb közhely, mint mindenért az egészségbiztosítót okolni? – Debbie ránézett George kezére. – Mit akarsz azzal a kesztyűvel?

– Szükség esetére. – Intett, mielőtt továbbindult a kijárat felé.

– Milyen szükség esetére?

– Küldök majd SMS-t a ma estével kapcsolatban. – George elengedte a füle mellett a kérdést, a következő pillanatban már szinte futólépésben haladt a függőfolyosón a garázs felé.

33.

CLAYTON HANSON HÁZA
BEL AIR, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK 12.20

Clayton a medence partján ejtőzött, épp ebédelni készült a nagy, sárga-fehér csíkos napernyő alatt. A vízpermetező hiábavaló harcot vívott a hőséggel. Clayton annak a huszonöt esztendős

bikinis szépségnek a társaságát élvezte, akivel az előző éjszakát is együtt töltötte volna. Bár a lány tajtékozva faképnél hagyta, amikor át kellett mennie Debbie-hez, reggel sikerült visszacsábítania.

Megcsördült a telefonja. Fölé hajolt és vetett egy pillantást a kijelzőre. Nem ügyelt, ezért el nem tudta képzelni, ki lehet az. Debbie kereste. Összeráncolta a homlokát, azon töprengett, felvegye-e.

– Elnézést. – Úgy döntött, nemigen van más választása. – Ezt muszáj felvennem. – Ellépett az asztaltól, hogy a lány ne hallja. – Mi az? – reccsent bele a telefonba, jóval gorombábban, mint ahogy tervezte.

– Így kell köszönni egy lánynak? Ráadásul annak, aki a lelkét is kiteszi, csak hogy segítsen?

– Ne haragudj. Épp benne vagyok valamiben…

– Remélem, nem erőlteted túl magad – jegyezte meg epésen Debbie. – Én bezzeg itt senyvedek az osztályon.

– Szeretnél mondani valamit? Ha igen, bökd ki! Tényleg sok a dolgom.

– Képzelem. Jobb lesz, ha összekapod magad és próbálsz egy kicsit kedvesebb lenni, különben kénytelen leszek elhallgatni előled egy fontos információt.

– Kenyérre lehet kenni. A telefont is felvettem, nem?

– Áll még a szombat esti meghívás?

– Naná! Alig várom, hogy együtt legyünk. – Clayton elgyötörten forgatta a szemét.

– Épp most beszéltem a kedvenc rezidenseddel. Úgy tűnik, teljesen keresztes lovagnak érzi magát.

Clayton összerezzent.

– Ezt fejtsd ki bővebben!

– Még mindig rögeszmésként nyomoz a halálesetek után. Azt mondja, „valami bűzlik Dániában”, bármit is jelentsen ez.

– Ez egy rohadtul közismert Shakespeare-idézet!

– Vigyázz a nyelvedre, hé! Vékony jégen táncolsz.

Clayton elengedte a megjegyzést a füle mellett.

– Van fogalmad róla, mire utalhatott ezzel?

– Az Egyesült Egészségbiztosítóra, mi másra? Folyton valami implantátumon agyal. Amikor legutóbb láttam, egy steril műtőskesztyűvel a kezében DeAngelis temetésére igyekezett.

– Bassza meg! – Clayton érezte, ahogy a gyomra görcsbe rándul. Ez a probléma percről percre súlyosbodik. – Oké, Debbie, hálás köszönetem. – Próbált kedélyes hangnemet magára erőltetni. – Nagyra értékelem, hogy felhívtál. Mennem kell, de nemsokára beszélünk, és szombat este találkozunk.

Letette, mielőtt Debbie-nek alkalma lett volna elbúcsúzni, azután tüstént hívta Thornt. Az elnök-vezérigazgató hangpostája jelentkezett, így csak egy üzenetet hagyhatott, hogy feltétlenül és haladéktalanul hívja vissza. Fontos ügyben.

Miután visszatért a medencéhez, szélesen elmosolyodott és ismét próbált az üde szépségre összpontosítani, de nem ment. Túl sok minden forgott kockán ahhoz, hogy lazítson. Most már tenniük kell valamit, méghozzá gyorsan.

34.

CARTER RAVATALOZÓ
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK. 13.45

George gyanította, hogy a Carter Ravatalozó valami egészen más lehetett az előző életében. A meredek oromzatos tetőt egészen a gerincig világítóablakok borították, melyek étteremre, de még inkább éjszakai bárra emlékeztettek. Végigmérte az U alakú parkolót. Alig féltucatnyi kocsit látott, azt is a hátsó részen. Ha az

alkalmazottak autóit nem számította, úgy tűnt, rajta kívül senkit sem érdekelt a búcsúztató. Nem mintha tömegre számított volna.

Bement. Ahogy várta, a hely kongott az ürességtől, egy teremtett lelket sem lehetett látni. A rejtett hangszórókból gyászos orgonazene áradt. Egy emelvényre vendégkönyvet helyeztek, üres lapja szinte világított. Csak egy alkalmat hirdettek mára, Salvatore DeAngelis búcsúztatóját, kettőre. Vetett egy pillantást az órájára. Sietnie kellett.

Jobbra nyílt a kárpitozott székekkel teli fogadóterem, balról a bemutatóterem, tele bélelt koporsókkal. George az épület hossztengelyével párhuzamos központi folyosón indult el, míg egy kisebb teremhez nem ért, ahova kétszárnyú ajtó nyílt. Elöl, az emelvényen a ravatalt látta a zárt koporsóval, körülötte egy tucat összehajtható székkel. Senki nem tartózkodott a helyiségben. Még egyszer megnézte az időt, bár még most sem tudta, mihez kezdjen a szertartásig hátralévő tizennégy perccel. Abban sem lehetett biztos, hogy Sal koporsóját látja-e maga előtt, de miután a férfi áttört egy szélvédőt és felnyársalta magát egy LED-falon, a zárt koporsós temetés helyénvalónak tűnt.

A jobb rálátás érdekében továbbindult a folyosón. Balról egy félig nyitott ajtón át két asszonyt látott, akik neki háttal, fojtott hangon tárgyaltak egy sötét öltönyös és gyászos arcú férfival. Öltözékük alapján igazi vénlánynak tűntek, csakis *Sal nővérei* lehettek. A kis réztáblára vetett gyors pillantás igazolta, hogy valóban ez a temetkezési vállalkozó, Myron Carter irodája.

– Segíthetek? – suttogta a fülébe egy férfi, mire George kis híján halálra rémült. Megpördült, szembe találta magát egy sötét öltönyt viselő gyászhuszárral, ezúttal egy tagbaszakadt óriással.

– Nagyon remélem – felelt neki suttogva. – Le szeretném róni a kegyeletemet Salvatore DeAngelis előtt.

– Erre! – A díjbirkózó abba az irányba mutatott, amerről George érkezett.

Némán elkísérte egészen a zárt koporsóig, majd egy kurta meghajlást követően szerencsére visszavonult. Sajnálatos módon időközben két másik gyászoló is érkezett. Egyikük, egy fekete asszony, a hatvanas éveiben járhatott és lila ruhát viselt, míg a másik, egy hasonló korú fehér férfi, tőle távolabb foglalt helyet. Az asszony kalapjáról sötét fátyol ereszkedett le, így alig látta az arcvonásait, de így sem hitte, hogy valaha is találkoztak volna. A férfit biztosan nem ismerte.

Úgy döntött, ő is leül, amíg kitalálja, hogyan tovább. Ez arra is alkalmat adott, hogy lerója tiszteletét és elköszönjön Saltől, majd bocsánatot kérjen tőle mindazért, amit tenni készül – ha egyáltalán lesz hozzá mersze.

Tudta, ha a beültetett implantátum tehet Sal haláláról, a bizonyítékot nemsokára vele együtt eltemetik. Ám ha meg tudja szerezni, a beültetés időpontjának ismeretében talán képes lesz meghatározni, mekkora dózist kaphatott volt szomszédja.

Mintha csak kimondatlan imái meghallgattattak volna, a két másik gyászoló hirtelen felállt és elhagyták a termet. Kettesben maradt Sal tetemével. Az órájáról azt olvasta le, hogy már csak hat perc maradt kettőig. Ha bármit tenni akar, most jött el az ideje. Az álmosító zenén felül nem hallott mást, csak az előtérben álló nagy óra ketyegését.

Hirtelen elhatározással felállt. Pulzusa a fülében lüktetett. Úgy érezte magát, mint aki bankot rabolni készül. Miután körülnézett és meggyőződött arról, hogy még mindig egyedül van, tett egy kísérletet a koporsó fedelével. Résnyire felnyílt. Legalább nem rögzítették le.

Vetett még egy pillantást a folyosó felé, azután felhajtotta a fedelet és lenézett.

Salt sötétkék öltönybe öltöztették. Tettek egy erőltetett kísérletet arra, hogy rendbe hozzák az arcát – felemás eredménnyel. Miután újfent bocsánatot kért tőle, amiért háborgatja, felhúzta a kesztyűt, majd kigombolta a zakót és

szétnyitotta az inget, hogy felfedje a márványszerűen fehér hasfalat. Egy pillanatra torkán akadt a levegő, amikor meglátta a sebet, amelyen keresztül a balzsamozó kiszivattyúzta a vért és a belek tartalmát, hogy lecserélje a tartósító folyadékra. Mindenki azt hiszi, hogy az orvosok immunisak az ilyesmire. Hát tévednek.

Miután nagyon nyelt, közelebbről is megvizsgálta Sal alhasát. A hámsérülések és zúzódások mellett látott néhány sekély, sebészi pontosságú bemetszést, valamint egy mély vágást, amit akár zsebkéssel is ejthettek. Kesztyűs ujjával benyúlt a résbe, hogy kitapintsa a merev, élettelen szöveteket. Semmi. Az implantátumnak nyomát se lelte. A biztonság kedvéért még egyszer ellenőrizte.

Vagy Salnek sikerült kipecáznia, vagy valaki másnak – Clayton talán ezért járt aznap a hullaházban, amikor meglátta? Az is lehet, hogy akkor este az öltönyösök ezt keresték Sal lakásában?

Miután sikerült visszarendeznie Sal ruháit, elkezdte lecsukni a koporsó fedelét, amikor éles sikoly hallatszott. Páni rémületben engedte el a tetőt és pördült a hang felé. A sikoly az egyik vénlány torkából tört fel, akit korábban a temetkezési vállalkozó irodájában látott. Az asszony az ajtóban állt és elborzadva préselte kezét a szájára, mielőtt a döbbenet átadta helyét a felháborodásnak.

– Mégis, mi a jó fenét művel maga itt?

A másik nővér és a temetkezési vállalkozó is megjelent mögötte.

– Kinyitotta a koporsót! – kiáltott fel az első nővér, miközben csontos ujjával vádlón mutatott felé.

– Ez zárt koporsós szertartás, uram! – méltatlankodott a temetkezési vállalkozó.

– Én… én tudom – hebegte George. – Nagyon sajnálom. Én csak…

– Gumikesztyűben van!

A második nővér elhaló hangon nyögött fel.

– Perverz!

– Nem! Sajnálom… nem… ez nem az, aminek látszik. – Azt se tudta, hol kezdje. Azután az óriás gyászhuszár megjelent az ajtóban.

Rémülten vette számba a lehetőségeket. A kétszárnyú ajtót, amelyen át belépett, mostanra négy felháborodott ember állta el, a másik ajtót azonban kis szerencsével nem zárták. Ahogy ebbe az irányba menekült, egy másik, üres helyiségben találta magát. Innét visszatért a folyosóra, csak az épület egy mélyebben fekvő részére, a kijárattól távolabb.

Miután végigrohant a folyosón és áthaladt a temetkezési vállalkozó irodáján, benyitott egy BELÉPNI TILOS feliratú ajtón. Itt csikorogva fékezett. A csempézett balzsamozóba érkezett, ahol több rozsdamentes acél asztal állt, az egyiken egy másik márványszerűen fehér holttesttel, amely felett nagy bőrköténytviselő férfi dolgozott. A sarokban régimódi balzsamozóberendezés pöfögött. George bősz igyekezettel kereste a kijáratot, s amint megtalálta, kirontott rajta.

Odakint éles kiáltás harsant, amint rohanni kezdett az autója felé.

Egy pillanattal később már bent ült a kocsijában, a motort is beindította, amint az élemedett vénlányok a temetkezési vállalkozó társaságában feltépték a bejárati ajtót, hogy megpróbálják megállítani. A tükörben figyelte őket, miközben nyaktörő tempóban tolatott. Már készült besorolni a forgalomba, amikor egy lapátkéz rácsapott a vezető felőli ablakra. Az óriás volt az. Honnan a pokolból került elő? A férfi előrehajolt, az üveghez préselte dühtől kivörösödött arcát, és üvöltve követelte, hogy szálljon ki az autóból.

George beletaposott a gázba és bevágódott a forgalomban nyíló első résbe. A tükörből még látta, hogy az óriás az öklét rázza utána.

Csak néhány sarok után lassított és felvette az ünnepi forgalom ritmusát. Mihelyt kezdte szabályosabban venni a levegőt, gondolatai visszatértek az implantátumhoz. Egyre inkább úgy érezte, hogy ez a kulcs.

Hirtelen elhatározással elővette telefonját és megkereste a legközelebbi rendőrőrsöt. A Nyugat-Los Angeles-i Közösségi Rendőrállomás volt az a Butler sugárúton. A következő saroknál lefordult, hogy arrafelé vegye az irányt.

Ahogy letörölte homlokáról a verítéket, szirénázó rendőrautók süvítettek el mellette, de szerencsére az ellenkező irányba – talán útban a Carter Ravatalozó felé? Mi van, ha a rejtett kamerák felvették az arcát, vagy ami még rosszabb, magát a törvénysértést? A hullagyalázás mennyire számít súlyos kihágásnak? Nem tudta, azt viszont igen, hogy bárminek is minősüljön, nem sok barátja lesz miatta a klinikán, még kevesebb a konzervatív szemléletű radiológiai osztályon.

35.

BRADLEY THORN OTTHONA
BEVERLY HILLS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK 15.15

Clayton lehúzódott Thorn felhajtójára. Mindig belesápadt az irigységbe, amikor látogatóba jött a húgához és Thornhoz. Ő is nagy hasznát venné egy ilyen biztonsági rendszernek, hogy távol tarthassa a Debbie Watershez hasonló hívatlan látogatókat. Meg is érdemelne egy ilyen kaput. L.A.-ben ez kötelező státusszimbólum.

Megnyomta a gombot és bemutatkozott a személyzet egyik tagjának, majd miután a kapu félrecsusszant, nekivágott a fákkal

szegélyezett útnak. Thorn végre visszahívta, de amikor beszélni kezdett volna neki George Wilsonról, durván félbeszakította azzal, hogy ezt inkább személyesen beszéljék meg. Végül belement, hogy megtegye a Bel Airből idáig vezető rövid autóutat.

Thorn hatalmas háza mór stílusjegyeket mutatott, ami Kalifornia déli részén kezdett újra divatba jönni.

A medencéhez vezették, ahol a házigazda italokkal várta. Amint a személyzet tagjai visszavonultak, bele is vágott a mondandójába.

– Attól tartok, George Wilson komoly problémát jelent számunkra.

– Az nem jó. Közvetlenül vele beszéltél?

– Nem, de biztos forrásból tudom. Úgy látszik, kételkedik az iDoc megbízhatóságában, és mindent elkövet azért, hogy az igazát bebizonyítsa.

– Ez még rosszabb. Ez kész katasztrófa. – Thorn felkelt és járkálni kezdett.

Clayton szótlanul nézte, ahogy végigvette magában a lehetőségeket. Türelmesen várt az eredményre.

Thorn hirtelen visszaült.

– Nem is sejted, mire készül?

– Az biztos, hogy nem hagyja annyiban. Nem veszi be az öngyilkosságot, és sajnos egyre inkább rögeszméjévé vált az implantátum. Ha találgatnom kellene, azt mondanám, vagy az Egyesült Egészségbiztosítót gyanúsítja azzal, hogy az iDoc közvetítésével megölte DeAngelist, vagy hamarosan erre a következtetésre jut. A forrásom szerint vételezett egy műtőskesztyűt, mielőtt elment DeAngelis temetésére.

– De ugye nem fog találni semmit?

– Nem, az biztos. Az implantátum már nincs DeAngelis testében. Langley kérésére magam gondoskodtam róla.

– Legalább ebben bízhatunk. – Thorn elgondolkodva bólintott. – Rendben – tette hozzá, láthatóan feldúltan. – Reméltem, hogy nem fog idáig fajulni a dolog, de ideje a profikra bízni az ügyet.

– Kit értesz „profik” alatt?

– Az Egyesült Egészségbiztosító biztonsági szolgálatát. Egy kalap pénzt fizetek Gauthier-nak és az embereinek. Itt az ideje, hogy megszolgálják.

Thorn két évvel korábban bérelte fel „Hentes” Gauthier-t, miután átvette a céget apjától. Egy golfos barátjától hallott a sörtefrizurás fickóról, aki a különleges egységek egykori katonájaként és kiugrott zsoldosként cégvezetők védelmére szakosodott, és megbízható ember hírében állt, aki mindig elvégzi a munkát. Tetszett neki, hogy Gauthier úgy szervezte meg az Egyesült Egészségbiztosító védelmét, mintha egy félkatonai szervezetet vezetne. Nyers ereje és erőfitogtatása garantálta, hogy minden este nyugodtan hajtsa álomra a fejét, s tudja, hogy minden eshetőségre készen áll.

– Szerinted mit fog csinálni a Hentes? – kérdezte Clayton egyre fokozódó aggodalommal. Nem szívesen uszított George-ra egy ilyen vadállatot, de aztán eszébe jutott a részvényopciója. Nem is olyan nehéz jó radiológus rezidenseket találni. Csak tudni kell a fontossági sorrendet.

– Ez csakis Wilsonon múlik – felelte titokzatosan Thorn. – Azt hiszem, jobb, ha egyikünk se tudja. Meggyőződésem, hogy minden a legjobban alakul. Nem számít más, csak hogy George Wilson ne rombolhassa le azt, amit felépítettünk.

Hát, gondolta Clayton, *az ő számára egyértelmű a fontossági sorrend.*

Tizenöt perccel később Clayton már újra autóban ült és hazafelé tartott, abban a reményben, hogy folytathatja mindazt, amit a hétvégére eltervezett. Közben próbálta kiverni fejéből George

Wilsont, de nem ment olyan könnyen. Az a baj, hogy megkedvelte a fiút, akit az eddigi legtehetségesebb rezidensének tartott.

– Kár érte – suttogta maga elé, ahogy a szerpentin kanyarjait követte.

36.

HATÓSÁGI JÁRMŰTELEP
VAN NUYS, KALIFORNIA
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK 15.37

Az utazás a völgyön át eseménytelenül telt. Az ember a nap egyetlen órájában sem tudhatta, hogy mire számítson a 405-ösön – hajnali ötkor éppúgy bent ragadhatott a dugóban, mint a délutáni csúcsban –, ma azonban tempósan hömpölygött a forgalom. A kánikula alighanem mindenkit lezavart a partra.

A Sherman Waynél tért le, majd néhány mérföldet keletnek autózott. A végtelennek tűnő sugárút mentén az üzletek angol feliratai fokozatosan spanyolra váltottak. Elsőre elkerülte a járműtelepet, ezért vissza kellett fordulnia, de most megérkezett.

Korábban utánajárt, hová került Sal autója. Azt a választ kapta, hogy a két Van Nuys-i telep egyikére. Az elsőben tagadták, hogy lenne náluk egy 1957-es piros Oldsmobile. A portás egyáltalán nem tűnt segítőkésznek, mégis úgy döntött, hogy hisz neki, és felhívta a másik telepet, ahol elismerték, hogy náluk van a jármű.

A hatalmas udvart szögesdrótkerítés vette körül, hátha ez elrettenti a tolvajokat. A hely alapjában véve egy óriási roncstelep benyomását keltette. Az irodaként szolgáló lakókocsi előtt kis parkoló nyílt, ahol csak két autó állt – az egyik az a taxi, ami épp akkor fordult ki, amikor ő érkezett.

A lakókocsihoz lépett és próbát tett az ajtóval. Zárva találta. Ahogy bekémlelt a kis ablakon, egy férfit látott odabent, aki épp ügyfelekkel tárgyalt. Már kopogni készült, amikor észrevette a csengőt és a rászegeződő biztonsági kamerát. Becsengetett. Egy pillanattal később az ajtó zümmögve kinyílt.

Apró, gyéren bútorozott váróban találta magát. A pult előtt olyan tömör üvegfal húzódott, amilyet korábban csak bankokban és éjjel-nappal nyitva tartó üzletekben látott. A pult mögött álló férfi oldalfegyvert viselt, és dühödten tárgyalt az üveg felé eső oldalán rekedt fiatal párral. Mindketten strandoláshoz öltöztek, a testüket tetoválások borították, és láthatóan be voltak tépve.

– Ez baromság, ember! – kiáltott fel a fiú.

– Ja, kibaszott idiótaság – tette hozzá a lány.

– Hatósági előírások szerint dolgozunk – közölte unott hangon a férfi. – Szabott az árfolyam. – Ősz szakállával és jókora pocakjával leginkább egy kivénhedt motorosra emlékeztetett.

– Nem a pénz miatt, de mi nem is parkoltunk tilosban.

– Ez. Totál. Kész. – pufogott a lány, közben a telefonján egy SMS-t pötyögött. – Így tutira lekéssük a bulit. – Türelmetlenül bokszolt a fiú karjába. – Csinálj már valamit, hogy elhúzhassunk innen a vérvörös faszba!

– Oké, oké! Higgadj már le egy kicsit! – A fiú fájdalmas arccal megdörgölte a karját.

A pult mögött álló férfi közönyösen figyelte a szóváltást. Megszokta már, hogy mindennek elmondják. Csak egy papírlapot csúsztatott át a résen.

– Ezek a tarifák. Ha nem értenek egyet az elvontatással, hivatalos panasszal élhetnek a városházán.

– Ja, de akkor is perkálni kell előbb.

– Ahogy mondja. Kétszáz dollár a vontatás, mert ugye terepjáróról beszélünk. A tárolási díj naponta egy ötvenes, ez minden megkezdett nap után jár, erre jön a tízszázalékos adó. Maga a bírság plusz százötven, az mindösszesen

háromszázkilencvenkét dollár. Készpénzt, hitelkártyát, bankkártyát és csekket is elfogadunk.

– Ezt a szart! – A fiú elővette a tárcáját és kihúzott belőle egy hitelkártyát, miközben vetett egy pillantást George felé. – Készüljön fel, hogy rendesen kifosztják, ember!

A pult mögött álló férfi átvette a kártyát és bedugta a terminálba. A tekintete eközben George felé rebbent. Nyilván már azon tűnődött, hogy vele is végig kell-e játszania ezt az egészet.

George kipréselt magából egy mosolyt. Bármit gondolt eddig, a megelőző két perc eseményei láttán minden reménye elfüstölt, hogy Sal kocsijához férhet. Annyi pénz talán a bankszámláján sincs.

A fickó felemelt egy walkie-talkie-t.

– Joey. Megjöttek a fekete Escalade-ért, amit nemrég hoztál. – A fiúra, majd a sarokban nyíló ajtóra mutatott. – Arra, uram! Kisasszony, ön várjon odakint! A kapu távirányítással működik.

A lány sarkon fordult, miközben maga elé dünnyögött.

– Seggfej.

A férfi várakozó pillantást vetett George-ra.

– Önnek miben segíthetek, uram?

Átkísérte George-ot az udvaron, egészen a telep hátsó sarkáig. A két hatalmas német juhász vicsorogva morgott rá, ahogy elhaladtak mellettük.

– Kurva nagy kár – csóválta fejét a férfi, miután elérték a roncsot. – Jóféle verda volt. Azonnal láttam rajta, hogy a sofőr nem élte túl az ütközést.

– Sajnos ezekbe még nem szereltek légzsákot. – George próbált minél jobb viszonyba kerülni a fickóval.

Az irodában nem maradt más választása, kinyitotta tárcáját és elővette az összes készpénzét, 317 dollárt. Elmondta, hogy ez

mindene, de odaadja, ha a fickó cserébe megmutatja neki a halott barátja tropára ment kocsiját. Leírta a járművet, majd hozzátette, hogy a rendőrőrsről irányították ide. Azt is elárulta, hogy igazából egy mikrochipet keres. Ha a férfi azt gondolja, hogy valamilyen értékre, például ékszerre hajt, talán visszautasította volna a pénzét, hogy maga járjon utána, de így csak bólintott.

– Oké – felelt a lehető legrövidebben.

Az Oldsmobile halottabbnak tűnt, mint Sal. Az eleje teljesen felgyűrődött, a motortér jó harmadával lett rövidebb. A tetőt leeresztették, ahogyan az esetek kilencven százalékában Sal is tette. A motorblokk belefurakodott az első ülésekbe. Felnyögött. Ez nehezebbnek tűnt, mint várta. Azon tűnődött, merről közelítsen, amikor a férfi walkie-talkie-ja recsegve életre kelt.

– Danno! Várnak a kapunál.

– Vettem. Úton vagyok. – Danno odafordult hozzá. – Vissza kell mennem az irodába. – Intett a kocsi felé. – Nézelődjön csak, de vigyázzon! A telepen nincs sétafika. Maradjon itt, megértette?

– Oké, vettem. – George feltartotta a hüvelykujját.

– Ha megsérül, áthajítom a kerítésen, és úgy teszek, mintha sosem láttam volna. Ezt is vette?

– Igen.

– Helyes. Tizenöt perc, és itt vagyok, úgyhogy iparkodjon. Ha előbb végezne, kopogjon be hátul!

– Mi lesz a kutyákkal?

– Csak maradjon az út közepén! Ne kószáljon el semerre!

– Rendben – bólintott George.

Danno bólintott és elindult, míg ő visszafordult az Oldsmobile-hoz. Belenézett a romhalmazba. Az egész belső teret elborították az üvegszilánkok. Az utas lábterét teljesen kitöltötte a blokk, csak a vezető oldalán maradt egy kevés hely. Elővette a telefonját, felkattintotta a zseblámpát és bevilágított, hogy gyorsan benézzen a motor és az ülés alá. Itt is halmokban állt az üvegcserép. Rádöbbent, hogy szinte lehetetlen feladatra

vállalkozott – az implantátum mikrochipje alig nagyobb a postabélyegnél és csak néhány milliméter vastag. Már ha egyáltalán a kocsiban van. Vett egy nagy levegőt. Jobb, ha nem agyal tovább, csak teszi a dolgát. Az ajtó fölé görnyedt, és egy törött ablaktörlő lapáttal nekiállt szétválogatni a szilánkokat.

Fél óra is eltelt, de nem talált semmit. Por és olaj borította, úszott a verítékben, miközben a csalódottsága lassan haraggá változott. Elméletben mennyivel könnyebbnek tűnt minden! Igaz, legalább a férfi hagyta dolgozni.

Most éppen a hátsó ülésen, hason feküdt, hogy innét világítson be az első ülések alá. Minden egyes üvegcserepet egyenként felvett és tanulmányozott, mielőtt kihajította a kocsiból. A zseblámpa fényénél láthatta, hogy van még dolga bőven. Áthelyezte a súlypontját, hogy még mélyebben nyúlhasson az ülés alá…

– Hé, haver. Lejárt az idő. – Danno tért vissza.

– Oké – felelt George vidáman, anélkül hogy felkelt volna. – Mindjárt megvagyok. – Most, hogy abba kellett hagynia, a legkevésbé sem akaródzott. Mind gyorsabban járt a keze, az átvizsgált darabkákat már nem dobta ki, csak félrelökte az útból. A nagy sietségben el is vágta az ujját.

A szakállas férfi egyre türelmetlenebbül topogott odakint. Nyilvánvalóan arra készült, hogy kiebrudalja a telepről.

– Most már elég legyen. Ne akarja, hogy elengedjem a kutyákat!

– Oké – mászott elő George az ülés alól, miközben lázasan kutakodott tovább. Ennyi erőfeszítés a semmiért!

Danno türelme a végéhez közeledett.

– Ha kell, a tökénél fogva rángatom ki…

– Jövök már. – Mégsem ment.

– Oké. Háromig számolok. Egy…

George tovább dolgozott, a veríték már csípte a szemét.

– Kettő…

– Oké!

– Három!

Érezte, ahogy a férfi megmarkolja az övét. Karjai tehetetlenül verdestek, ahogy kirántották az autóból, majd miután Danno elengedte, megtántorodott és próbálta visszanyerni az egyensúlyát. Meg kell adni, a férfiban rendesen volt szufla.

– Máris több időt adtam, mint amennyiért fizetett. Most már induljon!

– Ne már! – rivallt a férfira. – Pontosan tudom, mit keresek. Meg kell engednie, hogy előássam.

– Nem kell megengednem semmit. Kutakodni akar? Jöjjön vissza néhány hónap múlva, ha a rendőrség kiadja a járművet. Csak leszurkolja a vontatást és a tárolási díjat, azzal viheti is. Még házhoz is szállítjuk, igaz, az már pluszpénz.

– Csak öt percet kérek – fogta könyörgőre George.

– Nem! – A fickó bosszús pillantást vetett rá, majd hirtelen lesütötte a szemét, amint valami megcsillant George koszos ingén. Az apró üvegszilánkok közt vékony, lapos, téglalap alakú kis tárgyat vett észre. Óvatosan lehámozta az ing anyagáról.

– Nem ezt kereste?

George tovább vitázott volna, de becsukta a száját és megnézte az apró tárgyat a fickó tenyerén. A mikrochipet.

– Ezt nem hiszem el… – mormolta maga elé.

A telep parkolójának félreeső sarkában, a kocsijában ült, járó motor és feltekert légkondi mellett. Egyszerre szédelgett a hőségtől és a lelkesedéstől is. Ez lehet a rosette-i kő, ami kulcs volt a rejtély megoldásához. Bekapcsolta a telefonja nagyítós alkalmazását, hogy a beépített kamerával ráközelítsen az aprócska aranyszínű tárgyra. Látta, hogy a felszínét véletlenszerű

vonalak hálózzák be, alighanem a kocsiban talált zsebkés nyomai. Salnek valahogy sikerült kivágnia magából? A szerencsétlen öreg ösztönösen érezte, mi történik vele – legalábbis úgy tűnt, ez a legéletképesebb elmélet. Még mindig jobb, mint az öngyilkosság.

Feladta a kísérletezést, hogy ilyen kezdetleges eszközzel vizsgálja meg a chipet. Valami erősebb kellett, hogy lássa a gyógyszereket tartalmazó apró rekeszeket, ehhez pedig vissza kell térnie a klinikára. Még most is alig hitte el, hogy a kezében tartja az átkozott chipet!

A hirtelen zajra megpördült. A szakállas fickó egy rövid gumibot végével kocogtatta meg az ablaküveget.

– Nem maradhat itt – adta egyértelmű jelét, mennyire próbára teszi a türelmét. – Tűnjön már el!

George felemelt hüvelykujjal jelzett, mielőtt sebességbe tette az autót.

Végigpásztázta a mikrochip celláinak sorait. A parányi helyen sok ezernyi tűhegynyi rekeszt alakítottak ki. Időközben utánajárt a chip működésének is. Valamennyi tárolórekeszhez saját rádiófrekvencia tartozott, melynek hatására az arany nanorészecskékből álló vékony takarófólia felbomlott, hogy az így felszabaduló gyógyszer biomembránok közvetítésével közvetlenül a véráramba lépjen, s így a szervezet minden részébe eljusson.

A telepről a legrövidebb úton visszatért a klinikára, most pedig a patológiai laborban görnyedt a szövettani vizsgálatokhoz használt egyik nagy teljesítményű mikroszkóp fölé. Ilyen nagyítás mellett már azt is láthatta, hogy a sok ezernyi rekesz mindegyike üres. Mind az utolsó szálig. Ezt semmiképp sem tekinthette normálisnak egy két hónappal korábban beültetett implantátumnál, amely két teljes évre elegendő anyagot tartalmazott. A chipen feltüntették a tárolt gyógyszer

megnevezését is: Humalog. Ismerte a márkanevet, egy gyorsan oldódó szintetikus inzulinfajtát takart.

Most már csak azt kellett megtudnia, hogy a kamrák a halál bekövetkezte előtt vagy után ürültek-e ki. Előbbi esetben a hatalmas inzulinmennyiség még Sal életében, egy tömegben került a véráramba, ami egyenlő a gyilkossággal – legfeljebb az lehet kérdéses, hogy az alkalmazás tervezői szándékosan tervezték-e el. Ha az anyag a halál beállta után oldódott ki, akkor az a behatás is okozhatta, hogy Sal kivágta a saját testéből – s akkor még nem beszélt arról, hogy a mikrochip napokon át aszalódott a legendás kaliforniai hőségben. Nyilván ez sem múlt el felette nyomtalanul.

A fenti lehetőségek közül az tűnt legvalószínűbbnek, hogy a szerkezet még Sal életében működésbe lépett, ezt azonban bizonyítania is kellett. Már azt is tudta, hogyan. Az egészhez talán elég lehet a törött mobiltelefon és a mikrochip, ha hozzáértő segítséget kap. Itt jön a képbe Zee.

Lekapcsolta a mikroszkópot és kilépett a patológiai laborból, miután köszönetet mondott az ott dolgozó technikusnak. Elégedettséggel töltötte el, amit végzett, ugyanakkor tudatosult benne még valami: óvatosnak kell lennie. Sokan akarják ezt a mikrochipet – Clayton, a Sal lakásában kutakodó öltönyösök, és leginkább az Egyesült Egészségbiztosító. Ha jól gondolja, az egész kezd olyan lenni, mintha egy időzített bombát rejtegetne.

Hazafelé tartva a gondolatai őrült sebességgel kavarogtak. Tudta, hogy valami nagyon fontos dologra bukkant. Legelőször Paulát kell hívnia. A nőnek tudnia kell róla, hogy a „picinye” rossz útra tévedt, és csak remélni merte, hogy nem a hírhozót okolja mindenért. Valószínűleg le lesz sújtva. Felmerült benne, hogy felhívhatná Hawaiion, majd azon tűnődött, miért tűnődik

egyáltalán. Naná, hogy egy pillanatot sem késlekedhet. Ez aztán tényleg nem várhat. Szó szerint hullanak körülötte az emberek.

37.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK 15.52

A fekete sportterepjáró és a furgon lehúzódtak, majd leparkoltak George háza mögött. Mindkettőnek sötétített üvege volt. A furgon belső terét tartókra szerelt elektronikus lehallgató eszközök töltötték meg. Négy SoCal Edison-egyenruhát viselő férfi szállt ki a járművekből, míg két másik öltönyös társuk a terepjáróban, két technikusuk pedig a furgonban várakozott.

A négy egyenruhás nehéz szerszámövet kötött a derekára. Egyikük a legközelebbi telefonpózna felé indult, és felmászott, hogy rákapcsolódjon a vonalra, mialatt a másik három megkereste az épület elektromos elosztó szekrényét, felnyitották, mintha csak az órákat akarnák leolvasni. Ezután szétváltak: két férfi áthaladt az épületen, míg a harmadik oldalról került.

Mindhárman gyors tempóban közeledtek George lakása felé, az egyikük hátulról, a másik kettő elölről. Egy szót sem szóltak egymáshoz és egy pillanatig se haboztak. Profiként tették a dolgukat. Mindent előre elterveztek, semmit nem bíztak a véletlenre.

A két belső ember becsöngetett George lakásába. Nem kaptak választ, de nem is számítottak rá. Előzőleg meghatározták a férfi mobiltelefonjának helyzetét, így tudták, hogy a San Fernando-völgyben tartózkodik, mégis biztosra kellett menniük. Ezt

követően az egyikük gyorsan és erőlködés nélkül feltörte George olcsó zárját.

A magasabbik férfi egyetlen szó nélkül eltűnt a lakásban, míg társa őrt állt az ajtó mögött, és kikémlelt az ablakon. Az úszómedence körül nem látott senkit. A július negyedikei ünnepen aki csak tehette, levonult a partra vagy elment egy grillpartira.

A másik férfi eközben határozottan tette a dolgát: apró mikrofonokat és kamerákat telepített, majd ezeket vezeték nélküli hálózaton összekapcsolta az akkumulátoros jelerősítővel, amit kollégája helyezett el az épület hátsó oldalán. A jelerősítő egybegyűjtötte a lakásból érkező impulzusokat, majd továbbította a furgonban működő felvevőeszközökhöz. A lehallgató rendszer telepítése hét percet sem vett igénybe.

Miután visszatértek a járművekhez, a négy technikus megvárta, hogy egy harmadik jármű felvegye őket. Az autó pillanatok múlva fel is tűnt, és épp csak annyi időre állt meg, míg a négy férfi beszállt. Az egyenruhás férfiak hátramaradtak a furgonban, míg a két öltönyös beült a terepjáróba, leoldották kézifegyverüket és kényelembe helyezték magukat. Mindnyájan tudták, hogy hosszú éjszakának néznek elébe, de már megszokták a terhelést. Hivatásuk unalomban töltött hosszú műszakjait csak néha törte meg egy-egy erőszakos akció.

A volán mögött ülő férfi beütött egy számot a mobiljába, és egyszerű üzenetet hagyott.

– Megvan.

38.

GEORGE LAKÓHÁZA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK 18.05

George befordult a háza mögötti utcára. Kimerült, és kis híján balesetet is szenvedett a völgyből hazafelé jövet. Úgy tűnt, az ünnep mégsem gátolja meg a torlódásokat. Ahogy beállt a helyére, nem tűnt fel neki az utcán parkoló fekete terepjáró, sem a fekete furgon, ami fél sarokkal lejjebb állt meg. Az ilyen járművekből errefelé több volt, mint a pálmafákból. Különösen a sötét sportterepjárókra volt ez igaz.

Leparkolt és összeszedte a holmiját – különös tekintettel a zsebében lapuló kis implantátumra –, azután sietősen a lakása felé indult. A mikrochip kivételével mindent kipakolt az étkezőasztalra, majd előkereste Sal és Kasey telefonját. Ezeket a másik zsebébe rejtette, majd felszaladt a lépcsőn és dörömbölni kezdett Zee ajtaján.

– Jesszusom, jövök már! – hallotta a hangját. Egy pillanattal később kinyílt az ajtó, Zee szembesülhetett George arckifejezésével és megjelenésével. – Mi van, haver? – hőkölt hátra. – Kigyulladt a ház, vagy mi?

– Segítened kell. Most.

– Lassíts kicsit! – Zee próbálta megnyugtatni láthatóan felzaklatott szomszédját.

George vett egy nagy levegőt.

– Oké. – Tényleg vissza kell nyernie az önuralmát, ha el akarja magyarázni, mit szeretne. Ez nem kevés időt vesz igénybe, ahogyan maga az eljárás sem, már amennyiben Zee kötélnek áll, és nem bánja, ha át kell hágnia néhány törvényt. – Szeretném, ha megtennél valamit. – Próbált nyugodt hangon beszélni. – Nem ingyen kívánom. Tízezer dollárom van készpénzben és kártyán.

– Hű, ember. Most már tényleg vegyél vissza. Kezdd az elején!

– Én csak… tudom, hogy nincs munkád, és anyagi gondjaid vannak…

– *Akkor* vannak anyagi gondjaim, amikor van munkám, de most inkább beszéljünk rólad.

– Meg akarlak kérni, hogy hekkelj meg valamit a kedvemért. Nem nagy ügy.

Zee nyomban elkomolyodott.

– Minden hekkelés nagy ügy. Vannak könnyű ügyek és nehéz ügyek, de nincsenek kicsi ügyek. Mármint a hekkelésben. Pontosan tudnom kell, mit várszt tőlem. És tényleg nyugodj meg. Hé, nem kérsz egy sört?

George helyet foglalt a kanapén.

– Ja, egy sör jólesne.

Zee kerített két üveggel, míg George elegendő részletet árult el az Egyesült Egészségbiztosítóról és az iDocról ahhoz, hogy felkeltse szomszédja érdeklődését. Zee szerencsére azonnal ráharapott a digitális személyi orvos ötletére. Ő maga is szívesen vett volna egy iDocot, hogy ha elkap valamit, ne kelljen orvoshoz mennie, csak egy program felírja a gyógyszert, és kész.

– Tudod, rohadtul zavaró ám – tette hozzá –, ha egy orvosnak kell mutogatnod a farkad. Mondjak valamit? Még néhány ötletem is lenne, hogyan tehetnék még jobbá az iDocot.

– Nem folytathatnánk onnét, ahol tartottam? – kérdezett közbe George.

– Nem. Ezt hallgasd meg! Amikor elmész a gyógyszertárba, hogy kiváltsd a receptet, találkoznod kell a gyógyszerésszel, ami ugyanolyan kellemetlen, mint az orvossal beszélni. Hidd el, tapasztalatból mondom! Mennyivel jobb lenne, ha csak azonosítanád magad az ujjlenyomattal, és egy automata kiadná a gyógyszered.

– Nagyszerű ötlet, de eltértünk a tárgytól.

– Bocs. Folytasd! – Zee mosolyogva koccintotta sörét az övéhez.

– Az iDoc tényleg fantasztikus ötlet, ez az orvoslás jövője, csakhogy van egy kis gond. Akár tervszerűen, akár véletlenül, de a program túllépi a hatáskörét. Önkényesen dönt az eutanáziáról.

Zee értetlenül meredt rá.

– Ezt fejtsd ki!

Megtette. Elmondta, hogy Kasey – akivel Zee is többször találkozott – részt vett az iDoc bétatesztelésében, akárcsak Sal. Beszélt Laney Chesney-ről, Greg Tarkingtonról és Claire Wongról, akik a diabéteszen felül végzetes betegségekben szenvedtek.

– Mind az öt esetében az iDoc egyfajta mesterséges hasnyálmirigyként adagolta az inzulint, s ehhez egy beültetett implantátumot használt, miközben folyamatosan nyomon követhette a vércukorszintet.

– Eddig megvan – bólintott Zee. – Hol a bibi?

– Okom van feltételezni, hogy mind az öt pácienssel az iDoc végzett, méghozzá úgy, hogy egyszerre a teljes inzulinkészletet a véráramukba ürítette.

Zee kérdő pillantást vetett rá.

– Ha azt mondod, hogy az implantátum besült, azt elfogadom. Minden bedögölhet. Ha viszont azt gondolod, hogy ez szándékos, akkor nincs ki az összes kereked. Ismerem ezeket a fickókat és…

– Van bizonyítékom – szakította félbe George. Előhalászta zsebéből az implantátumot, amit Sal kocsijában talált. – Ez bizonyítja, hogy nagyon is valós jelenségről beszélünk. Neked kell eldöntened, hogy szándékos-e, vagy csak véletlen meghibásodás, de hogy őszinte legyek, én az előbbire szavaznék.

Zee óvatosan átvette és tanulmányozta a mikrochipet.

– Csak megfelelő nagyítás mellett látni igazán jól – tette hozzá George. – A felszínén sok ezernyi apró rekesz található, bennük az inzulinadagokkal. Valamennyit külön beprogramozták, hogy adott frekvenciájú jelre kiürítsék a tartalmukat.

– Értem a koncepciót, de hogy következik ebből, hogy az iDoc kinyírja a pácienseket?

– Az implantátum, amit a kezedben tartasz, két hónapja került Sal testébe. A mért vércukorszint függvényében két-három évre elegendő inzulint tartalmazott, mégis teljesen üres. Szerintem az iDoc egyszerre szabadította fel a benne tárolt teljes mennyiséget.

Zee letette a mikrochipet a dohányzóasztalra. Láthatóan felzaklatta a tudat, honnét került elő és miket művelhetett.

– Miből gondolod, hogy még Sal halála előtt szabadította fel az összes inzulint? Lehet, hogy akkor történt, amikor eltávolították a holttestből.

– Jó kérdés. Nem vagyok benne biztos – ismerte el –, ezért is van szükségem a segítségedre.

– S miért gondolod, hogy ez egész szándékos?

– A halálos inzulinadag beadására mind az öt esetben azt követően került sor, hogy egy végzetes diagnózist állítottak fel a páciens elektronikus kórtörténete szerint. Ez aligha véletlen egybeesés.

Zee némán meredt az üvegasztalon fekvő apró mikrochipre.

– Pontosan mit vársz tőlem?

George megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta, hogy sikerült megtörnie Zee kezdeti ellenállását.

– Több dolgot. – Elővett egy okostelefont. – Ez Kasey-é volt. – Bekapcsolta, és megmutatta az iDoc-ikont, majd azt is, hogy a program nem nyílik meg. – Szerintem az Egyesült Egészségbiztosító törli az alkalmazást a páciens halála után, ami végső soron logikus lépés. Ezzel is védik a kórtörténeti adatok biztonságát. – Akkor elővette a második telefont és Zee kezébe nyomta. – Ez itt Salé. Amikor az Oldsmobile ütközött, Sal után ez is kirepült a szélvédőn. Láthatóan súlyosan károsodott, rövid ideig mégis működőképes maradt. A sürgősségi osztály főnővére még le tudott tölteni róla néhány fontos információt, mielőtt behalt, és azóta egyszer nekem is sikerült bekapcsolnom.

Zee tanulmányozta és megforgatta a kezében Sal telefonját.

– Szegény fickó…

– Nem tudom, jól gondolom-e, de ez esetben az alkalmazást talán nem törölték le. Arra lennék kíváncsi, ki tudsz-e szedni bármit a telefonból. Mondjuk a kiürítési parancsot vagy valami ilyesmit.

Zee bólintott, miközben a szétzúzott kijelzőre meredt.

– Talán menne, bár felérne egy hullagyalázással. Valami biztosan maradt a memóriában, ha a processzorban nem is. – Felnézett. – Hajlandó vagy ezért tíz lepedőt fizetni? – kérdezte hitetlenkedve.

– Azért a tíz lepedőért valamivel többet várok.

– Gyanítottam. És mit?

– Azt akarom, hogy törj be az Egyesült Egészségbiztosító központi iDoc-szerverére. Ha megszerezzük Sal teljes anyagát, összehasonlíthatjuk azzal, amit a telefonban találunk. Ha a program szántszándékkal ölte meg Salt, ahogy én gondolom, találunk rá bizonyítékot. Akkor száz százalékig biztosak lehetünk abban, hogy mi folyik itt. Az is kiderülhet, hogy etikátlan hackerek törtek be az Egyesült Egészségbiztosító hálózatába, és ők felelősek a halálesetekért.

– Elég sokat kérsz…

– Ha igazam van, akkor a menyasszonyom gyilkosság áldozata lett. Ismerted őt. Ha igazam van, akkor Salt ugyanúgy megölték. Ismerted őt is. Öt ilyen halálesetről tudok. Hány embernek kell majd idő előtt meghalnia, ha az iDoc megkapja az országos és nemzetközi engedélyeket?

– Nem tudom, ember… – Zee elnézte a két telefont. – Ez már mélyvíz, betörni abba a hálózatba. Olyan, mintha a rakéták indítókódját kérnéd, ember!

– Az iDocból is lehet tömegpusztító fegyver – mutatott rá George.

Zee bólintott. A párhuzam megállta a helyét.

– Az Egyesült Egészségbiztosítónak nyilván van valamilyen protokollja arra az esetre, ha valaki kérdezősködni kezdene. Teljesen őszinte leszek. Ha ezt megcsinálod, mindketten komoly, talán halálos veszélynek tesszük ki magunkat. Nem aprópénzről van szó, milliárdok forognak kockán. Hidd el, nem túlzok!

Zee komor arckifejezése arról árulkodott, hogy ezzel aligha segít, mégis úgy érezte, nem hallgathat el semmit.

– Hallgass ide! – próbálta kiszűrni hangjából a fokozódó türelmetlenséget. – Végig kell csinálnom, akár segítesz, akár nem. Viszont bizonyíték nélkül nem fordulhatok a médiához, pedig ha a legrosszabb félelmem beigazolódik, nem lesz más választásom. S ezt nem lehet másképp bizonyítani, csak azzal, amit kértem.

Zee megadóan sóhajtott fel.

– Komolyan gondoltad azt a tíz lepedőt?

– Igen. Ha pedig igazam van, annak a fickónak is jut majd valami zsíros állás, aki segített leleplezni az egészet.

Zee arca láthatóan kivörösödött.

– Csak mert mostanában nem nagyon jön a lap… aztán itt a bérlet, a számlák…

– Segíts, és megkapod a pénzt!

– Oké, megcsinálom – döntötte el Zee –, de van néhány feltételem. Csak a te számítógépedet és modemedet használom, amikor megpróbálok hozzáférni az Egyesült Egészségbiztosító rendszeréhez. Ha balhé lesz, legalább nálad legyen balhé.

– Semmi gond – egyezett bele azonnal. – Mikor kezdjük?

– Adj egy órát. Lezuhanyozom és harapok valamit, hogy frissen és üdén vágjak neki. Nem lesz sétagalopp. Biztos van néhány áthatolhatatlan tűzfaluk.

George végtelen megkönnyebbülést érzett.

– Oké, nagyszerű. Én miben segíthetek?

– Fizess ki! Mindjárt jobb formában leszek, ha tudom, hogy elsején nem vágnak ki a lakásból.

– Megbeszéltük.

39.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK 19.20

Egy órával később, ahogy ígérte, a frissen zuhanyozott és kényelmesen bő nadrágot viselő Zee megjelent George ajtajában. Egyik kezében kávéval teli kannát tartott, a másikban egy karton Red Bullt és Marlborót egyensúlyozott, rajta rekeszes műanyag dobozzal, abban különféle szerszámokkal, számítógépes CD-kel és minden egyéb kellékkel. Amikor George megjegyezte, hogy jól felpakolt, csak annyit közölt, hogy mindig medvére táraz.

George vetett egy pillantást a cigire.

– Jobban örülnék, ha nem füstölnéd tele a lakást.

– Bocs, haver, de cigi nélkül neki se állok. Vagy bagózhatok, vagy felejts el.

– Oké, oké. – George tudta, hogy vannak, akik képtelenek összpontosítani a dohányzás rituáléja nélkül, ami néha magánál a nikotinnál is fontosabb számukra. Az étkezőasztal felé mutatott, ahova már előkészítette laptopját és Sal okostelefonját. Kasey-ét eltette a szekrény mélyére süllyesztett dobozba.

– Hol van a modem? – Zee végigpásztázta tekintetével a nappalit.

A tévé felé mutatott. Zee odament, hogy tanulmányozza.

– Jól működik – jegyezte meg George. – A kábelesek szerint a legjobb minőség.

– Ipari hulladék, de a célnak megfelel.

George-nak feltűnt, hogy még soha senki nem ejtett egy jó szót se a lakásáról vagy annak berendezéséről. Ha ennek vége, foglalkoznia kell a kérdéssel. Feltéve, ha lesz még jelentősége. Fájdalmasan tudatosult benne, hogy az ügy egyszer és mindenkorra véget vethet a karrierjének.

Zee bedugta az elektromos kávéskannát, a Red Bullt a hűtőbe tette, aztán az asztalhoz ült és felnyitotta a szerszámos dobozt. Ezzel véget is ért a társalgás. Először Sal telefonján kezdett dolgozni, hogy kiszabadítsa a narancssárga burkolatból és lepattintsa a hátlapját, majd nagyítót vett elő és gondosan tanulmányozta a belsejét.

George egy ideig nézte, de hamar elunta magát. A hűtőhöz lépett és végigfutott a tartalmán.

– Kérsz valamit enni? – kiáltott be a szobába.

Zee nem is válaszolt, aminek örült, miután nem sok mindennel kínálhatta volna meg. A maradékokból készített magának egy hevenyészett szendvicset, amit állva, a mosogatónál evett meg. Újra felötlött benne, hogy felhívja Paulát Hawaiion, de úgy döntött, előbb bizonyítékot kell szereznie, hogy imádott iDocja komoly bajban van. Elsőre különben sem hinne neki. Elgondolkodott, hogy milyen hatással lesz ez a barátságukra. Aligha javít a dolgokon.

40.

ELEKTRONIKUS MEGFIGYELÉSI PONT
GEORGE LAKÓHÁZA ELŐTT
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 4., PÉNTEK 20.52

A furgon hátsó ajtaja felől kopogtatás hallatszott. Az előre megbeszélt jelre az alacsonyabb technikus, Steven felkelt és kinyitotta az ajtót. A jóvágású és sportos testalkatú Andor Nagy bemászott a belső térbe. Nem volt rajta a zakója, nyakkendőjét is meglazította.

– Mi történik? – kérdezte érezhetően magyar akcentussal Andor, miközben helyet foglalt a furgon oldalához erősített padon.

A vizuális megfigyelésért felelős Steven rámutatott Zeere, aki egy szétszedett mobiltelefonon dolgozott.

– Mi sem vagyunk okosabbak. Úgy saccoljuk, az ezermester szomszéd bütyköl egy mobiltelefont, ami a célpont tulajdona.

– Lehet tudni, miért?

– Eddig nem. A szomszéd úgy egy órája jött, azóta két szót alig beszéltek.

– Wilson hol van?

Steven egy másik, sötétebb monitoron megmutatta George hálószobáját. A lakás gazdáját alig lehetett kivenni, amint a sötétben, levett hangerő mellett tévézett.

Andor a furgon elülső részében ülő Leehez fordult, aki megerősítette, hogy a George lakásában tartózkodó két férfi egyetlen szót sem szól.

– Így igaz. Egyik se nagy dumagép.

– Online keres valamit? – Az étkezőasztalra helyezett számítógép kijelzője olyan szögben állt, hogy egyik kamera se láthatott rá.

– Eddig még nem – felelt Steven. – Teljesen lefoglalja a telefon.

Andor megvonta a vállát.

– Akkor türelmesen várunk tovább. Wilson se telefonált vagy küldött üzenetet?

– Nem.

– Szóljanak, ha bármi változik! – Andor felállt, hogy távozzon.

– Magának szólunk először – biztosította Steven.

41.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 5., SZOMBAT 5.40

George mély álomból ébredt, ahogy Zee durván megrázta a vállát. Ruhában aludt el, tévénézés közben. A képernyő még most is villódzott.

Zee egész testében remegett.

– Végeztem, már itt se vagyok. – Úgy viselkedett, mint aki megháborodott: a szeme vérben forgott, az arca teljesen elsápadt. Az éjszakázás, s hozzá a rengeteg kávé, a cigaretta és a Red Bull láthatóan megviselte. Kezei reszkettek és egészen érdessé vált a hangja.

– Hogy érted, hogy végeztél? – kérdezte zavartan George.

– Úgy értem, már itt se vagyok! – Zee visszavonult a nappaliba.

George felpattant az ágyról és utánaszaladt, miközben próbált belebújni a cipőjébe.

Zee a dobozba dobálta a szerszámait és eszközeit, miközben kényszeresen mormolt maga elé.

– Bassza meg, bassza meg, bassza meg…

– Most meg hová mész?

– Eltűnök a mátrixból, amíg elvonul a vihar.

– Honnét tűnsz el? – ráncolta a homlokát George.

– Mindenhonnan – felelt titokzatosan Zee.

– Mit találtál?

– Túl sok mindent. – Zee lecsapta a doboz fedelét. – Túl sokat.

George alig hitt a szemének.

– Mit értesz az alatt, hogy „eltűnsz a mátrixból”?

– Pontosan, amit mondok. Elvonulok a hegyek közé, remetének állok, mit tudom én. Vannak barátaim San Fran közelében. Van egy kunyhójuk valahol a Sierra csúcsai között. E pillanatban nem tudok jobb helyet.

George nem hitte volna, hogy Zee így faképnél hagyja.

– Hová rohansz ennyire? Mit találtál?

– Ha tényleg tudni akarod, gyere fel a lakásomba, amíg összepakolom a cuccomat.

George fején átfutott, hogy talán csak álmodik.

– Most azonnal útnak akarsz indulni?

– Amint összeszedtem a szarjaimat. – Zee az ajtóhoz lépett, ahol megtorpant. – A pénz, amit ígértél?

– Nem tartok itthon ennyit, be kell mennem a bankba. Úgy terveztem, majd hétfőn reggel…

– Mennyi van nálad?

George megvonta a vállát.

– Pár száz dollár. – Miután eljött a járműtelepről, megállt egy bankautomatánál, hogy pénzt vegyen ki.

– Elviszem. A többit majd később.

George átadta a pénzt.

– Megtudhatom, miért fizettem?

– Odafent. – Zee már ki is lépett az ajtón.

George értetlenül követte a lakásába. Zee egyből a hálóba ment. Ő a nyomában maradt.

– Várj már egy kicsi! – Valahogyan le kellett nyugtatnia Zeet. – Végy egy nagy levegőt és higgadj le! Mit tudtál meg?

Zee elkezdte utazótáskákba dobálni a szekrények tartalmát.

– Igazad volt – ismerte el –, valami nagyon nem stimmel az iDockal. Betörtem az egészségbiztosító szerverére. Ellenőriztem az összes kórtörténetet: Kasey, Sal, Tarkington, Wong és Chesney mappáját. Elsőre minden szokványosnak tűnt, már épp feladni

készültem, amikor feltűnt valami. Talán az anomália a legjobb szó rá. Alig észrevehető, de attól még ott van. Leellenőriztem mind az öt páciens rekordjait, és kiderült, hogy az anomália pontosan tizenhét perccel azelőtt jelentkezett, hogy az élettani mutatók hirtelen meredeken visszaestek, vagyis beállt a halál. Mind az öt betegnél pontosan tizenhét perc telt el. Elég gyanús. Próbáltam tisztázni az anomália természetét, hogy mit keres ott, érted? – Nem várt válaszra. – Míg a lehetőségeken agyaltam, hirtelen bevillant. Rájöttem, mire emlékeztet: a Stuxnetre.

George megrázta a fejét. Fogalma sem volt róla, miről beszél Zee.

– Emlékszel, amikor az Államok és Izrael „állítólag" betört az iráni számítógépekre, amelyek az urándúsító gázcentrifugákat vezérelték?

– Nem mondhatnám…

– Az a betörés hagyott hátra efféle nyomokat, ebből jöttek rá. A hackerek egy előre gyártott adatsort akartak láttatni az irániakkal, míg a valós történések valós idejű adatai rejtve maradtak. Ezt nevezik közbeékelődéses támadásnak. Az iDoc-rekordok között hasonló nyomokat találtam, ami azt jelzi, hogy valaki betört az iDoc szervereibe és felülírta az ezen az öt rekordon korábban szereplő adatokat.

– Nem tudlak követni…

– Amennyire én látom – sóhajtott fel Zee, miközben ötletszerűen tovább dobálta a ruhadarabokat –, valaki próbálta eltüntetni annak nyomait, hogy az alkalmazás kiürítette az implantátumok tartalmát, vagy azt, hogy egy hacker kívülről ugyanezt érte el. Most, hogy jobban belegondolok, elég töketlenül csinálták, minden rekordot ugyanazzal az időponttal írtak felül. Kicsit variálhattak volna, hogy ne legyen ilyen feltűnő, de ha tüzet kell oltani… A lényeg, hogy akár az app kavart be, akár egy hacker, az adatokat felülírták. – Zee felhagyott a pakolással, míg számba vette az okokat. – El kellett tüntetni a kiürítési jelet, a

kiürítési jel küldőjét, valamint a megváltozott élettani mutatókat, melyekkel a páciens reagált a kiürítésre. Azért vagyok biztos ebben, mert Sal mobiltelefonja bizonyíthatóan megkapta a „mindent kiüríteni” üzenetet. Vissza tudtam fejteni az eredeti adatrekordokat, így ebben az esetben minden egyértelmű. Azt persze továbbra se tudjuk, hogy a jelzés az iDoc-apptől érkezett-e, avagy egy illetéktelen behatolótól.

– Azt mondod, el akarták tüntetni az eredeti adatokat, de nem tudod, ki írta felül őket? Nem lehet lenyomozni a forrást?

Zee összerántotta a cipzárakat.

– Egy órával ezelőtt még azt csináltam. Nem ment könnyen, de lekövettem néhány anonim proxy szerver címét. Ezek próbálják elrejteni az IP címet. A régi proxyk pontosan ugyanezt csinálták, de ezek már nemcsak az IP-t titkosítják, hanem azt a tényt is, hogy proxy szerverek. Nagyon trükkösek. A lényeg, hogy mindent be kellett vetnem, míg végül kiderült, kiket próbálnak leplezni.

– És kiket?

– Na, emiatt kell eltűnnöm innen. Ez a legszörnyűbb az egészben. – A fürdőszoba felé indult, hogy egy műanyag szemeteszsákba ürítse a gyógyszeres szekrény tartalmát. – Az egyik szerverpark, amit fedeznek, itt van a közelben. Ha találgatnom kellene, azt mondanám, Hollywood Hillsben. Fura helyszín, nem?

– Ezért kell menekülnöd?

– Nem, de van egy másik helyszín is, ami a felülíráshoz vagy csak az ellenőrzéséhez köthető, valahol Marylandben.

George meglepődött. Úgy tudta, hogy az Egyesült Egészségbiztosító még nem képviselteti magát a Keleti Parton.

– Ez nem az Egyesült Egészségbiztosítóé – tette hozzá Zee, mintha csak a gondolataiban olvasna.

– Honnan tudod?

– Onnan, hogy… szóval a szövetségieké.

George döbbenten rogyott le Zee ágyának szélére. Ennek már tényleg nem látta semmi értelmét.

– Mi?

– Csak annyit tudtam kideríteni róla, hogy egy ügynökség, amiről egyetlen utalás sincs a neten. Általános Erőforrás Gazdálkodás, ÁEG. Ez a nevük.

– Ha nincs róluk utalás, honnan tudod, hogy ez egy szövetségi ügynökség?

– Feltörtem a rendszerüket, ember! Figyelj már jobban! – Zee idegei láthatóan felmondták a szolgálatot, mindez nagyban hozzájárult a hirtelen kitörésekhez. A hacker uralkodni próbált magán. – Bocs. Az ÁEG szorosan kötődik egy másik ügynökséghez, a Független Költségvetési Tanácsadó Testülethez. Na, erről már van anyag a neten. Nem is kevés. Jól ismert, viszonylag új szervezet. Az új egészségbiztosítási törvény, az Obamacare alapján hozták létre, látszólag azért, hogy állami felügyeletet gyakoroljon a Medicare és Medicaid felett. Ha engem kérdezel, inkább az a céljuk, hogy lefaragják a költségeket.

Zee átsietett a konyhába, ahol konzerveket és különféle tartós ételeket pakolt az újabb szemeteszsákokba. George ide is követte.

– Beletenyereltem a darázsfészekbe. Neked se legyenek kétségeid, hogy totál ki vannak bukva, amiért betörtem a rendszerükbe. Hát ezért állok erdei remetének, barátom. Csak idő kérdése, hogy megjelenjenek itt, ebben a lakásban… vagy inkább a te lakásodban, ha jobban belegondolok. Addigra a lehető legtávolabb akarok kerülni innét, s neked is ugyanezt javaslom. Hidd el, nem akarsz itt lenni, amikor berúgják az ajtót! Először téged nyomoznak le és a gépedet, de utána rövid úton eljutnak hozzám. Pillanatok alatt kiderítik, hogy szart se tudsz a szerverek feltöréséről, én viszont annál inkább. Még ha el is hallgatnád előlük a szerepemet, a bűnlajstromom alapján könnyen lenyomoznak, de amúgy is beszélni fogsz. Megvannak az eszközeik, hogy rávegyenek, nekem elhiheted.

– Azért ez kicsit túlzás, Zee. – George próbált minél lassabban beszélni, hátha ezzel lehűti a kedélyeket.

– Lószart! – kiáltott fel Zee. – Emlékszel Aaron Swartzra, a reddites fickóra? Tavaly betört a MIT-re, de csak azért, hogy ingyen hozzáférhetővé tegye a tudományos cikkeket a diákok számára, és nézd meg, mi lett vele.

– Mi lett vele? – George életében először hallotta a nevét.

– Meghalt! Azt mondják, felkötötte magát. Fejére akarták olvasni az egész törvénykönyvet, pedig amit ő csinált, az gyerekjáték ahhoz képest, amit mi az előbb. Gondold csak végig! Szerinted meddig hagynak életben ezzel a tudással? – Felkapta a táskáit és a zsákjait, aztán elindult az ajtó felé.

– Nem tudom elhinni, hogy csak úgy elmenekülsz.

– Nincs más lehetőségem. Menj te is! Vissza se nézz!

– Nem mehetek. Ide köt a hivatásom… – Elhalt a hangja, ahogy végiggondolta a lehetőségeket.

– A börtönből nem kell kezelned senkit. Vagy a sírból.

– Túlzol, Zee. Nézz csak magadra, tisztára fel vagy pörögve a koffeintől és a nikotintól…

– Vagy a túlélési ösztöntől! Hívj csak nyugodtan őrültnek, de még nem akarom feldobni a bakancsot.

George követte a folyosóra, majd le a lépcsőn. Közben próbálta rávenni, hogy gondolja át még egyszer, de Zee úgy érezte, épp eleget gondolkodott már.

A parkolóban Zee bevágta csomagjait a régi Toyotájába, majd futva megkerülte az autót, hogy előre üljön. Letekerte az ablakot.

– Figyelj, ha gyorsan összekapod a cuccodat, velem jöhetsz. Mindketten nagy szarban vagyunk. Nincs más lehetőségünk, mint elhúzni innét minél messzebbre, ahol senki se talál meg. Talán egy idő múlva visszatérhetünk…

– Nem. – George határozottan megrázta a fejét. – Azt már nem. Itt kell maradnom.

– A te életed, a te döntésed. – Zee megvonta a vállát. – Ennél többet nem tehetek érted.

George behajolt a nyitott ablakon.

– Figyelj, Zee. Sajnálom, hogy belerángattalak ebbe.

Zee megrázta a fejét.

– Nem kényszerítettél semmire. Egy hackernek mindig fel kell készülnie erre. Ez is a buli része.

– Kösz, Zee. Majd én elintézek mindent. Most csak az számít, hogy megvan a bizonyíték. Az iDoc küldte a kiürítési parancsot Sal implantátumának.

– A bizonyíték ott van az étkezőasztalodon. Az sem kétséges, hogy a többiek ugyanígy megkapták az üzenetet.

– De kitől? – tette fel a kérdést George. – Ki küldte el a parancsot? Még nincs meg a rosszfiú. Meg kell találnunk a felelőst, érted? Segíthetnél kideríteni, hogy…

– Én lelépek, amíg lehet. Megtettem, amit tudtam.

– Akkor sincs elég bizonyítékom ahhoz, hogy a médiához forduljak! – kiáltott fel csalódottan George. Abból is hatalmas hajcihő lett, amikor a kormány épp csak meglengette, hogy az új egészségbiztosítási törvény keretében felülvizsgálná a halálos betegek gyógyszeres kezelésének alternatíváit. Ilyen körülmények között az iDoc-gyilkosságok hírére a föld is megindul.

Zee beindította a Toyotát, a kerepelő hang szétzúzta a kora reggeli csendet.

– Ötleted sincs arra, hogyan deríthetném ki a kiürítési parancsok forrását? – fogta könyörgőre George.

Zee fülsértő csikorgás közepette sebességbe tette a kiszolgált váltót.

– Nem hinném, hogy a rendszer feltöréséből bármi mást meg lehetne tudni. Talán az egyetlen esélyed, ha találsz egy bennfentest, akinek teljes körű hozzáférése van az Egyesült Egészségbiztosító rendszeréhez. – Pacsira emelte ökölbe szorított kezét. – Minden jót, ember!

George egy pillanatig értetlenül meredt az ökölre, mielőtt hozzákoccintotta a magáét.

– Neked is.

Zee kifarolt. Kanyarodás közben elcsípte a padka szélét, a lelógó kipufogócső szikrákat hányt, amint besorolt a gyér forgalomba.

George addig nézett a lerobbant autó után, míg elérte a sarkot és eltűnt a szeme elől. Kezdte úgy érezni, hogy Zee jól ítélte meg a helyzetet: nem maradt más, csak Paula, aki teljes körű hozzáféréssel rendelkezik. Legfeljebb az jelent problémát, hogy aligha segédkezik abban, hogy tönkretegyék a munkáltatóját.

Elfordult és visszaindult a lakása felé. Nem vette észre a fekete terepjárót, ahogy kikanyarodott a padka mellől és elindult Zee nyomában.

42.

MEGFIGYELŐ JÁRMŰ
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 5., SZOMBAT 6.29

– Ott van – mutatott előre Michael Donnelly, amint Zee autója közeledett az észak felé tartó 405-ös gyorsforgalmi felhajtójához.

– Látom – bólintott Andor. Lemaradt kicsit, hogy növelje a távolságot a Cadillac Escalade és a régi Toyota között. Nem akarta, hogy Zee kiszúrja. Nemsokára ők is elérték a felhajtót, ráfordultak a gyorsforgalmira és egyre gyorsabban haladtak. Mindketten kezdtek megnyugodni. A korai óra dacára máris sok autó hömpölygött az úton, ami kellő fedezéket nyújtott.

A viszonylag kihalt városi utcákon még nehezebben boldogultak. Andornak egészen le kellett maradnia, ha nem

akarta, hogy észrevegyék. Valahányszor Zee Toyotája eltűnt a szemük elől, bele kellett taposnia a gázba, míg csak újra meg nem látták. Andor tapasztaltan intézte a követést, mindig maguk közé engedett legalább egy-két másik járművet.

Zee pánikrohama a terepjáró utasait is megviselte. Amikor a hosszú és eseménytelen éjszaka után Wilson lakásában hirtelen felgyorsultak az események, ez teljesen váratlanul érte őket. A pihenőidőben az irodában végeztek egy kis kutatást, így kiderült, hogy Zee Beauregard képzett programozó, ellene korábban eljárás is indult illetéktelen hálózati hozzáférés miatt. Ha Zee segít George-nak, akkor nem árt odafigyelni.

A technikusok kihallgatták a reggeli beszélgetést, amiből arra következtettek, hogy valami megrémítette Zeet. Csupán az okozott gondot, hogy nem tudták, mi történt, miután George lakásában csak általánosságok hangzottak el. Amikor jelentettek Andornak és Michaelnek, ők sem tűntek sokkal okosabbnak. Eredetileg azzal bízták meg őket, hogy kövessék George-ot, és szükség esetén avatkozzanak közbe, most azonban, a szomszéd felbukkanásával alapvetően új helyzet állt elő.

Míg Andor és Michael reménykedve várták az újabb adatokat a technikusoktól, akik segíthetnek megérteni, mi az ördög folyik itt, Andor felhívta Hentes Gauthier-t, aki nagyon nem örült, amiért szombat hajnalban felverték. Csak azután higgadt le, hogy értesült a fejleményekről és Zee Beauregard érintettségéről. Megdicsérte Andort, amiért ezúttal is jól működtek az ösztönei, és megerősítette, hogy mostantól nemcsak George-ot, de Zeet is szoros megfigyelés alatt kell tartani.

Andor megkönnyebbülten tette le, öröme azonban rövid életűnek bizonyult, amikor Zee újra megjelent, ezúttal azért, hogy a kocsiba dobálja a holmiját. Amikor felhívta a hírrel, a biztonsági főnök arra utasította, hogy kövesse Zeet, míg ő kiküld egy másik csapatot George Wilson házához.

Zee autója hirtelen kilőtt és elhúzott egy sor kamion mellett, ami teljesen készületlenül érte Andort.

– Mi az ördög! – Ő is beletaposott, amint Zee Toyotája eltűnt a nagy teherautók előtt. Mire lehagyta a kamionokat, a kocsinak már nyoma veszett. – Bassza meg! – kiáltott fel. – Hol a francban van?

Michael visszafordult arra, amerről jöttek. Ugyanúgy összezavarodott, mint Andor.

– Egyszerűen eltűnt. Sehol se látni.

Az út kiegyenesedett előttük, de Zeenek híre-hamva se volt. Gyorsítottak és lehagytak még egy konvojt. Zee sehol.

Michael újra megfordult, hogy visszanézhessen.

– Szent szar! Hogy a faszba került mögénk?

– A rohadék! Biztos lemaradt a kamionok másik oldalán.

A következő percben Zee már mellettük haladt, miközben láthatóan próbált bekémlelni az elsötétített ablakokon.

– Szerintem kiszúrt minket – állapította meg Michael a nyilvánvaló tényt.

A Toyota ekkor korát meghazudtoló módon kilőtt. Andor és Michael összenézett.

– Nincs más választásunk – döntötte el Andor.

– Egyetértek – bólintott Michael. – Azért a biztonság kedvéért felhívom a főnököt.

Andor beletaposott, hogy a Toyota látótávolságon belül maradjon, míg Michael lenyomta a gyorstárcsázó gombját.

43.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 5., SZOMBAT 8.00

George úgy döntött, felhívja Paulát. Tudta, hogy három óra az időeltolódás Los Angeles és Hawaii között, ezért kényszerítenie kellett magát, hogy várjon a hívással, de ezt olyan idegőrlőnek érezte, hogy nem sokáig bírta. Amióta Zee elment, azon törte a fejét, hogyan tovább. Végül arra jutott, hogy neki van igaza. Muszáj telefonálnia. Egyszerűen nem látott más kiutat, főleg, hogy nemsokára illegális behatolással gyanúsíthatják meg, amit Zee az ő gépéről követett el.

Beütötte Paula mobilszámát. Míg a kapcsolat létrejött, azon tűnődött, hogy mennyi időnek kell eltelnie, míg a rendőrök bekopogtatnak hozzá. Amennyire a szövetségi bürokratákat ismeri, legalább heteket kell várnia – már csak ezért is tartotta indokolatlannak Zee pánikját. Addigra előállhat egy bizonyítható váddal, de legalábbis egy hiteles magyarázattal arra, hogy miért kellett betörnie az Egyesült Egészségbiztosító hálózatába. Öt halálesetről tudott, de vajon hányan lehetnek még az iDoc húszezres tesztelőtáborából? Nyilván többen. Sokkal többen.

Míg hallgatta a Paulát hívó csengést, a gondolatai elkalandoztak. Az első naptól kezdve beszélni akart Paulával a kételyeiről, s nem azért, amiért a nő gondolta. A legkevésbé sem érezte savanyúnak a szőlőt, egyszerűen csak nem szívesen látta volna, ha néhány gátlástalan fickó tönkreteszi az élete munkáját.

A negyedik csengetésre sem kapott választ. Egyre valószínűbbnek tűnt, hogy a hangpostával kell beérnie, ezért azon kezdett tanakodni, hagyjon-e üzenetet, vagy inkább telefonáljon később. Hawaiion hajnali öt óra átkozottul korai, különösen, ha valaki nyaral. Az is felötlött benne, hogy Paula talán nincs egyedül. Aztán arra gondolt, hogy miért gondol ilyenekre.

Végül, legnagyobb meglepetésére, Paula fogadta a hívását.

– Hé, George. Jó reggelt! – A hangja egyáltalán nem tűnt álmosnak vagy zsémbesnek. Inkább mintha kapkodta volna a levegőt.

– Bocs, hogy ilyen korán hívlak. Tudom, Hawaiion még csak öt óra van…

– Semmi gond, már nem aludtam. Reggeli előtt mindig tekerek egyet a szobabiciklin. Különben sem Hawaiion vagyok, hanem itthon, Santa Monicában. Meggondoltam magam.

– Itt vagy? Ez nagyszerű!

– Mi történt? Meglep, hogy ilyen korán hívsz.

– Sürgősen találkoznunk kell. Attól tartok, felfedeztem valami igazán fontosat, amiről feltétlenül tudnod kell.

– Akkor mondd! – Paula hangja érezhetően óvatosabbá vált.

– Inkább ne telefonon. Valaki egész másra használja az iDocot, mint amire te szeretted volna. Átmegyek hozzád. Különben is el kell tűnnöm innét. Könnyen elképzelhető, hogy nemsokára letartóztatnak egy számítógépes rendszer feltöréséért.

– Milyen rendszert törtél fel, George? – Paula hangja halálosan komolynak tűnt.

– Én? Semmilyet. Azt se tudom, hogyan kell. Felbéreltem valakit.

– És mit derítettél ki?

– Inkább személyesen – emlékeztette George.

Egy pillanatra néma csend lett.

– Jobb lenne, ha valami nyilvános helyen találkoznánk…

– Ahol csak akarod.

– Itt Santa Monicában, a Montana sugárúton van egy hely, a Caffe Luxxe.

– Megtalálom. Mikor? Minél előbb, annál jobb.

– Tízkor.

– Ott leszek.

44.

GEORGE LAKÁSA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 5., SZOMBAT 8.20

Gyorsan lezuhanyozott. Miután ruhában aludt, különösen jólesett a felfrissülés. Sietősen öltözködött. Bőven maradt még ideje, hogy odaérjen Santa Monicába a megbeszélt időpontra, de előtte még el akart intézni valamit. Elővette a kartondobozt, amiben Kasey személyes dolgait őrizte.

Miután elsimította a lepedőt, néhány percet arra szánt, hogy egyenként elővegye a tárgyakat és elrendezze őket az ágyon. Így próbált kommunikálni Kasey-vel, miközben elképzelte, milyen lett volna az életük, míg megbirkóznak a végzetes betegséggel – azzal a betegséggel, amiről egyikük se tudott. Vajon hogyan boldogultak volna? A kór és a kezelés közelebb hozta volna őket egymáshoz? Annyira közel, hogy össze is házasodnak? Számtalan kérdés cikázott a fejében, választ azonban egyre sem kapott. Csak egy dologban lehetett biztos: mély, engesztelhetetlen haragot érzett. Az alapján, amit kiderített, valaki szándékosan megfosztotta őt a lehetőségtől, hogy elbúcsúzzon Kasey-től – hogy elmondja neki, mennyire különleges, és mennyire más lett tőle az egész élete.

A hirtelen támadt robajtól a szíve kihagyott egy ütemet. Még ugyanabban a pillanatban felpattant, miközben a nappaliból már lábdobogás hallatszott, azután szembetalálta magát a hálószobába csődülő fekete és barna egyenruhás férfiakkal, akik még símaszkot is viseltek. Valamennyien fegyvert tartottak a kezükben, méghozzá komoly fegyvert, amelynek csöve egyenesen rászegeződött.

Kiáltások harsantak.

– Kezeket fel! Feküdjön hasra! Le a földre! Gyerünk! Mozgás! Karokat szét! Lábakat szét!

Kábultan és halálra váltan engedelmeskedett, miközben további egyenruhások özönlöttek be. Érezte a hátának feszülő testek súlyát, amint a padlóhoz szegezték. Tucatnyi erős kéz végigmotozta, aztán hirtelen hátracsavarták mindkét karját, hogy a bilincset a csuklójára kattintsák. Ugyanaz történt, ami Sal lakásában, csak durvábban, szinte erőszakosan. A következő pillanatban már talpra is rángatták, felszisszent a vállába maró éles fájdalomtól.

Ekkor hirtelen abbamaradt az egyenruhások kiáltozása, és olyan átható csend lett, mint nyáron, a hirtelen jött viharok után.

Óvatos pillantással felmérte a körülötte állók arcát. Ha nem is mindnyájan, de néhányan levetették az álarcukat. Golyóálló mellényükről az egységeiket is azonosíthatta: FBI, Titkosszolgálat, LAPD, SWAT. A fegyvereket leengedték, de készenlétben tartották.

Fekete öltönyös férfi lépett a hálószobába. A kommandósok szó nélkül utat nyitottak neki. A férfi nyugodt és szenvtelen tekintettel mérte végig, mielőtt felé nyújtotta a jelvényét, hogy megvizsgálhassa.

– Carl Saunders, különleges ügynök. Letartóztatom tizenöt rendbeli számítógépes vétség és illetéktelen behatolás miatt. – George orra alá dugott egy hivatalos iratot. – Ez itt a letartóztatási parancsa. – Egy mozdulattal eltette az iratot, hogy felé villantsa a következőt. – Ez pedig a bírói végzés, ami alapján jogunk van átkutatni a lakását. – Ránézett az egyik beosztottjára. – Ismertessék a jogait!

Amikor végül kivezették a hálószobájából, több helyszínelőt is látott, akik gondosan összecsomagolták a számítógépét és az étkezőasztalon heverő különféle mobiltelefon-alkatrészeket.

Eleinte kísértést érzett, hogy előálljon felfedezésével, de miután felolvasták a jogait, bölcsebbnek látta, ha inkább hallgat. A hatóságok máris úgy kezelték, mint egy különösen veszélyes bűnözőt. Szó nélkül tűrte, hogy kitereljék a lakásából.

Számos bérlő összegyűlt odakint, miután arra ébredtek, hogy a bűnüldöző szervek megérkeznek járműveiken – köztük egy páncélozott csapatszállítón –, majd ellepik az egész környéket. Senki sem szólt, amikor George-ot beterelték egy rabszállítóba.

Saunders különleges ügynök is vele utazott, és azonnal indultak.

Néma csendben utazott. Csak az apró ablakon át láthatta L.A.-t, míg a jármű rikoltó szirénákkal utat tört magának a reggeli csúcsforgalomban. Vetett egy pillantást az ügynök élesen metszett profiljára.

– Maguk aztán nem vesztegetik az időt.

– Hatalmas szarban van, barátom – felelt Saunders ügynök. – Úgy huszonöt-harminc év börtönre és néhány millió dollár kártérítésre számíthat. Van bármi mondandója ezzel kapcsolatban?

– Elég krimit láttam ahhoz, hogy tudjam, ilyenkor az a legbölcsebb, ha az ember megvárja az ügyvédjét.

Saunders ügynök gúnyos pillantást vetett rá.

– Ezt a tévéből szedte? Orvos létére nem valami nagy koponya.

– Honnan tudja, hogy orvos vagyok?

– Mindent tudunk magáról. Még a feletteseivel is kapcsolatba léptünk a klinikán. Ha nem lenne elég baja, ők is feljelentést fognak tenni maga ellen. Erre mondtam az előbb, hogy hatalmas szarban van. A kórház szerint súlyosan megszegte az előírásokat. Ezek után talán nem lepi meg, hogy felfüggesztették a rezidensi jogviszonyát.

Édes istenem, gondolta George. Egyetlen éjszaka alatt pária lett, kivetette magából a társadalom. Ahogy újra az ablak felé fordult, felötlött benne, mi lesz, ha kiderül, hogy téved, és a bizonyítékai mind pusztán szerencsétlen egybeesések.

45.

GYŰJTŐCELLA, LOS ANGELES-I MEGYEI KÖZPONTI BÖRTÖN
BELVÁROS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 5., SZOMBAT 9.20

Rettenetes nap állt mögötte, talán a legrosszabb egész életében, leszámítva azt, amikor elveszítette Kasey-t. Őrizetbe vették és rabosították. Zee félelme, hogy valamilyen módon a szövetségi kormányzat is érintett lehet a tragikus halálesetekben, most kezdte csak igazán megrémíteni. Ahogy telt az idő, egyre szorítóbb szükségét érezte, hogy beszámoljon arról, mit derített ki, hogy magyarázatot adjon, miért kellett betörnie az Egyesült Egészségbiztosító rendszerébe, mégis tartotta a száját. Attól félt, ha beszél, azzal még nagyobb bajba keveri magát – már ha ez egyáltalán lehetséges –, miközben gyötörte a bűntudat, amiért addigi élete visszavonhatatlanul véget ért. A klinika máris kirúgta, ha jól értelmezte a rezidensi jogviszonyának felfüggesztését. Amennyiben el is ítélik, amint azt az FBI-ügynök megjósolta, sosem szerzi meg a DEA gyógyszerfelírási engedélyét. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy búcsút inthet az orvosi pályának.

Az egész napon át tartó folyamat során végig úgy érezte, hogy közveszélyes bűnözőként kezelik. Akivel csak kapcsolatba került, gorombán és viszolyogva kezelte. Az egész rabosítás mélyen megalázta: a fotózás, a személyes tárgyak átadása, az ujjlenyomat levétele, a teljes motozás, az esetleges további vádakkal kapcsolatos végzés, és az orvosi vizsgálatok, beleértve a vérképet, hátha nemi úton terjedő betegségeket hordoz. Az egész eljárás azt

jelezte, hogy bűnösnek tekintik, amíg az ellenkezője be nem bizonyosodik, nem pedig fordítva.

Azután este kilenc tájban beterelték egy vizelettől és fertőtlenítőtől bűzlő, ötször öt méteres cellába, ahonnan végre értesíthette az ügyvédjét. A falon ódivatú, nyomógombos telefonkészülék függött. Ahogy felvette a kagylót, eltűnődött, kit hívjon. Igazából egyetlen büntetőjogi ügyvédet sem ismert, de másfélét se, a fenébe. Ráadásul hétvége volt. Ezzel az erővel napokig ebben a bűzös lyukban tarthatják.

Fokozódó rémülettel tette vissza a kagylót, majd végigmérte három cellatársát. Egyikük a padlón, a saját hányásában feküdt, míg társának, aki szemlátomást súlyos drogfüggő volt, a heroin már feketére színezte ujjait. A harmadiknak, egy nem túl szelíd motorosnak, tetoválások borították mindkét karját és egész mellkasát. Unott pillantással viszonozta George érdeklődését.

George bizonytalanul elmosolyodott, mielőtt gyorsan elfordult.

– Hé!

Pánikba esett. Biztosan tudta, hogy a motoros hozzá beszél, s miután nemigen tehetett mást, felé fordult. Vagy tíz másodpercen át némán meredtek egymásra. George nem tudta, mit várnak tőle. A motoros végül felmordult és lassan elkezdte feltűrni narancssárga ingujját.

George zavartan rázta a fejét.

– Én nem…

A motoros mutatóujjával megkocogtatott egy tetoválást, amit vaskos és szőrös karjának belső oldalán viselt.

George egy óvatos lépést tett felé. Nem is sejtette, hogy mit akar a fickó. A tetoválásaival büszkélkedik? Magához csalja, hogy megragadja? Lassan közelebb hajolt, miközben felkészült rá, hogy az első jelre hanyatt-homlok meneküljön. Nem kellett félnie. A fickó csak egy karjára tetovált telefonszámra mutatott.

– Ügyvéd. Érti a dolgát.

– Hogy áll a bankszámlája?

George eltartotta arcától a cella szutykos telefonját, mielőtt elkapna valami halálos fertőzést. Remélte, hogy innen nem visz magával mást, csak a szörnyű emléket. A vonal túlsó végén egy Mario Bonifacio nevű ügyvéd beszélt. Miután kikérdezte az ügy részleteiről és megtudta, honnét szerezte meg a számát, nyomban rátért a lényegre: az anyagi erőforrásaira.

– Én… szóval nincs túl sok pénzem.

– Hitelkártya?

– Igen. Visa.

– Hitelminősítés?

– Elég jó, azt hiszem. Úgy tíz lepedőt felvehetek.

– Oké, legyen a hitelkártya. A tiszteletdíjam tizenkét lepedő. Mármint mára és holnapra. Ma este már nem tudom kihozni, úgyhogy reggelig ott kell hűsölnie. És örüljön, még kedvezményt is adtam a szokásos díjamból, csak mert egy megbízható ügyfelem ajánlotta.

George vetett egy pillantást a motorosra, akiről kiderült, hogy szintén George-nak hívják – s aki szintén hallotta a társalgást, miután eltartotta magától a kagylót. Elvigyorodott, ahogy szóba került a kedvezmény, és feltartotta a hüvelykujját.

– Van ezzel valami gond? – érdeklődött Bonifacio.

– Nem. Elfogadhatónak tűnik.

– Az is. Beszéljünk az óvadékáról. Szép kerek összegre készüljön. Az óvadékügynök a tíz százalékát kéri annak, amit a bíró megállapít. Ez az ő díja, amit soha többé nem lát viszont. Megértette?

– Igen.

– Felteszem, óvadékügynököt sem ismer.

– Nem.

– Semmi gond, majd rendezem. Egy dologra viszont előre figyelmeztetem: súlyos bűncselekménnyel vádolják, úgyhogy

nem fogja olcsón megúszni. Ismerek egy bírósági titkárt, talán sikerül lealkudni. Az is számít, hogy nincs priusza.

– Mikor kerül sor minderre?

– Holnap délelőtt. Amint letesszük, telefonálok a börtönbe. Engem és az óvadékügynököt még a meghallgatás előtt ki kell fizetnie. Felteszem, a Visa kártya ott van magánál?

– Elvették a személyes tárgyaimmal együtt.

– Az nem gond. Oké. Most próbáljon lazítani! Reggel még beszélünk. – Bonifacio minden további nélkül letette, csak a tárcsahang maradt utána.

George visszatette a kagylót, majd még egyszer megköszönte a motorosnak, hogy beajánlotta.

A motoros bólintott, azzal tovább piszkálgatta a körmét.

George körülnézett a cellában, hogy hová ülhetne le. Csak most tudatosult benne, hogy itt fogja tölteni az egész éjszakát. A cella elülső részében megtalálta a padló legtisztábbnak tűnő darabkáját, oda kuporodott le. Ahogy lehunyta a szemét, még egyszer megborzongott. A társadalom szemetesének legalján kötött ki. Hivatalosan is elérte élete mélypontját, miközben nem sejtette, milyen további megpróbáltatások várnak még rá.

HARMADIK KÖNYV

46.

LOS ANGELES-I BÍRÓSÁG
BELVÁROS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 6., VASÁRNAP 9.45

George-ot három másik emberrel együtt kísérték a tárgyalóterembe. A szűkös vádlottak padját egészen a mennyezetig érő vastag üvegfal választotta el magától a tárgyalóteremtől. Fejmagasságban keskeny nyílás szelte ketté az üveget, a vádlottak ezen keresztül válthattak szót a bíróval és az ügyvédekkel.

Korábban már találkozott Bonifacióval és az óvadékügynökkel egy tárgyalóban, hogy elintézzék az anyagi formaságokat, miután az ügyvéd visszaszerezte a hitelkártyáját. Igazi alvilági figurákat ismert meg a személyükben: mindkettő magas, túlsúlyos volt, és látványosan hanyagolták a személyi higiéniát.

George soha életében nem érezte magát ennyire kimerültnek, pedig négy év orvosi egyetem és három év rezidensi munka állt mögötte. Az éjszaka folyamán számos más rab csatlakozott hozzájuk a cellában, mozgolódásuk még annak reményét is kiölte belőle, hogy akár egy szemhunyásnyit is pihenhet. Az egyik jövevény még megpróbált vele „összemelegedni” is. A motoros, aki láthatóan magasról tett a politikai korrektségre, egy

kivételesen erőszakos homofób kirohanással véget vetett a kísérletnek.

Minderre az tette fel a koronát, amikor a gyomorfájása miatt kénytelen volt a vécét használni. A mocskos deszka láttán nem vitte rá a lélek, hogy leüljön, inkább megpróbált föléguggolni. Mintha nem lett volna elég megalázó a helyzet, a viszolygása láttán rabtársai harsány nevetésben törtek ki, miközben minden „elbaszott ficsúrnak” elmondták. A vécépapír beszerzése is súlyos támadás volt a méltósága ellen – szó szerint úgy kellett kikönyörögnie az őröktől.

Nem csoda, ha kész romhalmaznak érezte magát. Nem zuhanyozott és nem mosott fogat, ahogy a mellé zsúfolt másik három férfi sem. A bűztől felfordult a gyomra, s nem úgy tűnt, hogy a közeljövőben javulni fog a helyzete.

Bonifacio, aki termetével és fellépésével nagyban emlékeztetett az őt beajánló motorosra, odafurakodott a közelébe. Meg kell adni, láthatóan jól kiismerte magát a törvényszéken.

– Megvan?

George bólintott.

– Jó. Beszéltem az ügyésszel. Az államügyész az egyik ismerősömre osztotta az ügyet. Nagy seggfej tud lenni, de a bíró lehetne rosszabb is, úgyhogy nincs gond. A hitelminősítésével huszonöt lepedő alatt jók vagyunk.

– Ennek mi a valószínűsége?

Bonifacio vállat vont.

– Mint mondtam, súlyos bűncselekménnyel vádolják. Pár száz lepedő biztos szóba kerül, de azért ne essen kétségbe! Vannak kapcsolataim. – Elmosolyodott. A fogai láttán George nyomban megértette, miért ilyen kellemetlen a lehelete.

Hogy ne szakadjon meg a mázlisorozat, George-nak ki kellett várnia, amíg a három másik fickó ügyét megtárgyalták. Kedélyén

az sem javított, hogy a bíró egyiküknek sem engedélyezte az óvadékot, ami arra utalt, hogy nincs a legjobb kedvében. Amikor végül elhangzott a neve, Bonifacio és a helyettes államügyész felállt, hogy bemutatkozzon. Bonifacio eltekintett a vádak részletes ismertetésétől, csak közölte a bíróval, hogy ügyfele minden vádpontban ártatlan, ezért hajlandó gyorsított eljárásban tisztázni magát.

A bíró meglepetten nézett fel.

– Nem kíván lemondani a jogáról, hogy tíz napon belül sor kerüljön az előzetes meghallgatásra?

Abban a reményben, hogy ha a lehető leghosszabb ideig húzza az eljárást, az államügyészség a vádak enyhítésével próbálja majd lezárni az ügyet, mindhárom korábbi terhelt lemondott a gyorsított eljáráshoz való jogáról. Bonifacio részletesen elmagyarázta, hogy a döntés fontos üzenetet közvetít a bíró felé, aki, ha előzetesen vélelmezi az ártatlanságát, ennek megfelelően állapítja majd meg az óvadékot is. Az ügyvéd állította, hogy ez a stratégia mindig beválik, George pedig remélte, hogy nem ő lesz a kivétel. Rövid távú célként az lebegett a szeme előtt, hogy óvadékkal szabadlábra helyezzék. Csak úgy védekezhet a vádak ellen, ha bizonyítja az iDoc szándékos feltörését, ami nem történik meg, míg egy cellában csücsül. Ez lehet az egyetlen kiút.

– Bíró úr, az ügyfelem kétséget kizáróan ártatlan. Meggyőződésünk, hogy a vádak már az előzetes meghallgatáson sem állják meg a helyüket, így mielőbb túl szeretnénk esni ezen. Fenntartjuk a döntést.

A bíró lehajtotta a fejét és naptárjában keresni kezdte az alkalmas időpontot, míg George szédelegve nézte. Tekintete nyugtalanul pásztázott körbe a termen, ahogy némán teltek a másodpercek. Azután merő véletlenségből felfigyelt az ügyész asztalán heverő *L.A. Times*ra. A főcím alatt, amit nem tudott kibetűzni, Zee fényképét látta. *Mi az ördög?*

Beférkőzött az üvegfal résébe, hogy jobban lássa. Valóban Zee volt az. Most már a főcímet is el tudta olvasni: „Munkanélküli játékfejlesztő a karambol áldozata” Alatta, kisebb betűkkel: „Az autógyár a felelős?” Egész teste beleremegett a félelembe. Hogy is lenne Zee halála véletlen egybeesés? A bűntudat, amiért ő rángatta bele ebbe az egészbe, még elevenebben markolt a szívébe, mint a rettegés.

– George! Hallja, amit mondok, George? – Bonifacio aggodalommal teli arckifejezéssel nézte.

– Bocs – sikerült kinyögnie. – Mi az?

– Július tizennyolcadikára tűzték ki a meghallgatását. – Az ügyvéd lehalkította a hangját. – Figyeljen már oda, a szentségit, még a végén magára haragítja…

Az ügyész felállt és megszólította a bírót.

– Tekintettel a vád súlyosságára, a nép képviseletében arra kérem a bíróságot, hogy az óvadék összegét ötszázezer dollárban állapítsa meg.

George a száját is eltátotta. Ez az összeg messze meghaladta a lehetőségeit. A félelem és a bűntudat mellett a tehetetlenség szinte bénító érzése lett úrrá rajta. Hát tényleg nincs kiút? Hogyan fogja egyáltalán túlélni addig? Ha az előző éjszakából indul ki, tényleg nem tudta. Azok után, ami Zeevel történt, a túlélési ösztöne is azt diktálta, hogy mielőbb szabaduljon ki a hatóságok karmai közül.

A bíró szúrós pillantást vetett az ügyészre.

– Túlzásnak tűnik ez az összeg. Miért ilyen magas?

– A vádak súlyossága miatt úgy véljük, fennáll a szökés veszélye.

Bonifacio megköszörülte a torkát.

– Bíró úr, dr. Wilson negyedéves rezidens orvos a Los Angeles-i Egyetem klinikáján. Mindig is a társadalom oszlopos tagjának számított, semmilyen kihágást nem követett el, még csak tilosban sem parkolt soha.

– Ön mekkora óvadékot javasol? – tette fel a kérdést a bíró.

– Tekintettel ügyfelem makulátlan előéletére, szerintem huszonötezer dollár több mint elégséges.

– A számítógépes támadás egyszerre érintette az egészségbiztosítási adatokat kezelő kormányhivatalokat és egy magánvállalatot, uram – szúrta közbe az ügyész.

A bíró elnézte George-ot, mintha a lelkébe próbálna látni, azután körmölni kezdett az aktájába.

– Az óvadék összegét ötvenezer dollárban állapítom meg.

George-nak a térde is megbicsaklott a megkönnyebbüléstől.

Bonifacio felé fordult és rákacsintott.

– Egy órán belül kint lesz.

Elengedték, visszakapta a ruháját és a személyes tárgyait, beleértve a telefonját is. Végül kiléphetett a tündöklő napfénybe. Ó, istenem! Micsoda megkönnyebbülés! – gondolta, majd újra eszébe jutott Zee.

Elsietett az utcasarokig, ahol talált egy újságost. Megvette az aznapi *L.A. Times*t, majd leült a padkára, hogy elolvassa a cikket. Zee állítólag százhatvanas tempóban száguldott, amikor letért az útról és egy felüljáró betonfalának ütközött. A tudósító szerint a balesetről a Toyota gázpedáljának meghibásodása tehetett. Miután befejezte a cikket, reszketve meredt maga elé. Egy ilyen baleset túl sok lett volna véletlen egybeesésnek. Persze korábban is számtalan Toyota hibásodott meg, de mi az esélye annak, hogy ez épp most történjen meg? Ha pedig nem baleset, akkor gyilkosság. Sosem hitt az összeesküvés-elméletekben, de kezdte felülvizsgálni ezt az álláspontját.

Ahogy a padkán ücsörgött, az agya nagyobb sebességre kapcsolt. Nem látta az előtte elsuhanó autókat, sem a gyalogosokat, akik gyanakvó pillantásokkal méregették. Egészen máshol járt az esze. S ha Zeet nem is a kormány ölette meg – ha

csak a szövetségiekkel kapcsolatos rögeszméi ültették a bogarat a fülébe –, hanem az a személy vagy szervezet, mely az iDoc hibás működése mögött áll? Ez sok szempontból inkább logikus, elvégre az iDoc és az Egyesült Egészségbiztosító is magántulajdonban lévő vállalkozás.

Zihálva kapkodott levegő után. Eddig nem is érzékelte, de amíg a lehetőséget latolgatta, még a lélegzetét is visszafojtotta. Az új feltételezést sok szempontból még ijesztőbbnek találta, főként, ha belegondolt, hogy eszerint még a börtönben is nagyobb biztonságban lenne, mint az utcán.

Talpra állt és nyugtalanul körbenézett. Némi megnyugvással töltötte el, hogy senki a legkisebb figyelemre sem méltatja, ha nem a padkán ücsörög. Az új gondolatmenetből mégis le kellett vonnia még egy kellemetlen következtetést: aligha tanácsos hazamennie, de legalábbis huzamosabb időt töltenie a lakásán. Ha a hatóságok tudomást szereztek arról, hogy betört az iDoc szervereire, ez a tény nyilván azok figyelmét sem kerülte el, akik az iDoc hibás működéséért felelnek.

Miután leporolta magát, leintett egy taxit, és megadta a sofőrnek a címét. Úgy döntött, nem marad ott, de el kell hoznia néhány holmit. Ennyi idő alatt talán nem lesz baj. Miután az autóban néhány perc alatt lenyugodott, tárcsázta Paula számát. Ha többet akar tudni az iDocról, csak ő segíthet – de vajon megteszi-e?

Mintha már várta volna a hívását, a nő az első csengetésre felvette.

– Ez meg mi volt? Felültettél! Egy órán át vártalak a kávézóban. Ne mondd, hogy nem kaptad meg az üzeneteimet!

– Sajnálom, de tényleg. Nem úgy jött ki a napom, ahogy vártam.

Ez az év csúsztatása.

– Jobb lesz, ha gyorsan előállsz valami hihető magyarázattal – közölte a nő hűvös hangon.

– Letartóztattak.

Néma csend. George adott neki néhány másodpercet, míg megemésztette.

– Ez valami vicc?

– Bár az lenne! Senkinek nem kívánom ezt az elmúlt huszonnégy órát. Tudom, hogy vártál, de nem engedtek telefonálni. Nem elég, hogy letartóztattak, de a klinikán is felfüggesztettek, ami egyenlő a kirúgással, hacsak fel nem mentenek, de erre nem kerül sor, mert bűnös vagyok minden vádpontban.

– Mégis, mi a fenéről beszélsz?

– Azért tartóztattak le, mert betörtem az iDoc szervereire. Néhány perccel azt követően, hogy beszéltünk, már rám is törték az ajtót. A sitten éjszakáztam, csak most engedtek ki.

– Egész pontosan hol vagy, George?

– Egy taxiban, úton a lakásom felé.

– És mivel vádolnak?

– Ahogy tegnap reggel mondtam, igazából nem én törtem be az Egyesült Egészségbiztosítóhoz, csak megfizettem valakit, hogy csinálja meg. Egy Zee Beauregard nevű hivatásos hackert. A mai *L.A. Times* címoldalán megtalálod a fényképét. – George magába fojtotta kitöréssel fenyegető könnyeit. Egy pillanatra el kellett hallgatnia, mielőtt folytatta. – Zee azt mondta, elérte az iDoc-rekordokat az Egyesült Egészségbiztosító szerverein.

– Mi? Átjutottál a tűzfalakon?

– Nem én. Zee.

Paula keserűen felnevetett.

– Akkor ne csodálkozz, hogy letartóztattak. Mi a francért csináltad?

Nem akarta telefonon elmondani.

– Ezt személyesen beszéljük meg! Most már biztos vagyok abban, hogy az iDocot átprogramozták, és még csak nem is egy

gátlástalan hacker. A találmányodat arra használják, hogy végezzen a pácienseekkel.

– Van fogalmad arról, hogyan hangzik ez?

– Ezért is kell találkoznunk. Akkor mindent elmagyarázok. A helyzet még ennél is sokkal bonyolultabb. Valamilyen szinten a szövetségi kormány is érintett ebben, máskülönben nem tartóztattak volna le ilyen gyorsan. Figyelj, ez tényleg komplikált. Hallgass meg, aztán még eldöntheted, hogy hiszel-e nekem. Csak egy esélyt kérek, hogy megmagyarázhassam.

– Nekem ez az egész nem áll össze, George, de a barátságunk kedvéért hajlandó vagyok egy próbát tenni. Kérlek, ne vedd rossz néven, de már az egyetemen is hajlamos voltál hinni ezekben az összeesküvés-elméletekben. Emlékszem, mindig azt bizonygattad, hogy Oswald nem lehetett magányos merénylő.

– Pia hitt az ilyenekben, én csak támogattam.

– Mindegy. Amikor azt mondtad, hogy az iDoc vetélytársa lesz minden orvosnak, még meg tudtam érteni a negatív hozzáállásodat. Előálltál ezzel a nagyszerű ötlettel, ám ahelyett, hogy az orvosi szakma a magáévá tette volna, egy egészségbiztosító aratja le a babérokat. Értem, miért van benned ez az ellenérzés, de ha bizonyítani tudod, hogy az iDoc egészen más célt szolgál, hajlandó vagyok nyitottan közelíteni az elméletedhez. Ehhez viszont pontosan tudnom kell, mire jöttél rá.

– Mindent elmondok, de csak személyesen. És a segítségedre is szükségem lesz, hogy száz százalékig biztos lehessek.

Paula felsóhajtott, s csak egy hosszú pillanat múltán felelt.

– Oké, találkozzunk!

– Remek. Lehet most?

– Felőlem.

– Egy taxiban ülök és a lakásom felé tartok, de azt mondom, kicsit félek odamenni.

– Mi van a barátoddal? Miért került be a lapokba?

– Meghalt. – A torka újra elszorult az érzelmektől. – Balesetet szenvedett az autópályán, a lap szerint beragadt a gázpedálja. Igaz, hogy egy öreg Toyotáról van szó, de azért gyanús ez a véletlen egybeesés, nem gondolod? Amikor elváltunk, szabályosan rettegett attól, hogy a kormány hajtóvadászatot indít ellene.

– Gyere egyenesen hozzám! – A nő hangjában sürgetést hallott, ami addig nem volt jellemző. – Most azonnal. Ellakhatsz a vendégszobában. Mondd meg a taxisnak, hogy tegyen ki a Tizenhatodik utca 428. előtt, a Montana sugárúttól északra, Santa Monicában! Ezzel nem azt mondom, hogy vakon elhiszek mindent, csak nem akarom, hogy kockáztass. Egyből idejössz, ugye?

– Szükségem van a kocsimra, meg néhány holmira a lakásból. Majd vigyázok. Arra is, nehogy valaki kövessen hozzád.

– Oké, ha nagyon muszáj, csak siess!

Amikor elérték a lakóházat, arra kérte a sofőrt, hogy tegyen néhány kört, míg körülnéz. Minden olyan csendesnek tűnt, mint egy átlagos vasárnap reggelen, ezért elküldte a taxit.

Óvakodva lépett be az épületbe, tekintete megállás nélkül ide-oda járt. Egy pisszenést se hallott. Miután benyitott a lakásába, felkapta a baseballütőt, amit az esernyő helyén tartott, csak azután járta körbe a helyiségeket. Még egyszer ellenőrizte, hogy minden ajtó és ablak zárva van-e. A szekrényekbe és az ágy alá is bekukkantott. Tudta, milyen rögeszmésen viselkedik, mégsem tudta megállni.

Miután meggyőződött róla, hogy egyedül van, előbb visszatette a dobozba Kasey holmiját, ami még most is szerteszét hevert az ágyon, majd a doboz is visszakerült a szekrénybe. Ezután bement a fürdőszobába, és bezárta az ajtót, mielőtt gyorsan, megérdemelten lezuhanyozott. Ettől máris jobban érezte magát,

szinte a hétköznapi ember érzését kölcsönözte. Miután néhány holmiját beleszórta egy utazótáskába, még sietve felkapta baseballütőjét, noha tudta, hogy ezzel nem sokra megy. Kevesebb mint tizenöt perc múlva távozott.

47.

GEORGE LAKÓHÁZA
WESTWOOD, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 6., VASÁRNAP 12.32

George elindult kifelé, egyik kezében az utazótáskával, a másikban a baseballütővel. Megkerülte a medencét, ahol egy gumimatracon fekvő fiatal lány, akit korábban még nem látott, csukott szemmel süttette magát a napon. Meg se rezzent, ahogy elhaladt előtte. A veríték máris gyöngyözni kezdett a homlokán, ahogy kilépett a parkoló kapuján.

Mielőtt beült az autójába, még egyszer felmérte a környéket, majd kisétált az utcára, hogy mindkét irányban elnézzen, hátha valami szokatlant lát. Életében nem érezte magát ennyire feszültnek. Nem tudott szabadulni gyanakvásától és bizalmatlanságától – bármennyire remélte, hogy senki nem figyeli, lényének egy része buzgón vágyott annak bizonyosságára, hogy félelmei mégsem alaptalanok.

Voltak, akik autót mostak, mások kutyát sétáltattak, épp úgy, ahogy vasárnap kora délután szokták. Az egyik kutyás már tolakodónak is találta a bámulását, haragos arckifejezéssel viszonozta. A padka mellett egy sor sötétített üvegű fekete sportterepjáró állt, ahogy máskor is. A típus nagy népszerűségnek örvendett L.A.-ben, valamiért most mégis gyanúsnak találta.

Egy ideig a környéket kémlelte, de nem úgy tűnt, mintha bárkit is érdekelne a jelenléte. Még a kutyás is továbbindult, gördeszkás kölykök vették át a helyét. A madarak rikoltoztak és csiripeltek, egy kutya ugatott, a közelben életre kelt egy időzített locsoló – mindössze ennyi történt. Végül feladta és visszatért a kocsijához.

Az ütővel együtt a kézitáskát is bedobta a dzsip hátsó ülésére, aztán előreült. Ahogy elfordította a kulcsot, félig arra számított, hogy az egész terepjáró tűzgömbbé változik, mint oly sok filmben, ám helyette csak a motor megnyugtató pöfögését hallotta. Sebességbe tette a Cherokeet, kitolatott az utcára, és elhajtott, miközben fél szemét a tükrön tartotta. Tudnia kellett, hogy senki sem követi, főként annak fényében, ami Zeevel történt. Nem akarta még nagyobb bajba sodorni Paulát, épp elég, hogy felhívta telefonon.

Vezetés közben végiggondolta általános helyzetét, be kellett ismernie, hogy nyeretlen kezdő az intrikák terén. Még azt sem tudta, hogy ő maga mit csinál, nem ám olyasvalaki, aki rendelkezik a követéséhez szükséges eszközökkel és szakértelemmel. Ha létezik ilyen személy vagy szervezet, nyilván pontosan tudja, hogyan válhat láthatatlanná. Ha pedig a szövetségi kormány is érintett – aki hozzáfér a CIA és az FBI legtitkosabb eszközeihez –, akkor szó szerint semmi sem lehetetlen. A napfénytetőn át riadt pillantást vetett az égre, hátha drónokat is bevetnek ellene. Bármilyen elrugaszkodottnak is tűnt az ötlet, nem tudott uralkodni magán. Üldözési mániája teljesen átvette az irányítást. Azt pedig biztosan tudta, hogy nem akarja úgy végezni, mint Zee.

Bármennyire is amatőrnek számított, az elővigyázatosság semmiképp nem árt, ezért egyszerű megtévesztő akciót dolgozott ki. A klinika felé került és behajtott a többszintes garázsba. Odabent keresett egy helyet, ahonnan megfigyelhette a bejáratot és láthatta, ha bárki is követi. Amikor negyedóra múlva sem vett észre senki gyanúsat, egy másik kapun kihajtott egy másik

utcára. Itt abban a biztos tudatban gyorsított fel, hogy lerázta üldözőit.

Forgalmas utcákon jutott el Santa Monicába, viszont szándékosan került minden gyorsforgalmi utat. Ahogy közeledett, kicsit meg is nyugodott. Alig várta, hogy találkozzon Paulával, s remélte, hogy a nő segíteni fog.

Mikor a házhoz ért, lehúzódott a padka mellé és szemügyre vette. Pazar, kétszintes palota, az újra népszerű mór stílusban épült, vörös cseréptetővel és mediterrán villákra jellemző elemekkel. Amennyire képben volt az L.A.-ben eladó ingatlanok terén, legalább hárommillió dollárra saccolta az értékét. Ha párhuzamot vont a saját lerobbant bérleménye és ez között, akkor Paula fényűző otthona hatásosan illusztrálta, hogy mennyivel többet jelent ez a három kis betű: MBA. Tudta, hogy csak az irigység beszél belőle, de akkor is igazságtalannak érezte, hogy egy üzleti diploma ennyivel többet érjen az orvosinál.

Elöl nem látott felhajtót, ami arra utalt, hogy hátul van egy mellékutca. Egy pillanattal később megjelent maga Paula is – aki túlontúl fiatalnak tűnt egy ilyen palotához –, hogy megmutassa, merről kerülje meg az épületet.

Engedelmesen elhajtott a következő kereszteződésig, jobbra fordult, majd megint, be a kis közbe, ahol Paula a felnyitott garázsajtó árnyékában várta. Intett neki, hogy álljon be. Tette, amit mondott, s miután lehúzódott a vadonatújnak tűnő, fekete Porsche 911 Carrera GT mellé, leállította a motort és kiszállt.

– Jelen körülmények között azt hiszem, jobb lesz, ha az autód nem áll odakint – hadarta Paula.

– Teljesen egyetértek. – George megragadta a táska fülét, de a baseballütőt a kocsiban hagyta.

Paula odalépett hozzá, megfogta a karját és felnézett rá.

– Jól vagy? – Láthatóan aggódott érte. – Te reszketsz…

George úgy döntött, az őszinteség a legkifizetődőbb.

– Nem mondanám, hogy minden rendben van.

– Nagyon fáradtnak tűnsz.

– Annak is érzem magam. A helyes kifejezés az, hogy padlón vagyok.

– Akkor gyere be, lazíts egy kicsit! Nem vagy éhes? Szomjas? – A nő elengedte az egyik karját, de együttérzése jeléül szorongatta a másikat, míg leengedte a garázsajtót.

George-ot felbátorította a fogadtatás. Nem tudta, hogy a rossz hírek követeként mire számíthat. Paulát követve alkalma nyílt felmérni a rezidencia tágas tereit. Egy medencét látott a hozzá tartozó pezsgőfürdővel, egy nagy teraszt, és egy gyönyörűen gondozott parkot. A belső terekbe elegáns bútorokat tettek.

– Csodálatos ez a hely. – Megállt a konyhával összekapcsolt nappali közepén, ahol az üvegezett tolóajtókon át rálátott az úszómedencére.

– Kösz – mosolygott Paula. – Örülök, hogy tetszik. Bútorozva vettem, úgyhogy nem engem illet a dicséret. – A konyhán keresztül átvezette a tágas vendégszárnyba, ami saját nappalit és fürdőt kapott. – Itt fogsz lakni. Gondolom, rád fér egy kiadós pihenés…

– Előbb beszéljünk inkább! Túlságosan fel vagyok pörögve ahhoz, hogy elaludjak.

– Oké, legyen így. Megértelek. Dobd csak le a táskádat! Megmutatom a ház többi részét, hogy megismerd a járást, azután beszélünk.

– Jó terv. – George a kiszabadulása óta most először érezte biztonságban magát.

Paula gyorsan körbevezette. A szórakoztató és élvezetes kis túra alatt George egy kicsit összeszedte a gondolatait.

A házban igazából csak egy valami lepte meg. A korábbi tulajdonos, egy közel-keleti üzletember, az alagsorban kialakított egy pánikszobát, amit a második emeleti nagy hálóból egy csúszdaszerű dolgon át lehetett megközelíteni, ami olyan volt, mint amivel a szennyest küldik le. A csúszda a falburkolat egy

rejtett mélyedéséből indult, és közvetlenül a pánikszoba ajtajánál végződött. Paulától megtudta, hogy az alagsori helyiség elméletileg még egy robbantást és tüzet is átvészelne. Az ingatlanos komoly értéknövelőnek tartotta, Paula azonban nem látott benne mást, csak haszontalan különcséget.

– Csúszol egyet? – kérdezte váratlanul.

George felmérte a falban ásító lyukat, mely mögött a csúszda élesen elfordult és a sötétségbe veszett.

– Azt hiszem, inkább passzolok.

– Ugyan már – nógatta Paula. – Engedd szabadjára a gyermeki éned!

Hirtelen sugallatra engedelmeskedett, pedig harmadikos kora óta nem csúszdázott. Felvillanyozta az élmény, még a nevetés is elkapta, amikor ő és Paula összegabalyodott tagokkal landoltak a matracon. Odalent átható sötétség fogadta őket, míg Paula lámpát nem kapcsolt.

– Pontosan mivel is foglalkozott az előző tulaj? – mérte fel George a pánikszoba banki trezort idéző ajtaját.

– Én is ezt kérdeztem, de senkitől nem kaptam egyértelmű választ. Azt pletykálják, fegyverkereskedő volt, és tavaly megölték egy üzleti úton.

Visszavezette George-ot a konyhába. Korábban összedobott néhány szendvicset és behűtött egy kancsó teát. Végül a szellős teraszon, a hatalmas árnyékoló alatt kötöttek ki. Amint letelepedtek, Paula hallani akart Zeerről.

George elmondta azt a keveset, amit az *L.A. Times* cikkéből sikerült kihámoznia. Paula megkereste a tudósítást az iPadjén, azután együtt újra végigolvasták.

– Ez az egész nagyon… – Paula elhallgatott, míg a megfelelő szót kereste.

– Ijesztő – fejezte be helyette George.

Paula bólintott.

– Ezzel még nem mondtál semmit. – George-ot a börtönben töltött éjszakáról faggatta.

– Azt hiszem, ez volt életem legszörnyűbb huszonnégy órája. – George újra megborzongott, ahogy részletesen beszámolt mindenről: az alvilági ügyvédről, aki óvadékkal kihozta, valamint a motoros haverjáról, aki magára tetováltatta az ügyvéd számát, hogy mindig kéznél legyen.

– Rettenetes lehetett – ingatta Paula a fejét –, de a legszörnyűbb mégis a barátod halála. Egyetértek veled. Nincs az a véletlen, hogy egy gázpedál épp ilyen körülmények közepette ragadjon be.

– Nyilván ez a legkényelmesebb magyarázat.

– Kétségkívül – értett egyet Paula. Mindkettőjüknek töltött még egy pohár jeges teát. – Oké, akkor beszéljünk az iDocról! Szerinted mi folyik itt?

George vett egy nagy levegőt. A legelején, Kasey-vel kezdte, bár a jegyességüket elhallgatta – egy közeli barátjaként mesélt róla –, és arról sem tett említést, hogy az ő ágyában halt meg. Miután Paula nem kérdőjelezte meg a kapcsolatuk természetét, egyelőre nem árult el többet.

Inkább a többi halálesetről beszélt: Tarkingtonról, Wongról, DeAngelisről és Chesney-ről. Elmondta, milyen kapcsolatban állt velük, s hogy nyomozás közben meg kellett sértenie a kórházi szabályokat.

– Hogy rövidre fogjam, mind az öten részt vettek az iDoc bétatesztjében, és mindnyájuk esetében súlyos, potenciálisan halálos betegséget állapítottak meg, amit vagy tudtukra adtak vagy elhallgattak előlük.

Paula tüstént eljutott a következtetéshez.

– Arra gondolsz, hogy az iDoc a kegyes halál mellett döntött?

– Pontosan! Persze fennáll a statisztikai valószínűsége, hogy mindez csak véletlen egybeesés, de őszintén kétlem, hogy arról lenne szó. Szerintem az iDoc egyszerűen elaltatja a pácienseket,

ha túl költségesnek tartja a kezelésüket, és úgy ítéli meg, hogy még ebben az esetben sem javulnának számottevően a kilátásaik.

Paula elvörösödött.

– Egy valamit tudnod kell. Soha, egyetlen pillanatig fel sem ötlött bennem ilyesmi. Soha!

– Elhiszem – bólintott George.

– Akkor hogy jutottál egyből erre a következtetésre?

– Nem én akartam, elhiheted. Egyszerűen nem maradt más választásom.

Paula kétkedő pillantást vetett rá.

– Ez így nekem akkor is elhamarkodottnak tűnik.

– Oké, lépjünk kicsit hátrébb! – Először is beszélt neki az orvosi szaklap cikkéről, amely szerint a nem is olyan távoli jövőben potenciális veszélyt jelenthet a hálózati orvos-diagnosztikai eszközök feltörése. Ez a látens információ sokáig lappangott az agyában, mielőtt az általa leírt furcsa halálesetek hatására előtérbe került.

– Van erre bármilyen bizonyítékod? – kérdezett közbe Paula.

– Természetesen. – Hosszan részletezte az erőfeszítéseket, melyeket Sal DeAngelis implantátumának visszaszerzéséért tett.

Paula egyre fokozódó döbbenettel hallgatta, hogyan sétált be a ravatalozóba és turkált egy bebalzsamozott halott testében.

– Meg kell adni, nem vetted félvállról – jegyezte meg. – Neked aztán vannak idegeid. Én képtelen lettem volna ilyesmire.

– Kellett az az implantátum. Tudtam, hogy az a kulcs. Tudtam, hogy bármi áron meg kell vizsgálnom a halottat, mielőtt eltemetik, akár az implantátummal, akár nélküle.

– Így végül meg is szerezted.

– Meg. – George leírta a járműtelepen elszenvedett megpróbáltatásait, amelyek végén, amikor már elveszettnek hitt minden reményt, ráakadt a mikrochipre.

– Vagyis ez az implantátum a bizonyítékod?

– Nem csak ez. – Elmondta, hogyan sikerült megszereznie Sal telefonját, s hogy korábban megőrizte Kasey-ét, akinek a mobiljáról ugyan mindent letöröltek, Sal készüléke azonban súlyos sérüléseket szerzett a balesetben, és megőrizte a rajta tárolt információ egy részét. Így tudta meg – Zee hathatós segítségével –, hogy Sal telefonja megkapta a kiürítési parancsot.

– Mindez megerősítette, amit korábban kiderítettél?

– Úgy bizony. Amikor megvizsgáltam a mikrochipet, kiderült, hogy teljesen üres. Egy ilyen implantátum két-három évnyi gyógyszeradagot tárol, legalábbis a beültetést végző orvos szerint. Sal eközben csak néhány hónapig viselte a bőre alatt.

– Ezért bérelted fel Zeet?

– Pontosan. – Elmondta Paulának, hogy amikor Zee betört az Egyesült Egészségbiztosító szervereire, nem talált bizonyítékot a kiürítési parancs kiadására, Sal telefonja mégis ennek ellenkezőjére utalt. A parancsnak a többi páciens rekordjaiban sem volt nyoma. – Amikor azonban tüzetesebben is megvizsgálta a dolgot, mégis talált valamit.

– Mit? – kérdezte Paula.

– Ő anomáliának nevezte. Valami alig észrevehető utalás arra, hogy felülírták a rekordokat. Zee felismerte, hogy valamennyi páciens rekordját felülírták, így akarták eltüntetni a kiürítési parancs nyomait, és azokat az árulkodó életjel-adatokat, amelyeket az iDoc ezután érzékelt. A többi páciens esetében pontosan a halál beállta előtt tizenhét perccel hasonló anomáliát talált. Az egyezőség arra utal, hogy így próbálták meg elfedni egy külső kiürítési parancs nyomait.

Paula egyszerre tűnt döbbentnek, dühösnek, kétkedőnek és kíváncsinak.

– Oké, de mit jelent mindez?

– Az adatok alapján, melyek egyedül DeAngelis telefonjára korlátozódnak, a kiürítési parancs szerintem egy hacker műve,

akinek a nyomait azután egy másik hacker segítségével próbálták kitörölni.

– Ez így túl bonyolult. – Paula megcsóválta a fejét. – Az orvoslásban, ha ennyire ellentmondásosak a tünetek, a diagnózis általában egyetlen betegségre utal.

– Oké, semmiben nem lehetek teljesen biztos, de Zee talált még valamit. Amikor próbálta lenyomozni a hackert, eljutott néhány anonim proxy szerverhez. Azt mondta, a beavatkozásra feltehetően innét került sor. Két ilyet talált, egyet a közelben, Los Angelesben, vélhetően Hollywood Hillsben, egy másikat pedig Marylandben.

– Marylandben?

– Őt is ez akasztotta ki. Azt mondta, a szerver egy titokzatos szövetségi kormányhivatalhoz, az ÁEG-hez, vagyis az Általános Erőforrás Gazdálkodáshoz tartozik. Erről a szervezetről csak annyit lehet tudni, hogy laza szálakkal kötődik a Független Költségvetési Tanácsadó Testülethez, amit, ha nem tudnád, az új egészségbiztosítási törvény szerint azért hoztak létre, hogy a Medicare és Medicaid kifizetéseit felügyelje.

Paula levegőt is alig kapott.

– Vagyis szerinted az egész valami elcseszett takarékossági program a szövetségiek részéről?

George megvonta a vállát.

– Nem tudom, de én is gondoltam erre. Nincs más. Vagy a szövetségiek voltak, vagy az Egyesült Egészségbiztosító.

Paula előrehajolt és kezébe temette az arcát, miközben konokul rázta a fejét. Azután hirtelen összeszedte magát, felkapta a tekintetét, és egyenesen George szemébe nézett. A dühe felülkerekedett a tagadáson.

– Ha ez igaz, teljesen ellehetetlenítik a modern kori orvoslás egyik legnagyobb tudományos felfedezését. Az iDoc azért van, hogy megmentse az emberi életet, nem hogy elvegye! Forradalmasítja a gyógyászatot, felszámolja az

egyenlőtlenségeket, áthelyezi a hangsúlyt a beteggondozásról az egészségmegőrzésre, mindenki számára elérhetővé teszi a napi huszonnégy órás orvosi ellátást, miközben tökéletesen ismeri nemcsak a beteget, de a legújabb eredményeket és a rendelkezésre álló kezeléseket is.

George nem szólt közbe, míg Paula egészen kipirult, ahogy a visszaélésen feldühödve egész kis üzleti prezentációt hozott össze. Meg tudta érteni, ha mindez ugyanolyan sokként érte, mint annak idején őt. Engedte, hadd adja ki a mérgét.

– Legalább olyan jól tudod, mint én – csattant fel a nő –, hogy az iDoc éppen csökkenti a felesleges kiadásokat és véget vet a szakorvosok uralmának! – Kihívó pillantást vetett rá.

– Egyetértek – próbálta nyugtatni George. – Egyetértek mindennel, amit mondasz, csak van egy gond: ez az öt rejtélyes haláleset. Ez olyan helyzet, amit alaposan ki kell vizsgálni. Ha kiderül, hogy igazam van, nyilvánosságra kell hozni, vagy bizonyítani kell, hogy mégiscsak a körülmények véletlen összjátéka, bár ez jelen állás szerint nem túl valószínű.

– Oké, oké! – Paula láthatóan csak nagy erőfeszítés árán őrizte meg az önuralmát. – Hogyan csináljuk?

George óvatosan haladt. Ez a lépés mindent eldönthetett.

– Egyedül neked van hozzáférésed, hogy megerősítsd vagy cáfold ezt a vádat. Hányan vannak az iDoc programozócsapatában?

– Nem is tudom… talán kétszázan.

– Van olyan a kétszázból, akiben maradéktalanul megbízol? Valaki, akinek teljes körű hozzáférése van, és egyértelműen megállapíthatja, ha módosítottak a programkódon?

Paula megrázta a fejét.

– Egy programozót se ismerek. Langley-nek köszönhetően egyikük se állt soha a rendelkezésemre. Ha őszinte akarok lenni, a vezetők közül éppen Langley az, akiben a legkevésbé bízom.

– Miért?

– Többször is utalt rá, hogy túl sokat gondolok az iDocról. Önkéntelenül is eszembe jutott, hogy talán meg akarja hiúsítani az első bemutatkozást, azután majd ő lép fel a nagy megmentő szerepében.

– Nyilván okod van ezt hinni, de Langley túl sokat veszíthet azzal, ha megfosztja a hitelétől az iDocot. Az én fejemben ez nem áll össze. Hadd tegyem fel így a kérdést: ha létezik ilyen személy, ki az, akiben totálisan megbízol?

– Thorn. Ő az egyetlen. Abban talán igazad van, hogy Langley-nek túl sok a veszteniválója, de akkor sem keresném meg ilyesmivel. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha Thornhoz fordulunk, és elmondjuk neki, mit derítettél ki.

George elfintorodott és megcsóválta a fejét.

– Nem is tudom, Paula. Ugyanazért nem fordulnék Thornhoz, amiért Langley-hez sem. A vagyon, a hatalom és a hírnév csábítása túlságosan megnehezíti a Thornhoz hasonló üzletemberek számára, hogy tisztán lássanak.

– Te nem ismered úgy, mint én. Nem egy jellemtelen pénzeszsákról beszélünk.

George újra megrázta a fejét.

– Ahogy én látom, nagyon is megtestesíti azt a tipikus üzletembert, akinek kizárólag a negyedéves profit lebeg a szeme előtt.

– Még csak négy éve ismerem, de olyan számomra, mintha az apám lenne. Üzletember, nem is kérdés, de nem lelkiismeretlen. Teljesen megbízom benne.

– Talán nem kellene hallgatnom az üldözési mániámra, és legjobb lenne, ha egyenesen elmennék az FBI-hoz, hogy az ügynökökre bízzuk a dolgot.

Ezúttal Paula rázta a fejét.

– Ha igazad van, a kormány is érintett. Akkor már inkább bízzunk Thornban. Ő tudni fogja, hogyan tovább. Legalább olyan

dühös lesz, mint én, amiért valakik rossz célokra használják az iDocot.

George tovább habozott. Elfogadta, hogy nem ismeri Thornt úgy, mint Paula, valami mégis azt súgta neki, hogy hozzá nem fordulhatnak.

– Nem tudok szabadulni a rossz érzéstől, hogy Thornt mindennél jobban az érdekelné, milyen hatással lehet az iDoc bukása az Egyesült Egészségbiztosító árfolyamára.

– Mindnyájan tudjuk, hogy az Egyesült Egészségbiztosító árfolyama az iDoc sikerétől függ – felelte Paula –, de itt most nem csak ez számít. Thorn mindenekelőtt helyesen akar cselekedni. – Felötlött benne egy gondolat. – Talán az orvosi kamara a hunyó. Az orvosok kétségkívül vetélytársat látnak az iDocban. Talán az egész akciónak az a célja, hogy lejárassák.

George megdöbbent a felvetésen. Eddig nem gondolt erre, de tudta, hogy az ötlet nem *teljesen* elrugaszkodott. A negyvenes évek végén is az orvosi kar hiúsította meg Truman erőfeszítéseit, amikor létre akarta hozni az országos egészségbiztosítási rendszert. Nem mintha ezzel közelebb kerültek volna a megoldáshoz…

– Olyan nagyrészvényesek is lehettek, akik érdekeltek a jelenlegi rendszer fenntartásában – találgatott tovább Paula. – Sok nagy gyógyszergyártó, de még az Amerikai Kórházi Szövetség is hatalmas veszteségeket fog elkönyvelni, ha az iDoc elterjed, hogy a prevenció révén feleslegessé tegyen egy sor gyógyszert és gyógyászati ellátást.

George bólintott. Minél inkább lehiggadt és biztonságban érezte magát, annál nehezebben tudta nyitva tartani a szemét. Úgy érezte, mindjárt összecsuklik a kimerültségtől.

– Rád férne egy kis pihenés. – Paulának is feltűnt, hogy a szeme magától lecsukódik. Megragadta a kezét. – Gyere, ideje aludnod egyet. Majd később, a vacsoránál folytatjuk ezt a

beszélgetést. Ha neked is megfelel, összeütök valamit, akkor el se kell mennünk itthonról.

– Tényleg rám férne egy kis alvás – ismerte el George. Ahogy felállt, egy pillanatra elfogta a szédülés. – Csak egy óra, legfeljebb kettő, de utána el kell döntenünk, mi legyen ezzel az egésszel. Ha valakik szántszándékkal megölik a betegeket, annak véget kell vetnünk. S nekem még a tárgyalásomra is fel kell készülnöm…

– Mikor lesz?

– Hamarosan. Július valahányadikán. Nem emlékszem pontosan, de nemsokára.

– Szerintem Thorn a megoldás. Minél többet gondolkodom, annál inkább biztos vagyok abban, hogy ő a megfelelő ember. – Magában láthatóan már el is döntötte a dolgot. – Biztosan jogi segítséget is nyújt majd neked.

George szeme megrebbent, de már a válaszhoz is kimerültnek érezte magát. Ahogy megtántorodott, Paulának kellett elkapnia.

– Gyere, mielőtt orra buksz.

A nagy erkélyajtón át bevezette a házba. George nem tiltakozott. A kinti forróság után megváltásként érte a benti hűvös.

Amint beértek a vendégszobába, Paula lehúzta a redőnyöket és félrehajtotta a nagy ágy takaróját. A fürdőajtóról leakasztott egy fehér fürdőköpenyt, amit az ágy végébe terített.

– Még senkit sem láttam így beájulni a fáradtságtól – csóválta a fejét. – Tényleg a végletekig hajtottad magad…

George válaszra nyitotta a száját, de a nő a mutatóujjával lezárta ajkát.

– *Csitt*. Most aludj! Majd később beszélünk. – Hátrálni kezdett az ajtó felé.

George lerogyott az ágyra. Tett még egy utolsó kétségbeesett kísérletet a beszédre.

– Ha beigazolódnak a félelmeim, a médiához kell fordulnunk, bármit is mond Thorn…

– Elég – jelentette ki Paula megfellebbezhetetlen tekintéllyel. – Majd beszélünk, ha kialudtad magad. – Felvillantott egy mosolyt, azzal becsukta az ajtót, mielőtt még George felelhetett volna.

Levetette ruháit a hűvös és félhomályos szoba némaságában. Elmondhatatlan élvezettel töltötte el, amikor bevackolhatta magát a ropogósan tiszta takaró alá. Az élmény olyan hihetetlenül más volt, mint az előző éjszaka körülményei, hogy szinte egy másik bolygón érezte magát.

Mielőtt mély álomba zuhant, még arra gondolt, hogy lehetett annyira ostoba az egyetemen, hogy szakított Paulával. Mégis, mi járt a fejében? Egyre inkább azt érezte, hogy Paula hatása alá kerül, és Kasey halála óta most először olyan közel került valakihez, amennyire nem hitte volna, hogy valaha is fog. Nem tudta, készen áll-e egy újabb romantikus kapcsolatra, sem azt, hogy mit szólna ehhez Paula – főként, ha számításba veszi közös múltjukat és saját mostani körülményeit. Potenciális elítéltként és felfüggesztett rezidensként a kilátásai közel sem rózsásak, tette hozzá gondolatban, majd az álom úgy magával ragadta, mint egy virtuális cunami.

48.

PAULA HÁZA
KALIFORNIA, SANTA MONICA
2014. JÚLIUS 6., VASÁRNAP 19.51

George hirtelen felriadt. Olyan mélyen aludt, hogy először azt sem tudta, hol van. Azután eszébe jutott, és az egész rémálom teljes súlyával, egyszerre zuhant rá. *Istenem!* gondolta. Bírósági tárgyalás vár rá, talán évekre leültetik! A gyűjtőfogdán töltött egyetlen éjszaka alapján még abban sem lehetett biztos, hogy

túlélne egy hosszabb börtönbüntetést. Ráadásul, gyakorlatilag kirúgták a klinikáról. Lehet, hogy örökre búcsút inthet a radiológiának, de még az orvosi pályának is? Egyedül abban a tényben talált vigaszt, hogy Paula Stonebrenner házában legalább biztonságban lehet.

Ahogy elnézte a redőny résein át beszűrődő napfény narancsos árnyalatát, kis híján napnyugtáig aludt. Meglepetten felkapta telefonját, hogy megnézze az időt. Lassan este nyolcra járt. Eredetileg úgy tervezte, hogy ledől egy órára. Arra végképp nem gondolt, hogy több mint öt órát alszik.

Felkelt, miközben azon tűnődött, hol lehet Paula, és miért nem keltette fel vacsorázni, ahogy megbeszélték. Alig várta, hogy kiderítse, ám helyette inkább kihasználta a gyönyörű és kényelmes zuhanyozót. A kosz nagy részét otthon leöblítette magáról, itt azonban testestül-lelkestül átadta magát a mennyei érzésnek.

Hosszú percek múlva üdén és frissen, viszonylag kipihent állapotban bugyolálta be magát a túlméretezett fehér fürdőköntösbe, amit Paula hagyott neki. Elhagyta a vendégszárnyat, és a medencére néző nappaliban rá is akadt Paulára, aki az iPadjén olvasott. A konyhából fenségesen ínycsiklandó illatok áradtak.

Amint meglátta, Paula arcán szétáradt a széles mosoly.

– Nicsak, ki támadt fel. Remélem, éhes vagy…

– Farkaséhes. Bocs, hogy ennyit aludtam. Miért nem keltettél fel?

– Ez már nagyon rád fért.

– Remélem, azért nélkülem is vacsoráztál.

– Szívesen megvártalak. Arra gondoltam, dobok néhány húst a grillre odakint. Jól hangzik?

– Istenien. – Látta, hogy Paula egy palack bort is felbontott. Felemelte az üveget és megnézte a címkéjét. Nem ismerte a márkát, de elég drágának tűnt. – Szabad?

– Hogyne, tölts nekem is. Egy kicsit én is lazultam.

George mindkét pohárba töltött, miközben azon tűnődött, hogy az elmúlt másfél nap megterhelő eseményei után milyen furcsa érzés kiélvezni egy ilyen pillanatot. Szinte valószerűtlennek tűnt az egész.

Elnézte Paula előkészületeit a vacsorához. Öntetet tett a korábban összedobott salátára, majd miután végzett, magához vette a húsokkal teli tálat, és intett neki, hogy kövesse a grillhez. George magával vitte a két pohár bort. Míg a grill hőfokát ellenőrizte, Paula odafordult hozzá.

– Tudtad, hogy az Egyesült Egészségbiztosító tárgyalásokat folytat a minisztériummal az iDoc bevezetéséről a Medicare és Medicaid programba?

– Tudtam – felelte George.

– Zee talán ezért találta meg a szövetségi kapcsolat nyomait az Egyesült Egészségbiztosító szerverein.

– Lehetséges. Nagy megkönnyebbülés lenne.

Paula feltette a húst a grillre, miközben megkérdezte George-ot, hogyan szereti.

– Félig átsütve. Segítsek valamit?

– Azt hiszem, bírok vele. – Néhány cső kukoricát tett fel a felső rácsra, majd miközben elnézte a sercegő húsokat, elégedetten kortyolgatta a borát. Miután átsült a hús, a grillezett kukoricával együtt a tálra tette, hogy utána mindent visszavigyenek a házba.

– Egyre biztosabb vagyok abban, hogy beszélnem kell erről Thornnal – jelentette ki Paula, amint leültek. – Akár veled, akár nélküled. Rajtad áll.

– Velem. – Bár a Thornnal kapcsolatos kételyei továbbra sem oszlottak el, örült, hogy elindulnak valamerre.

Paula elmosolyodott.

– Helyes. Thorn biztosan választ tud adni azokra a kérdésekre, amikre én nem. – Hirtelen témát váltott. – Mi a helyzet a felfüggesztéseddel?

– Sejtheted. Hivatalosan nem mondják ki, de gyakorlatilag kirúgtak a klinikáról.

– Mi lesz most veled, utolsó éves rezidensként, ha nem helyeznek vissza az állásodba?

– Vége a pályafutásomnak, hacsak nem találok egy másik rezidensi programot. Nem hinném, hogy ez megtörténne. Ha pedig nem fejezem be a rezidensi képzést, nem lehetek radiológus. Ilyen egyszerű.

– Mit jelent ez a jövődre nézve?

George megvonta a vállát. Bár tudta volna!

– Lehet, hogy vitaminokkal fogok házalni? Őszintén, fogalmam sincs. Beszélnem kell Claytonnal. Talán majd kitalál valamit. Mégiscsak ő vezeti a rezidensprogramot.

– Thorn biztos ebben is tud segíteni, ha már sógorok Claytonnal. Tudtad, hogy Clayton húgát vette el?

– Egyszer megkérdeztem tőle, hogyan került ilyen szoros kapcsolatba az Egyesült Egészségbiztosítóval, akkor nekem is elmondta. Ez sok mindent megmagyaráz.

Néhány percig néma csendben ettek, azután Paula hirtelen felélénkült.

– Hé, van egy ötletem! Próbáljuk meg néhány órára félretenni az iDocot, Zee halálát és a radiológiai pályafutásodat, csak lazuljunk és érezzük jól magunkat! Mit szólsz hozzá? Úgyse ma este fogjuk megoldani ezt az egész katyvaszt.

George megvonta a vállát.

– Szívesen megpróbálnám. Talán a bor segít. Igazából már az is meglep, hogy ennyit bírok enni. Tényleg minden fantasztikus, Paula.

– Kösz, hogy ezt mondod. Ami pedig a bort illeti, van belőle épp elég. – Mindkettőjük poharát újratöltötte. Hirtelen egészen kivirult. – David Spitz és Rachel Simmons. Emlékszel rájuk?

Hogyne emlékezett volna. Egykori barátaik és osztálytársaik voltak, klasszikus se vele, se nélküle kapcsolatban éltek.

Mindkettőt kedvelte, pedig minden adandó alkalommal egymás torkának ugrottak.

– Hát persze. A páratlan páros.

Paula felnevetett.

– Na igen. Tudod, mi lett a vége? Összeházasodtak!

– Ne!

– De bizony. Két hónapja, San Mateóban. Ott voltam a lagzijukon.

George füttyentett egyet.

– Csak ámulok és bámulok. Erre tényleg nem számítottam.

– Más se nagyon. Még ők se.

Nevetve idézték fel a barátokkal, tanárokkal és munkahelyekkel kapcsolatos közös élményeiket. Így visszatekintve, élvezték a Columbia Orvosi Egyetemen töltött négy évet, a kemény, de hasznos munkát.

– Tudod, van valami, amit még sosem mondtam el, pedig rengeteget gondoltam rá, még ha meg is nehezítettem miatta az életedet. Mindig is csodáltam, hogy vagy képes egyszerre megbirkózni az orvosival és az üzleti sulival. Számomra az orvosi egymagában is túl nagy falat volt.

– Mert te dolgoztál a vérbankban, meg egy csomó másik helyen is. Nekem nem kellett ezt csinálnom. A szüleim mindenben támogattak.

– Attól még nem semmi. – George nem akart belemenni az anyagi nehézségeibe, amelyek azóta se sokat enyhültek.

Ahogy telt az este, mindketten meglepve tapasztalták, hogy a körülmények dacára milyen oldottan viselkednek. A második üveg bor, a finom étel és a környezet is besegített. Ahogy tovább csevegtek, képesek voltak elengedni a múltat, sőt még nevettek is rajta. Paula úgy gondolta, annak idején talán túlságosan is rástartolt George-ra, amit George azzal ütött el, hogy így utólag ő sem érti, mit látott Pia Grazdaniban.

– Elég ciki, ha már itt tartunk – vallotta be. – Soha nem mutatott irántam semmilyen érdeklődést. Ha jobban belegondolok, soha senkivel nem sikerült kialakítania normális emberi kapcsolatot.

Elárulta, hogy Piának Londonban nyoma veszett, és még apjának, a New York-i albán maffia egyik vezetőjének sem sikerült a nyomára akadnia.

– Úgy érted, azóta senki nem hallott felőle?

– Egyetlen szót se. Az apja néhány hónapja felhívott azzal, hogy talált egy reménykeltő nyomot. Megígérte, hogy értesít, amint megtud valami konkrétumot, de azóta se telefonált. Már csak Pia érdekében is remélem, hogy végül sikerül előkerítenie.

Egy hosszú pillanatra átható csend lett, míg egymást méregették és azon tűnődtek, mi járhat a másik fejében. Végül Paula törte meg a varázst.

– Azt hiszem, ideje elmosogatni.

– Jó ötlet. – Elhordták az edényeket a konyhai pultra, majd néhány percig szótlanul mosogattak.

– Tudod, tényleg elképesztő, hogy ilyen jól érzem magam – jegyezte meg George.

– Igazán bátor vagy, hogy bevállaltad ezt az egészet, de azért rád férne még egy kiadós alvás.

– Tudom, tudom – értett egyet George. – Nem is esne nehezemre, főleg abban az ágyban. Egészen elképesztő! Aludtál már rajta?

– Nem, még nem. – Paula elmosolyodott. – Tudod, tényleg azt terveztem, hogy elutazom Hawaiira. Csütörtökig nem is várnak a munkahelyen, úgyhogy bőven van időnk terveket kovácsolni. Maradj csak, ameddig gondolod.

– Nagyon rendes tőled. Köszönöm. Nem is tudom, másképp hová mennék. Az biztos, hogy a lakásomban nem érezném túl jól magam…

– Örülök, hogy segíthetek. Most pedig irány az a bizonyos ágy. Én is fáradt vagyok, pedig én nem a dutyiban éjszakáztam. – Elmosolyodott. – Ha kell, van altatóm.

George megrázta a fejét.

– Azt hiszem, menni fog nélküle is.

Paula magához ölelte. Egy pillanat múltán viszonozta a gesztust. Amikor végül elengedték egymást, Paula sietve visszafordult a konyhai pult felé.

– Oké, akkor találkozunk a reggelinél.

Megmutatta George-nak, hol találja a különféle hozzávalókat, ha esetleg korábban kelne. Azután egy ideig esetlenül és csendben álltak. Mindketten kimerültek, de egyikük sem akart véget vetni az estének.

– Oké, akkor még egyszer jó éjt. – Paula megszorongatta George kezét.

– Jó éjt. – George végignézte, ahogy felsiet a lépcsőn, az emeleti hálószobába, majd elindult a vendégszoba felé.

49.

PAULA HÁZA
KALIFORNIA, SANTA MONICA
2014. JÚLIUS 6., VASÁRNAP 23.53

Dacára annak, hogy George halálosan kimerültnek érezte magát, a délutáni kiadós alvás után egyszerűen nem jött álom a szemére. Lekapcsolta a lámpákat és bebújt az ágyba, de amint kényelembe helyezte magát, újra feléledtek a jövőjével kapcsolatos félelmei. Ha néhány órára el is tudta feledni az iDocot, Zeet, a bírósági tárgyalást és a tényt, hogy felfüggesztették a rezidensi programban történő részvételét, az ágyban minden visszatért.

Bárhogy próbálta, nem tudott másra gondolni, pedig Paula jól mondta: egyetlen este nem oldódik meg minden.

Egyórányi forgolódás és hánykolódás után felkapcsolta a lámpát. Felkelt és a légkondicionált szoba hűvösében visszahúzta a fürdőköntöst, majd odalépett a beépített könyvespolchoz. Paula mindenféle regényt és ismeretterjesztő könyvet tartott itt. Végigszaladt a címeken, hátha talál valami érdekeset. Le kellett foglalnia magát valamivel. Végül egy szamárfüles Barbara Tuchman-regényt választott és bevackolta magát az ágyba. Abban a reményben kezdett olvasni, hogy ettől elálmosodik, ám rövid úton rá kellett jönnie, hogy a könyv ehhez túlságosan érdekes. Néhány fejezet után felmerült benne, hogy valami mást kellene keresnie. Épp erre készült, amikor mintha halk kopogtatás hallatszott volna. Fülelt, míg újra hallani vélte.

Amikor kinyitotta a ház másik részébe vezető ajtót, nagy meglepetésére szembe találta magát Paulával, aki szintén fürdőköpenyt viselt, és éppen újabb kopogásra emelte a kezét. Őt is meglepte az ajtó hirtelen kitárulása. Mindketten zavartan elnevették magukat.

– Bocs, hogy zavarlak, de a hálómból épp rálátni a vendégszobára, és észrevettem, hogy még ég a lámpa. Nem tudtam eldönteni, hogy ennyire hirtelen aludtál-e el, és nem akartalak felébreszteni. Ha már úgyis nehezemre esik az alvás, gondoltam, lejövök és megnézlek, hátha te sem tudsz aludni. Ha így van, kicsit még beszélgethetünk.

– Persze, gyere be! – Kuncogni kezdett. – Szép, hogy én hívlak be a saját vendégszobádba…

Paula követte a társalgóba.

– Tudod, a körülmények ellenére, amelyek újra összehoztak bennünket, élveztem ezt a kis estét.

– Én is – bólintott George.

Paula letelepedett a kanapéra, lábát maga alá húzta.

– Megállás nélkül jár az agyam, s nemcsak az iDoc miatt. Ma este, tudod… szóval nem voltam teljesen őszinte.

George felhúzta a szemöldökét.

– Folytasd!

– Amikor az egyetemi kapcsolatunkról beszéltünk, nem mondtam el a teljes igazságot arról, hogy mennyire felzaklatott a szakításunk. – Ölében összekulcsolt kezére meredt. – Akkoriban önérzeti kérdést csináltam a dologból, és eldöntöttem, hogy mindenfajta kapcsolatot kerülök veled.

– Tényleg nagyon sajnálom, ami történt, Paula. Így visszatekintve, én se nagyon értem a saját viselkedésemet. Komolyan mondom.

– Az azt követő három évben valamennyire összeszedtem magam, de nem teljesen. Amikor idejöttem, nyáron, még elsőéves rezidensként felhívtál azzal, hogy találkoznunk kell. Nagy kísértést éreztem rá, hogy azt feleljem, még mindig haragszom, amiért így bántál velem, és soha többé nem akarlak látni, mégis erőt vettem magamon. Emlékszel, miről beszélgettünk?

George nagyon is emlékezett. Mindenfélét összehordott Piáról.

– Egész este másról se tudtál beszélni, csak hogy Pia nem hív vissza, nem válaszol az üzeneteidre és az e-mailjeidre, pedig te mennyire aggódsz érte, blablabla.

George elfintorodott.

– Tényleg ezt csináltam? – Pontosan tudta, hogy igen.

– Ezt bizony. Egész este, míg csak fel nem téptél minden korábbi sebet.

– Sajnálom, iszonyú seggfej voltam. Azóta kicsit megkomolyodtam. – Azt már nem tette hozzá, hogy ezt is Kasey-nek köszönheti.

Ahogy tovább beszélgettek, Paula megragadta az alkalmat, annyira megnyílt a férfi előtt, ahogy korábban soha. George szánta-bánta a viselkedését, egyedül azt tudta felhozni

mentségéül, hogy úgy viselkedett, mint egy rögeszmés: Pia minél inkább elutasította, ő annál kétségbeesettebben próbált kapcsolatba kerülni vele. S miután Paula kiöntötte a szívét, ő sem hallgathatott tovább Kasey-ről.

– Én sem mondtam el neked, hogy Kasey Lynch, az iDoc első áldozata a menyasszonyom volt. Részt vett a bétatesztben, amikor előrehaladott petefészekrákot állapítottak meg nála. – Már csak azt nem árulta el, hogy az ő ágyában halt meg.

Paulának a szája is tátva maradt.

– Annyira sajnálom, George! Én itt az ezeréves sérelmeimről beszélek, te meg nemrég vesztetted el a menyasszonyodat olyasmi miatt, aminek a létrehozásában én is közreműködtem. – Sóhajtva fújta ki a levegőt. – Mikor halt meg?

– Néhány hónapja.

– Még mindig gyászolod? Hát persze. Néhány hónap nem sok idő.

– Talán mindig is gyászolni fogom, de már sikerült elfogadnom az elvesztését, csak azt nem, hogy idő előtt történt. Azt hiszem, ezért is akarom mindenáron kideríteni, mi folyik itt. Segítesz nekem?

– Persze, George. – Megfogta és megszorította a kezét.

George magához ölelte. Ezúttal egyikük sem próbált elhúzódni, csak addig szorították egymást, amíg az ölelésből puhatolózó kis csók lett. Egyik csók vezetett a másikhoz, míg a régi tűz mindkettőjük meglepetésére újra fel nem lobbant bennük, hogy aztán minden tartózkodást felperzseljen.

Az egyik pillanatban még két régi barát csüngött egymáson, a másikban minden gátlásuk szertefoszlott. Letépték egymásról a fürdőköpenyt, belevetették magukat az ágyba, és mohón falták egymást, azután szenvedélyesen szeretkeztek. Néhány fenséges pillanatra engedték, hogy szellemük és testük teljesen feloldódjon a vágyban, egymás élvezetének szolgálatában, s még utána is olyan görcsös igyekezettel ölelték egymást, mintha attól

félnének, hogy csak álmodnak, és a másik örökre kicsúszik a kezükből, ha elengedik. Így zuhantak kimerült, mély álomba.

50.

PAULA HÁZA
KALIFORNIA, SANTA MONICA
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 3.23

A detonáció fojtott moraja végigvisszhangzott a házon, megrázta az üvegtáblákat, és a legszebb álmukból riasztotta fel őket. Egy pillanatig mindketten kábán meredtek a másikra, különösen George, aki ugyanúgy nem tudta, hol van, mint a korábbi szunyókálása után.

Megszólalt a riasztó, miközben a házat betöltötte valami hangos, szaggatott, őrölő hang. Ahogy összenéztek, először mindketten földrengésre gyanakodtak. Az átható sötétségben csak a medence vize tükrözött feléjük némi fényt, ami a redőny résein át szűrődött be hozzájuk.

Paula eszmélt elsőként. Felpattant az ágyból, és selyem hálóköntöse suhogva repkedett mögötte, ahogy a falba ágyazott kis biztonsági LED kijelzőhöz sietett. Gyorsan begépelte a kódot.

George felkászálódott az ágyból és csatlakozott hozzá.

A LED kijelző életre kelt, hogy végre lássanak valamit. Megjelent a ház sematikus alaprajza, a bejárati ajtónál villogó piros ponttal.

– Nyitva van az ajtó – kapott levegő után Paula. Láthatóan nehezére esett elhinni, hogy ez történik.

A kijelzőn sorban kezdtek megjelenni a biztonsági kamerák által küldött képek. Miután Paula beütött egy parancsot, a rendszer átváltott a bejárati ajtóval szemközti kamerára. Az ajtón

hatalmas léket robbantottak, és a füstön át kivehették egy tetőtől talpig feketébe öltözött fegyveres alakját, aki a bejáratnál őrködött.

– Istenem! – Paula beütött egy másik parancsot. Változott a kép, a főlépcsőt és az emeleti folyosót látták. Három fekete ruhás férfi tartott a nagy háló felé.

Megcsörrent a telefon.

Paula felkapta.

– Megerősítem! Betörés folyamatban!

George hallotta a hangot a vonal túlsó végén.

– Vettem. A rendőrség már úton van.

Paula lecsapta a telefont, és George-hoz fordult.

– Le kell jutnunk a pánikszobába! Most azonnal!

– De hogyan? – George közben próbálta magára rángatni a nadrágját. Csupaszon még védtelenebbnek és kiszolgáltatottabbnak érezte magát, ha ez egyáltalán lehetséges.

Paula visszafordult a biztonsági panel felé. Látta, amint a behatolók lassan kihátrálnak a hálóból, majd megtorpannak a folyosón, mint akik nem tudják, merre induljanak.

– Engem keresnek – suttogta maga elé Paula. – Kik lehetnek?

– Az ördög tudja. Biztosan nem ügynökök vagy kommandósok. – Eszébe jutott, hogy a lakását megszálló egyenruhások jól láthatóan feltüntették magukon, melyik egységhez tartoznak. Ezeken a fickókon nem volt semmi azonosító.

Az egyikük elintézett egy hívást egy mobiltelefonnak látszó készüléken.

– Gyere utánam! – suttogta Paula. – Van egy hátsó lépcső az emeletre.

– Jó ötlet ez? A pánikszoba az alagsorban van.

Paula biccentett a kijelző felé.

– A hálószobát már ellenőrizték. Oda kell bejutnunk, majd le a csúszdán.

George határozottan bólintott.

Kisurrantak a vendégszobából. Paula kézen fogva vezette, ahogy benyitott egy gardróbra emlékeztető ajtón, majd felfelé indult a hátsó lépcsőn. Lassan araszoltak a sötét lépcsőházban. Odafent Paula hirtelen megtorpant és lekuporodott, így George hátulról nekiütközött és kis híján fellökte. Paula előremutatott az emeleti folyosón, a főlépcső fordulója felé, ahol egy sötét alak várakozott. A riasztó éles hangja éppoly hirtelen szűnt meg, mint ahogy felharsant.

Lentről füttyszó hallatszott, mire a férfi futólépésben lefelé indult.

– Most! – Paula botorkálva elindult és magával rántotta George-ot is. Végigsiettek a folyosón, a hálószoba irányába.

Amint meghallotta a lépteket, az egyenruhás, aki már félúton járt a lépcsőn, megpördült és megpillantotta őket.

– Megállj! – kiáltott fel.

Elengedték fülük mellett a felszólítást, csak rohantak tovább.

A férfi kettesével szedte a fokokat, miközben a válla felett visszakiáltott társainak.

– Megvannak! A fenti hálóban!

George és Paula berontott a hálóba, az ajtót rácsapták az őket üldöző férfira. George nekivetette a súlyát, míg Paula elfordította a zárat.

A behatoló teljes súlyával rontott a bezárt ajtónak, de az acélmerevítés kitartott. Ezt is a korábbi tulajdonos építtette be fokozott biztonsági intézkedésként, amiért most nem lehettek elég hálásak. A férfi nem adta fel, minden erejét latba vetette. Az ajtó rázkódott, de kitartott.

A hálószobára szinte teljes sötétség borult, csak az összehúzott függönyök mögül szűrődött be a halovány fény, ahol az üvegajtók a medencére tekintő teraszra nyíltak. Ebben a sötétben surrantak a csúszdát rejtő falpanel felé, miközben George tovább kapaszkodott Paula hálóköntösébe. Miután megtalálta a falpanel keretébe süllyesztett észrevétlen kallantyút, Paula kinyitotta a

rejtekajtót. A csúszda mélyéről feltörő állott és nyirkos levegő megcsapta őket a szoba száraz, mesterséges hűvösében.

Paula megragadta a karját és magával húzta az ásító feketeség felé. George habozott. Rémisztő ötletnek tűnt vakon belevetni magukat a csúszda torkába, még ha korábban meg is tették. Igaz, akkor nem a sötétből indultak…

– Gyere! – hallotta Paula sürgetését.

A férfi a folyosón tovább ostromolta az ajtót, s most már a fa reccsenését is hallani lehetett. George ebből tudta, hogy ha az ajtó nem is adja meg magát, a keret feltétlenül.

Érezte, egy másodpercet sem várhat tovább, ezért lábbal előre belevetette magát a csúszdába. A falakat körben fényes acéllapok burkolták, így egyetlen pillanat alatt odalent, az alagsor kipárnázott padlóján találta magát. Az átható sötétben tapogatózni próbált. Ahogy elkezdett felállni, Paula ütközött neki, amitől nehézkesen négykézlábra rogyott.

– Bocs – hallotta a nő hangját.

– Semmi gond. – Újra feltápászkodott, majd előrenyújtott és körben pásztázó karokkal megindult arra, amerre a pánikszobát sejtette. Remélte, hogy gyorsan talál valami támpontot.

Érezte, ahogy Paula kitapogatja a hátát, majd kapkodva a pánikszoba ajtaja felé tereli. Aztán, aznap éjjel már másodszor, kővé váltak a rémülettől, ami még jobban lebénította őket, mint amikor a betolakodók berobbantották a bejáratot.

51.

PAULA HÁZA
KALIFORNIA, SANTA MONICA
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 3.31

George és Paula földbe gyökerezett lábbal, hunyorogva néztek az egyenesen rájuk szegeződő, vakító fénybe. A behatolók azonnal rájuk vetették magukat, megragadták őket és a hátuk mögött összekötötték a kezüket. Akárkik is voltak, láthatóan siettek. Egyetlen szó sem hangzott el.

– Kik maguk és mit akarnak? – követelte Paula a választ. Miután az üldözés véget ért, a rémületét a düh váltotta fel.

Az egyenruhások ügyet sem vetettek rá, csak csuklyát húztak a fejükre, és félig felterelték, félig felvonszolták őket a lépcsőn, majd ugyanazzal a sietséggel kivitték őket a hátsó ajtón. Felszisszentek a fájdalomtól, ahogy mezítláb a hátsó járda kavicsain tapostak.

Paula felsikított, de abban a pillanatban el is hallgattatták.

– Búcsút mondhatsz a fogaidnak, ha még egyszer ezt csinálod – szisszent rá egyik elrablójuk.

George is hallotta a fenyegetést, ezért tartotta a száját. Utána már csak arra lett figyelmes, hogy egy furgonba tuszkolják, és a fémpadlóra lökik őket, végül vastag takarókat borítanak rájuk. Egy pillanat múlva a furgon ajtaja becsukódott, majd érezték, amint a kocsi mozgásba lendül, és lassan kigurul a közből. Néhány másodperccel később éles rándulás tudatta velük, hogy kiértek a nyílt utcára. George és Paula kicsavarodtak, hogy könnyebben jussanak levegőhöz.

A mozgás azonnali megtorlással járt. Érezték, ahogy elrablóik durván rájuk taposnak bakancsukkal, hogy elejét vegyék a folytatásnak. A távolban sziréna rikoltozott, de a hang gyorsan elhalt, miután a furgon az ellenkező irányba tartott.

Ennyit a rendőrökről, gondolta George. Már nem találnak mást, csak az üres házat.

Néhány perc múltán megkockáztatott néhány elsuttogott szót.

– Ne haragudj. Én tehetek mindenről. Pedig próbáltam vigyázni, hogy ne kövessenek.

– Biztosan jeladót tettek a kocsidra – felelt Paula ugyanilyen halkan.

– Lehet. – Eszébe sem jutott, hogy az éteren át is nyomon követhetik.

– Akármi is történt, nem a te hibád – tette hozzá Paula. – Én is sajnálom.

– Csend! – reccsent rájuk az egyik férfi. A csizmatalpak még erősebben nehezedtek rájuk.

George érezte, hogy nagy sebességgel haladnak a városi utcákon, ahol ilyenkor még kevesen járnak. A korábbi fenyegetés ellenére próbált kényelmesebb testhelyzetet találni, emiatt Paulának is ezt kellett tennie.

– Elég! – förmedt rájuk az egyik egyenruhás.

Menet közben próbált nem gondolni arra, mi lesz velük, és miért rabolták el őket. Az egyenruhások profi zsoldosoknak tűntek, akik hatékonyan, egyetlen felesleges szó nélkül tették a dolgukat. Az azonosítók hiánya alapján lehettek kormányügynökök is, de ennek nem látta semmi értelmét, hiszen korábban már letartóztatták. Igazából csak egyetlen ügynökség lépett fel így: a CIA. Azt pedig aligha hihette róluk bárki, hogy veszélyes terroristák, akiknek Guantánamón a helyük.

Úgy becsülte, nagyjából negyvenöt percig haladhattak vízszintesen, alighanem Los Angeles utcáin, mielőtt az út emelkedni kezdett, elég meredeken ahhoz, hogy a gravitáció hatását is érezzék. Gyanította, hogy a számtalan kanyon egyikében autóznak. Beszédhangok nem értek el hozzá, amiből arra következtetett, hogy elrablói előre megállapodtak úti céljukról.

Hirtelen lelassítottak, majd mintha lehajtottak volna a főútról. Vélhetően hátrahagyták az aszfaltot, a gumik alatt kavicsok csikorogtak. Amikor a furgon megállt, távolról fémes zaj ért el hozzá, mintha kaput nyitottak volna. Feszülten fülelt, hátha a hangok adnak némi támpontot arra nézve, hol lehetnek. A furgon

továbbindult, ezúttal is kavicsos úton, majd egy-két perc elteltével újra fékezett. Ezúttal a motort is leállították, majd néhány másodperc múlva kinyíltak az ajtók.

Azonnal megérezte a furgonba beáradó száraz levegőt. Itt érezhetően hűvösebb is volt, mint Paula Santa Monica-i házánál. Ha a hőmérséklet és páratartalom változásához hozzávette az út időtartamát és a kaptatót, úgy tippelte meg, valahol Hollywood Hillsben lehetnek. Talán azon a helyen, ahol Zee ráakadt a proxy szerverekre, amelyek közvetítésével felülírták az iDoc kiürítési parancsait.

Az őket borító takarót félrerántották, és félig kivezették, félig kirángatták őket a furgonból. Odakint megborzongtak az éjszaka hűvösében, míg a vállukra nem terítették a takarót. Pusztán ettől derűlátóbbnak érezte magát. Ha elrablóik kicsit is törődnek a kényelmükkel, még nincs veszve minden. Előreterelték őket a kavicsokon, amelyek olyan fájóan nyomódtak érzékeny talpukba, hogy felnyögtek a megkönnyebbüléstől, amikor végre elértek egy aszfaltozott járdát.

Menet közben, a fejére borított csuklya alsó résén keresztül láthatta az út egy vékony szeletét, ebből tudhatta, hogy a járda mentén lámpák sorakoznak. A távolból prérifarkas üvöltését hallotta, majd egy megvilágított épületbe léptek be. Itt megállították őket, és meglepetésére lerángatták róluk a csuklyát, így maguk előtt láthatták elrablóikat, méghozzá mindenféle maszk nélkül.

Valamennyi nagydarab, erőteljes felépítésű fickó volt, sörtére nyírt hajukról a különleges erők kommandósai jutottak eszébe. Mind az öten oldalfegyvert viseltek. Attól a ténytől, hogy felfedték előttük arcukat, a hideg futkározott a hátán. Tudta, az emberrablók sosem mutatják meg magukat, *ha* fennáll a lehetőség, hogy váltságdíjért cserébe szabadon engedik túszaikat. A váratlan lépésből arra következtetett, hogy őket nem szándékozzák szabadon engedni. Kétségbeesetten kutatott a

lehetséges kiút után, majd mikor egyet se talált, a háta újra beleborsódzott a félelembe.

Paulát még a rémület sem tartotta vissza attól, hogy ráförmedjen elrablóikra.

– Mi az ördög folyik itt? Kik maguk? Miért hoztak ide? Nem rabolhatnak el csak úgy!

George összerezzent. Aggódott, hogy Paula megkapja a korábban beígért verést.

A fekete ruhások nem feleltek. Nyilvánvalóvá tették, hogy várnak valamire. *De mire?,* tette fel magában a kérdést George. Amint körülnézett, felmérte, hogy valamilyen intézmény várótermébe vagy előterébe kerültek. Mindent a fehér, a barna és a szürke árnyalatai uraltak. A jellegtelen bútorzat mintha az ötvenes vagy hatvanas évekből maradt volna hátra. A padlót valamiféle meleg burkolat, talán linóleum borította. A kis asztalokon régi magazinok hevertek. Világítás gyanánt a mennyezetbe süllyesztett harsány fényű neoncsövek szolgáltak.

Az ajtó hirtelen kinyílt, három férfi és három nő lépett be. Valamennyien középkorúak voltak, vasalt, fehér pantallót és inget viseltek. Nem szóltak, s még véletlenül se mosolyogtak. Az etnikai szempontból vegyes csoportban a feketék, fehérek és mexikóiak mellett egy ázsiai is akadt, bár George nem tudta, hogy érdemes-e ebből bárminemű következtetést levonni. Egy valamiben viszont mind megegyeztek: nem olyanoknak tűntek, akiknek nehezükre esne móresre tanítani az engedetleneket.

George és Paula számára nyomban egyértelművé vált, hogy már várták őket. Egyetlen szó sem hangzott el, a feketébe öltözött kommandósok csak biccentettek az újonnan érkezettek felé, azzal visszavonultak az éjszakába. A küldetésük szemlátomást véget ért.

Paula egy ideig figyelte a távozásukat, majd miután a sokk hatása kezdett elmúlni, a fehér ruhások felé fordult, hogy újra rátérjen a kirohanásra, amit korábban elrablói ellen intézett.

– Hol vagyunk? Miért hoztak ide? Ez kész őrület! Elraboltak minket!

A fehér ruhásoknak egy arcizmuk se rezdült. A nők annak az ajtónak az irányába terelték Paulát, amin bejöttek.

Paula felsikoltott.

– Engedjenek el! Nem megyek sehova! Mi ez a förtelmes hely?

– Hölgyem – felelte az egyik fehér ruhás nő –, ez a hely egy rehabilitációs központ mentális betegségben szenvedők számára.

– Mi? Miért? – Paula sokkal inkább tűnt dühösnek, mint rémültnek. Próbálta megtagadni az együttműködést.

Az ápolók láthatóan hozzászoktak az efféle viselkedéshez. Az egyikük fecskendőt húzott elő a zsebéből.

Paula szeme kikerekedett. Tüstént elhallgatott, mielőtt még benyugtatózták volna.

– Oké, oké, megyek. – Vonakodva engedte, hogy előreterelték.

– Minden rendben lesz, Paula! – kiáltott utána George. – Csak tedd, amit mondanak! – Agya lázasan dolgozott, próbálta feldolgozni a történteket, miközben a két férfi ápoló megragadta a karját, hogy kövessék Paulát.

Hallotta, amint a fémajtó éles visszhanggal, döngve bezárul mögöttük, ami hatásosan érzékeltette, milyen szökésbiztos helyre kerültek. A zárnyelv éles kattanással csusszant a helyére.

A hang hallatán Paulán újra kitört a hisztéria, és szabadulni próbált az ápolók fogságából.

– Hát nem értik? – sikoltozta. – Akaratunk ellenére hoztak ide! Ezek a barmok raboltak el minket, akik idehoztak! Hívniuk kell a rendőrséget!

Az ápolók nem válaszoltak, csak még erősebben markolták a karját, ahogy továbbvezették.

Paula döbbenten meredt őrjítően nyugodt arcukra.

– Mondom elraboltak! Hát nem értik?

A fecskendős ápolónő ezúttal válaszolt.

– De igen, értjük. Mást se hallunk. A legtöbb ember ezt mondja, amikor ide érkezik.

Döbbent csendben hallgatták az odavetett megjegyzést, majd Paula kérdő pillantást vetett George-ra, akinek az arca teljes értetlenséget tükrözött. Egyikük sem tudta, mi folyik itt.

– Kérem – tette hozzá az ápoló –, működjenek együtt! A saját érdekükben. Kényelembe kell helyeznünk magukat.

Paula vonakodva továbbment.

Egy nagy társalgón vezették át őket, amit az imént látott előtérhez hasonló módon rendeztek be. Nyomát se látták más bentlakónak, azután végigkísérték őket egy hosszú, harsány fényekben fürdő folyosón. Egy szó sem hangzott el. Paula mostanra láthatóan beletörődött a helyzetbe. Elértek egy ajtóhoz, amit az egyik ápolónő a karikával a nadrágjához erősített kulccsal nyitott ki. Intett Paulának, hogy lépjen be.

Paula habozott, ezért George közelebb húzódott, hogy bekémleljen. Viszonylag apró, háromszor három méteres, vakítóan fehér szobát látott, benne egyszerű ággyal és székkel. Ablak nélkül. Ahogy megérezte hátában a noszogató kezeket, továbbindult a folyosón.

Hallotta, ahogy Paula tiltakozott és nem akart bemenni, mire az egyik ápolónő közölte vele, hogy ha nem működik együtt, be fogja nyugtatózni. Több nem jutott el hozzá, mielőtt elértek egy másik ajtóhoz, ami mögött hasonló szoba nyílt.

– Csak ön után – mordult rá egy ápoló.

George belépett a szobába. Az ágyon és széken kívül nem látott mást – semmiféle díszítményt, se ablakot. A kis fürdőszoba ajtó nélkül kapcsolódott a helyiséghez, benne vécével, mosdókagylóval és zuhanyfejjel. A zuhanyozót nem különítették el, a lefolyó a fürdőszoba közepén nyílt. Hát ilyen egy elmegyógyintézet, gondolta.

Az ágyon hasonló ruhadarabok várták, mint amilyeneket a kórházban is viselt, csak ezúttal fakókék színben. Alsót, zoknit és

papucsot is kapott. Felnézett. A mennyezet közepén kis kidudorodó félgömböt látott, ami alighanem a megfigyelésére használt kamerát rejtette.

Az egyik ápoló belépett a szobába, hogy egy ollóval levágja róla a csuklóit összefogó kötözőszalagot. Ahogy lenézett a csuklójára, látta a vörös bemélyedéseket, de sebeket szerencsére nem.

– Öltözzön! – rendelkezett a harmadik ápoló, miközben az ágyon várakozó ruhadarabokra mutatott.

George most először szólalt meg, miközben próbált a lehető legnyugodtabb hangon beszélni.

– Elmondaná, kérem, hol vagyok és miért hoztak ide?

– Reggel mindent megtud. – A férfi úgy válaszolt neki, mint egy értetlen kisgyereknek.

– Tudom, hogy folyton ezt hallja, de bennünket valóban elraboltak.

Az ápoló bólintott, és újra az ágyon heverő ruhadarabokra mutatott.

– Kérem, öltözzön át! Igen, folyton ezt halljuk. Szinte mindenki ezt mondja, akit idehoznak, és bizonyos szempontból igaza is van.

– Mások is vannak itt? – Ha találgatnia kellett volna, azt mondja, valamilyen függőségben szenvedők, akiket a családja utaltatott be kényszergyógykezelésre.

– Kérem, nyugodjon meg! Reggel mindent meg fog tudni. Javaslom, hogy addig is aludjon egyet.

George próbált feltenni még egy-két kérdést, de semmire se jutott. Az ápoló csak újra elismételte, hogy reggelig várnia kell. A három férfi ezután sarkon fordult, távoztak. George újabb éles kattanást hallott, amint a nehéz fémajtót rázárták.

Leült az ágyra, s ahogy a padlóra meredt, kezdett erőt venni rajta a klausztrofóbia. Felkelt és tett egy próbát az ajtógombbal. *Sosem lehet tudni,* súgta egy hang a fülébe, *talán csodálatos módon kinyílik*. Elfordította és megrángatta a gombot. Semmi. A

falhoz lépett, amiről gyanította, hogy közös lehet Paula szobájával, de ha rá is tapasztotta a fülét, nem hallott semmit. Megkopogtatta. Szinte azonnal megkapta a tompa választ, amiből ítélve a fal vaskos lehetett és hangszigetelt. Ahogy Paula nevét kiáltotta, csak a néma csend felelt.

Megvizsgálta a fürdőt. Nem tűnt fel semmi, amit ne látott volna korábban, amikor bekukkantott ide. Minden élt lekerekítettek, és egyetlen olyan tárgyat se hagytak neki, amivel kárt tehet magában. Visszatért a szobába, és újra leült az ágyra. Elrablásának késői utóhatásaként hirtelen zakatolni kezdett a szíve. Mi az ördög folyik itt? Mi várhat még rá azok után, hogy letartóztatták, börtönbe zárták, most pedig akaratán kívül beutalták egy diliházba?

Ahogy lefeküdt az ágyra, arra gondolt, hogy ő hozta ezt a bajt Paula fejére. Paranoiás elméje számára úgy tűnt, hogy minden nőre, aki csak közel áll hozzá – Pia, Kasey, s most Paula –, valamilyen tragédia leselkedik.

Úgy felpörgött, mintha koffein hajtaná, míg végül nem bírt tovább magával. Felkelt és járkálni kezdett, miközben gúnyos mosollyal idézte fel magában az ápoló tanácsát. Pihenjen egyet? Nem létezik, hogy képes elaludni egy ilyen helyen. Erről eszébe jutott, hogy nincs is kapcsoló, amivel leolthatná a bántóan erős lámpát. Mintha csak öngyilkosjelölteknek szánták volna a cellát. Eltöprengett, miért töpreng ilyesmin, hiszen reggel úgyis választ kap minden kérdésére – vagy csak azért mondták ezt, hogy lenyugtassák? Hirtelen felötlött benne, hogy hiányozni fog-e bárkinek, de félresöpörte a nyomasztó gondolatot.

Idővel visszafeküdt az ágyra, és lehunyta a szemét, hogy kirekessze a bántó fényeket, de a gondolatai tovább kavarogtak. Lehetséges, hogy határozatlan időre elrejtik a világ elől? Tehetnek ilyet bárkivel? Sajnos úgy tűnik, igen, adta meg magának a választ. S az óvadékügynökén kívül senkinek sem fog hiányozni.

Hirtelen érezte, ahogy előtörnek szeméből a könnyek. Kezébe temette arcát és szabadjára engedte őket, mielőtt összeszedte magát. Az rántotta vissza a kétségbeesés örvényéből, hogy Zeere gondolt. Bármilyen szörnyű a helyzete, még mindig jobb, mint Zeeé, aki meghalt. Nem igaz?

– Szedd már össze magad! – mondta ki hangosan, majd felpattant és helyben futni kezdett. Tudta, hogy vissza kell nyernie az önuralmát, és remélte, hogy elérheti ezt, ha kifárasztja a testét. Amikor már alig kapott levegőt, abbahagyta a futást, a padlóra vetette magát és csinált húsz fekvőtámaszt.

Csak ezután feküdt le újra. Zihálva vette a levegőt, mégis úgy érezte, hogy kezd újra önmaga lenni. Még az sem tűnt elképzelhetetlennek, hogy ellazuljon.

52.

PSZICHIÁTRIAI KLINIKA
HOLLYWOOD HILLS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 8.15

Éles kattanásra riadt fel. Hirtelen mozdulattal felült, döbbenten, amiért mégis el tudott aludni. Az ajtó feltárult és három testes ápoló furakodott be a szobába. Egyikük tálcán reggelit hozott.

– Mennyi az idő? – kérdezte George.

– Negyed kilenc.

– És a barátnőm? Paula?

– Jól van. Ő is reggelizik.

Megkönnyebbülés töltötte el, bár nem tudta biztosan, miért hisz az ápolónak.

– Mikor tudom meg, hogy hol vagyok? S hogy miért, ha már itt tartunk.

– Egyen! Fél óra múlva visszajövünk. – Elfordultak és távoztak.

Remek. Ez aztán válasz minden kérdésére! Lenézett az ételre: tojás, szalonna, pirítós, narancslé és kávé. A bajnokok reggelije, hacsak nincs benne méreg vagy nyugtató. Még az *L.A. Time*st is megtalálta a tálcáján. *Milyen figyelmesek,* gondolta epésen. Megitta a narancslevet és belepiszkált az ételbe. Nem volt étvágya. Ahogy átfutotta a lapot, nem talált említést emberrablásról vagy egy Santa Monica-i betörésről. Zee halála is feledésbe merült.

Használta a vécét, majd megmosta az arcát, aztán a közös falhoz lépett, hogy újra megdöngesse. Ezúttal is hallotta a fojtott kopogást, de ahogy Paula nevét kiáltotta, most sem hallotta viszont a sajátját. Óra nélkül azt sem tudta, meddig kell várakoznia, de nem sokkal később kopogtatás hallatszott az ajtó felől, ugyanaz a három ápoló tért vissza.

– Végzett?

George fejében egy sor epés válasz felsorakozott, de tartotta a száját. Tudta, hogy nem bölcs dolog magára haragítania őrzőit.

– Teljesen – bólintott. Kilépett a folyosóra, nyomában a három ápolóval.

Szinte ugyanabban a pillanatban Paula is megjelent, ugyanolyan kék ruhában, mint ő. A három ápolónő még egyszerre is lépett vele.

George szíve nagyot dobbant.

– Paula!

Az ápolók nem próbálták megakadályozni a testi kontaktust. Miközben szorosan megölelték egymást, végtelen megkönnyebbülés hallatszott Paula hangjában.

– Annyira örülök, hogy látlak.

– Jól vagy?

Paula elengedte és próbálta visszanyerni tartását.

– Amennyire ilyen körülmények között lehet.

– Velem ugyanez van.

– Mi történik itt, George? – Paula mindkét irányban elnézett a folyosón, majd végigmérte a türelmesen várakozó ápolókat.

– Sejtelmem sincs. Remélhetőleg hamarosan megtudjuk.

– Kérem – az egyik ápolónő intett, hogy kövessék arra, amerről az éjszaka érkeztek. – Ideje indulni, ha nem akarnak elkésni.

George és Paula tette, amit mondott, míg az öt ápoló felzárkózott mögöttük. Miután az ölelkezést megúszták, George megragadta és megszorította Paula kezét. A nő viszonozta a szorítást, miközben váltottak egy gyors pillantást. Kézen fogva mentek tovább.

– Tudod már, hol vagyunk? – kérdezte Paula suttogva.

– Ha találgatnom kellene, azt mondanám, valahol Hollywood Hillsben.

Paula vetett felé egy pillantást.

– Elég fura, ha igazad van. Persze mi az, ami nem fura ebben az egészben?

Egy tárgyalóba vezették őket, amelynek ajtaja mellett a TANÁCSTEREM feliratot látták. Mással nem találkoztak, se ápolókkal, se bentlakókkal.

A hosszú asztal két oldalán öt-öt széket állítottak fel, a végeken további kettőt, míg a szemközti falra nagy, fehér táblát erősítettek. Az egyetlen panorámaablak egy sűrű sövényre nyílt, így semmilyen épületet nem láthattak.

Arra kérték őket, hogy üljenek az asztal túloldalára, az ajtóval szemben. Ezúttal is engedelmeskedtek, mindezt annak reményében, hogy választ kapnak kérdéseikre. A három ápoló karba tett kézzel állt meg a helyiség végében.

George és Paula tekintete egyre nagyobb értetlenségről árulkodott. Nem tudták, mire számítsanak, de legalább jól bántak velük – korántsem úgy, mint az emberrablások

áldozataival, akiket teljesen elszigetelnek a külvilágtól, nem láthatják őrzőiket és nem is beszélhetnek velük.

Néhány perc múltán George közelebb hajolt Paulához.

– Hogy telt az éjszakád?

– Mesésen – felelt Paula maró gúnnyal. – Hát a tiéd?

– Az első fele jobban tetszett, mint a második.

Paula halkan elnevette magát, majd az asztal felett megszorította a kezét.

– Azt hiszem, ezzel én is így vagyok.

– Mit gondolsz a szobaszervizről?

– Jobb, mint amire készültem – ismerte el Paula. – Hihetetlen ez az egész. A legkevésbé sem számítottam ilyen reggelire, az újságra meg még kevésbé.

– Aludtál? – kérdezte George.

– Egy szemhunyást se. Te?

– Meglepő módon, igen. Talán még mindig a dutyi utóhatása…

– Mázlista. – Paula valamelyest visszanyerte a bátorságát, odakiáltott az ápolóknak. – Meddig kell még várnunk?

– Nem sokáig – jött a válasz.

Mintha csak jelre várt volna, az ajtó feltárult, és három férfi lépett be.

Egyszerre tátották el a szájukat. Akkor sem döbbentek volna meg ennyire, ha maga az Egyesült Államok elnöke toppan be a tárgyalóba.

53.

PSZICHIÁTRIAI KLINIKA
HOLLYWOOD HILLS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 9.05

Bradley Thorn, Lewis Langley és Clayton Hanson sorban egymás után bevonultak a terembe, velük szemben foglaltak helyet. Egy pillanatra sem néztek értetlen túszaik szemébe, mintha csak szégyellnék magukat.

Thorn az asztalra helyezett egy dossziét, majd komótosan addig igazgatta, amíg derékszöget nem zárt be az asztal peremével. Kényelmesen elhelyezkedett a székében, csak ezután nézett fel George-ra és Paulára. Langley és Clayton követte példáját, csak a dosszié nélkül. Az öt ember várakozástól terhes csendben meredt egymásra az asztal felett.

George némi megkönnyebbülést érzett, amint tudatosult benne, hogy különleges oka van annak, hogy az éjszaka közepén elragadták őket, s nem feltétlenül az, hogy végezzenek velük. Elvégre üzletembereket és felesküdött orvosokat látott maga előtt, nem orgyilkosokat, vagy ami legalább ilyen fontos, valamelyik szupertitkos kormányszerv ügynökeit – hacsak nem tévedett ebben is.

Thorn végül megköszörülte a torkát.

– Képzelem, mennyire meg vannak lepve. Először is, mindnyájunk nevében hadd kérjek elnézést a megpróbáltatásokért, amelyeket el kellett szenvedniük, s amelyekről csak ma reggel értesültünk. Sejtjük, mennyire megviselhették mindkettőjüket, de a biztonsági előírások betartásáért felelős személyek okkal gyanakodtak vészhelyzetre, és semmiféle kockázatot nem kívántak vállalni. Az egész eljárást Mr. Gauthier, az Egyesült Egészségbiztosító biztonsági főnöke kezdeményezte.

– Micsoda? – Paula szó szerint felpattant a helyéről, mindkét öklével egyszerre csapott le az asztalra. A körülötte ülők mind összerezzentek. – Az Egyesült Egészségbiztosító felelős az elrablásunkért? Maga? – Vészjósló tekintettel meredt Thornra, miközben a hangja az egekbe csapott.

Az ápolók előrébb léptek, hogy szükség esetén közbeavatkozzanak.

Thorn felemelte a kezét, mintha védekezni próbálna, de közben szemét lesütötte, hogy ne kelljen szembesülnie Paula vádló tekintetével. Gondosan megformált minden egyes szót.

– Végső soron, igaza van, én felelek mindenért, habár újra nyomatékosítanom kell, hogy vészhelyzet alakult ki, amelyre Mr. Gauthier a maga módján reagált. Én, vagy helyesebben szólva, mi, csupán az akció után értesültünk minderről. – Langley-re és Claytonra nézett, akik helyeslően bólintottak. – Biztonsági főnökként mindez Mr. Gauthier kompetenciája, ő pedig a szélsőséges helyzet ismeretében olyan szakemberekhez fordult, akikhez csak a legritkább esetben. Ennek köszönhető az önökkel szemben tanúsított túlzóan durva bánásmód, de abban igazuk van, hogy ezért minket terhel a felelősség. Ezért is fogadják még egyszer a bocsánatkérésünket.

– De hát miért? – rázta a fejét értetlenül Paula, aki nyilvánvalóan nem érte be Thorn bűnbánatával.

– Éppen ezt szeretnénk elmagyarázni – felelt türelmesen Thorn. – Számítottunk erre a kirohanásra, el is fogadjuk, hogy okkal haragszik. Tudjuk, mennyire ijesztő lehet, ha az éjszaka közepén minden magyarázat nélkül elvonszolják az otthonából. Gauthier azonban úgy vélte, jobb az ilyet a lehető leggyorsabban intézni…

– Hol a pokolban vagyunk? – tört ki hirtelen Paula. – Nekünk csak annyit mondtak, hogy ez valamilyen elmegyógyintézet vagy rehab.

– Így is van – bólintott Thorn. – Valamikor egy szigorúan titkos katonai filmstúdió működött itt, még a negyvenes évek elején épült. Később magánklinikává alakították át, ahol a függőségben szenvedő sztárokat kezelték, és ahová a jómódú családok a legnagyobb diszkréció mellett beutaltathatták a gyerekeiket, akiket gyakran ugyanúgy az éjszaka közepén hoztak

ide be, mint magukat. Az Egyesült Egészségbiztosító az egyik kórházlánccal együtt vásárolta fel a helyet, s bár eleinte nem sokat törődtünk vele, idővel számos feladat ellátására alkalmasnak bizonyult.

George-nak eszébe jutott, hogy miután Zee betört a hálózatba, valahol Hollywood Hillsben bukkant rá az anonim proxy szerverek egy részére. Belegondolt, hogy ezek a szerverek talán itt működnek valamelyik szigorúan őrzött szárnyban.

– Hol van ez az intézmény? – George most először szólalt meg.

– Hollywood Hillsben. Laurel Canyonban, hogy pontos legyek. Csak alig néhányan tudnak a létezéséről. Még a legtöbb szomszéd sem sejt semmit. A hely teljesen elszigetelt, dacára annak, hogy tíz percre sincs a Sunset Striptől. – Az ablak felé intett. – A területet erdő borítja és szögesdrót veszi körül, de sokat költöttünk a fejlett biztonsági rendszerekre is.

George bólintott, miközben Paulával ellentétben próbálta megőrizni a hidegvérét. Számára úgy tűnt, Thorn nem csupán bemutatja az intézményt, de alig burkolt üzenetet is küld: bármikor bezárhatja őket ide, soha senki nem tudja meg. A benne lappangó félelmek, amelyeket Thorn, Langley és Clayton érkezése előtt érzett, újult erővel éledtek fel.

Thorn mintha a gondolataiban olvasott volna.

– A biztonsági rendszer kívülről és belülről egyaránt áthatolhatatlan. Diszkrét és jól képzett személyzetünk pontosan tudja, hogyan kezelje az ügyfeleket, akiket családjuk az akaratuk ellenére utaltat be ide. – Biccentett az ápolók felé.

– Oké, oké. – Paula lehunyta a szemét, míg magában elszámolt tízig. – Szóval meddig kell itt maradnunk? És miért? Mi ez a vészhelyzet?

George összerezzent. Hangneméből ítélve, Paulában nem tudatosult úgy a veszély, mint benne.

– Csupa jogos kérdés – ismerte el Thorn. – Nos, az idő hosszúsága csakis önökön múlik. Mi a lehető leghamarabb

szeretnénk túlesni az egészen, ám ehhez kapnunk kell bizonyos garanciákat.

– Garanciákat? – bukott ki George-ból. – Mire?

– Ha meg akarják érteni a mostani helyzetet, minden figyelmükkel rám kell összpontosítaniuk.

George és Paula váltott egy értetlen pillantást. George teljesen képtelennek tartotta a helyzetet, s látta, hogy Paula ugyanígy érez.

– Természetesen mindkettőnk osztatlan figyelmét élvezhetik – csattant fel George, bármennyire is próbált uralkodni magán. – Miután az éjszaka közepén elraboltak és halálra rémítettek, mire számítottak?

– Ezt úgy veszem, hogy tisztában vannak a helyzet súlyosságával. – Thorn újra megköszörülte a torkát, aztán intett az ápolóknak, hogy távozhatnak. Ahogy visszafordult feléjük, nyájasan elmosolyodott, az ápolók pedig kisorjáztak az ajtón, ahogyan nyilván előre megállapodott velük. Apró kis vezeték nélküli eszközt tartott a kezében, rajta egyetlen gombbal. – Odakint lesznek, ha kellenének. – Az asztalra helyezte a vészhívót, közvetlenül a keze ügyébe. George vette az üzenetet.

Miután az ápolók távoztak és az ajtó becsukódott mögöttük, Thorn belekezdett.

– Szeretném hangsúlyozni, hogy a bétateszt várakozáson felül alakult, és hatalmas sikerrel zárult. Hála ezért önnek, Paula, a korszakalkotó ötletért, meg persze Lewisnak és a csapatának, akik hatalmas erőfeszítéseket tettek a megvalósításáért.

Langley kurta bólintással fogadta az elismerést.

– Ugyanakkor – folytatta Thorn – akadt egy kis bökkenő. Egy hiba, ha úgy tetszik. Eleinte még csak fel se tűnt. Így visszatekintve, már hónapokkal ezelőtt elkezdődött, de csak akkor ismertük fel, amikor tudtuk, hogy mit keresünk. A hiba a maga teljességében csak az előző héten került előtérbe, s itt hozzá kell tennem, hogy semmi köze az iDoc általános működéséhez,

sem ahhoz, hogy sokezernyi ember készséggel elfogadja az alkalmazást személyes háziorvosaként. Az iDoc továbbra is messze felülmúlja a legmerészebb várakozásainkat is. Egyszerűen fantasztikus. Az alkalmazásán a páciens, sőt, az ország is csak nyerhet. De beszélhetünk az egész világról is ebben az összefüggésben. Az egészségmegőrzésnek egy új korszaka köszönthet be, ami a háziorvosok hiánya és a betegellátásra fordított túlzott figyelem miatt másként sosem jöhetne el.

George maga előtt összekulcsolt keze idegesen viszketni kezdett, míg lába megállás nélkül járt az asztal alatt. Bármennyire próbált uralkodni magán, egyre türelmetlenebbül várta, hogy Thorn végre rátérjen a lényegre.

Thorn alaposan megváratta. Arról szónokolt, hogy az iDoc áldásos hatással lesz a páciensek millióinak egészségére, s ennek köszönhetően több milliárd dollárt takarít meg a költségvetésnek. A kormány sokmilliónyi vizitet és hasonlóan fontos MRI-vizsgálatot takarít meg, ami az évek során tekintélyes megtakarítást eredményez.

– Úgy vélem, ezzel mindketten tisztában vannak – tette hozzá, mintha érzékelte volna George türelmetlenségét. – Különösen, miután George barátunk volt az, aki felvetette az eredeti koncepciót. – Egyenesen George-ra nézett. – Az Egyesült Egészségbiztosító szeretné anyagilag is elismerni a hozzájárulását, de erről később. Az iDoc fantasztikus lehetőség az Egyesült Egészségbiztosító számára, miután az iDoc-felhasználók közvetlenül a mi számunkra termelnek profitot…

Paula dühösen félbeszakította, szinte George szájából véve ki a szót.

– Elég ebből a szarakodásból! Ne azt hajtogassa, amit magunktól is tudunk, inkább térjen végre a lényegre!

– Türelem, Paula, türelem. – Thorn megadóan emelte fel a kezét. – Egy valamit maga sem tud: a Medicare- és Medicaid-szolgáltatások központjával folytatott tárgyalások olyan

előrehaladott állapotban vannak, hogy a központ nemsokára megkezdi a saját bétatesztjét. Izgatottan várják, hogy próbára tehessék az iDocot, a szeme fényét, Paula. – Elmosolyodott, ahogy atyáskodva rákacsintott. – Ez azt jelenti, hogy hacsak nem jön közbe valami előre nem látható probléma, a Medicare és Medicaid kedvezményezettjei végül mind hozzájutnak az iDochoz. Ez mintegy százmillió amerikait érint. Meg kell mondanom, más országok kormányaival is remekül mennek a tárgyalások, különösen Európában. A befektetési alapok kezelői elkötelezték magukat az Egyesült Egészségbiztosító több száz millió dolláros tőkeemelése mellett, így az iDoc piaci megjelenését immár semmi sem gátolja.

Paula itt újra félbeszakította.

– Ez mind szép és jó, csak nem értem, mi köze George-hoz és hozzám.

Thorn felemelt kézzel próbálta megnyugtatni.

– Csupán emlékeztetni kívántam önöket az előttünk álló fényes sikerekre, mielőtt visszakanyarodnánk ahhoz a bizonyos hibához.

A szó ott függött köztük a levegőben.

– Először a Santa Monica-i Egyetem kórházában jelent meg. Sajnálatos módon egy fiatal nőnél, akinek az esetében súlyos egészségügyi problémák merültek fel. A hiba a páciens távozását eredményezte.

George megdermedt, mikor tudatosult benne, hogy Thorn alighanem Kasey-ről beszél. Elöntötte a düh, amiért valaki egyszerű hibának minősíti Kasey halálát, és az is irritálta, hogy Thorn szépítő körülírással *távozás*nak nevezte a halálát. Nem kis erőfeszítésébe telt, hogy visszafogja magát.

– A hiba ezután több páciensnél is előfordult a Los Angeles-i Egyetem westwoodi klinikáján. George erre a jelenségre figyelt fel.

George bólintott.

– Hiába nevezi egyszerű hibának – tette hozzá –, ez sem változtat a lényegen, hogy az iDoc tudatosan végez a páciensekkel. Olyan emberi lényekkel, akiknek vannak barátaik, rokonaik… szeretteik.

George vádja egy pillanatra belefojtotta a szót Thornba, aki a hosszúra nyúlt csend végén kimérten bólintott.

– Elismerem, a hiba összefüggésbe hozható a váratlan halálesetekkel, de én nem használnám a *tudatosan* szót. Hány halálesetre figyelt fel a klinikán?

– Csak a Los Angeles-i Egyetem westwoodi klinikáján?

– Igen.

– Négyre. – Még csak megemlíteni sem akarta Kasey esetét. Jelen körülmények között úgy érezte, ezzel csak megszentségtelenítené az emlékét.

Thorn vetett egy pillantást Langley és Clayton felé, akik kimérten bólintottak.

– Három másik a Santa Monica-i Egyetemen történt, még három pedig a Harbor Egyetem Kórházában – tette hozzá Langley.

George arra gondolt, hogy a három Santa Monica-i áldozat közé sorolták-e Kasey-t, de nem kérdezett rá.

– Mire jutott a halálesetekkel kapcsolatban? – kérdezett rá Thorn. – Önök szerint mi okozta őket?

George nem tudta, mit feleljen. Ebben az érzelmi állapotban a tudatos gondolkodás is nehezére esett.

– Szükségünk van az együttműködésére, George – ösztökélte Thorn. – Főként, ha szándékában áll minél hamarabb távozni ebből az intézményből.

Ahogy megérezte combján Paula szorítását, nagy levegőt vett.

– Ha a bizonyítékok érdeklik, csak Sal DeAngelis esetéről tudok beszámolni.

– Mit tudott meg erről? És hogyan?

George fészkelődni kezdett, míg azon töprengett, mennyire lehet őszinte.

– Számítunk a teljes őszinteségére – olvasott Thorn a gondolataiban. – Mi is igyekszünk a lehető legegyenesebben beszélni. Tudniuk kell – intett előbb George és Paula, majd Langley és Clayton felé –, hogy mi mind ugyanazon az oldalon állunk.

George egyik férfiról a másikra nézett, miközben próbálta megítélni, mennyire bízhat bennük. Mindhárman rezzenéstelenül állták a tekintetét. Clayton még egyetlen szót sem szólt, így George nem sejthette, mit gondol erről az egészről.

Megköszörülte a torkát, aztán Paulára nézett.

Paula lassan bólintott, és újra megszorította a combját.

– Azt gondolom, hogy szerepe lehet a páciensek implantátumának. Mindent megtettem, hogy megszerezzem azt, amelyiket DeAngelis hasába ültettek.

– Végül hogy sikerült? – kérdezett közbe Thorn.

– Nem ment egyszerűen. Először a hullaházban próbálkoztam, ahol láttam Claytont, amint feltehetőleg ugyanezt csinálta.

Thorn és Clayton gyors pillantást váltott.

Clayton most először szólalt meg.

– Valóban lementem ezért a hullaházba, de nem találtam meg az implantátumot.

Thorn bólintott, mielőtt visszafordult George felé.

– Folytassa!

– Nos, én még nem tudtam, hogy nincs a helyén, ezért tettem egy kísérletet a ravatalozóban is. Ekkor derült ki számomra, hogy már eltávolították, s miután láttam az öltönyösöket, akik átkutatták DeAngelis lakását, azt feltételeztem, hogy senkinek nem sikerült megtalálnia. Ekkor ötlött fel bennem, hogy DeAngelisnek talán sikerült kivágnia magából, mielőtt nekirohant a klinika épületének. A hatósági járműtelepen

megtaláltam az autója roncsait, és onnét végül előkerült az implantátum.

– Megtalálta? – Thorn gyors pillantást váltott a kollégáival.

– Igen. Nagy erőfeszítések árán.

– Meg is vizsgálta?

– Természetesen, egy nagy felbontású mikroszkóppal. Az implantátum teljesen üres volt, ami felkavart, hiszen több évre elegendő inzulint tároltak benne, nem csak kéthavi adagot.

– Mire következtetett az üres implantátumból?

George egyenesen Thorn szemébe nézett, miközben arra gondolt, hogy csak megjátssza az értetlent.

– Aggasztott, hogy talán szándékosan történt a kiürítés és…

Thorn félbeszakította.

– Mit ért az alatt, hogy szándékosan? Nevezzük nevén a dolgokat! Azt gondolta, hogy a pácienst meggyilkolták?

– Igen – bólintott George. Végre tiszta vizet öntöttek a pohárba. – Már csak be kellett bizonyítanom.

– S ezt hogyan képzelte?

– Megszereztem DeAngelis összetört telefonját, majd megbíztam egy hozzáértő barátomat azzal, hogy derítse ki, kapott-e parancsot a kiürítésre, vagyis a teljes inzulinkészlet egyszeri felhasználására. A barátom megerősítette, hogy ez történt. A telefon a balesetben olyan súlyosan károsodott, hogy nem lehetett távoli eléréssel kitörölni az adatait. Birtokomban van tehát egy érintetlen iDoc-rekord a kiürítési paranccsal.

Thorn vetett egy pillantást Langley-re, aki jól láthatóan összerezzent.

– Ebből tudtam, hogy Sal halála nem volt véletlen baleset, ahogy az implantátum vagy a telefon meghibásodása se a véletlennek köszönhető. Ekkor arra kértem a barátomat, Zee Beauregard-t, hogy törjön be az iDoc szervereire és keresse meg a parancs küldőjét. Eszembe jutott, hogy valamelyik orvosi lapban olvastam egy cikket, ami szerint a vezeték nélküli hálózathoz

kapcsolódó orvosi eszközök védtelenek egy külső támadással szemben.

– Annak ellenére erre biztatta a barátját, hogy mindketten pontosan tudták, mennyire komoly bűncselekménynek számít az iDoc szervereinek feltörése?

– Természetesen! – felelt bosszúsan George. – A körülmények ismeretében ez aligha csoda!

Thorn feltartotta a kezét.

– Gratulálnom kell mindkettőjüknek a kitartásukért.

Langley kezdett egyre türelmetlenebb lenni, amiért a tárgyalás megrekedt ezen a ponton.

– És mit talált ez a Zee?

– Eleinte minden szokványosnak tűnt. Nyomát sem lehetett látni az általános kiürítési parancsnak, tehát valószínűnek tűnt, hogy Sal telefonját feltörték, ám ekkor Zee felfigyelt valamire, amit ő anomáliának nevezett. Számára ez azt bizonyította, hogy valaki módosította a vonatkozó rekordokat. Azt mondta, eredetileg ott lehetett a kiürítési parancs, de felülírták. Ugyanezt az anomáliát az általam vizsgált mind az öt esetnél megtalálta. Másként talán nem lett volna olyan szembeötlő, de minden esetben pontosan a páciens halála előtt tizenhét perccel történt.

George észrevette, ahogy Thorn bosszús pillantást vet Langley-re, aki elfordítja a tekintetét. Ebből gyaníthatta, hogy neki kellett felülírnia a rekordokat, amit elszúrt, így Zee rájött a csalásra.

Thorn elcsigázott arccal fordult vissza George felé.

– Oké, szóval emberölésre gyanakodott. Ebből mire következtetett?

George habozott.

– Kérem – erősködött Thorn.

– Azt gondoltam, valaki vagy valakik az Egyesült Egészségbiztosítónál arra használják az iDocot, hogy spóroljanak egy kicsit.

– Nem lehetne pontosabban?

– Aggódtam, hogy valaki az iDoc közvetítésével eldöntötte, mely páciensek menthetetlenek, aztán felülírta a rekordokat, hogy megszabaduljon a bizonyítékoktól.

Thorn és Langley bólintott.

– Újra csak azt mondhatom, hogy elismerésre méltó a kitartásuk és a munkájuk, ugyanakkor tudniuk kell azt is, hogy tévednek.

George értetlen pillantást vetett Thornra.

– Hagyom, hogy Lewis elmondja, mi történt valójában.

George és Paula egyszerre dőltek előre, egy pillanatra minden dühükről és félelmükről megfeledkeztek.

54.

PSZICHIÁTRIAI KLINIKA
HOLLYWOOD HILLS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 9.28

Ezúttal Langley köszörülte meg a torkát.

– Legelőször is – szólalt meg olyan csendesen, mintha attól tartana, hogy kihallgatják, noha az ápolók rég elhagyták a termet – kezdjük az alapokkal. Meg szeretnék győződni arról, hogy mindketten pontosan tudják, mit jelent az, hogy egy program heurisztikus.

George és Paula váltott egy gyors pillantást. Mindketten valami egészen másra számítottak.

– Én természetesen tudom, Lewis – felelte Paula. – Isten tudja, hány embernek eladtam ezt a funkciót…

– Engem inkább dr. Wilson válasza érdekelne, de azért higgye el, egészen más eladni a heurisztikát és érteni a heurisztikát. – George-hoz fordult.

– Nagyjából sejtem, de nem biztos, hogy meg tudnám fogalmazni.

– Az eredeti jelentése egy olyan spekulatív elméletre vonatkozik, ami támpontként szolgálhat a probléma megoldásában, avagy olyan tanítási módszerre, amikor a tanulás folyamata a diák saját felfedezésein keresztül valósul meg.

George és Paula zavartan nézett össze. Egyikük sem értette, mire akar kilyukadni. Az adott körülmények között különösen George tartotta bizarrnak ezt a kiselőadást.

– Számítógépes nyelven a „heurisztikus" annyit jelent – folytatta Langley –, hogy a problémamegoldó algoritmus működése során felhasználja a korábbi problémák megoldásait. A program elraktározza az információt egy adatbázisban, amit minden későbbi esetben elővehet, így olyan problémákra is választ talál, amelyek megoldására eredetileg nem készítették fel. – George szemébe nézett, hogy lássa, érti-e a koncepciót.

George bólintott. Számára úgy tűnt, ez a lehető legkörülményesebb megfogalmazása annak, hogy egy program képes a tanulásra.

– Az iDoc algoritmusának megírása során kezdettől fontosnak tartottuk, hogy képes legyen a korábbi esetekből építkezni és minél gyorsabb döntéseket hozni. Az első alfatesztek során képet alkothattunk arról, melyek azok a helyzetek, amikor szükséges egy hús-vér orvos háttértámogatása. Az ilyen helyzetekre építettük fel a kontrollközpontot. Ez gyakorlatilag egy olyan hely, ahol…

– Paula megmutatta – szakította félbe George abban a reményben, hogy így gyorsabban eljutnak a lényeghez.

Langley elmosolyodott.

– Helyes. A bétateszt során az iDoc még viszonylag sok esetben fordult a kontrollközpont segítségéhez, de az elérések száma gyorsan csökkent, ami azt jelezte, hogy az iDoc a tervek szerint, heurisztikusan működik. Más szóval, drasztikusan csökkent az

olyan esetek száma, amikor az iDoc nem érezte magát kompetensnek az önálló döntésre. Ez azt jelezte, hogy az alkalmazás valóban tanul, méghozzá szélsebesen. – Langley itt újra elhallgatott, amíg Paula és George meg nem erősítette, hogy érti a hallottakat.

Mindketten bólintottak.

– A hibajelenség megértéséhez tudniuk kell, hogy az iDoc alapjául szolgáló algoritmus számos olyan szubjektív változót is kezel, mint a fájdalom és szenvedés, ami a különféle orvosi kezelésekhez, sőt olykor a preventív vizsgálatokhoz is kapcsolódik. Az iDoc még az olyan egyszerű mellékhatásokkal is számol, mint az esetleg fellépő alvási vagy étkezési zavar. Itt alapvetően az életminőség megítéléséről beszélünk, ami nem igazán mérhető vagy alakítható digitális jelfolyammá. Ám mégis megpróbáltuk számításba venni, mert az a határozott meggyőződésünk, hogy ezek sokkal fontosabb változói az egészségmegőrzést célzó sikeres döntési folyamatnak, mint amekkora hangsúlyt a betegellátásban eddig kaptak. Ugyanitt hadd említsek meg még egy változót: a költségeket. Az iDoc-algoritmus egyik alapvetése, hogy az egészségügyi ellátáshoz köthető költségek a GDP túlságosan magas hányadát teszik ki, s hogy ezeket a költségeket csökkentenünk kell, ha azt akarjuk, hogy az egészségügyi ellátás mindenki számára elérhető legyen. Tudnak követni?

Mindketten bólintottak. George úgy érezte, mintha Langley *a spanyolviasz feltalálását* ecsetelné.

Langley újra megköszörülte a torkát.

– Itt érkeztünk el a lényeghez. Senki sem használta az iDocot arra, hogy bizonyos pácienseket kiiktasson. Az a tény, hogy a tesztalanyok csekély aránya életét vesztette, minket is meglepetésként ért. Csupán annyi történt, hogy az iDoc-algoritmus bizonyos páciensek kiiktatása mellett döntött, miután számításba vette a várható rákkezeléssel járó fájdalmat és

szenvedést, a kezelések várható kimenetelét, valamint azok költségeit. Kívülről senki nem befolyásolta a folyamatot. Ez annyit jelent, hogy itt nincsenek „rossz fiúk”. Az alapján, amit a kérdéses betegségek kezeléséről, az adott páciensek által a korábbiakban kiállt szenvedésekről és az orvosi beavatkozás költségeiről tudott, az iDoc meghozta a maga tárgyilagos ítéletét. Ez minden.

Hosszú időre csend lett. Nem hallatszott más, csak az odakint repdeső madarak csiripelése.

Paula szólalt meg elsőként, aki már egyáltalán nem tűnt bosszúsnak.

– Mióta tudunk erről a hibáról?

– Egy hete – felelte Langley. – Az első bizonyíték éppen aznap jutott el hozzám, amikor összehívtuk a leendő befektetőket.

– És hogyan reagáltak a hírre?

– Amint kiderítettük, mi történt pontosan, azonnal leállítottunk minden *globális kiürítési parancsot*. Először mi is arra gyanakodtunk, amire dr. Wilson, vagyis egy külső támadásra. Aztán ezt a lehetőséget gyorsan elvetettük, miután egyértelművé vált, hogy a kiürítési parancsot az iDoc adta ki, vagyis maga az algoritmus döntött a kérdésben és intézkedett a továbbiakról.

– Ekkor mit csináltak? – Paula George szájából vette ki a szót.

– Amint mondtam, megakadályoztuk az iDocot abban, hogy kiürítési parancsot küldhessen.

– Az ebbe a kategóriába tartozó pácienseket is kiszűrték? – kérdezte George.

– Nem. Tudnunk kellett, hogy az iDoc a számtalan résztvevő közül milyen alapon választja ki azokat, akiknek az életben tartása ellentétes a logikájával. Programozóként abból tanulhattunk a legtöbbet, ha visszafejtettük a heurisztikus működésből fakadó döntéseket.

– Hány páciens volt érintett azokon felül, akik ügyében George nyomozott? – kérdezte Paula.

– Még nyolcan, összesen tehát tizenketten – vallotta be Langley. – További egy eset dr. Wilson tudta nélkül történt az egyetem klinikáján, további négy Santa Monicában, három pedig a Harbor Egyetem kórházában.

– Valamennyi eset halállal végződött? – Paula olyan precízen fogalmazott, mintha csak egy tárgyaláson lennének.

– Igen.

– Amióta elvették tőle ezt a jogosultságot, az iDoc azonosított további olyan betegeket, akik megfelelnek a teljes kiürítési parancs kritériumainak?

– Igen, három ilyen esetről tudunk. Kettőről az L.A. Egyetem klinikáján, egyről Santa Monicában.

– És ezek a páciensek még életben vannak?

– Igen, ámbár olyan komplex kezelés előtt állnak, ami szélsőséges módon rontja az életminőségüket, miközben nagy valószínűséggel nem képes az adott betegség továbbterjedésének megakadályozására…

– Felteszem – szúrta közbe George –, az iDoc egy sor olyan pácienst is azonosított, akik megfeleltek ugyan a teljes kiürítési parancs feltételeinek, de nem rendelkeztek olyan implantátummal, ami megkönnyítette volna a piszkos munka elvégzését.

Langley egy pillanatig nem válaszolt. A tekintete Thorn felé rebbent.

– Igen.

– Közülük hányat azonosítottak?

– Pontos számot nem tudok mondani, de utánajárhatok.

– Azért ez jó kérdés – jegyezte meg Thorn.

George bólintott, mielőtt továbblépett.

– Helytálló volt Zee feltételezése is, hogy az általam vizsgált négy esetnél felülírták a kiürítési parancsra vonatkozó rekordokat?

– Igen – ismerte be Langley.

– Miért töröltek le minden adatot a páciensek telefonjairól, és miért kísérelték meg ezt tenni DeAngelo mobiljával is?

– A bétateszt kezdete óta ez a szabvány eljárás. A halál beállta után nyomban letörlünk minden adatot. Ennek semmi köze a kiürítési parancshoz, sokkal inkább a személyiségi jogi törvényekhez, melyek…

Thorn félbeszakította.

– Lewis jól mondja. A mobiltelefonokkal semmit nem akartunk eltitkolni. A kármentés csupán arra korlátozódott, hogy felülírtuk a kiürítési parancsokat és azok következményeit a szervereinken. Ezzel is csak azt akartuk megakadályozni, hogy az Egyesült Egészségbiztosítótól vagy az iDoc fejlesztésében részt vevő cégektől bárki felfigyelhessen a hibára. A történtekről csak mi hárman tudtunk, és még valaki a cégnél. A legfontosabb célunk most is az, ami akkor volt: a történtek kiszivárgásának megakadályozása. A média nyilván két kézzel kapna egy ilyen sztori után. Gondoljanak csak arra, mi történt, amikor Sarah Palin meglebegtette a „kegyes halál” témáját, pedig akkor csak az életük végén járó, gyógyíthatatlan betegséggel küzdő páciensekről volt szót. Úgy véljük, az iDoc túlságosan fontos az ország és a világ jóléte szempontjából, mint hogy egy ilyen szerencsétlen incidens veszélyeztesse a bevezetését. Ha az iDoc majd egyértelmű módon bizonyítja, hogy képes az egyenlőtlenségek megszüntetésére és a preventív gondoskodás elterjesztésére, megpróbálhatjuk kiszűrni ezt a hibát, de másként a fürdővízzel együtt a gyereket is kiöntenénk.

Thorn itt elhallgatott, nagy levegőt vett. Mindenki hallgatott, míg magában megemésztette szenvedélyes hangú védőbeszédét.

Végül George törte meg a csendet.

– Az iDoc azért az Egyesült Egészségbiztosítónak is jót fog tenni…

– Bizonyára – értett egyet habozás nélkül Thorn –, de szeretném, ha Paulával együtt megértené, hogy ez a hiba nem valamiféle titkos összeesküvés az Egyesült Egészségbiztosító részéről. Mi nem ítélünk halálra senkit. Soha nem is fogunk. Ha teljesen őszinte akarok lenni, erre nincs is semmi szükség.

– Akkor miért nem fordultak közvetlenül hozzánk ahelyett, hogy az éjszaka közepén elraboltak? – Paula hangja kezdett újra szenvedélyessé válni. – Komolyabb bajunk is eshetett volna!

– Ezért már bocsánatot kértem. Mint említettem, a döntést a biztonsági főnökünk, Mr. Gauthier hozta meg. Ne aggódjanak, el fogom marasztalni emiatt. Sajnos ez is egyike az olyan helyzeteknek, amikor a jobb kéz nem tudja, mit csinál a bal. A zsoldosok, akik elrabolták önöket, semmit sem tudtak, leszámítva a tényt, hogy veszélyt jelentenek. Higgyék el, megértem az érzéseiket. Okkal haragszanak, de ne feledjék, ilyen vészhelyzetekben a biztonság mindennél fontosabb! Ezzel együtt, még egyszer elnézést kérek a kellemetlenségért.

Langley és Clayton helyeslően bólogatott.

– Annak tudatában, hogy mit kellett kiállniuk, szeretném elmondani, hogy készek vagyunk megfelelően kárpótolni önöket, amennyiben együttműködnek.

– Mit ért együttműködés alatt? – akarta tudni George.

– Azt, hogy elfogadják a hibát annak, ami. Az érintett páciensek halála valóban sajnálatos: nemhogy önálló és megfelelő tájékoztatáson alapuló döntést nem hozhattak, de még a döntési folyamatba se szólhattak bele. Mindazonáltal ezek az emberek a közeljövőben mindenképpen meghaltak volna, nem beszélve a rájuk váró fájdalomról és szenvedésről, amivel az orvosi kezelések jártak volna.

George és Paula váltott egy gyors pillantást.

– És mi történik, ha mégsem működünk együtt? – tette fel a kérdést George.

Thorn fáradtan felsóhajtott.

– Ez esetben kénytelenek lesznek ezen a kellemetlen helyen tartózkodni, és semmilyen kapcsolatot nem tarthatnak fenn a külvilággal, amíg az Egyesült Egészségbiztosító úgy nem dönt, hogy képes megfelelően kezelni azokat a vádakat, amelyeket megfogalmaznak. Más szóval, míg megfelelően fedezni nem tudjuk magunkat. – Szárazon elmosolyodott.

– Tényleg azt hiszi, hogy megúszhatja, ha bezár ide? – kérdezte hitetlenkedve Paula.

– Természetesen. Ha muszáj, bizonyítani is tudjuk sajnálatos függőségüket, ami szükségessé teszi a kényszergyógykezelést.

– Keresni fognak minket! – csattant fel Paula.

– Elintézzük. Nem mintha a munkáltatójuk különösebben megszenvedné az elvesztésüket. – George-ra nézett. – Az ön esetében talán meg is könnyebbülnek, nem igaz? Más esetekben is csak a családtagok és közeli barátok érdeklődnek az ember után, de a maguk esetében erre se kell számítani.

Paula pillantásával, mintha azt mondta volna George-nak: *Ez kész őrület*.

George Langley-hez fordult.

– Azt mondja, a páciensek halálát okozó hiba az algoritmus spontán fejlődéséből fakad, de ezt mégsem távolították el, csak átmenetileg blokkolták.

Langley helyeslően bólintott, Thorn azonban közbeavatkozott.

– Hadd oszlassam el a kételyeit. Mint már említettem, az Egyesült Egészségbiztosító előrehaladott tárgyalásokat folytat a kormánnyal, hogy az iDoc a Medicare és Medicaid valamennyi kedvezményezettjének rendelkezésére álljon. Többek közt ezért is engedtük, hogy az Általános Erőforrás Gazdálkodás, az ÁEG nyomon kövesse a bétatesztet. Tudnia kell, hogy az ÁEG olyan titkos szervezet, mely az új egészségbiztosítási törvény nyomán

létrejött Független Költségvetési Tanácsadó Testület égisze alatt működik. S miután éppoly lelkiismeretesen végzi a munkáját, mint mi, velünk egy időben tudomást szerzett a hibáról.

George-nak eszébe jutott, hogy Zee szerint az egyik titkos proxy szerver Marylandben üzemel. Hát ez a kormányszerv rémítette őt halálra.

– Egyébként – folytatta Thorn – az ÁEG felel azért, hogy racionalizálja az utolsó életszakaszban elvégzett orvosi beavatkozásokat, különös tekintettel a Medicare kedvezményezettjeire.

Paula és George arca teljes döbbenetet tükrözött.

Thorn felfigyelt a reakciójukra.

– Szükséges valamiféle korlátozás vagy ésszerűsítés, ami gátat vet a költségek elszabadulásának. A legtöbb ipari nagyhatalom már racionalizálta az időskori beavatkozások támogatását, nem egy helyen belterjes, sőt egyenesen korrupt módon. A tény, hogy az iDoc a saját kezébe vette ezt a racionalizálási folyamatot, természetes módon az ÁEG figyelmét sem kerülte el, és megelégedésére szolgál, hogy a döntési folyamat semmilyen módon nem diszkriminatív. Az ügynökök kifejezetten kérték, hogy ne iktassuk ki a hibát, csupán átmenetileg blokkoljuk a teljes kiürítési parancshoz való hozzáférést. Más szóval, ők sem akarnak végezni a kiválasztott pácienseekkel, de mindenképpen el kívánják különíteni őket, hogy egy később meghatározott eljárás alanyai lehessenek. Tehát, hogy válaszoljak a kérdésére – nézett Thorn mélyen George szemébe –, nem, a hibát nem küszöböltük ki. A rendszer a maga saját logikája szerint továbbra is szűri a pácienseket, csak nem iktatja ki őket.

George és Paula újra összenéztek, ahogy a hallottak egyre nagyobb súllyal telepedtek rájuk.

– Amint azt mondtam – tette hozzá Thorn –, az Egyesült Egészségbiztosítónak és az egészségügyi ellátásban érintett többi vállalatnak nem kell ítéletet mondania senki felett. Ennek az

országnak és ennek a világnak van szüksége arra, hogy végre racionálisan közelítse meg a halálos betegségben szenvedők orvosi ellátását. Az Egyesült Egészségbiztosító nem foglal állást ebben a kérdésben. Ha a kormány Medicare-iDoc egyezséget akar, akkor a felelősség egyedül és kizárólag az övé.

Thorn vetett egy pillantást Claytonra, aki értett a célzásból.

– Az együttműködés rendkívül előnyös lehet az ön számára, George – jelentette ki. – Tovább dolgozhat negyedéves rezidensként. A klinika azonnal ejti a betegjogi szabályok megsértésének vádját. Tudnia kell, hogy egy sor olyan szakmabeli, aki hasonló kihágásokat követett el, jelenleg is börtönben ül.

– Arról is elfeledkezünk, hogy betört a rendszerünkbe – tette hozzá Thorn. – Még kedvezményes részvényopciót is adunk, hogy elismerjük a szerepét az iDoc koncepciójának kialakításában. Ami önt illeti, Paula, a jelenleg is tekintélyes részesedése mellett további opciókat kínálhatok.

George lapos pillantást vetett Thornra.

– Nagyon olyan, mintha meg akarna vesztegetni…

– Tekintse inkább azonnali kompenzációnak. Eljöhet még az idő, amikor mindketten hangot adhatnak az iDockal kapcsolatos aggályaiknak, de csak azt követően, hogy megkapta a hatósági engedélyt és országszerte bevezetésre került. Önnek, George, külön is hálásak vagyunk, amiért rámutatott, hogy korrigálni kell az iDoc viselkedését, mielőtt még kitörne a médiahisztéria, ami évekkel visszavetheti a bevezetést.

George és Paula arcán hamisítatlan döbbenet tükröződött.

– Most pedig – emelte fel a hangját Thorn –, ha nincs több kérdésük, vitassák meg a dolgot egymás közt, azután mondják el, hogyan döntöttek!

George még nem végzett.

– Nekem lenne még egy kérdésem. Az Egyesült Egészségbiztosító felelős a barátom, Zee haláláért?

55.

PSZICHIÁTRIAI KLINIKA
HOLLYWOOD HILLS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 9.58

– Köszönöm a kérdést – bólintott Thorn. – Már korábban is fel akartam hozni, miután tudtam, hogy ezt feltételezi, de a helyzet az, hogy nem mi voltunk, legalábbis nem közvetlenül. Az történt, hogy felbéreltünk néhány szakembert a megfigyelésére és annak kiderítésére, pontosan mit tud vagy gyanít, amikor Zee Beauregard váratlanul belépett a képbe. Gondoltuk, hogy segít magának, főként miután sikerült betörnie a szervereinkre. Amikor szombat reggel hirtelen felvette a nyúlcipőt, tudtuk, hogy követnünk kell és önnel együtt be kell gyűjtenünk. A nyomában jártunk, ahogy északnak haladt, és felvettük volna, amint leáll, de sajnálatos módon másként alakult. Valahogy kiszúrta, hogy követik, s ettől teljesen pánikba esett. Akkor kezdett el száguldozni. Amennyire tudjuk, egy régi tragacsot vezetett. Bizonyára elveszítette felette az irányítást, akkor rohant bele a betonfalba.

– Miért az jelent meg, hogy meghibásodott a gázpedál?

– Sejtelmem sincs, ezt tőlük kérdezze. Talán a jármű kora és állapota miatt, talán mert százhatvanas tempóban száguldott, talán mert az efféle vádaskodás növeli a példányszámot és a nézettséget. Persze ez is csak sejtés.

– Szombat reggel engem is be akartak „gyűjteni”? – nyomta meg a szót George.

– Amennyire tudom, ezt tervezték, csak mire a másik csapat kiért a lakására, már letartóztatták. Ez minket is váratlanul ért. Aggódtunk, hogy esetleg kitálal a rendőröknek, összecsődíti a firkászokat, és veszélybe sodorja az egész iDoc-programot, de

utána kezdtek elsimulni a hullámok. Gyorsan kiszabadult a börtönből, ahonnan egyenesen Paulához vezetett az útja.

– Hogyan követtek Paula házához?

– Mi személy szerint sehogy. Erre ott vannak a profik.

– Pedig odafigyeltem erre…

– Hát, talán ezért hívják őket profiknak. Gondolom, egyszerűen bemérték a telefonját. Vagy ez, vagy szereltek egy jeladót az autójára.

George egy pillantást vetett Paulára, aki felvonta a szemöldökét, mintha azt jelezné: nem megmondtam?

– Most pedig, ha tényleg nincs több kérdés… – Thorn tekintete ide-oda járt kettejük között.

Először egyikük sem mozdult, azután Paula kihúzta magát.

– Amikor azok az úgynevezett profik megszállták a házamat, berobbantották a bejárati ajtót. Ezzel kapcsolatban mi a tervük?

– Már gondoskodtunk róla. Az ajtó visszakerült a helyére, és ugyanolyan jól működik, mint az egész biztonsági rendszer. – Thorn kivárt még néhány pillanatot, mielőtt hozzátette: – Nos, a labda önöknél van. Most kettesben maradhatnak, hogy megtárgyalják a dolgot, de ne feledjék: szilárd álláspontunk szerint nem most van itt az ideje, hogy a közvélemény bármiféle meghibásodásról halljon. Ha az emberek nem állnak készen megtárgyalni az erőforrások hatékonyabb elosztását, annak semmiképp nem lehet az iDoc az áldozata. Ezért kell beleegyezniük, hogy nem beszélnek a problémáról, legalábbis amíg az iDoc országos szinten bevezetésre nem kerül, beleértve a Medicare- és Medicaid-programot is. Azután a kormány és az Egyesült Egészségbiztosító szívesen meghallgatja a javaslataikat.

Paula megfogalmazott még egy kérdést.

– Mennyi időnk van dönteni?

Thorn megvonta a vállát.

– Amennyit csak akarnak. Nekünk persze jobb lenne minél előbb. Ha kérdésük van, csak továbbítsák az ápolók felé. Van egy

nagy közösségi helyiség, az idő nagy részében ott szabadon tartózkodhatnak. Beszélhetnek az ebédlőben is. Az éjszakákat az eddigiek szerint, külön szobában töltik. Senki sem fog kellemetlenkedni. Önök egyelőre pusztán… – Ráérősen kereste a megfelelő szót. – Mondjuk úgy, vendégek. – Felkelt a székéből.

Langley és Clayton követte a példáját.

– Remélem, nemsokára hallunk önökről. – Thorn kipréselt magából egy mosolyt.

Miután Thorn, Langley és Clayton sorban kimentek a tárgyalóból, az ajtó halkan becsukódott mögöttük.

George és Paula elképedten, tátott szájjal fordult egymás felé.

– Ez a legfurább dolog, ami életemben történt velem – állapította meg George.

– Egyetértek – rázta meg a fejét Paula. – Nem tudom, mire számítottam, de erre biztos nem. Nem tudom, hogy hálás legyek, dühös, vagy mindkettő. A francba, fel is hívhattak volna ahelyett, hogy ránk küldik ezeket a gorillákat.

Egy perc múlva kinyílt az ajtó és újra felbukkantak az ápolók, akik intettek, hogy kövessék őket a társalgóba.

56.

PSZICHIÁTRIAI KLINIKA
HOLLYWOOD HILLS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 10.35

George és Paula körülnézett a tágas, funkcionálisan berendezett közösségi helyiségben, ahol néhány viseltes kanapé és különféle székek voltak egy régimódi tévé elé állítva. Épp egy délelőtti kvízműsor ment. Ezen felül csak négy játékasztalt és két polcot láttak, az utóbbin régi könyvekkel – jobbára a *Reader's Digest*

rövidített regényeivel –, magazinnal és társasjátékkal. Az ablakot a hely szellemének megfelelően berácsozták.

Oldalt, a bejárat mellett négy ápoló ácsorgott, hogy rajtuk tartsa a szemét. A bejárat túlsó felén folyosó vezetett a tárgyaló felé, még távolabb pedig az a két cella nyílt, ahol az éjszakát töltötték.

Nem nézték a tévét, viszont felhasználták annak hangját, hogy elfedjék elsuttogott szavaikat. Két viseltes székben ültek, az ápolóktól a lehető legtávolabb.

Paula láthatóan még most is szédelgett.

– Nem tudom elhinni, hogy így kezelnek minket. Fogságban tartanak egy ötvenes évekből itt maradt diliházban…

– Ez az egész meghaladja a képzeletemet – bólintott George –, mégis azt kell mondanom, sokkal jobban érzem magam, mint gondoltam volna.

– Azt hiszem, ezzel egyet kell értenem.

– Nem tudom, vannak-e itt más ápoltak is. – A nővérszoba üvegablaka felé nézett. Odabent íróasztalt láttak, amin az egyik ápoló valamit körmölt.

– Ha vannak is, elzárva tartják őket. – Paula tekintete követte George-ét, ahogy századjára is végigmérte a helyet.

– Oké. – George odafordult hozzá. – Most már lépjünk túl a meglepetésen, hogy ilyen körülmények között láttuk viszont Thornt, Langley-t és Claytont. Beszélnünk kell. Neked mi a véleményed Thorn kiselőadásáról?

Paula megcsóválta a fejét.

– Még nem tudtam teljesen megemészteni. Annyira a történtek hatása alatt vagyok, hogy alig tudok tisztán gondolkodni. A poszttraumás stressz lehet ilyen.

– Megértelek, de akkor is vegyünk erőt magunkon. Szerintem rövid időn belül választ kell adnunk.

– Igazad lehet. – Paula kitapogatta a kezét, hogy biztatóan megszorítsa. – Figyelj, nem tudom, te hogy vagy ezzel, de nekem több szempontból is vonzó az ajánlatuk.

– Mire gondolsz?

– Szerintem is racionálisan kell megközelíteni az időskori betegellátást. Ez az igény, ha burkoltan is, de mindig létezett. Az egészségügyi ellátás, vagy ha úgy tetszik, a betegellátás iránti igény szinte kielégíthetetlen. Az anyagias szemlélet eddig is jelen volt, s azt kell mondanom, messze igazságtalanabb, ha valakinek a pénzügyi helyzete vagy a társadalmi státusa határozza meg a lehetőségeit. Ma egy gazdag és befolyásos ember bármilyen orvosi ellátást megkaphat, aminek csak szükségét érzi. Nem biztos, de talán Mickey Mantle májátültetése is jó példa erre. Vagy Steve Jobs esete.

– Vagyis megveszed Thorn magyarázatát, hogy jobb elaltatni a kivénhedt kutyát?

Paula megvonta a vállát.

– Nem veszek meg semmit, csak hangosan gondolkodom. Nekem épp elég nagy csapás a magyarázata, hogy az iDoc felelős a halálesetekért. Hozzád hasonlóan én is hackerekre gyanakodtam, sosem jutott volna eszembe, hogy az iDoc algoritmusa felel mindenért. Tudtam, hogy az általa említett szubjektív tényezőket, az életminőséget és a költséghatékonyságot számításba vették a tervezésnél, de ebből sosem következtettem volna arra, hogy az iDoc a tanulási folyamat eredményeként levonja a leglogikusabb következtetést és egyszerűen megszabadul a problémás páciensektől. A racionalizálás viszont ettől még fontos. Talán tényleg az lenne a legjobb, ha a diszkriminációnak a látszatát is kerülve egy matematikai algoritmus döntene a kérdésben.

– Ez nagyon úgy hangzik, mintha te már döntöttél volna.

– Nem, de akkor is ki kell tárgyalnunk a dolgot. Ha az egyedi esetekre gondolok, nincs mentség arra, ami történt. Ezeket a

pácienseket egyértelműen megölték, de talán ők maguk sem akarták volna, hogy tovább gyötörjék őket a gyógyszerekkel, amelyek nagy valószínűséggel nem használnak, viszont borzalmas mellékhatásokkal járnak. Talán mégis van helye a kegyes halálnak, a távozás megkönnyítésének.

George bólintott. Értette Paula álláspontját.

– Be kell vallanom, eddig nem sokat gondoltam erre…

– Nos, talán eljött az idő, amikor már nem söpörhetjük a szőnyeg alá.

George idegesen remegő kézzel túrt bele a hajába.

– Iszonyú gyorsan változik az egészségügy, amióta Washington a magán-egészségbiztosítást erőlteti, pedig igazából az lenne a dolga, hogy az egészségügyet ugyanúgy bevonja a kormányzati funkciók közé, mint az oktatást és a hadügyet. Ellátást mindenkinek.

– Erről ne is álmodj! – hűtötte le Paula. – A politikusoknak sosem lesz mersze meghirdetni az egészségügy szerkezeti reformját. Túl sok a vesztenivalójuk.

– Talán nekünk, orvosoknak kellene megtennünk, csak mi is rettegünk, hogy elveszítjük a kényelmes kis állásunkat, pedig a digitális forradalomnak köszönhetően ez amúgy is meg fog történni. Meg is érdemeljük, amiért nem állunk ki az egységes és ingyenes ellátásért…

– Egyetértek. Az orvosok túlságosan régóta homokba dugják a fejüket. Az iDoc már csak azért is ad óriási pluszt az embereknek.

– Csak akkor nem ad óriási pluszt, ahogy mondod, ha megöli őket.

– Ezt most tegyük félre néhány percre – javasolta Paula. – Én hajlok rá, hogy megegyezzek velük. Három teljes évet szántam az iDoc fejlesztésére. Neked is érezned kellene valami hasonlót, ha már te vagy az eredeti ötletgazda. – Felvonta a szemöldökét, úgy kémlelte George arcát.

George hátrahőkölt.

– Remélem, ezzel nem azt akarod sugallni, hogy bármelyikünk is felelős ezeknek az embereknek a haláláért…

– Nem, csak kezdem én is úgy látni ezeket az eseteket, mint Thorn. Egy olyan új egészségbiztosítási modell szerencsétlen következményei és nehézségei, ami mindezeken túl mérhetetlenül pozitív hatással lesz az egészségügyi helyzetre. Néhányan az orvosi kísérletek során meghalnak, különösen az új gyógyszerek esetében. Ha többen nem lesznek, szerintem én együtt tudnék élni azzal, hogy tartsam a számat, legalábbis egy ideig. Te mit gondolsz?

George felsóhajtott.

– Tudod, nekem igazából az a bajom, hogy az egyik szerencsétlen áldozatot szívből szerettem, egy másikat pedig a barátomnak tartottam. Ez rohadtul megnehezíti, hogy úgy gondoljak erre a hibára, mint valami statisztikai valószínűségre. Mit meg nem adtam volna azért, hogy még hat hónapot együtt lehessek a menyasszonyommal… Ő talán inkább elkerülte volna a fájdalmat és szenvedést, mégis azt mondom, hogy ezt a döntést neki kellett volna meghoznia, nem egy algoritmusnak! – Tehetetlenül tárta szét a karját.

– Az ilyen kérdések még ezerszer bonyolultabbak, ha érzelmileg is érintett valaki. Megértelek. Nagyon sajnálom, ami veled történt. – Újra megérintette George karját, s ezúttal rajta hagyta a kezét.

George vetett egy pillantást az ápolók felé, mielőtt közelebb hajolt hozzá.

– Thorn azt is mondta, hogy a kormány nem akarja felszámolni a hibát.

– De hát a haláleseteknek vége.

– Csak néhány kattintás az egész.

Paula elkapta a kezét.

– Szóval így gondolod.

– A Független Költségvetési Tanácsadó Testület olyan háttérszervezet, amelynek tagjait kinevezik, nem választják, az Általános Erőforrás Gazdálkodás pedig ennél is titokzatosabb.

– Egyetértek, de Thorn azt is mondta, hogy a kormány nyitott a hiba felhasználási módjának vitájára, és kíváncsi a véleményünkre.

– Oké, de ez a nagy titokzatosság akkor is nyugtalanító. A lényeg pedig mégiscsak az, hogy a szövetségi kormány azt tesz, amit akar. Ha a véleményünk nem cseng majd egybe az övékkel, szerinted mi lesz?

– Akkor egyezzünk meg abban, hogy ez nem maradhat titok, de addig is ki kell jutnunk innét. Mondhatjuk Thornnak, hogy elvben elfogadjuk az ajánlatát, vagyis nem rohanunk egyből a médiához. Akkor máris kellemesebb körülmények között társaloghatunk ezekről a dolgokról. Mondjuk nálam…

– Szerinted beéri ennyivel?

– Majd én meggyőzöm. Nincs más választásunk, ha ki akarunk jutni innét.

– Számomra ez olyan, mintha megtenném az első lépést egy nagyon csúszós és meredek lejtőn. Mintha áldásomat adnám arra, hogy selejtezzék ki közülünk a legkevésbé életképes egyedeket.

– Lehet, de amíg nem halnak meg újabb betegek, legalább tovább gondolkodhatunk erről. *Én* személy szerint csak arra vágyom, hogy elhúzzak innét. Te is jobban járnál, ha a börtön helyett a klinikára térnél vissza.

– Oké! – adta meg magát George. – Oké!

– Mi az oké? – kérdezte Paula.

– Oké, tegyünk egy kísérletet! Remélem, elég meggyőző leszel.

– Csak annyit kell megígérnünk, hogy nem rohanunk a médiához. Meggyőző leszek, mert mi is ezt akarjuk, és egyelőre nem vár tőlünk többet.

57.

PSZICHIÁTRIAI KLINIKA
HOLLYWOOD HILLS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 14.30

George és Paula már kezdtek kétségbeesni, hogy Thorn aznap nem jön, hiába küldtek neki üzenetet, hogy elfogadják az ajánlatát, mikor egyszer csak az elnök-vezérigazgató belépett a társalgóba. Oda a kettesben végigült ebéd után tértek vissza. Az elszigeteltség, a süket csend és az ötvenes évekből megmaradt berendezés már kezdte komolyan megviselni őket.

Thorn elküldte az ápolókat, majd közelebb húzott egy széket.

– Meg kell mondanom, nagy örömmel hallottam ezt a pompás hírt. – Látható elégedettséggel töltötte el, hogy beszéde elérte a kellő hatást.

Ahogy előre eldöntötték, Paula beszélt. Ő maga javasolta ezt – kettejük közül ő ismerte jobban Thornt, és abban is jobban bízott, hogy helyesen döntöttek. Nem vesztegette az időt.

– Átbeszéltük a dolgot, és egyetértünk azzal, hogy a hiba miatt nem akadhat meg az iDoc fejlesztése, ami nyilvánvalóan bekövetkezne, ha a média tudomást szerezne a dologról. Nem szólunk senkinek a sajtótól, sem másnak, de az igazat megvallva, ez mit sem változtat az ellenérzéseinken.

– Zene füleimnek – mosolygott elégedetten Thorn. – Azért megtudhatnám, pontosan milyen ellenérzésekről van szó?

Paula futó pillantást vetett George-ra abban a reményben, hogy valóban hallgatni fog, és engedi őt beszélni.

– A legnagyobb aggodalmunk az, hogy a hibát nem hárították el, vagy még helyesebben, nem rúgták ki páros lábbal az iDoc-programból.

Thorn George felé fordult.

– Felteszem, ezek az ön ellenérzései is.

George szótlanul bólintott.

– Azt is szeretnénk nyomatékosítani – tette hozzá Paula –, hogy részt kívánunk venni a kormány képviselőivel folytatott tárgyalásokon.

– Hogyne! Mint mondtam, a legnagyobb örömmel várunk minden építő javaslatot. – Visszafordult George-hoz. – Meg kell győződnöm arról, hogy Stonebrenner kisasszony az ön nevében is beszél.

George bólintott.

– Így van.

– Pompás. – Thorn nagyot csapott a combjára. – Képzelhetik, mekkora megkönnyebbülés ez nekem. Természetesen mindketten szabadon távozhatnak az intézményből, de úgy érzem, nem lenne szerencsés, ha nyomban visszatérnének a munkahelyükre. Ezzel várjunk még legalább egy hetet. Örülnék, ha azt a hetet együtt töltenék, hogy tovább folytathassák a megkezdett diskurzust. Készséggel elszállásolom önöket egy hotelben.

– Erre semmi szükség – legyintett Paula. – Úgy tervezzük, hogy Santa Monicában maradunk.

– Nem lenne kellemesebb mondjuk Mauin, a Four Seasonsben?

Paula kérdőn nézett George-ra. Határozottan vonzónak találta az ötletet.

George csak megvonta a vállát.

– Santa Monica tökéletesen megfelel. – Nem szándékozta lekötelezni magát az Egyesült Egészségbiztosítónak, azt tette volna, ha elfogadja a felkínált hawaii vakációt.

– Pompás – ismételte meg Thorn, mielőtt George-hoz fordult. – Csak hogy tudja, szólni fogok Claytonnak, aki tüstént

visszahelyezi a pozíciójába. Ami a részvényopcióját illeti, a legközelebbi igazgatótanácsi ülésen felhozom a kérdést.

– Azt hiszem, ezt inkább passzolom.

A tekintetéből ítélve Thorn nem ezt a választ várta.

– Azért én megejtem azt az előterjesztést. – Felállt. – Intézkedem, hogy bocsássák el magukat. Amennyiben Mauival kapcsolatban meggondolnák magukat, csak szóljanak!

Paula felé nyújtotta a kezét, aki elfogadta és megrázta. Ezután fordult csak George-hoz.

– Még egyszer, hadd kérjek bocsánatot az egészért.

Paula és George csak bólintott.

58.

PSZICHIÁTRIAI KLINIKA
HOLLYWOOD HILLS, KALIFORNIA, LOS ANGELES
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 15.15

Ahogy Thorn megígérte, nem egészen egy órán belül két ápoló egy fekete terepjáróhoz kísérte őket. Elöl két sportos fickó ült fekete öltönyben, katonásan rövidre nyírt hajjal. Noha egyiküket sem ismerték fel az előző éjszakáról, abban mindketten azonos véleményen voltak, hogy a „profi” fajtából valók voltak.

Az intézménytől távolodva George meglepődött, milyen közel vannak a Laurel Canyon Boulevard-hoz. A helyet egyetlen tábla sem jelezte.

Az út csendben telt. Paula és George nem akarta, hogy az elöl ülők egyetlen szavukat is kihallgassák, ahogyan azok sem szólították meg őket. A terepjáró végül megállt Paula házánál a padka mellett, ahol mindketten kiszálltak – még most is az

intézeti kék öltözékben. Paula megköszönte a fuvart, de nem kapott választ.

Paula és George a távolodó jármű után néztek.

– Remélem, megkapják az év kommandósa díjat – jegyezte meg Paula.

– Szerintem nem véletlenül ilyen komorak.

– Hogy érted?

– Thorn ezzel is üzenni akar. Jobb, ha tudjuk, hogy bármikor újra bevetheti az erőszaktaktikát.

Paula bólintott.

– Igazad lehet. – A ház oldalsó bejárata felé terelte George-ot, ahol elővette az egyik díszkő alá rejtett kulcsot.

Legelőször a bejárati ajtót akarta látni. Ahogy már az utcáról is felmérte, visszakerült a zsanérjaira és vadonatújnak tűnt. Amikor beléptek a vendégszobába, az ágyat vetetlenül találták, ahogyan hátrahagyták.

Paula ekkor George-hoz fordult.

– Maradhatsz itt, de feljöhetsz hozzám az emeletre is. A te döntésed.

– Meglátjuk, hogy alakul az este. Azért elég stresszes volt ez a nap…

– Remek ötlet.

Felmentek az emeletre, ellenőrizték a második szintet, és látták, hogy a csúszdához vezető rejtekajtó még mindig résnyire nyitva áll. Paula indult, hogy becsukja, de George megállította.

– Sötétben iszonyú ijesztőnek tűnt, de talán tehetnénk vele még egy próbát.

Paula elmosolyodott.

– Újabb remek ötlet.

Önfeledten, akár két kiskölyök, lesiklottak a csúszdán, hogy egymásba gabalyodva érjenek földet. Mindketten felnevettek, és máris érezték, hogy kezdenek felengedni.

A konyhában Paula kinyitotta a hűtőt, megnézte a tartalmát.

– Nincs sok minden – sóhajtott fel. – Szerinted mit vacsorázzunk?

– Elmehetnénk valahová.

– Inkább maradnék itthon. Nem vagyok társasági kedvemben. Nem bánod?

– Dehogy. Ha már itt tartunk, szívemből szólsz.

– Akkor viszont el kell ugranom a boltba.

– Jövök és segítek.

– Nem kell, csak maradj és pihenj! Úszhatsz is egyet, ha van kedved.

– Ami azt illeti, inkább benéznék a lakásomba. Ha már itt maradok egész héten, legalább néhány ruhát és holmit hadd hozzak el. Amíg a boltban vagy, meg is fordulok.

– Tökéletes. Hozd a cuccod, addig én bevásárolok! Mit ennél?

– Bármit – felelte George. – A lényeg, hogy együtt legyünk.

Paula mosolyogva fogadta a bókot.

– Nem én vagyok a világ legjobb séfje. Mit szólnál még egy grillhez és salátához?

– Máris levettél a lábamról.

– Remek! Szerintem ne is halogassuk. Induljunk, én a boltba, te a lakásodba! – Az egyik konyhai fiókból elővette a garázsajtó távirányítóját, hogy odaadja neki. – Egy valamit ígérj meg: nem maradsz túl soká. A gondolattól is kitör a frász, hogy egyedül maradjak a házban.

– Gyors leszek. – George sietve megölelte Paulát, aztán együtt elindultak az ajtó felé.

Mielőtt beült a terepjáró volánja mögé, tett egy kísérletet, hogy megtalálja a jeladót. Még a motorháztető alá is benézett, de semmi. Azt feltételezve, hogy titokban továbbra is megfigyelik, a mobiltelefonját a garázsban, a mosogató szélén hagyta, csak ezután indította be az autót és kifordult az útra. Ahogy L.A.

hírhedt csúcsforgalmában araszolt, önkéntelenül is az árulkodó jeleket kémlelte, és minden második pillanatban belenézett a tükörbe, hátha követik. Gyanította, hogy egy ilyen éjszaka után az üldözési mánia tartósan mellé szegődik.

A lakásban azonnal levedlette magáról a steril kék ruhát, ettől máris jobban érezte magát. Elkezdte összeszedni mindazt, amit át akart vinni Paulához. Mikor a szekrényhez lépett egy sporttáskáért, elővette Kasey dobozát. Az aljában megtalálta a telefont. Maradt még benne annyi töltés, hogy amikor bekapcsolta, az iDoc ikonja farkasszemet nézzen vele. Erről megint az a nagyon csúszós és meredek lejtő jutott eszébe, amin elindult. Tényleg bízhat abban, hogy sem az Általános Erőforrás Gazdálkodás, sem anyaszervezete, a Független Költségvetési Tanácsadó Testület nem fog pénzügyi előnyt kovácsolni a „hibából”? Aligha. Túl nagy a kísértés, túl nagy a várható haszon. S ami még ijesztőbb: túlságosan fontos kérdés ez ahhoz, hogy megkerüljék.

Gondosan visszatett mindent a dobozba, amit újra száműzött a szekrény mélyébe. Később, már úton a terepjáró felé, ránézett az órájára. Kezdett késő lenni. Még meg kell állnia néhány helyen, mielőtt visszatér Paulához, és sötétedés előtt végezni akart.

59.

PAULA HÁZA
KALIFORNIA, SANTA MONICA
2014. JÚLIUS 7., HÉTFŐ 19.34

Ahogy tervezte, fél órával napnyugta előtt meg is érkezett Paulához. Beállt a garázsba a Porsche mellé, majd leengedte az ajtót és újra magához vette a telefonját. Paulát fehér

fürdőköntösben találta a nagy házban. Úgy festett, mint akit kicseréltek.

– Üdv itthon! – Boldog mosollyal lépett közelebb, a konyhai pulton sorakozó friss gyümölcsökre és a még bontatlan papírzacskókra mutatott. – Jól beosztottam az időmet, amíg távol voltál. Bevásároltam, mint láthatod, és még szunyókálnom is sikerült egyet, mielőtt vettem egy fenséges fürdőt. – Ujjai a hátát cirógatták, ahogy magához ölelte. – Tényleg úgy érzem magam, mintha új ember lennék.

– Csodásan nézel ki. – George felemelte sporttáskáját. – Elintéztem mindent.

Paula végigmérte.

– Látom, átöltöztél. Netán egy zuhanyra is volt idődd?

– Nem. Egy másodperccel sem akartam tovább maradni, mint amennyi feltétlenül szükséges.

– Hát, pedig nem ártott volna lemosnod magadról annak a klinikának a bűzét. Hidd el, pompás érzés! Használhatod az én fürdőmet vagy a vendégszobáét is, ahogy tetszik, csak add át magad az élvezetnek. Nekem még úgyis van egy kis dolgom a vacsival. Amint végeztél, ehetünk is.

– Azt hiszem, a vendégszobai tökéletesen megfelel. – A vártnál sokkal jobban megviselte, hogy újra szembesült Kasey nála maradt dolgaival.

A zuhanyt valóban élvezte. Legalább tíz percig állt mozdulatlanul a bizsergetően meleg permet alatt, aztán felvette a köntöst és visszaindult a konyhába. Az biztos, hogy napok óta nem érezte magát ennyire jól.

Paula mindent kézben tartott. Már a grillsütőt is beizzította.

– Mit szólnál, ha bontanék egy bort? – George feltartotta a palackot, amit máris kiválasztott.

– Persze! Naná!

Öt perccel később már odakint ültek és a grillt figyelték, miközben kezdett besötétedni. George belekortyolt a borba.

Milyen fura az élet! E pillanatban elképzelni sem tudta, hogyan érezhetné magát rosszul. Ha az elmúlt negyvennyolc órát egy hullámvasúthoz hasonlítja, minden bizonnyal most ért fel a csúcsra.

Odakint ettek, közben fesztelenül társalogtak. A légkör mindkettőjüknek lehetőséget adott arra, hogy részletesen átgondoljanak és megtárgyaljanak mindent, ami Thorn, Langley és Clayton kapcsán előkerült. Mindketten egyetértettek azzal, hogy a társadalom látná kárát, ha az iDoc bevezetése megakadna. A bor abban is segített, hogy más szemmel lássák elrablásukat – legnagyobb meglepetésükre már nevetni is tudtak egy-egy epizódon, noha még most is dühöt és keserűséget éreztek, amiért áldozatokká váltak.

Vacsora után beszélgetni kezdtek az orvosi költségekről, az egészségügyi ellátás jelenlegi legnagyobb problémájáról. Ahhoz, hogy akár csak remény lehessen a szolgáltatások igazságosabb elosztására, feltétlenül csökkenteni kellett ezeket a kiadásokat. Tudták, hogy az iDoc ebben jelentene óriási segítséget. George szerint az új egészségbiztosítási törvény javított a szolgáltatások elérhetőségén, ám azzal a – sokak számára be nem tervezett – következménnyel is járt, hogy az egészségügy még több pénzbe került. Innen már egyenes út vezetett oda, hogyan ésszerűsíthetnék a végstádiumban lévő betegek ellátását.

– Az a véleményem, hogy valamilyen racionalizálásra szükség van – jelentette ki Paula. – Egyetértesz?

– Nem tudom biztosan – felelte George.

– Minél többet gondolkodom, annál inkább egyetértek az egészségbiztosító álláspontjával, amit Thorn is kifejtett – vallotta meg Paula.

– Egészen pontosan mire gondolsz? – vetett felé George egy szúrós pillantást.

– Nekem semmi bajom a hibával, amíg csak adatokat gyűjt a későbbi elemzéshez.

George figyelmesen hallgatta, de nem válaszolt.

Paulának feltűnt a férfi némasága. Fürkészni kezdte az arcát.

– Már nem ugyanaz a véleményünk?

George megrázta a fejét.

– Mi változott?

– Amikor visszamentem a lakásomba, elővettem Kasey telefonját, és azt kívántam, bár több időt lehettünk volna együtt, hogy elmondhassam, milyen sokat jelent számomra. Sosem tudom meg, ő hogyan döntött volna…

– Több betegnek nem kell meghalnia, George.

– Egyelőre. Ha teljesen kiiktatták volna a hibát, talán nyugodtabb lennék, de frászt kapok attól, hogy még mindig működik a Kasey halálos ítéletét kimondó kód, ráadásul egy rakás lelkiismeretlen hivatalnok dönt majd a sorsáról. – Sötét tekintettel meredt a poharára. – Nyílt vitát kell tartani, hogy az emberek is megértsék, mire képes az iDoc.

Paula lassan bólintott.

– Paula, te tényleg együtt tudnál élni azzal a tudattal, hogy segítünk eltitkolni valamit, amiről mindketten tudjuk, hogy gyilkosság?

– Nem is tudom, George. Ez így egészen más. – Egy hosszú pillanatig nem szólt, csak az asztalra meredt. – Ha te nem tudsz együtt élni vele, akkor én sem.

George megkapónak, sőt hízelgőnek találta a reakcióját.

– Ez tényleg sokat jelent nekem.

Paula elmosolyodott és felemelte George üres borospoharát.

– Ezt itt újra megtöltjük, utána mondunk egy tósztot.

– Jól hangzik.

Elnézte Paulát, amint a konyhai pulthoz lépett, ahol a borospalack állt. Hangosan kifújta a levegőt, miközben lehunyta a szemét. Teljesen kimerült attól, hogy szombat éjjel szemhunyást sem aludt és vasárnap is csak néhány órát, mégis örült, hogy hangot adott az aggályainak. Ettől máris

magabiztosabbnak érezte magát. Egész délután érlelődött benne a döntés, ami abban a pillanatban megszületett, amint szembesült Kasey mobiljával. Akkor talán még nem tudta biztosan, de most már igen.

Paula visszatért a teli pohárral. Koccintottak, azután Paula köszöntőt mondott.

– Az aktuális döntésünkre.

– A végleges döntésünkre – helyesbített George. – Most már nem gondolom meg magam.

– Oké, akkor a végleges döntésünkre. – Paula elmosolyodott.

George bólintott, aztán mindketten inni kezdtek.

– Szerinted mikor kellene elmondanunk Thornnak? – kérdezte Paula.

– Még várhatunk vele. Ha felhívna, csak mondjuk azt, hogy még vitatkozunk. Ezt a hetet biztosan kihúzhatjuk.

– S azután?

– Végül elő kell állnunk a dologgal, de erre nem kerülhet sor, amíg nem biztos a hátországunk.

– Ez meg mit jelent?

– Csupán annyit, hogy nem lehetünk még egyszer ennyire kiszolgáltatottak.

– Igazad van. – Paula feltartotta a poharát. – Amúgy mit gondolsz erről a borról?

Az ital rubinvörös árnyalatban játszott. George elismerően bólintott.

– Szerintem pompás, bár nem vagyok valami nagy szakértő.

– Nem kell hozzá szakértőnek lenni, hogy felismerd, milyen kivételes. Cheval Blanc-nak hívják. Különleges alkalomra tartogattam.

George elismerően mosolygott.

– Akkor fenséges. – Ivott még egy kortyot, hogy átöblítse a száját. Tényleg nem lehetett borszakértőnek nevezni, de csodásnak találta az ízhatást. Egy ideig könnyedén társalogtak,

majd Paula visszakanyarodott oda, hogy pontosan hogyan is akarja biztosítani magukat.

– Van néhány ötletem. – Paula szemébe nézett. – Te mit gondolsz? Szerinted mit kellene tennünk?

– Nem tudom, de valamit biztosan kitalálunk.

George helyeslően bólintott, miközben próbált magába fojtani egy ásítást.

– Fáradt vagy?

– Halálosan.

– Tudod már, hol akarsz aludni?

– Ma este inkább a vendégszobában. Hidd el, nem vagyok nagy társaság.

– Semmi nem kötelező. Én is tudnék aludni, hiába szunyáltam délután.

George nagyot ásított.

– Csak nyugodtan vonulj vissza, addig én rendet rakok a konyhában.

– Segítek.

– Oké, de előbb igyuk meg a bort! Vétek lenne elpazarolni.

Kitöltötte a maradékot a poharakba, fel is hajtották. George küszködve állt fel, míg Paula begyűjtötte a tányérokat. Segíteni próbált neki, de már a lábán is alig állt. Paula észrevette a tántorgását.

– Inkább ülj le, amíg végzek. Nem akarok nagy rendet, csak nézzen ki valahogy a konyha, amikor majd reggelizünk.

George bólintott, miközben a kanapéig is alig jutott el. Egy pillanattal később már hátra is bukott a feje. Résnyire nyílt szájjal és szétvetett tagokkal feküdt. Hortyogni kezdett, ahogy egyre mélyebb álomba merült.

Paula végzett a konyhával és közelebb lépett, megrázta a vállát.

– Nincs kedved inkább az ágyba feküdni? Sokkal kényelmesebb, mint ez a kanapé.

George nem moccant. Teljesen kiütötte magát.

Paula újra próbálkozott, ugyanazzal az eredménnyel. Végül megvonta a vállát és átsétált a dolgozószobába. Felemelte a vonalas telefon kagylóját és tárcsázott.

– Bradley! Én vagyok az. Remélem, nem hívlak túl későn.

Thorn álomittas hangon szólt a telefonba.

– Még néhány napig nem számítottam a hívásodra.

– Én se gondoltam volna, hogy ennyire hamar telefonálnom kell, de George sajnos nem áll kötélnek. Ez az egész megtévesztő hadművelet semmit nem ért.

– Biztos?

– Persze, hogy biztos. Hiábavaló volt az egész komédia, a betörés, a füstgép, a szirénák, minden! Most már ideje lépni. George biztosítani akarja a hátországunkat, ahogy fogalmazott.

– Ezt hogy érti?

– Szerinte az egész világnak tudnia kell, mi történt. Gauthiernak még ma este be kell gyűjtenie.

A vonal túlsó felén egy pillanatra csend lett.

– Várható ellenállás?

– Semmi.

– Mitől vagy ennyire biztos benne?

– A borába kevert dupla adag Rohypnoltól. Jó darabig ki lesz ütve, de azt akarom, hogy Gauthier minél előbb tüntesse el. Kezd bűntudatom lenni.

– Bűntudatod? Ez nem volt benne a tervben.

– Tudom, de George tényleg rendes fickó, csak túlságosan idealista. Nehogy féltékeny legyél rá! Soha senki nem állhat kettőnk közé. Azért mondd meg Gauthier-nak, hogy bánjon vele kesztyűs kézzel!

– Még valami?

– A kocsija. Valakinek vissza kell vinnie a lakásához. – Már majdnem letette, amikor eszébe jutott valami. – Ó, és Bradley! Mondd meg Gauthier-nak, hogy ezúttal elég, ha bekopog.

Thorn felnevetett, aztán letette.

UTÓSZÓ

EGY HÉTTEL KÉSŐBB
BOULDER MEMORIAL KÓRHÁZ
AURORA, COLORADO
2014. JÚLIUS 14., HÉTFŐ 11.37

Dr. Paul Caldwell a levélszekrényben találta a kipárnázott csomagküldő szolgálatos borítékot. Messziről kirítt a sok reklámanyag közül, de amikor a feladót kereste, sehol sem találta. Feltűnt viszont a postabélyeg: Los Angeles. Egyedül ez a küldemény nem végezte a szemetesben.

Ahogy visszaindult az általa vezetett sürgősségi osztályra, feltépte a borítékot, amelyből egy második boríték hullott ki, rajta a saját nevével, amit nagy, nyomtatott betűkkel írtak a papírra. Lehajolt, hogy felvegye. Feladót ezen sem látott. Továbbindult, miközben újra belekukkantott a nagy borítékba. Egyetlen lapot talált benne, rajta rövid üzenettel, amit mintha kapkodva vetettek volna papírra. Felismerte a jellegzetes kézírást. George Wilsonhoz, a radiológus rezidenshez tartozott, akivel csak nemrég ismerkedett meg. Az elmúlt évben, egy közös barátjuk révén kiterjedt levelezést folytattak egymással.

Megállt a zsúfolt kórházi folyosón, homlokát értetlenül ráncolva olvasta el a levelet.

> *Remélem, veled minden rendben van. Talán furcsán hangzik, de szeretnék kérni egy szívességet. Ha nem hallasz felőlem, mondjuk egy héttel azt követően sem, hogy kézhez veszed ezt a levelet, próbálj meg felhívni a mobilomon! Ha nincs meg neked, ez a számom: (917) 844-3289.*

Amennyiben nem tudsz elérni, bontsd fel a másik borítékot és olvasd el a tartalmát, azután tégy úgy, ahogyan jónak látod! Ami engem illet, addigra valószínűleg egy magas biztonsági fokozatú pszichiátriai klinikán leszek, valahol Hollywood Hillsben, a Laurel Canyon Boulevard közelében, és nagyra fogom értékelni, ha valaki kiszabadít onnan. Eszedbe ne jusson egyedül megpróbálni! Hozd az egész lovasságot, a médiát és az állam összes rendőrét! Ha nem leszek ott, akkor vélhetően meghaltam, szóval reménykedjünk benne, hogy ott leszek! Ez a sztori mindenképpen nagyot fog szólni.

George

Utóirat: Jobb ha tudod, veszélyben az állásod!

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Azon olvasóim számára, akiket részletesebben érdekelnek azok a közeljövőbeli változások, amelyek az információs technológia, a nanotechnológia és a genomika fejlődésével az orvostudományban várhatók, szívből ajánlom Eric Topol ismeretterjesztő művét, ami a *The Creative Destruction of Medicine* címet viseli.

Jómagam e regény írása közben akadtam össze ezzel a kivételes művel, amelynek már a bevezetője is lenyűgözött. Elképesztő volt azzal szembesülni, hogy mennyire azonos nézeteket vallok szerzőjével az orvoslás várható jövőjének tekintetében. Eric Topol művének köszönhetően olyan mélyebb rétegekkel gazdagíthattam regényemet, amikről sejtelmem sem volt.